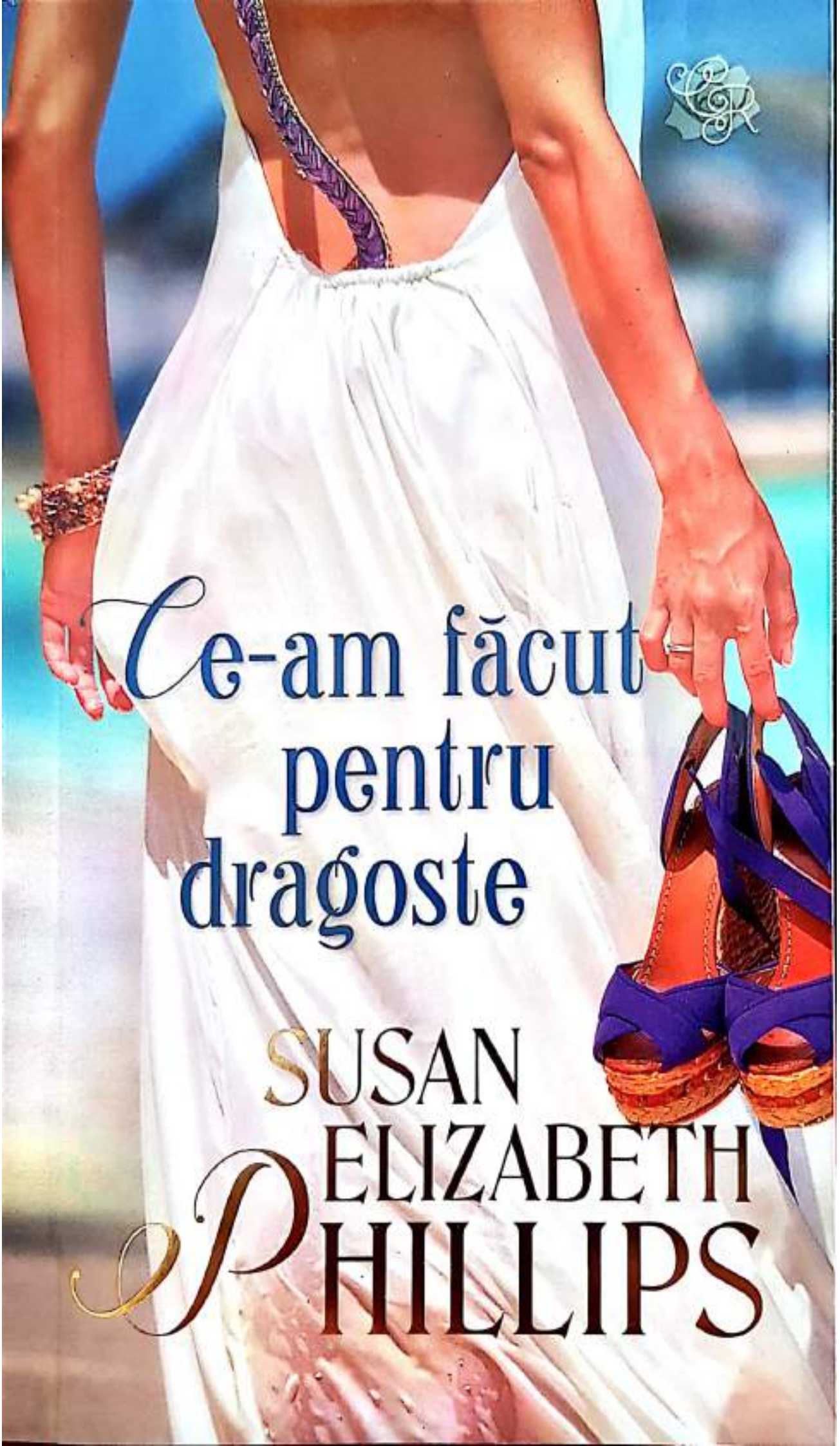
Ce-am făcut pentru dragoste
SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Ce-am făcut pentru dragoste

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Ce-am făcut pentru dragoste

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
București
2020

În memoria lui Kate Fleming/ Anna Fields

Nu există suficiente cuvinte pentru a umple golul pe care l-ai lăsat în urmă.

Ne-a îndurerat pierderea ta și ne este dor de tine mai mult decât am putea spune vreodată.

capitolul 1

Șacalii o înconjurară când ieși în după-amiaza târzie de aprilie. Când Georgie se ascunsese în magazinul de parfumuri de pe Beverly Boulevard, o urmăreau doar trei, dar acum erau cincisprezece sau douăzeci – poate și mai mulți –, o turmă de sălbăticiuni ce urlau liberi prin L.A., cu aparatele foto scoase, gata să-i smulgă și ultima bucățică de carne de pe oase.

Blițurile lor o orbeau. Își spuse că putea să facă față oricărui lucru pe care i l-ar fi spus. Nu făcuse asta în ultimul an? Începură să-și strige întrebările grosolane – prea multe întrebări, prea repede, prea gălăgioase, cuvinte ce curgeau unele peste altele până când nu mai aveau sens. Unul dintre ei îi întinse ceva – un tabloid – și îi urlă în ureche:

– Asta tocmai a ieșit, Georgie. Ce ai de zis?

Georgie privi automat în jos și văzu acolo, pe prima pagină a ziarului *Flash*, ecografia unei sarcini. Bebelușul lui Lance și Jade. Copilul care ar fi trebuit să fie al ei.

I se scurse tot sângele din cap. Blițurile sclipeau, aparatele foto făceau poze, iar ea își duse dosul palmei la gură. După atâtea luni de autocontrol se pierdu, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Aparatele foto captară totul – mâna la gură, lacrimile din ochii ei. În sfârșit, le oferise șacalilor ceea ce vânaseră în ultimul an – fotografii cu amuzanta Georgie York la 31 de ani, cu viața distrusă.

Ziarul de scandal îi căzu din mână și se întoarse pentru a fugi, dar o înconjuraseră. Încercă să se dea înapoi, dar se aflau în spatele și în fața ei, înconjurând-o cu blițurile lor fierbinți și cu sufletele lipsite de compasiune. Mirosul lor îi înfunda nările – transpirație, țigări, parfum înțepător. Cineva o călcă pe picior. Un cot

o lovi în lateral. Se strângeau în jurul ei, luându-i aer sufocând-o...

Bramwell Shepard privea de pe treptele restaurantului din apropiere scena urâtă ce se desfășura în fața lui. Tocmai ieșise după ce luase prânzul, când se declanșase agitația și se opri în vârful scărilor pentru a observa. Nu o văzuse pe Georgie York de câțiva ani, și atunci doar o zărise. Acum, în vreme ce se uita la paparazzi care o atacau, îi reveniră sentimentele vechi și amare.

Poziția de pe treptele înalte îi oferea un punct de observare avantajos al haosului. Câțiva dintre paparazzi își țineau aparatele foto deasupra capetelor; alții îi băgau obiectivele în față. Avusese de-a face cu presa încă din copilărie, dar nimic nu ar fi pregătit-o pentru iadul din ultimul an. Păcat că nu exista nici un erou prin preajmă ca să o salveze!

Bram petrecuse opt ani jalnici în care o salvase pe Georgie din situații spinoase, dar lăsase demult în urmă zilele în care juca rolul galantului Skip Scofield pentru curajoasa Scooter Brown a lui Georgie. De data asta, Scooter Brown putea să-și salveze singură fundul – sau mai degrabă să aștepte să o salveze tati.

Paparazzii nu-l văzuseră. Nu mai era în vizorul lor de ani întregi, dar ar fi fost dacă l-ar fi putut prinde vreodată în aceeași situație ca pe Georgie. *Skip și Scooter* fusese unul dintre cele de mai succes seriale de comedie din istoria televiziunii. Opt ani de emisie, opt ani de când nu se mai transmitea, dar publicul nu uitase, mai ales când venea vorba de fata bună preferată a Americii, Scooter Brown, interpretată în viața reală de Georgie York.

Unui bărbat mai bun i-ar fi părut rău de situația ei actuală, dar el purtase insigna de erou doar pe ecran. Gura i se strâmbă când se uită la ea. „Cum mai stai cu atitudinea curajoasă și optimistă zilele astea, Scooter?"

Dintr-odată, lucrurile luară o turnură urâtă. Doi paparazzi se înghionteau, iar unul din ei o lovi puternic. Ea își pierdu echilibrul, iar în timp ce căzu, își înălță

capul și îl văzu. Prin nebunia, manevrele sălbatice, înghiontelile nebunești, prin gălăgie și haos, cumva ea îl zări stând la câțiva metri distanță. Pe chipul ei se văzu tresărirea unui șoc nu din pricina căzăturii – reușise cumva să se redreseze înainte să se lovească la ambii genunchi –, ci pentru că îl văzuse. Ochii li se întâlniră, aparatele foto apropiindu-se și mai mult, iar strigătul de ajutor de pe chipul ei o făcu să pară din nou o copilă. El se uită la ea fără să se miște, observând doar acei ochi verzi, plin de speranța că mai putea găsi un cadou sub bradul de Crăciun. Apoi ochii i se întunecară, și Bram văzu momentul în care ea își dădu seama că el nu avea să o ajute, că era același nenorocit egoist dintotdeauna.

La ce dracului se aștepta? Când putuse conta pe el? Chipul ei de fată amuzantă fu cuprins de dispreț, și atenția ei reveni la lupta cu aparatele foto.

El își dădu seama prea târziu că rata o ocazie de aur și coborî treptele, dar așteptase prea mult. Ea dăduse deja primul pumn. Nu fusese un pumn puternic, dar își făcuse treaba, și câțiva paparazzi se dădură înapoi pentru a-i face loc ca să poată ajunge la mașina ei. Se aruncă înăuntru, iar câteva clipe mai târziu, o șterse de acolo. În timp ce ea se aruncase haotic în traficul după-amiezii de vineri din L.A., paparazzi alergară spre SUV-urile lor parcate ilegal și plecară după ea.

Dacă valetul restaurantului nu ar fi ales chiar acel moment să-i aducă mașina, un Audi, probabil că Bram ar fi lăsat baltă incidentul, dar în timp ce se urca la volan, curiozitatea învinse. Unde se ducea prințesa tabloidelor ca să-și lingă rănile când nu mai avea nici un loc în care să se ascundă?

Prânzul la care tocmai participase fusese un fiasco, și el nu avea ceva mai bun cu care să-și umple timpul, așa că se hotărî să-i urmeze pe paparazzi în cavalcada lor. Deși nu putea să-i vadă Priusul, își dădu seama după modul în care paparazzii se mișcau prin trafic că Georgie conducea haotic. O tăie spre Sunset. El deschise radioul,

îl închise, gândindu-se la situația lui din prezent. Mintea începu să i se joace cu un scenariu interesant.

Într-un final, cavalcada ajunse la autostrada ce o lua spre nord, și atunci își dădu seama care era destinația ei probabilă. Frecă volanul cu degetul mare.

Viața era plină de coincidențe interesante...

Georgie își dorea să-și scoată pielea și să o dea. Nu mai voia să fie Georgie York. Voia să fie o persoană cu demnitate și respect de sine.

Își șterse nasul cu dosul palmei în spatele geamurilor fumurii ale Priusului ei. Cândva, făcuse lumea să râdă. Acum, în ciuda tuturor eforturilor, devenise fata de pe afiș cu inima frântă și umilită. Singura alinare pe care o avusese în toată nebunia divorțului ei fusese că știuse că aparatele foto ale paparazzilor nu o prinseseră niciodată cu capul plecat. Chiar și în cea mai rea zi din viața ei – ziua în care soțul o părăsise pentru Jade Gentry –, Georgie reușise să afișeze unul dintre zâmbetele emblemă ale lui Scooter Brown și pozase într-o poziție caraghioasă pentru șacalii care o urmăreau. Dar astăzi ultima rămășiță din mândria ei îi fusese furată. Și Bram Shepard fusese martor la asta.

Stomacul i se învolbură. Ultima dată îl văzuse la o petrecere în urmă cu doi ani. Fusese înconjurat de femei – nimic surprinzător. Ea plecase imediat.

Se auzi un claxon. Nu-și putea înfrunta casa goală sau viața ce devenise o petrecere publică demnă de milă, așa că se trezi îndreptându-se spre casa de pe plaja din Malibu a vechiului ei prieten Trevor Elliott. Deși conducea de aproape o oră, inima nu i se liniști. Încetul cu încetul, pierduse cele două lucruri care contau cel mai mult – soțul și mândria. Trei lucruri, dacă adăugăm prăbușirea treptată a carierei. Și acum asta. Jade Gentry era însărcinată cu copilul după care tânjise Georgie.

Trevor deschise ușa.

– Ești nebună?

O apucă de încheietură, o trase în holul răcoros, apoi scoase din nou capul afară, dar intrarea în formă de L îi oferea destulă intimitate pentru a o proteja de paparazzii care urmau să parcheze pe autostrada de pe coasta Pacificului.

– E în regulă, zise ea.

O declarație ironică, din moment ce nimic nu mai era în regulă zilele acelea.

El își trecu mâna peste capul ras.

– Până diseară, pe *E! News* vom fi căsătoriți, iar tu însărcinată.

Măcar dacă ar fi fost așa, se gândi ea în timp ce-l urmă în casă.

Pe Trevor îl cunoscuse în urmă cu paisprezece ani pe platoul de filmare de la *Skip și Scooter*, când el jucase rolul prietenului nătâng Harry, dar el lăsase în urmă rolurile secundare pentru a fi protagonist într-o serie de comedii de succes cu umor dezgustător, ce puteau fi văzute de băieții care aveau peste 18 ani. Crăciunul trecut, ea îi dăduse cadou un tricou pe care scria *Frânez la glumele cu vânturi*.

Deși avea doar un metru șaptezeci, avea un corp bine proporționat și plăcut și trăsături un pic strâmbe, care îl făceau perfect pentru a juca rolul de pierzător amuzant care tot reușea să iasă la suprafață.

– N-ar fi trebuit să dau buzna, zise ea brusc.

El închise sonorul meciului de baseball pe care îl urmărea la televizorul cu plasmă, apoi se încruntă la înfățișarea ei. Ea știa că slăbise mai mult decât putea suporta corpul ei de dansatoare. Stomacul ei se revolta din cauza inimii frânte, nu a anorexiei.

– Există vreun motiv pentru care nu mi-ai răspuns la ultimele două telefoane? întrebă el.

Ea vru să-și dea jos ochelarii de soare, apoi se gândi mai bine. Nimeni nu voia să vadă lacrimile unui clovn, nici măcar prietenul bun al clovnului.

– Hei, sunt mult prea egocentrică să-mi pese de altcineva în afară de mine!

– Nu-i adevărat. Vocea lui se înmuie, plină de compasiune. Arăți de parcă ai avea nevoie de ceva de băut.

– Nu există suficient alcool în lume... Dar, da, am nevoie.

– Nu aud nici un elicopter. Du-te și stai pe verandă. Voi face margarita.

Când el dispăru în bucătărie, ea în sfârșit își dădu jos ochelarii de soare și își târî picioarele pe podeaua cu marmură pestriță spre toaletă ca să repare daunele făcute de atacul paparazzilor.

Din cauza pierderii în greutate, chipul i se lăsase sub pomeți, iar ochii ei mari i-ar fi ocupat mare parte din față dacă nu ar fi avut gura așa de mare. Dădu după ureche o șuviță din părul ei drept, șaten-închis cu tentă de roșcat. Într-o încercare de a-și îmbunătăți starea de spirit și de a atenua liniile dure ale chipului, alesese o tunsoare cu părul la baza gâtului, cu un breton lung și cu șuvițe care se curbau spre obraji. Pe vremea serialului *Skip și Scooter*, fusese obligată să-și țină părul închis la culoare, încrețit și vopsit într-un portocaliu de clovn, pentru că producătorii voiau să profite de pe urma succesului ei răsunător avut pe Broadway cu relansarea lui *Annie*. Acea coafură umilitoare scosese în evidență contrastul dintre înfățișarea ei de fată amuzantă și chipul de băiat de vis al lui Skip Scofield.

Mereu avusese o relație conflictuală cu obrajii ei de păpușă, ochii verzi bulbucați și gura mare. Pe de o parte, trăsăturile ei neobișnuite îi aduseseră faimă, dar într-un oraș precum Hollywood, în care și casierele de la magazin erau bombe sexy, îi fusese greu să nu fie frumoasă. Asta nu însemna că îi mai păsa. Dar, cât timp fusese soția lui Lance Marks, cea mai mare vedetă a filmelor de acțiune și aventură din oraș, cu siguranță îi păsase.

Se simțea obosită. Nu mai fusese la orele de dans de șase luni – abia se putea da jos din pat.

Refăcu machiajul ochilor cât de bine putu, apoi se întoarse în camera de zi. Trevor se mutase de curând în casa pe care o decorase cu mobilier în formă de amibă

de pe la jumătatea secolului. Probabil că făcuse o incursiune în amintiri, pentru că pe măsuța de cafea se afla o carte deschisă, o istorie a serialelor de comedie pentru televiziune din America. Cartea rămăsese deschisă la poza cu distribuția inițială din *Skip și Scooter*. Ea își feri privirea.

Ghivecele din ciment alb pline cu plante înalte ofereau un soi de protecție în fața curioșilor care se plimbau pe plajă. Se descălță de sandale și se întinse pe un șezlong cu dungi albastre și maro. Oceanul se întindea dincolo de balustrada lungă și albă. Câțiva surferi trecuseră de geamandură, dar marea era prea calmă pentru ca ei să se dea cu plăcile de surf care pluteau pe apă precum fetușii în lichidul amniotic.

Un junghi de durere îi tăie respirația. Ea și Lance fuseseră cuplul din poveste. El era prințul macho care văzuse dincolo de exteriorul ei de rățușcă urâtă și îi descoperise sufletul frumos. Ea era soția care îl adora și îi oferise iubirea fermă de care el avea nevoie. Pe durata logodnei lor de doi ani și a căsătoriei de un an, tabloidele îi urmaseră peste tot, dar tot nu fusese pregătită pentru agitația care explodase când Lance o părăsise pentru Jade Gentry.

În intimitate stătea întinsă în pat, abia putându-se mișca. În public își păstra zâmbetul lipit pe față. Dar, indiferent de cât de sus își ținuse capul, poveștile de compătimire deveneau tot mai greu de suportat.

Tabloidele titraseră: „Curajoasa Georgie are inima frântă", „Viteaza Georgie încearcă să se sinucidă în timp ce Lance declară: «N-am cunoscut niciodată iubirea adevărată până când am întâlnit-o pe Jade Gentry", „Georgie se irosește!", „Prietenii își fac griji pentru viața ei".

Chiar dacă Lance avea o carieră mai de succes, ea încă era Scooter Brown, iubita Americii, iar valul emoției publice se întorsese împotriva lui pentru că părăsise un simbol așa de iubit al televiziunii. Lance lansase propria contraofensivă: „Surse anonime susțin că Lance

își dorea cu disperare copii, dar Georgie era prea ocupată de cariera ei pentru a-și face timp pentru o familie".

Nu avea să-l ierte niciodată pentru minciuna asta.

Trevor ieși pe verandă, bălăngănind o tavă albă din piele cu pahare de margarita și o carafă. Ignoră galant lacrimile ce-i curgeau pe sub ochelarii de soare.

– Oficial, barul este deschis.

– Mersi, amice.

Luă margarita rece de la el și își șterse obrajii când el se întoarse pentru a așeza tava pe masa albă. Nu putea să-i vorbească despre ecografie. Nici măcar cei mai buni prieteni ai ei nu știau ce mult însemna pentru ea să aibă un copil. Suferința fusese una secretă. Un secret pe care pozele din acea zi aveau să-l expună lumii întregi.

– Am terminat *Cake Walk*[1] vinerea trecută, zise ea. Alt eșec. Ea nu-și permitea al treilea eșec de box-office la rând, dar asta urma să se întâmple când avea să fie lansat *Cake Walk*. Puse băutura pe masă fără să o guste. Tata chiar e supărat din cauza vacanței de șase luni pe care o iau.

El se lăsă pe un scaun din plastic turnat în formă de lalea.

– Practic, muncești de când te-ai născut. Paul trebuie să te lase un pic în pace.

– Da, asta se va întâmpla.

– Știi ce părere am despre modul în care te presează. Nu mai zic nimic.

– Nu mai zice. Știa deja prea bine părerea îndreptățită a lui Trevor despre relația dificilă pe care ea o avea cu tatăl ei. Își cuprinse genunchii cu brațele și îi strânse. Distrează-mă cu niște bârfe bune.

– Partenera mea devine tot mai nebună cu fiecare zi. Dacă mă mai gândesc vreodată să fac alt film cu femeia

---

[1] *Cakewalk* sau *cake walk* este un dans apărut la mijlocul secolului al XIX-lea în sudul Statelor Unite, popular printre negrii de pe planațiile de sclavi, care imitau cu ironie atitudinea stăpânilor care mergeau la baluri. (n.red.)

aia, omoară-mă! Se aranjă pe scaun ca să-i stea la umbră capul ras. Știai că ea și Bram au fost împreună?

Ei i se strânse stomacul.

– Cine se aseamănă se adună.

– El are grijă de casa...

Ea ridică mâna.

– Oprește-te! Nu pot să discut despre Bramwell Shepard. Mai ales azi.

Bram ar fi privit-o cum era călcată în picioare și cum murea în după-amiaza aceea fără să-și piardă zâmbetul de pe față. Dumnezeule, îl ura chiar și după toți acești ani!

Din fericire, Trev schimbă subiectul fără să mai întrebe nimic.

– Ai văzut sondajul de săptămâna trecută din *USA Today*? Personajele preferate din serialele de comedie? Scooter Brown a ieșit pe locul trei, după Lucy și Mary Tyler Moore. Ai bătut-o până și pe Barbara Eden.

Văzuse sondajul, dar nu-i păsa.

– O urăsc pe Scooter Brown.

– Ești singura care o urăște. Este un simbol. Este antiamerican să nu o iubești.

– Serialul ăsta nu mai este difuzat de opt ani. De ce nu uită oamenii de el?

– Poate că reluările alea perpetue de pe tot globul au de-a face cu asta?

Ea își ridică ochelarii de soare în creștetul capului.

– Eram copil când a început serialul, aveam doar 15 ani. Și aproape 23 când s-a terminat.

El îi observă ochii roșii, dar nu comentă.

– Scooter Brown nu are vârstă. Este cea mai bună prietenă a fiecărei femei. Virgina preferată a fiecărui bărbat.

– Dar eu nu sunt Scooter Brown. Eu sunt Georgie York. Viața mea îmi aparține, nu aparține lumii întregi.

– Mult succes cu asta!

Nu-și mai putea permite să facă asta. Să reacționeze la infinit în fața forțelor externe. Să nu-și poată pune în mișcare propriile reacții. Mereu să se acționeze asupra ei. Să nu fie niciodată ea cea care acționa. Își trase

genunchii și mai aproape și studie curcubeiele pe care i le ceruse pedichiuristei să i le facă pe unghiile de la picioare cu speranța deșartă că se putea înveseli. Dacă nu făcea asta acum, nu avea să o facă niciodată.

– Trev, ce ai zice dacă noi doi am avea o mică... o mare poveste de dragoste?

– Poveste de dragoste?

– Noi doi. Nu se putea uita la el și rămase cu ochii pe curcubeie. Să ne îndrăgostim public. Și poate... Se forță să continue: Trev, m-am tot gândit la asta de ceva vreme... Știu că vei spune că e o nebunie. *Este* o nebunie. Dar... Dacă nu detești ideea, mă gândeam... am putea măcar să ne gândim la posibilitatea de... a ne căsători.

– *Să ne căsătorim?*

Picioarele lui Trevor atinseră podeaua.

Era unul dintre cei mai buni prieteni ai ei, dar tot o ardeau obrajii. Cu toate astea, ce mai conta încă un moment umilitor într-un an plin de astfel de momente? Își desfăcu brațele de pe picioare.

– Știu că n-ar trebui să propun asta. Și știu că e ciudat. Foarte ciudat. Așa am simțit când am început să mă gândesc la acest lucru, dar, când m-am gândit obiectiv, n-am văzut mari dezavantaje.

– Georgie, eu sunt gay.

– Se *zvonește* că ești gay.

– Sunt cu adevărat gay.

– Dar ești atât de retras încât abia dacă știe cineva! Zgârietura nouă de pe gleznă o ustură când își întinse picioarele peste marginea șezlongului. Așa ai pune în sfârșit capăt zvonurilor. Recunoaște, Trev! Dacă se află vreodată că ai relații cu băieți din echipă, cariera ta se termină.

– Tu crezi că eu nu știu asta? Își trecu o mână peste capul ras. Georgie, viața ta este un circ și, oricât te ador, nu vreau să fiu tras în mijlocul ringului.

– Tocmai asta e ideea. Dacă tu și eu suntem împreună, încetează circul. Când el se așeză la loc, ea se duse lângă el și îngenunche acolo. Trev, nu te mai gândi la asta!

Noi mereu ne-am înțeles. Gândește-te, Trev! Noi doi mereu ne-am înțeles bine. Vom putea să ne trăim viețile cum vrem, fără ca alții să intervină. Gândește-te câtă libertate ai avea, am câtă libertate am avea amândoi. Își sprijini o clipă obrazul de genunchiul lui, apoi se lăsă iarăși pe călcâie. Tu și eu nu suntem un cuplu ciudat cum am fost eu cu Lance. Trevor și Georgie sunt un cuplu plictisitor, iar după primele luni, presa ne va lăsa în pace. Am trăi sub radarul lor. N-ai mai fi nevoit să ieși cu toate femeile alea față de care te-ai prefăcut interesat. Ai putea să te vezi cu cine ai vrea. Căsătoria noastră ar fi acoperirea perfectă pentru tine. Iar pentru ea ar fi fost o cale ca lumea să înceteze cu compătimirea. Și-ar fi recuperat și demnitatea publică și un soi de poliță de asigurare care să o împiedice să se mai arunce vreodată de pe un vârf de emoții pentru vreun bărbat. Gândește-te, Trev. Te rog! Trebuia să-l lase să se obișnuiască mai întâi cu ideea înainte să menționeze copiii. Gândește-te cât de eliberator va fi!

– Nu mă însor cu tine.

– Nici eu. O voce îngrozitor de cunoscută se auzi dincolo de verandă. Prefer să mă las de băut.

Georgie sări în picioare și îl văzu pe Bramwell Shepard urcând treptele dinspre plajă. Se opri în capătul scărilor, cu un zâmbet amuzat și calculat.

Ea inspiră adânc.

– Nu te opri pentru mine. Se sprijini de balustradă. Este cea mai interesantă conversație la care trag cu urechea de când Scooter și prietenele ei discutau despre vopsirea părului pubian. Trev, de ce nu mi-ai spus că ești o zână? Acum nu mai putem fi văzuți niciodată în public.

Spre deosebire de Georgie, Trevor păru ușurat de acea întrerupere și arătă cu paharul de margarita spre capul lui Bram peste care bătea soarele.

– Tu m-ai combinat cu ultimul meu iubit.

– Cred că eram beat. Fostul ei partener o privi. Apropo de beție... Arăți ca dracu'.

Trebuia să plece de acolo. Privi spre ușile care dădeau spre partea din spate a casei, dar mai exista o umbră fragilă de demnitate în cenușa respectului ei de sine și nu putea să-l lase să o vadă fugind.

– Ce cauți aici? îl întrebă ea. Asta nu-i o întâmplare.

El arătă cu capul spre carafă.

– Doar nu beți porcăria aia, nu-i așa?

– Sunt sigur că îți amintești unde țin alcoolul.

Trev o privi îngrijorat.

– Mai târziu.

Bram se așeză pe șezlongul din fața celui pe care stătuse Georgie. Nisipul lipit de gambe sclipea ca mici diamante. Briza îi ciufulea părul auriu. Ei i se strânse stomacul. Un frumos înger depravat.

Imaginea venise dintr-un eseu scris de un cunoscut critic de televiziune la scurt timp după dezastrul care pusese capăt unuia dintre cel mai de succes seriale de televiziune din istorie. Ea încă își amintea.

„Ni-l putem imagina pe Bram Shepard în rai, cu chipul lui așa de perfect încât alți îngeri nu îndrăznesc să-l izgonească chiar dacă a băut tot vinul sfințit, a sedus îngerii virgini drăguți și a furat o harpă pentru a o înlocui pe cea pe care a jucat-o la un meci ceresc de poker. Îl vedem cum pune în pericol întreaga turmă pentru că zboară prea aproape de soare, apoi plonjează nesăbuit spre mare. Dar comunitatea îngerilor este fermecată de câmpurile de lavandă din ochii lui, de razele de soare țesute în părul lui, așa că îi iartă păcatele... până când ultimul lui plonjon îi va arunca pe toți în nefericire."

Bram își sprijini capul de spătarul șezlongului, o poziție care îi scotea în evidență profilul încă fără defecte în fața cerului. La 33 de ani, trăsăturile mai blânde din tinerețea în care căutase plăcerea deveniseră mai dure, făcându-i frumusețea lenești, sclipitoare și mai distrugătoare. În părul lui blond se întrevedeau șuvițe arămii, ochii lui de culoarea lavandei erau marcați de cinism și la colțurile gurii lui perfect simetrice pândea batjocura.

Faptul că o persoană fără scrupule îi auzise conversația cu Trevor o făcea să se simtă rău. Încă nu putea să fugă, pentru că picioarele o trădau.

– De ce ești aici?

Ea se scufundă într-unul dintre scaunele în formă de lalea.

– Începusem să-ți spun, zise Trev. Uneori, Bram folosește cealaltă casă a mea de pe plajă, cea pe care încerc să o vând. De când a devenit de neangajat, nu are altceva mai bun de făcut decât să trândăvească și să mă deranjeze.

– Nu sunt chiar de neangajat. Bram își încrucișă gleznele pline de nisip. Până și talpa îi era grațios curbată precum lama unui iatagan. Chiar săptămâna trecută am primit o ofertă să mă umilesc la un nou show TV. Dacă nu aș fi fost praf când m-au sunat, probabil că aș fi acceptat. Mai bine. Flutură o mână elegantă. Prea multă muncă.

– Punct atins, zise Trev.

Ea studie neliniștită nisipul căutând fotografi. Era o plajă privată, dar presa ar fi făcut orice ca să obțină din nou o poză cu ea și Bram. Skip și Scooter reuniți public după atât timp. I se strânse stomacul la gândul ca o persoană atât de predictibil de malefică precum Bram Shepard să devină parte din coșmarul ei public.

El se lăsă pe spate și închise ochii. Arăta ca un aristocrat plictisit stând la soare – o imagine înșelătoare, din moment ce nu terminase liceul și fusese crescut în partea de sud a orașului Chicago de un tată ratat.

– Sper că ți-ai ascuns lamele de ras, Trev. Se zvonește că Scooter a noastră își dorește să moară acum, când viața i-a dat o lovitură așa de crudă. Eu, personal, cred că ar trebui să sărbătorească faptul că a scăpat, în sfârșit, de idiotul ăla cu care s-a măritat. Jade Gentry trebuie să-și fi pierdut mințile ca să se lase vrăjită de domnul get-beget american. Spune-mi adevărul, Scoot. Lui Lance Marks nu i se mai scoală, nu-i așa?

– Văd că ești tot un domn. Ce încântător!

Trebuia să evadeze fără să pară că fuge. Se ridică lent și teatral de pe scaun și se duse să-și ia sandalele. Își dădu seama prea târziu că nu-și amintea unde le lăsase.

El deschise ochii și îi zâmbi leneș și batjocoritor – zâmbetul acela care anihilase atâtea femei altfel inteligente.

– Am citit că fericitul cuplu s-a întors pe țărmuri străine, continuându-și munca de binefacere mult mediatizată.

Lance și Jade și petrecuseră luna de miere într-o călătorie umanitară în Thailanda. Ea nu avea să uite niciodată comunicatul lor de presă: „Vrem să ne folosim de celebritatea noastră pentru a aduce în prim-plan cauza preferată a lui Jade, exploatarea copiilor în industria sexului".

Georgie nu avea o cauză preferată, cel puțin nimic care să depășească scrierea de cecuri generoase. Își căuta cu disperare sandalele.

Bram arătă cu un deget subțire spre baza șezlongului pe care stătuse mai devreme.

– Campania lor prin care să consolideze legislația împotriva turiștilor dornici de sex cu copii este înduioșătoare. Și în timp ce ei se luptau în Congres, am auzit că tu te luptai cu cumpărăturile la Fred Segal.

Și uite așa își pierdut autocontrolul.

– Chiar te urăsc.

– Imposibil. Scooter nu l-ar putea urî niciodată pe mult iubitul ei Skip. Nu după ce el și-a petrecut opt ani din viață scoțând-o din toate încurcăturile alea neînsemnate și nebunești.

Ea își luă sandalele și încălță una.

– Încetează, Bram! zise Trev.

Dar Bram nu terminase cu ea.

– Îți amintești când ai căzut în lac purtând haina de blană a mamei Scofield? Sau când ai eliberat șoarecele ăla din cușcă la petrecerea ei anuală de Crăciun? Dacă ea nu reacționa la momeala lui, el avea să se oprească. Dar *lui* Bram mereu *îl* plăcuse tortura lentă. Chiar și în

ziua nunții noastre ai intrat în belele. Bine că n-am mai filmat niciodată acel episod. Am auzit că urma să te las gravidă în luna de miere. Dacă televiziunea nu ar fi spus stop, aș fi făcut un mic Skip.

Furia ei se dezlănțui.

– Nu era un mic Skip! Erau gemeni! Trebuia să avem *gemeni* – o fată și un băiat. Dar erai prea amețit ca să-ți amintești acest mic detaliu.

– Prin neprihănită zămislire, sunt sigur. Ți-o poți imagina pe Scooter goală și...

Ea nu mai putu suporta și se întoarse spre casă, încălțată cu o sandală și cu cealaltă în mână.

– În locul tău, eu nu m-aș duce, zise el leneș. Acum zece minute, am zărit un ziarist târându-se prin tufișurile de peste drum. Probabil că cineva ți-a văzut mașina.

Era prinsă în capcană.

El o studie, unul dintre multele lui obiceiuri neplăcute.

– Nu te-ai apucat din întâmplare de fumat, nu-i așa, Scoot? Am nevoie de o țigară, și Trev refuză să țină prin preajmă un pachet. Este așa de naiv! Bram arcui o sprânceană fără defecte. Cu excepția moravurilor lui dezgustătoare cu oameni de același sex cu el.

Trevor încercă să detensioneze atmosfera.

– Știi că îl tolerez doar pentru că în secret tânjesc după corpul lui musculos. Păcat că îi plac femeile!

– Ești prea mofturos ca să poftești la el, îi zise ea.

– Ia mai uită-te o dată, zise sec Trev.

Nu era corect. Bram ar fi trebuit să fie mort deja, omorât de propriile excese, dar corpul osos pe care și îl amintea din *Skip și Scooter* se transformase într-unul dur, eleganța lui transformându-se în mușchi tari și tendoane lungi. Sub mâneca tricoului alb, se vedea un tatuaj tribal ce se întindea în jurul unui biceps formidabil, iar șortul lui albastru dezvăluia picioarele cu tendoane întinse și lungi ale unui alergător de cursă lungă. Părul lung și auriu îi era ciufulit și pielea palidă care făcuse parte din el la fel de mult ca mahmureala dispăruse. Cu excepția aerului

de decadență care atârna de el ca o reputație proastă, Bram Shepard arăta șocant de sănătos.

– Acum se antrenează, îi întrerupse Trev gândurile cu o șoaptă exagerată, de parcă dezvăluia vreun scandal interesant.

– Bram nu s-a antrenat o zi în viața lui, replică ea. Mușchii ăia i-au rămas după ce și-a vândut ce i-a rămas din suflet.

Bram zâmbi și se întoarse cu fața lui de înger periculos spre ea.

– Mai povestește-mi despre planul tău de a-ți recupera demnitatea căsătorindu-te cu Trev. Nu e la fel de interesant precum conversația despre părul pubian, dar...

Ea strânse din dinți.

– Jur pe Dumnezeu că dacă spui ceva cuiva...

– Nu o va face, zise Trevor. Bramwell al nostru nu a fost niciodată interesat de altcineva decât el însuși.

Asta era adevărat. Dar ea tot nu putea să accepte că el auzise ceva atât de umilitor. Ea și Bram lucraseră împreună de pe vremea când el avea 17 ani până când împlinise 25. La 17 ani, egoismul lui fusese necugetat, dar pe măsură ce faima creștea, comportamentul îi devenise tot mai nesăbuit. Nu era greu să-ți dai seama că avea să devină tot mai cinic și egoist.

El ridică un genunchi.

– Nu ești cam tânără să renunți la iubirea adevărată?

Se simțea de 100 de ani. Căsnicia ei de basm eșuase, punând capăt visurilor de a avea propria familie și un bărbat care să o iubească pentru ea însăși, nu pentru ceea ce putea să facă pentru cariera lui. Își puse ochelarii la ochi, cântărind pericolul reprezentat de șacalii ce pândeau afară față de pericolul reprezentat bestia din fața ei.

– Nu discut cu tine despre asta.

– Las-o mai moale, Bram, zise Trevor. A avut un an greu.

– Partea negativă când ești venerat, răspunse Bram.

Trev pufni.

– E un lucru care pe tine nu te va îngrijora niciodată.

Bram ridică margarita abandonată de ea, bău și se cutremură când îi simți gustul.

– N-am văzut niciodată ca publicul să ia așa de personal un divorț. Sunt surprins că nici unul din fanii tăi nebuni nu și-a dat foc.

– Oamenii o percep pe Georgie ca făcând parte din familie, zise Trevor. Au crescut cu Scooter Brown.

Bram puse paharul jos.

– Și cu mine au crescut.

– Dar Georgie și Scooter sunt practic aceeași persoană, sublinie Trevor. Tu și Skip nu sunteți.

– Slavă Domnului! Bram se ridică de pe șezlong. Încă îl urăsc pe imbecilul ăla de liceu.

Dar Georgie îl iubise pe Skip Scofield. Iubise totul la el. Inima lui mare, loialitatea lui, felul cum încercase să o protejeze pe Scooter de familia Scofield. Felul în care, într-un final, el se îndrăgostise de chipul ei rotund și prostuț și de gura ei mare. Iubise totul la el, cu excepția bărbatului în care se transformase Skip când camerele se opriseră din filmat.

Cei trei reveniseră la vechiul lor obicei – Bram atacând-o și Trevor apărând-o. Dar ea nu mai era o puștoaică și trebuia să se apere singură.

– Eu nu cred că îl urăști pe Skip. Cred că mereu ai vrut să fii Skip, dar ai fost așa de departe de așteptări, încât a trebuit să te prefaci că îl disprețuiești.

Bram căscă.

– Poate că ai dreptate. Trev, ești sigur că n-a lăsat nimeni niște iarbă pe aici? Sau măcar o țigară?

Trevor se duse înăuntru.

Ea voia să-l pedepsească pe Bram pentru că era cine era.

– Aș fi putut muri călcată în picioare astăzi. Mulțumesc pentru nimic!

– Te descurcai. Și fără tati. Asta chiar a fost o adevărată surpriză.

Îl țintui cu privirea.

– Ce vrei, Bram? Știm amândoi că n-ai apărut aici din întâmplare.

El se ridică, se îndreptă spre balustradă și privi spre plajă.

– Dacă Trev ar fi fost suficient de prost să-ți accepte bizara ofertă, ce ai fi făcut cu viața sexuală?

– Da, sigur. E un lucru pe care îl voi discuta cu tine.

– Cine e mai potrivit pentru confidențe? zise el. Am fost acolo la început, îți amintești?

Ea nu-l mai putu tolera și se întoarse spre ușile franțuzești.

– Doar din curiozitate, Scoot... zise el din spatele ei. Acum, după ce Trev te-a refuzat, cine e următorul candidat să devină domnul Georgie York?

Ea afișă un zâmbet batjocoritor și se întoarse.

– Vai, ce drăguț ești pentru că îți bați capul ăla malefic făcându-și griji pentru viitorul meu când propria ta viață este un dezastru

Mâna îi tremura, dar ea o flutură în speranța că părea un gest stilat și intră în casă. Trev tocmai terminase de vorbit la telefon, dar ea era prea obosită ca să facă mai mult de a-i cere ca măcar să se gândească la ideea ei.

Când ajunse în Pacific Palisades, era așa de încordată încât o durea. Ignoră fotograful parcat în capătul curții ei și o luă pe o alee îngustă, ce cobora spre o fermă pseudomediteraneeană modestă, care ar fi putut să intre în piscina fostei ei case. Nu suportase să stea în casa în care locuise cu Lance.

Casa închiriată era gata mobilată cu piese masive, care erau prea greoaie pentru camerele mici, așa cum tavanul era prea jos pentru bârnele din lemn neprelucrat, dar nu-i păsa suficient cât să caute altceva.

Deschise o fereastră de la dormitor, apoi ascultă căsuța vocală.

– Georgie, am văzut tabloidul ăla idiot și...

Șters.

– Georgie, îmi pare așa de rău...

Șters.

– Este un nenorocit, puștoaico, și tu ești...

Șters.

Prietenii ei erau bine intenționați – majoritatea –, dar compasiunea lor interminabilă o sufoca. Voia ca măcar o dată să fie ea cea care oferea compasiunea, nu să o primească mereu.

– Georgie, sună-mă imediat! Vocea vioaie a tatălui ei umplu camera. În noul număr din *Flash* este o poză care sigur te va supăra. Nu vreau să fii luată prin surprindere.

„Prea târziu, tati!"

– Este important să profiți de ocazie. I-am trimis un mail lui Aaron cu o declarație pe care să o posteze pe site-ul tău, în care spui lumii cât ești de fericită pentru Lance. Sunt sigur că știi...

Apăsă pe butonul de ștergere. De ce nu se putea purta tatăl ei ca un tată, nu ca un manager măcar o dată? Începuse să-i clădească o carieră când ea avea 5 ani, la mai puțin de un an după moartea mamei ei. O însoțise la toate audițiile în masă, pusese la cale primele ei reclame la TV și o obligase să ia lecții de canto și dans cu care câștigase rolul principal din noua interpretare de pe Broadway a lui *Annie*, rol datorită căruia ajunsese să fie distribuită în rolul lui Scooter Brown. Spre deosebire de părinții altor copii-vedetă, tatăl ei se asigurase ca banii ei să fie investiți cu înțelepciune. Datorită lui nu mai trebuia să muncească niciodată și, deși îi era recunoscătoare că avusese grijă de banii ei, și-ar fi dat până la ultimul cent ca să aibă un tată adevărat.

Făcu un pas în spate când auzi vocea lui Lance la telefon.

– Georgie, eu sunt, zise el blând. Ieri am ajuns în Filipine. Tocmai am auzit despre povestea din *Flash*... Nu știu dacă ai văzut-o deja. Eu... voiam să-ți spun chiar înainte să citești despre asta. Jade este însărcinată...

Ea îi ascultă mesajul până la capăt. Auzi vinovăția din vocea lui, rugămintea, mândria – nu era un actor suficient de bun încât să o ascundă. Încă voia ca ea să-l ierte pentru că o părăsise, să-l ierte pentru că mințise

presa în legătură cu faptul că ea nu voise un copil. Lance era un actor care voia să fie iubit de toată lumea, chiar și de femeia a cărei inimă o frânsese. Voia ca ea să-l ierte pentru tot, ca el să nu se mai simtă vinovat. Dar ea nu putea. Îi oferise totul. Nu doar inima ei, nu doar corpul ei, ci tot ce avusese. Și iată unde ajunsese!

Se prăbuși pe canapea. Trecuse un an și iat-o plângând din nou. Când avea să treacă peste asta? Când avea să nu se poarte exact ca o ratată, așa cum o considera lumea? Dacă urma să continue așa, amărăciunea ce o rodea pe interior avea să câștige, iar ea urma să se transforme în ce nu-și dorea să fie. Trebuia să facă ceva – orice – care să o facă să pară și să se *simtă* ca o învingătoare.

capitolul 2

Ce ar face Scooter Brown? Asta se tot întreba Georgie când traversa terasa de la The Ivy pentru a ajunge la o masă aflată chiar lângă gardul alb al faimosului restaurant. Scooter Brown, orfana curajoasă, care se ascunsese clandestin în camerele servitorilor de la vila Scofield pentru a nu ajunge într-un centru de plasament, ar fi preluat controlul asupra propriului destin. Trecuse de mult momentul în care Georgie ar fi trebuit să facă asta.

Flutură din mână către un rapper cunoscut, îl salută pe moderatorul unui talk-show și îi făcu bezele unei foste stele din *Anatomia lui Grey*. Doar Rory Keene, noua șefă a studiourilor Vortex, era prea absorbită de conversația ei de la masă cu mahărul de la C.A.A. pentru a observa sosirea lui Georgie.

Primul lucru pe lista lui Georgie: *să fie văzută cu bărbatul perfect*. Cu acea fotografie umilitoare în care ea se holba la ecografia bebelușului lui Lance apărută peste tot, trebuia să înceteze a se mai ascunde și să facă exact ce ar fi trebuit să facă în urmă cu câteva luni. Întâlnirea

din acea zi de la prânz trebuia să fie o știre suficient de mare încât toată lumea să uite de expresia ei afectată.

Din nefericire, bărbatul perfect pe care ea îl alesese pentru prima ei întâlnire nu sosise, obligând-o să stea la o masă goală pentru doi. Georgie încercă să pară de parcă era fericită să aibă câteva minute doar pentru ea. Nu se putea supăra pe Trevor. Poate că nu-l putuse convinge să se însoare cu ea, dar măcar fusese de acord să intre în circul ei mediatic câteva săptămâni.

The Ivy era o instituție în L.A., locul perfect pentru a vedea și a fi văzut, cu o armată de paparazzi campată permanent în față. Vedetele care cinau la The Ivy și se prefăceau deranjate de atenția primită erau cele mai mari ipocrite din lume, mai ales cele care stăteau afară pe terasă, unde gardul erodat se întindea de-a lungul trotuarului și al aglomeratului Robertson Boulevard.

Georgie se așezase sub o umbrelă albă. A bea vin la prânz ar fi putut fi un semn că își îneca necazurile în alcool, așa că ceru un ceai cu gheață. Două femei se opriră pe trotuarul de dincolo de gard pentru a se holba la ea. *Unde era Trevor?*

Planul ei era simplu. În loc să evite publicitatea, urma să o caute, dar după condițiile ei – ca femeie singură care se distra. Avea să petreacă doar câteva săptămâni cu un bărbat perfect, apoi câteva săptămâni cu altul. Nu intenționa să iasă cu nici unul dintre ei suficient de mult ca să se nască o poveste de dragoste serioasă. Doar distracție, distracție și iar distracție, însoțită de multe poze cu ea râzând și simțindu-se bine – poze pe care publicistul ei avea să se asigure că erau bine distribuite. Știa vreo duzină de actori care arătau bine, dornici de publicitate și care înțelegeau regulile jocului. Trevor urma să dea startul campaniei. Asta, dacă nu ar fi avut prostul obicei să nu ajungă niciodată la timp.

Și dacă ideea de a încuraja de bunăvoie publicitatea nu ar fi atât de odioasă.

Trecură cinci minute. Se îmbrăcase perfect pentru acea ocazie, într-o ținută aleasă de stilista ei – o rochie

din bumbac neagră cu dungi mari roșii în partea de sus și frunze arămii și maro ce se împrăștiau fără un tipar pe fusta scurtă și strâmtă. Sandalele cu talpă înaltă ce se legau în jurul gleznei și cerceii de chihlimbar completau ținuta lejeră. Un rafinament neconvențional, care i se potrivea mai bine decât zorzoanele sau hainele de vampă. Fusese obligată să se îmbrace cu grijă pentru a ascunde pierderea în greutate.

Trecură opt minute. Rory Keene o zări, în sfârșit, și îi flutură prietenoasă din mână. Georgie flutură și ea. În urmă cu cincisprezece ani, în al doilea sezon din *Skip și Scooter*, Rory fusese o asistentă de producție puțin importantă, dar acum era șefa studiourilor Vortex și una dintre cele mai puternice femei din Hollywood. Din moment ce ultimele două filme ale lui Georgie fuseseră eșecuri în box-office, iar cel mai nou promitea să fie și mai rău, detesta să fie văzută stând acolo ca o ratată de către o persoană așa de influentă. Dar ce era nou în situația asta?

Ea nu fusese niciodată pesimistă și trebuia să nu mai gândească precum o pesimistă. Doar că trecuseră zece minute...

Georgie se prefăcu a nu observa privirile îndreptate spre ea, dar începu să transpire. A fi singur la The Ivy era echivalent cu a evita publicul. Se gândi să-și deschidă telefonul mobil, dar nu voia să pară că trebuia să dea de urma celui cu care se întâlnea.

De partea cealaltă a terasei, un grup de moștenitoare tinere, slabe, îmbrăcate la modă, cu chipuri frumoase și goale se întâlniseră pentru masa de prânz. Printre ele se aflau fata insipidă a unei vedete rock în declin, cea a unui mare șef de studiouri și cea a magnatului unei băuturi răcoritoare internaționale. Fetele erau faimoase pentru că erau faimoase – simboluri a tot ce era la modă și minunat de inaccesibil femeilor normale, care se băteau pe pozele lor. Nici una dintre ele nu voia să recunoască faptul că trăia din banii lui tati, așa că aveau tendința să spună că erau designer de poșete. Dar adevărata lor

ocupație era să fie fotografiate. Lidera lor, moștenitoarea băuturii răcoritoare, se ridică de la masă și alunecă precum un Ferrari elegant spre Georgie.

– Bună, eu sunt Madison Merrill. Nu ne-am cunoscut. Își înclină șoldurile pentru obiectivele paparazzilor de peste stradă, oferindu-le o priveliște măgulitoare a rochiei trapez a designerului Stella McCartney. Te-am adorat în *Vara în oraș*. Nu înțeleg de ce nu a avut succes. Ador comediile romantice. Când pe fruntea ei perfectă se văzu o cută, ea adăugă iute: Adică îmi plac și chestiile serioase, cum ar fi, știi tu, Scorsese și toate celelalte.

– Înțeleg.

Georgie zâmbi plină de viață și își imagină că paparazzi apăsau pe aparatele foto, făcând poze incredibil de fotogenicei Madison Merrill lângă vlăguita Georgie York, care stătea *singură* la o masă pentru doi.

– Și *Skip și Scooter* a fost minunat. Madison se dădu câțiva pași în spate, ca umbrela mesei să nu-i întunece fața. Era serialul meu preferat de la televizor când aveam 9 ani.

Fata era prea proastă pentru a fi subtilă. Trebuia să lucreze la asta dacă voia să rămână în frunte în L.A.

Madison privi spre scaunul gol.

– Eu trebuie să mă întorc la prietenele mele. Ai putea să stai cu noi dacă nu ai cu cine să mănânci? zise ea, transformând afirmația în întrebare.

Georgie se trăgea de unul din cerceii de chihlimbar.

– Oh, nu! A fost reținut într-o ședință. I-am promis că îl aștept. Bărbații...

– Ai dreptate.

Madison făcu cu mâna fotografilor și se întoarse la locul ei.

Georgie se simțea ca și cum o săgeată cu neon intermitent arăta spre scaunul gol de la masa ei. Mii de bărbați din lume – milioane – ar fi dat orice să ia prânzul cu Skipper Brown, dar ea trebuise să-l aleagă pe neseriosul fost cel mai bun prieten al ei.

Chelnerul lui Georgie apăru pentru a treia oară.

– Sunteți sigură că nu vreți să comandați acum, domnișoară York?

Georgie era prinsă în capcană. Nu putea rămâne. Nu putea pleca.

– Încă un ceai cu gheață, te rog.

Chelnerul dispăru. Georgie ridică încheietura și se uită în mod vădit la ceas. Nu putea să amâne. Trebuia să pretindă că era sunată. Cel cu care urma să se întâlnească îi spunea că avusese un accident cu mașina. La început, avea să pară îngrijorată, apoi ușurată că nu fusese nimeni rănit, după care avea să se arate complet înțelegătoare.

„Lăsată baltă! Bărbatul misterios renunță la întâlnirea cu Georgie" – vedea deja poza cu ea singură la o masă de doi. Cum putea un plan așa de simplu să dea greș așa de repede? Ar fi trebuit să înceapă să intre în anturajul celorlalte vedete, dar întotdeauna detestase ideea de a avea o companie plătită.

În timp ce își lua telefonul mobil, sesiză o schimbare subtilă în atmosferă, un curent electric invizibil țiuind prin terasă. Ridică privirea și îi îngheță sângele în vene. Bramwell Shepard tocmai intra.

În toată terasa se mișcară capetele, îndreptate de la Bram spre ea și înapoi. Era îmbrăcat ca al doilea fiu fără scop al unui monarh european exilat: un sacou de designer – probabil Gucci –, niște blugi minunați care îi scoteau în evidență înălțimea de un metru optzeci și un tricou negru șters, care dădea de înțeles că nu-i păsa de nimic. O pereche de fotomodele masculine îl privi cu invidie. Madison Merrill aproape că se ridică de pe scaunul ei pentru a-l opri. Dar Bram se îndreptă direct spre Georgie.

Se auziră frânele mașinilor când paparazzi dădură buzna în trafic de pe partea cealaltă a străzii pentru a face poza săptămânii, poate chiar a lunii, din moment ce ei nu mai fuseseră văzuți împreună de când se terminase serialul. Bram ajunse la masa ei, se băgă sub umbrelă și o sărută pe buze.

– Trev n-a putut să ajungă, zise cu vocea joasă ca să nu fie auzit. Circumstanțe inevitabile apărute în ultimul minut.

– Nu-mi vine să cred că faci asta! Ba credea. Bram voia ceva de la ea – poate un scandal în public? Afișă pe buzele încremenite ceea ce spera că avea să fie surprins de aparatele de poze drept un zâmbet. Ce i-ai făcut?

– Câte bănuieli! Bietul de el s-a lovit la spate când ieșea de la duș.

Bram se așeză pe scaunul din fața ei, menținând vocea la fel de joasă ca a ei și oferindu-i cel mai seducător zâmbet.

– Atunci de ce nu m-a sunat să anuleze întâlnirea? zise ea.

– Nu a vrut să-ți trezească amintiri urâte. Cum ar fi modul în care Lance Ratatul a anulat căsătoria voastră. Trev este foarte grijuliu din cauza asta.

Zâmbetul ei se lărgi, dar șoaptele ei erau veninoase.

– Încerci să mă păcălești. Știu asta.

Bram se prefăcu a râde amuzat.

– Ia uite cine e paranoică! Și nerecunoscătoare. Chiar dacă Trev se zvârcolea de durere, nu a vrut să te lase să stai aici singură. Poate că nu știi, Scoot, dar nu tuturor din orașul ăsta le pare rău pentru tine, iar Trev nu ar fi suportat să te pună într-o situație mai jenantă decât te-ai pus singură. De asta m-a chemat pe mine.

Ea își sprijini obrazul în palmă și îl privi cu o afecțiune prefăcută.

– Minți. Știe ce simt pentru tine mai bine decât oricine altcineva.

– Ar trebui să fii recunoscătoare că am fost dispus să te ajut.

– Atunci de ce ai apărut cu o jumătate de oră mai târziu?

– Știi că niciodată nu sunt punctual.

– Pe dracu'! Ea rânji la aparatele foto până ce o durură obrajii. Ai vrut să-ți faci o intrare grandioasă. Pe seama mea.

El continuă să zâmbească, iar ea își înclină capul și râse, apoi el se întinse peste masă și o mângâie sub bărbie. Și uite așa erau din nou în *Skip și Scooter.*

Când apăru chelnerul, mulțimea de fotografi de pe trotuar ajunsese până pe stradă, și stomacul ei era un mare nod. În câteva minute, aceste poze aveau apărea pe monitoarele computerelor din toată lumea, iar circul urma să ia amploare.

– Crabi pane pentru Scooter, zise Bram fluturând elegant din mână. Whisky cu gheață pentru mine. Laphroaig. Și ravioli cu homar. Chelnerul dispăru. Dumnezeule, am nevoie de o țigară!

El îi luă palma și îi frecă degetele cu degetul mare. O ardea pielea din cauza atingerii neplăcute. Simți o bătătură la baza degetului lui, dar nu-și putea imagina unde o căpătase. Poate că Bram crescuse într-un cartier rău famat, dar nu muncise din greu nici o zi din viața lui. Ea scoase un râset vesel.

– Te urăsc.

El luă o gură din paharul ei de ceai cu gheață și formă un zâmbet cu buzele lui cizelate.

– Sentimentul este reciproc.

Bram nu avea nici un motiv să o urască. Ea fusese corectă în vreme ce el distrusese unul dintre cele mai bune seriale de comedie din istoria televiziunii. Pe durata primilor doi ani din *Skip și Scooter,* se purtase urât din când în când, dar, pe măsură ce trecuseră anii, devenise tot mai incontrolabil, iar când relația de pe ecran dintre Skip și Scooter evoluase în ceva romantic, lui nu-i păsase de nimic altceva în afară de distracție. Cheltuia banii la fel de repede cum îi câștiga, dându-i pe mașini scumpe, haine de designer și o armată de băgători în seamă din copilăria lui. Distribuția nu știa de la o zi la alta dacă el urma să apară beat sau treaz – asta, dacă apărea. Distrugea mașini, făcea dezastre în cluburi și oprea orice încercare de a-i atenua nesăbuința. Nimic nu era în siguranță când venea vorba de el – nici femei, nici reputație, nici droguri ascunse ale vreunuia din amicii lui.

Dacă ar fi jucat un personaj negativ, serialul ar fi putut supraviețui după ce apăruse acea înregistrare cu scene de sex la sfârșitul sezonului opt, dar Bram îl interpreta pe Skip Scofield, băiatul bun, plictisitor, tânăr moștenitor al averii Scofield, așa că până și cei mai loiali fani fuseseră indignați de ceea ce văzuseră. *Skip și Scooter* fusese anulat câteva săptămâni mai târziu, atrăgând mânia publicului și ura tuturor celor care aveau legătură cu serialul.

Prânzul lor se întinse până când Georgie nu mai putu suporta. Ea puse furculița pe masă, lângă crabul pane neatins, își studie ceasul și încercă să arate ca și cum, din păcate, ziua de Crăciun se terminase.

– Ah, ce păcat! Trebuie să plec.

Bram începă ultima înghițitură din porția lui de ravioli și băgă furculița în gura ei.

– Nu așa de repede. Nu poți pleca de la The Ivy fără să mănânci desert.

– Să nu îndrăznești să prelungești farsa asta!

– Ai grijă! Îți pierzi fața zâmbitoare.

Ea înghiți înecându-se bucata de ravioli și afișă din nou zâmbetul.

– Ești falit, nu-i așa? Tatăl meu mi-a investit banii, dar tu i-ai spânzurat pe ai tăi. De asta o faci. Nimeni nu te angajează pentru că ești neserios și ai nevoie de publicitate ca să-ți revii.

Deși Bram încă muncea, primea doar roluri minore, jucând personaje cu caractere slabe – un soț care înșela, un bețiv respingător –, nici măcar răufăcători în toată regula.

– Ești așa de disperat, încât trebuie să te agăți de articolele din presă despre mine.

– Trebuie să recunoști că funcționează. Skip și Scooter din nou împreună. Ridică mâna să cheme chelnerul, care veni repede. Luăm tortul cu nuci pecan și sos caramel cald. Două linguriță.

Când chelnerul dispăru, ea se aplecă și îi zise pe o voce și mai joasă:

– Din ce motive te urăsc? Păi, hai să număr. Te urăsc pentru că mi-ai făcut copilăria groaznică...

– Aveai 15 ani când a început serialul. Nu mai erai chiar un copil.

– Dar Scooter avea doar 14 ani, iar eu eram naivă.

– Oh, da!

– Te urăsc pentru că m-ai făcut de râs în fața celor din distribuție, a echipei de filmare, a presei, în fața tuturor cu glumele tale stupide.

– Cine ar fi știut că tu mă vei crede?

– Te urăsc pentru toate orele în care am stat pe platou așteptându-te.

– Recunosc că am fost lipsit de profesionalism. Dar erai cu nasul în cărți, așa că ar trebui să-mi mulțumești pentru educația ta superioară.

– Și pentru comportamentul tău dezgustător, care a dus la anularea serialului și m-a costat milioane.

– Pe tine? Cum rămâne cu milioanele pe care le-am pierdut eu?

– Măcar pentru asta pot să mă bucur.

– Bine, e rândul meu... Zâmbetul lui avea ceva insinuant. Erai o mironosiță mică și îngâmfată, draga mea, și pârai pe toată lumea. Când aveai cea mai mică nemulțumire, te asigurai că tati Paul se duce fuga la producători și face tărăboi. Mica lui prințesă trebuia să aibă totul cum voia ea.

Gura ei rămase curbată, dar ochii ei scăpărau de indignare.

– Este complet neadevărat.

– Și ai fost o actriță egoistă. Mereu trebuia să respecți scenariul, nu era loc de improvizație. Era sufocant.

El o mângâie din nou sub bărbie.

Ea îl lovi puternic pe interiorul gambei, unde nu putea să vadă nimeni. El tresări, iar ea îl bătu ușor peste mână.

– Voiai să improvizezi doar pentru că nu-ți memorai replicile.

– De fiecare dată când am încercat să împing serialul din zona de confort, tu m-ai sabotat.

– A nu fi de acord nu e sabotaj.

– M-ai ponegrit în presă.

– Doar *după* înregistrarea ta cu scene de sex!

– Ce înregistrare cu scene de sex? Aveam hainele pe mine.

– Ea nu le avea! Georgie își întări zâmbetul ce îi pierea. Spune ce vrei să spui de fapt! Ai urât faptul că făceam mai mulți bani decât tine și că aveam mai multă putere ca vedetă.

– Oh, da! Cum aș putea să uit interpretarea ta memorabilă a lui *Annie* pe Broadway?

– În timp ce tu te lăsai de școală și stăteai pe la colț de stradă. Ea își sprijini bărbia în podul palmei. Ai obținut vreodată diploma aia de liceu?

– Ei bine, e chiar interesant.

Fuseseră așa de absorbiți de cearta lor încât nu o observaseră pe blonda înaltă și elegantă care se apropia de masa lor. Rory Keene, cu cocul ei clasic franțuzesc și trăsăturile ei patriciene, părea mai degrabă o persoană mondenă de pe Coasta de Est decât directoarea puternică a unui studio. Dar, chiar și pe durata singurului ei sezon ca asistentă de producție puțin importantă pentru *Skip și Scooter*, fusese un pic intimidantă.

Bram se ridică în picioare și o sărută pe obraz.

– Rory, mă bucur să te văd din nou. Arăți minunat, ca de obicei. Ți-a plăcut prânzul?

– Foarte mult. Nu-mi vine să cred că voi doi stați la aceeași masă fără o armă încărcată.

– A mea este în poșetă, zise Georgie cu un zâmbet asemănător cu al lui Scooter.

Bram o luă pe Georgie de umăr.

– Totul a rămas în trecut. Am căzut la pace cu mult timp în urmă.

– Serios? Rory își puse poșeta mai sus pe braț și se uită lung și dur la Bram. Ai grijă de Georgie! Orașul ăsta are

un număr limitat de oameni buni și nu ne permitem să-l pierdem pe nici unul dintre ei.

Încuviințând din cap, se întoarse și traversă terasa.

Zâmbetul elegant al lui Bram pieri. O săgetă pe Georgie cu privirea.

– De când sunteți tu și Rory prietene așa de bune?

– Nu suntem.

Fără să se scuze, el traversă terasa după Rory.

Prezența lui Bram o seca de energie, ca întotdeauna, așa că Georgie se bucură că avea câteva minute ca să-și revină. Fu adus desertul. Stomacul i se răsculă. Își feri privirea și se gândi la ziua în care tatăl ei îi dăduse scenariul pentru episodul-pilot de la *Skip și Scooter*. Atunci habar nu avusese că viața urma să i se schimbe pentru totdeauna.

Stupida idee de bază fusese începutul perfect pentru serialul de comedie. Scooter Brown era o fată orfană îndrăzneață, care își făcea apariția la luxoasa vilă Scofield de pe elegantul țărm nordic din Chicago. Scooter voia să nu ajungă într-un centru de plasament, încercând să-și găsească o soră vitregă care lucrase cândva acolo, dar aceasta dispăruse de mult. Neavând unde să se ducă, Scooter se ascunsese în vilă, doar ca să fie descoperită de Skip, moștenitorul scorțos de 15 ani al averii Scofield. El și servitorii se treziseră implicați fără să vrea în planul de a o ascunde de adulții familiei Scofield.

Nimeni nu se așteptase ca serialul să aibă mai mult de un sezon, dar actorii din distribuție aveau o chimie extraordinară, iar scenariștii serialului veniseră cu intrigi inventive. Mai mult, reușiseră să facă personajele principale să devină mai profunde decât stereotipurile inițiale.

Georgie îi zâmbi răutăcios lui Bram.

– Ai terminat să te dai bine pe lângă Rory?

– Am ieșit să-mi cumpăr țigări.

– Da, sigur.

– Să cumpăr țigări și să mă dau bine pe lângă ea. Îmi place să fac mai multe lucruri deodată. Prânzul nostru de infern s-a terminat în sfârșit?

– Chiar înainte să înceapă.

Bram insistă să aștepte înăuntru cu ea până când valetul îi aduse mașina. Ea se pregăti și, exact cum se aștepta, imediat ce ajunseră pe trotuar, șacalii în încon-jurară. Bram îi puse un braț așa-zis protector în jurul umerilor și, deși ei îi venea să-l muște, ridică mâna și zâmbi fermecător către aparatele foto.

– Doar doi vechi prieteni care se întâlnesc să ia prân-zul împreună, zise el peste țipetele lor. Nu este nimic mai mult.

–Se presupunea că voi doi vă urâți.

– Ați îngropat securea?

– Sunteți într-o relație?

– Georgie, ai vorbit cu Lance? Știe că te vezi cu Bram?

Bram afișă o expresie nefericită, dar ea știa că era complet falsă.

– Lăsați-ne în pace, oameni buni! A fost doar un prânz. Și nu luați în seamă zvonurile despre revenirea serialului *Skip și Scooter*. Nu se va întâmpla.

„Revenirea serialului?"

Paparazzi înnebuniră.

– Există un scenariu?

– Restul distribuției a semnat?

– Când vor începe filmările?

Bram îi făcu loc prin mulțime spre mașina ei. Ea în-cercă să-i dea cu portiera peste degete, dar el fu mai ra-pid. În vreme ce se îndepărta, ea zâmbi forțat și flutură mâna către aparatele foto, dar în clipa în care fu departe de ochii lumii, urlă.

Zvon sau altceva, nu avea să fie nici o revenire a seria-lului, Bram inventase asta pentru a o pedepsi.

capitolul 3

Sâmbătă dimineață, Georgie parcă mașina aproape de drumul ce ducea spre canionul Temescal, între un Bentley albastru prăfuit și un Benz Roadster roșu. Cum

paparazzi încă dormeau după acțiunea din club de noaptea trecută, nu avea nici un însoțitor nepoftit.

– Ai întârziat! zise Sasha când Georgie coborî. Prea ocupată să te giugiulești cu Bramwell Shepard?

– Da, exact asta am făcut.

Georgie trânti portiera mașinii.

Sasha râse. Arăta incredibil, ca de obicei, înaltă și mlădioasă în hanoracul ei alb de la L.A.M.B. și pantaloni gri. Își strânsese părul negru într-o coadă de cal și își proteja fața cu un cozoroc roz.

– N-o băga în seama pe Sasha! April, cea mai în vârstă și singura întreagă la minte din cercul prietenelor ei intime, purta un tricou negru din cel mai recent turneu al soțului ei. A ajuns acum treizeci de secunde.

– Am dormit prea mult, zise Sasha. *Tinerii* fac asta.

April avea un pic peste 50 de ani, cu trăsături frumoase, bine definite, un chip cu maxilar dramatic și pătrățos și o strălucire care dezvăluia o mulțumire bine meritată. Fusese ani întregi stilista lui Georgie, dar, și mai important, era o bună prietenă. April își scutură părul cu șuvițe blonde și îi zâmbi dulce Sashei.

– Eu am dormit buștean. Dar *eu* am făcut sex nebun azi-noapte.

Sasha se încruntă.

– Și eu aș face sex dacă aș fi măritată cu Jack Patriot.

– Dar nu ești, nu-i așa? zise April satisfăcută.

Cu treizeci de ani în urmă, April fusese o fană faimoasă a rock-and-rollului, dar zilele ei de celebritate rămăseseră de mult în urmă. Acum era soția legendarului rocker Jack Patriot, dar și mama unui fundaș faimos din NFL și, de curând, bunică. Nu mai lucra ca stilistă, cu excepția favorurilor făcute lui Georgie.

Georgie își dădu părul după urechi și își puse pe cap o șapcă. Scoase din mașină un rucsac plin cu sticle cu apă. Era singura dintre ele pe care nu o deranja să poarte un rucsac, așa că ea căra toată apa, o metodă de a arde calorii de care ele încercau să o dezvețe de când slăbise, dar ea refuza să cedeze.

Uneori, se întreba cum făceau față vieții femeile care nu aveau prietene. Pentru ea, ele erau prietenele care nu o dezamăgeau niciodată, chiar dacă erau așa de departe, făcând ca aceste drumeții de sâmbătă dimineață să fie atât de rare. Sasha locuia în Chicago, April stătea în L.A., dar petrecea cât de mult timp putea la ferma familiei în Tennessee. Meg Koranda, cea mai mică din grup, era plecată într-una din excursiile ei. Nici una dintre ele nu știa exact unde.

Sasha le conduse spre potecă. Nu merse în ritmul ei obișnuit pentru ca Georgie, care le fusese lider, să țină pasul.

– Spune-ne exact ce s-a petrecut cu Bram, zise ea.

– Serios, Georgie, ce a fost în capul tău? se încruntă April.

– A fost o întâmplare. Georgie trase de rucsac. Cel puțin pentru mine. Clar premeditată de el.

Le povesti despre planul ei de a începe o serie de întâlniri, apoi le explică tot ce se petrecuse la The Ivy. Evită să spună ceva despre propunerea de căsătorie pe care i-o făcuse lui Trevor, nu pentru nu avea încredere în ele – spre deosebire de Lance, aceste femei nu ar fi trădat-o niciodată –, ci pentru că nu voia ca prietenele ei cele mai apropiate să știe că era mai patetică decât își dădeau ele seama. Când ajunseră pe culmea de deasupra canionului, abia mai respira.

Ultimele rămășițe de răcoare ale dimineții dispăruseră, iar ele puteau să vadă linia țărmului de la Santa Monica până în Malibu. Se opriră o clipă pentru a-și da jos hanoracele și a le lega în jurul taliei. Sasha scoase două batoane de ciocolată și îi oferi unul lui Georgie, încercând să pară nepăsătoare, dar George refuză.

– Am mâncat de dimineață. Serios.

– O lingură de iaurt, comentă April.

– O cutie întreagă. Lucrurile merg mai bine. Serios.

Nu o credeau.

– Ei bine, mie mi-e foame, zise Sasha.

În timp ce mușca din batonul de ciocolată, nici Georgie, nici April nu spuseră că Sasha Holiday, fondatoarea companiei Holiday Healthy Eating, ar trebui să mănânce un fruct sau un baton proteic Holiday în locul unui Milky Way. Sasha era dependentă în secret de junk-food, ceva ce doar ele știau. Nu că s-ar fi văzut pe corpul ei.

Sasha băgă ambalajul sub topul ei alb, unde făcu o gâlmă sub materialul flexibil.

– Hai să ne gândim. Poate că a ieși cu Bram nu-i o idee chiar așa de proastă. Cu siguranță, îi va distrage pe toți pentru a nu mai vorbi despre Lance și sfânta Jane. Mai luă o gură din baton. În plus, Bram Shepard încă este cel mai atrăgător băiat rău din oraș.

Georgie detesta să audă ceva care și de departe era un compliment pentru Bram.

– Nu scoate bani din box-office, zise ea. Și am noroc că nu a apărut traficantul lui de droguri în timp ce mâncam.

Sasha ținu batonul între dinți și se duse în spatele lui Georgie pentru a-i putea deschide rucsacul și a scoate sticlele cu apă.

– Trev mi-a zis că Bram nu se mai droghează de ani buni.

– Trev este un naiv. Georgie desfăcu dopul sticlei. Gata cu discuțiile despre Bram, bine? Nu-l las să-mi strice dimineața.

Stricase destule, se gândi ea.

Următorii trei kilometri îi parcurseră pe un drum forestier, care șerpuia printre paltini, stejari și dafini. Georgie se bucura de sentimentul de intimitate. Ajunseră la un pârâu puțin adânc. Sasha se așeză pentru a-și întinde picioarele.

– Am cea mai bună idee. Hai să mergem toate în Las Vegas în weekendul următor!

April îngenunche lângă apă.

– Orașul ăla nu-mi face bine. Eu și Jack avem planuri.

Sasha pufni.

– Planuri în pielea goală!

April râânji. Georgie zâmbi și ea, dar în interior simțea suferința cunoscută a trădării. Cândva, fusese la fel de sigură de iubirea lui Lance cum era April de a lui Jack Patriot. Apoi Lance o cunoscuse pe Jade Gentry și totul se schimbase.

Lance și Jade filmaseră împreună în Ecuador. Lance jucase rolul unui mercenar fermecător, iar Jade – rolul unei arheologe tocilare, cu siguranță o exagerare, ținând cont de frumusețea ei exotică. La început, când o sunase, Lance îi povestise lui Georgie cât de absorbită era Jade de munca ei de binefacere, că rareori fraterniza cu echipa și că petrecea așa de mult timp la telefon luptând pentru cauzele ei de suflet, încât nu își memora replicile întotdeauna.

Dar treptat poveștile se opriseră. Și Georgie nu observase.

Se întoarse spre Sasha.

– O excursie în Vegas pare exact ce trebuie. Contează pe mine!

Își închipui fotografii cu Georgie York și cu prietena ei seducătoare făcute în Sin City. Dacă după excursie urmau câteva luni de întâlniri în serie așa cum planificase inițial, poate că poveștile despre *Eterna inimă frântă a lui Georgie* aveau să fie, în sfârșit, înlocuite de *Nopțile nebune ale lui Georgie*.

Sasha începu să cânte *Girls Just Want to Have Fun*. Georgie se forță să danseze un pic. Era o ideea bună. O idee minunată. Exact ce avea nevoie.

– Cu adică a trebuit să te întorci la Chicago? șuieră Georgie în telefonul mobil șase zile mai târziu.

Se afla la o masă a restaurantului Le Cirque de la Bellagio, unde trebuia să se întâlnească cu Sasha pentru a porni în weekendul lor din Vegas.

Sasha părea preocupată în loc să fie sarcastică, așa cum era de obicei.

– Ți-am lăsat trei mesaje. De ce nu m-ai sunat înapoi?

Pentru că Georgie își lăsase din greșeală telefonul mobil în valiză și îl recuperase doar în drum spre restaurant.

– Am avut un incendiu la magazie, continuă Sasha. A trebuit să mă întorc imediat.

– Este toată lumea în regulă?

– Da, dar s-au stricat multe. Georgie, știu că excursia în Vegas a fost ideea mea. Nu te-aș fi lăsat baltă niciodată dacă...

– Nu fi prostuță! Voi fi bine. Georgie știa că Sasha era calmă într-o situație de criză, dar nu era atât de dură precum pretindea. Ai grijă de tine și sună-mă când afli mai multe. Promite-mi!

– Așa voi face.

După ce închise telefonul, Georgie studie restaurantul hotelului, care era ca o bijuterie cu tavanul cu falduri din mătase și priveliștea spre lacul Bellagio. Câțiva oameni de la mese se holbau fățiș la ea, iar ea își dădu seama că era din nou singură la o masă de doi. Lăsă o bancnotă de 100 de dolari lângă paharul cu apă și se strecură în cazinou prin intrarea pentru vedete a restaurantului. Ținu capul plecat când trecu pe lângă jocurile mecanice de Monopoly.

– Jur că mă urmărești!

Ea se întoarse și îl văzu pe Bram Shepard ieșind din Circo, celălalt restaurant din care ea tocmai fugise. Era evident superb în blugi și o cămașă cu dungi cu mânșete franțuzești, un amestec de lejer și elegant care ar fi trebuit să arate oribil, dar nu arăta. Luminile din cazinou îi schimbaseră ochii violeți în culoarea mercurului. Era ca una din cele șapte minuni ale lumii – doar că el fusese afectat de prea multă ploaie acidă.

– *Asta* nu este o întâmplare, zise ea.

– De fapt, chiar este.

– Da, sigur.

Se mișcă repede, încercând să plece înainte să fie zăriți de cineva, dar el veni după ea.

– Am avut un eveniment, spuse el.

– Nu-mi pasă. Pleacă!

– A fost o petrecere corporatistă. Am primit 25 000 de dolari ca să petrec două ore la petrecerea unei companii stând de vorbă cu invitații.

– Nu-i chiar un eveniment.

– Pentru *mine* este.

– Evident.

Știa o listă de vreo duzină de vedete de mâna a treia care își câștigau existența așa, dar nici una dintre ele nu recunoștea asta.

Iuți pasul, dar era prea târziu. Deja atrăgeau atenția, dar nu era o surpriză din moment ce întâlnirea de la prânz de săptămâna trecută era prin toate ziarele de scandal. Își dorise povești pozitive pe care să le poată controla, iar la Bram Shepard nu era nimic controlabil sau pozitiv.

Trecură de un bar circular cu o trupă rock ce interpreta o melodie din repertoriul trupei Nickelback. Acum nu mai putea scăpa, așa că afișă un zâmbet. Sosise momentul să-i dea de înțeles că zilele ei de fraieră erau de mult apuse.

– Lasă-mă să ghicesc, zise ea în timp ce ocoleau aparatele. Te îndreptai spre dormitorul celei de-a treia neveste a vreunui corporatist bogat și bătrân. Ea plătește pentru servicii extra.

– Vrei să vii? Imaginează-ți cât ar plăti să ne aibă pe amândoi!

– Mulțumesc că te gândești la mine, dar, spre deosebire de tine, eu încă sunt putred de bogată, așa că nu sunt obligată să mă vând.

– Pe cine păcălești? Te-am văzut în *Oameni frumoși*. Te-ai vândut pentru eșecul ăla.

Încercase să-și convingă tatăl că filmul era o greșeală, dar el refuzase să asculte. Eșecul începea să se agațe de ea ca un parfum prost.

– Ar trebui să-l dai în judecată pe cel care a făcut costumele pentru filmul ăla. Făcu cu ochiul unei asiatice dealer la blackjack. Ar fi fost mai bine dacă îți scoteau în evidență picioarele, nu bustul.

– Dacă tot îmi scoți în evidență defectele, nu uita de ochii mei bulbucați, de gura mea mare și...

– Nu ai ochi bulbucați. Și gura mare nu i-a făcut chiar rău Juliei Roberts.

Dar Georgie nu era Julia Roberts.

Ochii lui alunecară peste ea. Era înaltă, dar el tot era cu o jumătate de cap mai înalt.

– Arăți bine în seara asta, apropo. Aproape că ai reușit să ascunzi cât ești de sfrijită. Probabil încă te îmbracă April.

– Așa este.

Dar Georgie fusese cea care alesese rochia cu decolteu în V, cu imprimeu alb-negru în stilul Jackson Pollock. Era dreaptă de la umeri, iar cureaua neagră ce atârna jos pe șolduri îi dădea un aer de fetișcană. Își aranjase părul în șuvițe lungi, subțiri în jurul chipului și purta o pereche de brățări groase.

El se uită la o blondă cu picioare lungi, care îl privi fățiș.

– Deci, spune-mi... Încă vânezi sau ai găsit un tip suficient de prost să se însoare cu tine?

– Duzini. Din fericire, mi-am venit în fire la timp. Este uluitor ce efect are asupra ta un pic de terapie cu șocuri electrice. Ar trebui să încerci și tu.

El o împunse între umeri.

– Trebuie să recunosc, Scoot, că încă știi cum se intră în încurcături jenante. Să dau peste scena tandră dintre tine și Trev a fost cea mai bună distracție din ultimele luni.

– Ceea ce demonstrează doar ce viață patetică ai.

Ajunseră la recepția aglomerată. Tavanul superb și excentric cu flori de sticlă semnat Dale Chihuly nu se potrivea cu restul decorului, dar era frumos. Imediat porni un zumzet, și oamenii se opriră pentru a se holba la ei. Georgie afișă cel mai mare zâmbet. O femeie ridică telefonul mobil pentru a face o poză. Minunat! Era minunat.

– Hai să ieșim de aici!

Bram o luă de braț și o împinse prin mulțime. Următorul lucru pe care îl conștientiză era că se aflau într-un lift în care se simțea mirosul de tuberoze al parfumului Jo Malone. El băgă un card de acces într-o fantă din panou. Reflexiile lor se uitau la ei de pe pereții cu oglinzi – Skip și Scooter adulți. Timp de o scurtă secundă, ea se întrebă cine stătea cu gemenii cât mama și tata ieșeau seara în oraș.

Liftul se puse în mișcare. Ea întinse mâna pe lângă el și apăsă pe butonul pentru etajul 30.

– Nici măcar nu e ora unsprezece, zise el. Hai să ne distrăm mai întâi.

– Bună idee. Îmi iau pistolul cu electroșocuri.

– Țepoasă ca de obicei. Ești toată împachetată frumos, Georgie, dar nu-i nimic dincolo de ambalaj. Fac pariu că nu i-ai permis niciodată lui Lance Ratatul să te vadă goală.

Ea își cuprinse obrajii în palme.

– Trebuia să mă dezbrac? De ce nu mi-a spus cineva?

El se sprijini cu umărul de peretele liftului, își încrucișă gleznele și se uită iarăși la ea cu privirea lui de expert care te topea până la oase.

– Știi ce-mi doresc. Îmi doresc să i-o fi tras lui Jade Gentry când am avut ocazia. Femeia aia este sex pur.

Comentariul lui ar fi trebuit să o devasteze, dar era vorba de Bram, așa că interveni instinctul ei de luptătoare.

– N-ai fi avut nici o șansă cu sfânta Jade. Își alege toți bărbații din lista de primă mână, iar ultimul film al lui Lance a încasat 87 de milioane.

– Nenorocit norocos! Tipul nu știe să joace deloc.

– Spre deosebire de incredibilul tău record la box-office. Dar trebuie să recunosc că... arăți bine. Ea își lovi poșeta. Nu aș vrea să plec fără numele extraordinarului tău chirurg plastician.

El își depărtă gleznele.

– Jade m-a sunat în urmă cu câțiva ani, dar eram așa de terminat încât nu am sunat-o înapoi. Așa îți distrug

drogurile creierul, dar nimeni nu-i avertizează pe puști despre rahaturile de genul ăsta. Când ușile se deschiseră la etajul 28, el o luă de cot. Este timpul să ne distrăm. Să mergem!

– Să nu...

El o trase afară.

– Haide! Mă plictisesc.

– Nu-i problema mea.

Încercă să-și înfigă călcâiele în covorul gros din mijlocul holului opulent.

El o strânse mai tare.

– Cred că ai uitat ce am auzit acasă la Trev, pentru că altfel ți-ai da seama că practic ești sclava mea.

Fusese de prea multe ori ținta jocurilor de-a șoarecele și pisica ale lui Bram ca să nu vadă spre ce se îndrepta asta și nu-i plăcea.

O ghidă după un colț.

– Ai idee câți bani aș putea să fac dacă aș vinde povestea tristei și disperatei Georgie York, care imploră un bărbat să se căsătorească cu ea?

– Nici măcar tu nu ai face asta.

Doar că el putea să o facă.

– Cred că depinde de cât de cuminte vei fi ca sclavă. Sper că porți lenjerie sexy pentru că am chef de un dans erotic.

– O să dau un telefon pentru tine. Sunt multe fete disperate în Vegas.

El bătu la o ușă cu articulațiile degetelor.

– Recunosc doar în fața ta, Scoot, dar sunt cam beat de la tot martiniul ăla pe care mi l-au turnat pe gât. Și pentru că vreau să fiu treaz pentru dansul tău erotic, restul serii voi bea doar suc.

Nu părea beat, dar ea știa că el putea să consume cantități uriașe de alcool înainte să înceapă să se bâlbâie. Probabil voia să se joace cu mintea ei când vorbea despre dansul erotic, dar asta nu însemna că nu voia să se folosească de ceva la fel de malefic pentru a o șantaja.

Era posibil să aibă o mare problemă și trebuia să-și dea seama cum să-i facă față.

Ușa se deschise, iar el o trase într-o suită privată spațioasă, cu marmură aurită, cu flori proaspete și câteva femei foarte tinere și foarte frumoase, un pic depășite numeric de bărbați. Judecând după înălțimea lor, cei mai mulți păreau să fie jucători de baschet, cu excepția a vreo doi agenți solizi care purtau costume și ceasuri scumpe, afișând expresii neliniștite într-un colț.

– Este Scooter! Unul dintre jucătorii de baschet se ridică în picioare și îi zâmbi cu niște dinți de aur. La naiba, fetițo, arăți bine! Vino să bei ceva!

– Publicul tău care te adoră.

Bram făcu un gest cuprinzător, apoi se îndreptă spre bar, unde erau cocoțate femeile.

Cum o aștepta doar o cameră de hotel goală și erau destule femei care să-i atragă atenția lui Bram, ea hotărî că putea rămâne o vreme acolo, fiind în siguranță. În plus, nu voia să-l lase pe Bram să o vadă fugind. Descoperi în curând că majoritatea bărbaților din încăpere jucau pentru Knicks. Cel care o chemase se dovedi a fi un clovn, dar coechipierul lui era un cuceritor. Kerry Cleveland avea codițe rasta sexy, gene lungi și negre și un entuziasm molipsitor. Pe la jumătatea primului ei martini cu ciocolată, începu să se simtă bine. Nu trebuia să-și facă griji din pricina aparatelor foto, iar Bram era prea ocupat cu tinerele frumușele atârnate de el pentru a o deranja pe ea.

Pe la ora două, petrecerea se mută într-o sală de jocuri privată, unde Kerry o învăță să joace zaruri. Pentru prima dată după câteva luni, se distra. Tocmai făcuse primul ei pariu când lângă ea apăru Bram.

– Îți dai seama că alea sunt jetoane de 500 de dolari.

– Da și nu-mi pasă. Ești prea scorțos.

– Eu nu cred că ești scorțos, Bram.

O roșcată letală cu voce de fumătoare încercă să se agațe de el, dar Bram o îndepărtă și anunță că voia să joace și el.

Când fu rândul lui Georgie să dea cu zarurile, Bram își puse jetoanele pe linia „nu trece". Ea aruncă zarurile. Se auziră urale când ea dădu un șase și un cinci. Doar Bram pariase împotriva ei.

– Păcat, șopti ea. Știu că nu prea ai bani, dar am auzit că bărbații târfe fac avere dacă își găsesc clienții potriviți.

– Mereu ai grijă de mine.

– Asta fac prietenii.

Roșcata tot încerca să-i atragă atenția lui Bram și el continua să o ignore. Într-un final dispăru, apoi reveni cu două pahare de martini. Puse unul în mâna lui Bram, dar când ea îl duse pe al ei la buze, el i-l luă din mână și i-l dădu lui Georgie.

– Poate asta te va relaxa.

Roșcata părea așa de afectată de respingerea lui încât lui Georgie i-ar fi părut rău de ea dacă nu ar fi fost așa de insistentă. Bram rostogoli zarurile și îi ieși un șapte. Până acum era pe zero, în timp ce Georgie pierduse câteva mii. Nu-i păsa. Se distra. Bău din martini și îl încurajă pe Kerry când fu rândul lui.

Timpul trecea, iar lumea începu să se învârtă într-un caleidoscop de culori. Zarurile se loviră de marginea mesei. Se rostogoliră pe postavul verde. Jetoanele făcură clic. Dintr-odată, totul era frumos, chiar și Bram Shepard. Cândva, creaseră împreună magie pe micul ecran. Cu siguranță asta conta. Își sprijini obrazul de al lui.

– Nu te mai urăsc.

El își puse brațul peste umărul ei, părând la fel de fericit ca ea.

– Nici eu nu te mai urăsc.

Mai trecu un minut frumos și apoi, fără vreun motiv, el se retrase. Vru să protesteze când el plecă, dar se simțea prea bine.

Văzu cu coada ochiului cum el se apropie de roșcată. Părea furios. Cum putea să fie așa de supărat într-o noapte atât de frumoasă?

Zarurile se tot rostogoleau. Bram reapăru lângă ea.

– Trebuie să ieșim de aici.

Acesta fu ultimul lucru pe care și îl aminti până în după-amiaza următoare, când făcu greșeala să se trezească.

capitolul 4

Georgie gemu. O durea capul, simțea un gust de acid de baterie și în locul stomacului avea o fosă septică. Când strânse genunchii la burtă, fundul i se lovi de coapsa lui Lance. Pielea lui era caldă și...

„Nuuu!"

Deschise ochiul care nu era îngropat în pernă.

O crudă rază de soare de după-amiază se strecura prin draperii și cădea pe sutienul ei de dantelă albă ce stătea înșirat pe covorul dormitorului ei din apartamentul de la Bellagio. Unul din pantofii cu toc de azi-noapte ieșea de sub o pereche de blugi de bărbat.

„Te rog, oh, te rog ca acei blugi să fie ai jucătorului de baschet!"

Își îngropă chipul în pernă. Dacă nu erau? Dacă erau ai lui...

Nu puteau să fie. Ea și jucătorul de baschet... Kerry – numele lui erau Kerry... Flirtaseră încontinuu peste masa de zaruri. Se simțise așa de bine flirtând! Ce dacă era un bărbat mai tânăr?

Dar era goală, și lucrul ăsta era ciudat. Dar acum Lance nu mai era ultimul bărbat cu care se culcase, și ăsta era un semn de progres, nu? Stomacul îi forfoti. Deschise ochiul din nou. Mai trecuse prin mahmureli, dar nici una nu fusese ca asta. Nimic nu-i șterse memoria.

O coapsă se frecă de fundul ei. O simți foarte musculoasă, clar o coapsă de atlet. Dar indiferent cât de tare se concentra, ultimul lucru pe care și-l amintea era că Bram o lua de la petrecere.

Kerry trebuie să fi venit după ea. Da, era sigură că își amintea cum el o răpise de lângă Bram. Veniseră înapoi aici, unde stătuseră de vorbă până la răsărit. O făcuse să râdă și îi spusese că avea mai mult curaj decât orice

femeie pe care o știa el. Îi spusese că era inteligentă, talentată și mult mai drăguță decât își dădeau seama majoritatea oamenilor. Îi spusese că Lance se făcuse de râs părăsind o femeie ca ea. Discutaseră despre ideea de a avea copii împreună – copii mulatri frumoși, spre deosebire de viitorul copil cu fața palidă a lui Lance. Căzuseră de acord să vândă pozele frumosului lor copil celui care avea să ofere cel mai mult și să doneze banii pentru opere de caritate, ceea ce ar fi fost foarte impresionant după ce cei de la Drudge Report aflaseră că Jade Gentry folosise toți banii pentru opere caritate pentru a-și cumpăra un iaht. Apoi Georgie avea să câștige un Oscar, iar Kerry – Super Bowl.

Bine, nu era sportul potrivit, dar o durea capul, stomacul i se contorsiona și un genunchi o împungea mai puternic în fund.

Trebuia să scape de chinul ăsta, dar însemna să se întoarcă și să înfrunte consecințele a ceea ce urma să vadă. Avea nevoie de apă. Și de Tylenol. O sticlă întreagă.

Își dădu seama că alcoolul nu te făcea să uiți totul. Nu era o mahmureală obișnuită. Fusese drogată. Și știa o singură persoană destul de coruptă încât să drogheze o femeie.

Îl lovi cu cotul în piept cu toată forța pe care reuși să o adune.

El icni de durere și se rostogoli, luând cearșaful cu el.

Ea își îngropă fața în pernă. Salteaua se lăsă repede în jos când el se ridică. Îi auzi pașii înfundați în timp ce se ducea spre baie. Când se închise ușa, ea bâjbâi după cearșaf și se forță să se ridice în fund. Camera se înclină. Stomacul îi forfotea. Strânse cearșaful în jurul ei, se clătină pe picioare și se împletici spre a doua baie, unde se sprijini de chiuvetă și își îngropă fața în mâini.

Ce ar fi făcut Scooter dacă ar fi fost drogată și s-ar fi trezit goală în pat cu un străin? Sau nu cu un străin. Scooter nu ar fi făcut *nimic* pentru că nu pățise niciodată ceva așa de oribil. Era ușor să fii curajoasă și optimistă

când aveai o armată de scenariști care te protejau de mizeriile adevărate pe care viața ți le scotea în cale.

Când își coborî mâinile, o imagine teribilă o întâmpină în oglindă, o Courtney Love în tinerețe. O vrăjitoare cu părul șaten-închis încâlcit, care nu-i ascundea semnul de pe gât făcut de o barbă. Pete de la rimelul de ieri îi mânjeau ochii verzi precum noroiul în jurul unui iaz cu alge. Gura mare îi era lăsată la colțuri, și tenul avea culoarea unui iaurt expirat. Bău un pahar de apă cu forța. Toate cosmeticele ei erau în cealaltă baie, dar se spălă pe față și își clăti gura cu niște apă de gură pusă la dispoziție de hotel.

Încă nu se simțea în stare să înfrunte ce o aștepta de partea cealaltă a ușii, așa că își dădu părul la o parte de pe față și se așeză pe cada de marmură. Voia să sune pe cineva, dar nu o putea împovăra pe Sasha acum, Meg era inaccesibilă și nu era în stare să-i povestească lui April fiindcă ar fi fost dezamăgită de ea. O fostă fană rock-and-roll devenise modelul ei de moralitate. Cât despre tatăl ei... Niciodată.

Se ridică forțat și strânse mai bine cearșaful de sub brațe. Dormitorul era gol, dar se risipi speranța că el plecase când îi văzu hainele pe podea.

Traversă covorul și intră în camera de zi.

El stătea la fereastră, cu spatele la ea. Era înalt. Nu era înalt cât un jucător de NBA. Era cel mai mare coșmar al ei.

– Nu spune nimic până când nu ni se aduce cafeaua, zise el fără să se întoarcă. Vorbesc serios, Georgie. Nu pot să mă înțeleg cu tine acum. Doar dacă nu ai cumva o țigară.

Ea se înfurie. Smulse o pernă decorativă și o aruncă spre capul ciufulit al lui Bramwell Shepard.

– M-ai *drogat!*

El se feri și perna se lovi de geam. Ea încercă să se ducă după el, dar în timp ce el se întoarse spre ea, Georgie se împiedică de cearșaf și acesta îi alunecă pe talie.

– Ascunde-i! zise el. Am intrat deja în belele din cauza lor.

Ea avu mai mult noroc și dădu de unul din pantofii abandonați de el.

– Au! Își frecă pieptul și avu îndrăzneala să pară indignat. Nu te-am drogat! Crede-mă, dacă ar fi să droghez o femeie, nu ai fi tu aia.

Ea trase cearșaful sub brațe și privi în jur după altceva cu care să arunce.

– Minți! Am fost drogată.

– Da, ai fost. Amândoi am fost. Dar nu de mine. De Meredith, Marylin, Mary...

– Despre cine vorbești?

– Roșcata de la petrecerea de azi-noapte. Îți amintești băuturile pe care le-a adus? Eu am luat una și ți-am dat-o ție pe cealaltă – cea pe care o făcuse pentru ea.

– De ce s-ar droga?

– Pentru că îi place cum se *simte!*

Georgie avu senzația că pentru prima dată în viața lui Bramwell Shepard putea spune adevărul. Își aminti modul cum o înfruntase pe acea femeie și cât de furios păruse. Trase în sus de cearșaf și porni spre el.

– Știai că băuturile alea aveau ceva în ele? Știai și nu m-ai oprit?

– Nu am știut. Mi-am dat seama când am terminat-o pe a mea, când te-am văzut și am simțit că nu-mi era complet *scârbă* de tine!

La ușă se auzi un ciocănit și o voce anunță serviciul în cameră.

– Întoarce-te în dormitor! șuieră ea. Și dă-mi halatul ăla! Ziarele de scandal au informatori peste tot. Grăbește-te!

– Dacă mai îmi dai un ordin...

– *Te rog*, grăbește-te, *idiotule!*

– Îmi plăcea mai mult de tine când erai beată.

Dădu jos halatul, îl aruncă pe brațul ei și dispăru. Ea aruncă cearșaful în spatele canapelei și înnodă cordonul halatului în drum spre ușă.

Chelnerul intră cu căruciorul și aranjă farfuriile pe masa din living, care se află sub un candelabru aurit. Ea auzi dușul pornind în baie. Avea să se răspândească zvonul că nu dormise singură. Din fericire, nimeni nu știa cu cine petrecuse noaptea, deci putea fi în avantajul ei.

Chelnerul în sfârșit plecă. Ea se repezi la cafea, apoi se clătină spre fereastră și încercă să se adune. Jos, turiștii se adunaseră pentru a privi spectacolul fântânii de la Bellagio. Ce se petrecuse în dormitor azi-noapte? Nu-și putea aminti nimic. Doar cum se întâmplase prima dată...

În ziua în care se cunoscuseră, ea avea 15 ani și el 17. Frumusețea lui o uluise, dar el o ignorase, mormăind plictisit și uitându-se o dată la ea cu ochii lui violeți îndrăzneți. Iar ea, evident, se îndrăgostise.

Avertismentele tatălui ei în legătură cu el doar îi intensificaseră sentimentele. Bram era arogant, posac, indisciplinat și superb – irezistibil pentru o romantică de 15 ani –, dar el o ignorase pe durata primelor două sezoane, cu excepția momentelor când chiar filmau. Poate că apărea ea pe copertele a vreo duzină de reviste pentru adolescenți, dar era o puștoaică slăbănoagă, cu ochi verzi ca niște gume de mestecat rotunde, obrajii ca de bezea și o gură ca a unei pisicuțe prostuțe. Pielea îi era etern iritată de la machiajul pe care trebuia să-l poarte, iar părul portocaliu buclat rămas de la orfana Annie o făcea să pară și mai tânără. Întâlnirile cu câțiva actori adolescenți drăguți nu-i întăriseră încrederea, pentru că tatăl ei aranjase întâlnirile pentru publicitate. În restul timpului, Paul York o ținea încuiată, departe de viciile de la Hollywood.

Frumusețea scânteietoare, comportamentul obraznic și atitudinea de dur al străzii agitau toate fanteziile în ea. Nu cunoscuse niciodată pe cineva așa de sălbatic, de liber. Râdea prea tare, încercând să-i atragă atenția. Îi cumpăra cadouri – un nou CD pe care el trebuia să-l asculte, bomboane de ciocolată, cele mai bune delicatese, tricouri amuzante pe care el nu le purta

niciodată. Păstra glumele pentru a i le spune lui, era de acord cu toate părerile lui și făcea tot ce putea ca el să o placă, dar, dacă nu filmau camerele, ar fi putut la fel de bine să fie invizibilă.

Era fascinată de contrastul dintre copilăria lui dură și puștiul cizelat pe care îl juca și punea cap la cap povestea lui din ce auzea de la prietenii din orașul lui, nemernici cu gura mare care umblau prin platouri.

Bram crescuse în partea sudică a orașului Chicago. De la 7 ani, când mama lui murise din cauza unei supradoze de droguri, fusese nevoit să aibă grijă de el însuși. Tatăl lui iresponsabil, zugrav din când în când, care se baza pe prietenele lui pentru a obține bani de bere, murise când Bram avea 15 ani. Bram se lăsase de școală la scurt timp după aceea și începuse să hoinărească. Într-o zi, îl văzuse o femeie divorțată și bogată la vreo 40 de ani în timp ce făcea muncă voluntară și îl luase sub aripa ei, poate și în patul ei – Georgie nu aflase niciodată. Femeia îi cizelase duritatea și îl convinsese să fie model. După ce un magazin luxos pentru haine de bărbați din Chicago pusese mâna pe el pentru o reclamă, își părăsise binefăcătoarea, luase lecții de actorie și prinsese la un moment dat câteva roluri la niște companii de teatru locale, de unde apoi ajunsese la audiția pentru rolul lui Skip.

Începuse al patrulea sezon al serialului. Georgie își promisese că avea să-l convingă că nu era o bătaie de cap, că devenise o femeie atrăgătoare de 18 ani. Începuseră munca în iulie, filmând la locația din Chicago. Unul dintre prieteni lui ratații menționase că Bram închiriase un iaht pentru o croazieră cu băutură pentru noaptea de sâmbătă pe lacul Michigan. Din moment ce tatăl ei pleca în acel weekend în New York, Georgie hotărâse să strice petrecerea.

Se îmbrăcase cu o rochie cu imprimeu leopard cu spatele gol și sandale cu platformă. Când călcase pe iaht, observase că majoritatea femeilor purtau pantaloni scurți și costume de baie. R. Kelly răsuna puternic din

sistemul de sonorizare al iahtului. Femeile aveau în jur de 20 de ani, păr sclipitor, picioare lungi și corp sexy, dar Georgie avea atuul faimei. Când iahtul plecă din port, ele se desprinseră de băieții de cartier ai lui Bram pentru a vorbi cu ea.

– Îmi dai un autograf pentru nepoata mea?

– Iei lecții de actorie?

– Ești așa de norocoasă că lucrezi cu Bram! Este cel mai atrăgător tip de pe planetă.

Georgie zâmbi și dădu autografe, în tot acest timp fiind atentă la Bram.

El ieșise, în sfârșit, din cabină. Purta niște pantaloni scurți șifonați și un tricou polo cafeniu. Avea câte o femeie de fiecare braț, o băutură în mână și o țigară atârnând între buze. Ea îl dorea așa de mult încât o durea!

Luna răsărise și petrecerea devenise mai gălăgioasă – exact genul de petrecere de care tatăl ei o ținuse departe. Una dintre fete își dăduse jos bluza. Bărbații izbucniseră în urale. Două femei începuseră să se sărute. Georgie n-ar fi fost deranjată dacă ar fi fost lesbiene, dar nu erau, și ideea a două femei sărutându-se doar pentru a face spectacol pentru bărbați o dezgustase. Când începuseră să-și frece sânii una de alta, ea se strecurase în salon, unde vreo șase invitați stăteau la bar, întinși pe o canapea din piele albă în formă de potcoavă.

Simțise la glezne un vânticel rece de la aerul condiționat. Avusese așa de multe speranțe pentru noaptea aceea, dar Bram nici nu vorbise cu ea. Deasupra capului ei, strigătele deveniseră și mai gălăgioase. Locul ei nu era acolo. Locul ei nu era nicăieri, mai puțin în fața unei camere de filmat.

Ușa se deschisese și Bram coborâse alene treptele. De data asta, era singur. Când el se lăsase într-un scaun nu departe de locul unde stătea ea și o privise, în Georgie înflori speranța că el o urmase. O înfiorase combinația dintre tunsoarea lui de Skip boboc, barba lui nerasă aurie și noul tatuaj ce-i încercuia bicepsul subțire chiar sub mâneca tricoului. El își pusese un picior peste brațul

scaunului și luase o gură din băutură, cu ochii încă pe ea.

Ea încercase să spună ceva inteligent.

– Tare petrecerea.

El îi aruncase acea privire plictisită atât de familiară, aprinsese altă țigară și mijise privirea prin fum.

– N-ai fost invitată.

– Am venit oricum.

– Asta înseamnă că tati nu-i în oraș.

– Nu fac tot ce-mi spune tatăl meu.

– Mie nu mi se pare.

Ea ridicase din umeri și încercase să pară calmă. El scuturase scrumul pe mochetă. Niciodată nu-și putuse da seama ce făcuse de-i câștigase disprețul, cu excepția faptului că era plătită mai mult, asta nefiind vina ei.

El arătase cu băutura către punte.

– Petrecerea devine un pic cam prea sălbatică pentru tine?

Voia să-i spună că o deprimase să se uite la fetele care se înjoseau, dar el deja o credea o mironosiță.

– Deloc.

– Nu te cred.

– Nu mă cunoști. Doar crezi că mă cunoști.

Încercase să pară misterioasă și poate că funcționase, pentru el o parcurse cu privirea într-un fel care o făcuse în sfârșit, să simtă că într-adevăr o vedea.

Buclele ei portocalii se lăsaseră de la umezeală, dar machiajul arăta bine. Folosise un fard de culoarea bronzului și un ruj nude pentru a-și micșora gura. Rochia cu spatele gol și imprimeu leopard nu era ceva ce Scooter Brown ar fi purtat, iar ea accentuase diferența umplând sutienul. Dar în timp ce privirea lui se oprise pe sânii ei, ea avu senzația că el își dăduse seama că erau falși.

El scosese un fir subțire de fum.

– Fac pariu că încă ești virgină.

Ea își dăduse ochii peste cap.

– Am 18 ani. Nu mai sunt virgină de vreo doi ani.

Inima începuse să-i bată din cauza minciunii.

– Dacă zici tu.

– Am fost cu un tip mai mare. Ai ști cine e dacă ți-aș spune, dar nu o voi face.

– Minți.

– Nu îi plăceau femeile puternice. De asta a trebuit să o termin cu el până la urmă.

Îi plăcuse cât de experimentată păruse, dar zâmbetul lui batjocoritor nu era liniștitor.

– Tati Paul nu ar lăsa un bărbat mai mare să se apropie de tine. Nu te pierde niciodată din ochi.

– Am ajuns aici în seara asta, nu-i așa?

– Da, bănuiesc că ai ajuns. Își golise paharul, stinsese țigara și se ridicase. Să mergem atunci.

Ea se uită la el în timp ce încrederea o părăsea.

– Să mergem?

El arătă cu capul spre o ușă pe care era sculptată o ancoră.

– Acolo.

Ea îl privise nesigură.

– Eu nu...

– Las-o baltă atunci.

El ridicase din umeri și voise să se întoarcă.

– Nu! Vin.

Și se dusese. Pur și simplu. Fără să-i ceară nimic, îl urmase în prima cabină.

Un cuplu pe jumătate dezbrăcat era întins în cușeta dublă. Își ridicaseră capetele pentru a vedea cine dăduse buzna.

– Ștergeți-o! zise Bram.

Ei se ridicaseră. Ar fi trebuit să plece cu ei, dar nu o făcuse. Rămăsese acolo în rochia ei cu imprimeu de leopard și sandalele cu platformă, cu părul morcoviu încrețit, privind cum se închidea ușa în urma lor. Nu-l întrebase de ce avea acel interes subit față de ea. Nu se întrebase cât se prețuia dacă îl urma așa. Pur și simplu rămăsese în picioare și îl lăsase să o lipească de ușă.

El pusese mâinile de o parte și de alta a capului ei. Degetele lui mari îi intraseră în păr și trăseseră o buclă. Ea tresărise. El își înclinase capul și o sărutase cu gura deschisă. Avea gust de alcool și de fum. Îl sărutase și ea cu tot ce avea. Barba lui nerasă îi zgâria obrazul. Dinții lui se loviseră de ai ei. Asta era ce își dorea, ca el să o vadă ca pe o femeie, nu ca pe o puștoaică pe care trebuia să o salveze din belelele din scenariu.

Îi apucase tivul rochiei și îl ridicase. Purta o pereche de chiloți subțiri, și fermoarul blugilor lui îi zgâriase pântecul gol. El se mișca prea repede, iar ea voia să-i ceară să încetinească. Dacă ar fi fost altcineva, l-ar fi împins și i-ar fi zis să o ducă acasă. Dar era vorba de Bram, iar casa ei era la sute de kilometri depărtare, așa că îl lăsase să-și strecoare degetele în chiloții ei și să o atingă așa cum voia el.

Înainte să-și dea seama, el îi dăduse jos chiloții și o trăsese pe pat.

– Întinde-te, îi ceruse el.

În timp ce ea se așezase pe marginea patului și simțise motoarele bărcii vibrând prin materialul subțire al rochiei, își zisese că la asta visase. El băgase mâna în buzunar și scosese un prezervativ. Chiar se întâmpla.

În ciuda răcorii din cabină din cauza aerului condiționat, pielea ei era transpirată de emoție. Îl privise cum își dăduse blugii jos și încercase să nu se holbeze la mădularul lui, dar erecția era deplină, iar ea nu-și putea lua ochii de la el. El își trăsese tricoul polo peste cap, dezvăluind un piept slab cu fire de păr blond-deschis. Ea studiase tavanul în timp ce el își pusese prezervativul.

Patul era înalt, și el nu fusese nevoit să se întindă prea mult pentru a-i trage șoldurile pe margine. Ea se lăsase pe coate, iar partea de jos a rochiei se adunase sub ea. El băgase mâna sub genunchii ei, îi deschise picioarele și se băgase între ele. Avea o expresie intensă și privirea misterioasă în timp ce se uita la ea. Ea era neputincios de deschisă și niciodată nu se simțise mai vulnerabilă.

Mâinile lui alunecaseră în spatele coapselor ei spre șolduri și le înclinase în sus. Greutatea ei se lăsă mai mult pe coate. O durea gâtul din cauza poziției ciudată. Simțea mirosul de latex, simțea mirosul lui - bere, tutun, izul de parfum al altei femei. Degetele lui se înfipseseră în fundul ei în timp ce el intrase în ea. Durea. Ea tresări. Barca se clătină, și el o penetră mai adânc. Capul ei se lovise de perete când el începuse să se miște. Ea își înclinase gâtul, dar nu fusese de ajutor. El se implântase în ea. Din nou și din nou. Ea ridicase privirea la oasele perfect simetrice de pe fața lui palidă, umbrele ascuțite ce îi cădeau peste obraji. Într-un final, el se cutremură.

Coatele ei cedaseră, iar ea căzuse pe spate. Câteva clipe mai târziu, el se retrăsese și îi lăsase picioarele pe covor. Erau așa de țepene, încât ei îi fusese greu să le miște. El se dusese în mica baie adiacentă. Ea își coborâse rochia și își zisese că lucrurile încă puteau să iasă bine. Acum el o vedea într-o lumină nouă. Puteau vorbi. Puteau petrece timp împreună.

Își mușcase buza și încercase să se ridice pe picioarele ce-i tremurau. El revenise și își aprinsese o țigară.

- Pe mai târziu, zisese el.

Și ușa se închisese în urma lui.

În vreme ce se auzea ușa închizându-se, toate fanteziile ei despre el se spulberaseră și îl văzuse în sfârșit așa cum era, un nemernic grosolan și egoist. Se văzuse și pe ea - proastă și disperată. Rușinea o adusese în genunchi, iar ura față de ea însăși îi fumega în piept. Nu știa nimic despre oameni, despre viață. Tot ce știa era să se strâmbe în fața camerelor.

Voia să se răzbune. Voia să-l înjunghie. Să-l tortureze și să-l omoare, să-l rănească așa cum o rănise el pe ea. Cum putuse să se creadă îndrăgostită?

Următorul sezon fusese agonizant. În afara momentelor în care filmau, ea se prefăcea că el era invizibil. În mod ironic, încordarea ei îngrozitoare condusese la o chimie puternică pe ecran și le crescuse ratingul.

Ea se înconjura de prietenii din distribuție și de echipă sau studia în rulota ei – făcea orice ca să-i evite pe el și câte unul dintre prietenii lui cu gura spartă care veneau în platou. Ura ei devenise suficient de mare și de solidă pentru a o proteja.

Urmase alt sezon, iar în al șaselea an de emisie, poznele lui Bram ajunseseră să afecteze ratingul. Petreceri demente, condus neglijent, zvonuri despre abuz de droguri. Fanii tipului de treabă Skip Scofield nu erau fericiți, dar el nu băgase în seamă avertismentele producătorilor serialului. La sfârșitul sezonului opt, când apăruse filmarea cu scene de sex, totul se prăbușise.

Filmarea cu scene de sex fusese destul de banală, dar nu suficient de banală pentru a se trece cu vederea peste ce se petrecuse. Presa înnebunise și, indiferent cât ar fi încercat să controleze lucrurile, nu mai puteau repara răul făcut. Șefii canalului hotărâseră că se săturaseră de poznele lui Bram Shepard. *Skip și Scooter* fusese anulat.

– La dracu'!

Ea sări când apăru Bram. Avu nevoie de un moment să-l alunge pe nemernicul ahtiat de sex din tinerețe de care își amintise și să-l vadă pe nemernicul adult și vânjos care venea spre ea. Purta un halat asortat și părul îi era ud după duș. Mai mult decât orice, Georgie voia să o răzbune pe ea la 18 ani.

El păru neobișnuit de posac când strânse mai tare cordonul halatului. Ceasul arăta ora două, ceea ce însemna că ziua aceea mizerabilă era pe jumătate terminată.

– Ai văzut vreun prezervativ în gunoi?

Cafeaua fierbinte i se vărsă pe mână și inima i se opri. Se duse în grabă în baie și începu să caute prin coșul de gunoi, dar își găsi doar chiloții. Reveni în camera de zi. El arătă cu ceașca de cafea spre capul ei.

– Ai face bine să-mi spui că ai fost testată după ce te-ai culcat ultima dată nemernicul tău fost soț.

– *Eu?* Voia să arunce cu alt pantof, dar nu-l găsea. Tu ai băga în pat orice merge. Prostituate. Dansatoare de striptease. Băieți de piscină.

„Virgine de 18 ani cu fantezii deplasate."

– N-am tras-o în viața mea unui băiat de piscină.

Despre Bram se știa că era heterosexual, dar ținând cont de firea lui hedonistă, ea credea că asta era doar o scăpare.

El trecu în contraofensivă.

– Îmi țin motorul în formă și sunt curat ca lacrima. Dar eu nu am făcut niciodată sex cu Lance Ratatul și cu cine știe ce băiat plângăcios l-ai înlocuit tu.

Nu-i venea să creadă.

– *Eu* sunt aia ușuratică? Nu ți-ai numărat iubitele pe degetele de o singură mână de când aveai 14 ani.

– Și fac pariu pe orice că tu încă ești în acest stadiu. 31 de ani. Ai fost la vreun terapeut?

Mulțumită tatălui ei mult prea protector, se culcase doar cu patru bărbați, dar pentru că Bram fusese primul ei așa-zis iubit și, aparent, ultimul, numărul total nu se schimbase.

– Zece iubiți, deci poți să-ți păstrezi trofeul de ușuratic. Și eu sunt curată ca lacrima. Acum ieși afară! Chestia asta nu s-a întâmplat niciodată.

Dar atenția lui fusese atrasă de căruciorul cu mâncare.

– Ai uitat de Bloody Mary. La dracu'! Începu să ridice capacele de pe mâncare. Ai fost un animal azi-noapte. Unghiile tale pe spatele meu, gemetele tale în urechea mea... Când se așeză, halatul i se desfăcu peste coapsa musculoasă. Chestiile pe care m-ai implorat să ți le fac. Întinse o bucată de mango. Până și mie mi-a fost rușine.

– Nu-ți amintești nimic.

– Nu prea multe.

Voia să-l implore să-i povestească exact ce își amintea. Din câte știa ea, el ar fi putut să o atace, dar cumva asta nu părea la fel de groaznic ca ideea că ea i se dăduse de bunăvoie. Simțindu-se amețită, se așeză la masă.

– Mi-ai zis că sunt armăsarul tău sălbatic, spuse el. Sunt sigur că asta îți amintești.

– Sunt sigură că tu nu-ți amintești.

Trebuia să-și dea seama ce se petrecuse, dar cum putea să-l facă să-i spună ce știa? El începu să mănânce o omletă. Ea încercă să-și liniștească stomacul cu o bucată de pâine prăjită.

El se întinse după piper.

– Deci... iei anticoncepționale, nu?

Ea aruncă chifla și sări în sus.

– Oh, Dumnezeule...

El se opri din mestecat.

– Georgie...

– Poate că nu s-a întâmplat nimic. Ea își duse mâna la gură. Poate că am fost așa de terminați încât am adormit.

El sări de pe scaun.

– Vrei să-mi spui...

– Totul va fi bine. Trebuie să fie. Ea începu să se plimbe. Care sunt șansele? Nu se poate să fi rămas însărcinată.

El începu să intre în panică.

– Ai putea să fii dacă nu iei anticoncepționale!

– Dacă... dacă se întâmplă, o să... o să o să-l dau. Știu că va fi greu să găsesc o persoană suficient de disperată să accepte un copil cu limba despicată și cu coadă, dar sunt sigură că pot găsi pe cineva.

Lui îi reveni culoarea în obraji. Se așeză și își luă cana de cafea.

– O interpretare minunată.

– Mersi.

Poate că mica ei răzbunare fusese puerilă, dar o învesele suficient cât să mănânce o căpșună. Dar a doua nu mai intră când își închipui greutatea și căldura bebelușului pe care nu avea să-l țină niciodată în brațe.

Bram își mai turnă cafea. Fu cuprinsă de sentimente contradictorii pentru că era prima dată când avea emoții puternice după eșecul căsniciei ei.

Bram își aruncă șervetul.

– Mă duc să mă îmbrac. Privirea lui alunecă spre gulerul deschis al halatului ei. Doar dacă nu cumva vrei să...

– Nu în viața asta.

El ridică din umeri.

– Păcat! Nu vom ști niciodată dacă ne potrivim.

– Am fost fabuloasă. Tu, pe de altă parte, ai fost la fel de egoist ca de obicei.

Preț de o clipă, o înțepătură dureroasă îi aminti de fata care fusese.

– Mă îndoiesc.

El se ridică de la masă și se duse în dormitor. Ea studie căpșunele, încercând să se convingă să mai mănânce una. O înjurătură sonoră îi întrerupse gândurile.

Bram reveni furtunos în living. Blugii îi erau desfăcuți și cămașa îi atârna descheiată, manșetele franțuzești fâlfâind. Ei îi era greu să facă legătura între acest piept solid cu corpul slab din tinerețea lui.

El îi băgă o bucată de hârtie sub nas. Era obișnuită cu rânjetele și batjocura lui, dar nu-și amintea să-l fi văzut vreodată cu adevărat supărat.

– Am găsit asta sub hainele mele, zise el.

– O notificare de la polițistul supraveghetor?

– Distrează-te cât mai poți.

Ea examină hârtia, dar ce văzu nu avea sens.

– De ce și-ar lăsa cineva certificatul de căsătorie aici? Este... Gâtul i se strânse și începu să se sufoce. Nu! Asta-i o glumă, nu? Spune-mi că este una dintre glumele tale proaste!

– Nici măcar eu nu sunt așa de bolnav.

Chipul lui era cenușiu. Ea sări de pe scaun și îi smulse hârtia.

– Ne-am... Abia putea rosti cuvântul. Ne-am căsătorit?

El se strâmbă.

– Dar de ce am face asta? Te *urăsc*.

– Cocktailurile alea pe care le-am băut azi-noapte trebuie să fi avut destule pastile fericite în ele ca să ne facă pe amândoi să uităm de ura reciprocă.

Ea începu să respire precipitat.

– Nu se poate! Au schimbat legea în Vegas. Am citit despre asta. Biroul de căsătorii este închis noaptea tocmai ca să nu se mai întâmple lucruri de genul ăsta.

Buzele lui se întinseră într-un rânjet.

– Suntem vedete. Se pare că am găsit pe cineva dispus să încalce regulile doar pentru noi.

– Dar... Poate că nu-i legal. Poate-i un certificat făcut în glumă.

– Treci cu degetele peste sigiliul oficial al statului Nevada și spune-mi dacă ți se pare *făcut în glumă*.

Degetele ei atinseră sigiliul în relief. Se întoarse spre el.

– Asta a fost ideea ta. Știu asta!

– A mea? Tu ești aia disperată după un soț. El mijii ochii și își întinse degetul arătător spre fața ei. M-ai folosit!

– Îmi sun avocatul.

– Nu înainte să-l sun eu pe al meu.

Alergară spre cel mai apropiat telefon, dar cum picioarele lui erau mai lungi, el ajunse primul. Ea se repezi spre poșetă și își scoase telefonul mobil. El apăsă butoanele.

– Asta ar trebui să fie cea mai ușoară anulare din registru.

Cuvântul *registru* o înfioră.

– Stai!

Își lăsă telefonul mobil, se duse în grabă la el și îi luă din mână receptorul telefonului din camera de hotel.

– Ce faci?

– Lasă-mă să mă gândesc un minut.

Puse receptorul la locul lui.

– Poți să te gândești mai târziu.

El vru să ia iarăși receptorul, dar ea puse mâna peste el.

– Căsătoria, anularea ar deveni ceva public. Își trecu mâna liberă prin părul încurcat. În douăzeci și patru de ore, toată lumea va ști. Va fi un circ mediatic, cu elicoptere și urmăriri de mașini.

– Ești obișnuită.

Degetele ei erau înghețate, stomacul întors pe dos.

– Eu nu mai trec prin alt scandal. Chiar și când mă împiedic pe trotuar, cineva raportează că am încercat să mă omor. Închipuie-ți ce vor face cu asta!

– Nu-i problema mea. Tu ai provocat asta când te-ai măritat cu Ratatul.

– Vrei să încetezi să-i spui așa?

– Te-a părăsit. Ce-ți pasă?

– De ce-l urăști așa de mult?

– Nu-l urăsc pentru mine, zise el caustic. Îl urăsc pentru tine, din moment ce tu nu poți să o faci. Tipul ăsta este băiatul mamei. În loc să o îndepărteze de telefon, se aplecă și își ridică pantoful, apoi începu să caute șosetele. Mă duc să o caut pe târfa aia care ne-a drogat.

Ea îl urmă în dormitor, nevenindu-i încă să creadă că el nu era la telefon cu avocatul lui.

– Nu poți pleca până ce nu inventăm o poveste.

El își găsi șosetele și se așeză pe marginea patului pentru a le încălța.

– Eu am povestea mea. Trase prima șosetă. Ești o femeie disperată, patetică. M-am însurat cu tine din milă și...

– Nu vei spune așa ceva!

Trase cealaltă șosetă.

– ... și acum, după ce m-am trezit, mi-am dat seama că nu sunt făcut pentru o viață plină de suferință.

– Te dau în judecată. Jur!

– Ai și tu simțul umorului? Fără a afișa vreo urmă de umor, el băgă un picior într-un pantof și se duse în living după celălalt. O vom trata ca pe o glumă. Vom zice că am băut cam mult și am început să ne uităm la episoadele din *Skip și Scooter*. Ne-a cuprins nostalgia și în acel moment ni s-a părut o idee bună.

Asta avea să fie în regulă pentru el, nu pentru ea. Nimeni nu ar fi crezut-o dacă ar fi spus adevărul despre droguri în băutură. Avea să fie etichetată drept o ratată și o singuratică tot restul vieții ei. Era prinsă în capcană

și nu putea să-și lase cel mai mare dușman să vadă că era la mila lui. Băgă pumnii în buzunarele halatului.

– Vom reface pașii de azi-noapte. Trebuie să existe niște indicii despre locul unde am fost. Tu îți amintești ceva?

– Se pune și „trage-mi-o, uriașule"?

– Măcar prefă-te că ești decent.

– Nu sunt un actor așa de bun.

– Tu cunoști tot felul de indivizi dubioși. Sigur știi pe cineva care poate să facă să dispară înregistrarea căsătoriei noastre.

Se aștepta ca el să o refuze. Dar degetele lui se opriră pe un nasture al cămășii.

– Este un tip cu care m-am întâlnit de câteva ori. Un fost consilier. Îi place să petreacă cu vedetele. Este o șansă mică, dar îi putem face o vizită.

Ea nu avea o idee mai bună, așa că fu de acord.

El băgă mâna în buzunar.

– Ăsta cred că e al tău. Deschise palma și întinse un inel de metal ieftin cu un „diamant" din plastic. Nu poți să zici că n-am gusturi.

În timp ce-l arunca spre ea, Georgie se gândi la inelul de logodnă cu diamant de două carate încuiat în seiful ei. Lance îi zisese să-l păstreze, de parcă ar mai fi vrut să-l mai poarte.

Băgă diamantul de plastic în buzunar.

– Nimic nu spune *te iubesc* mai bine decât bijuteriile false.

Venise în Vegas cu un avion privat, așa că erau obligați să folosească mașina lui Bram. În timp ce ea făcu duș, Bram aranjă o ieșire discretă din hotel. Ea se îmbrăcă cu pantaloni gri și o bluză albă, cel mai puțin ostentative haine pe care le avea la ea.

– Mașina mea ne așteaptă jos, zise el când ea ieși din dormitor.

– Luăm liftul de serviciu pentru a coborî. Își frecă fruntea. Parcă suntem Ross și Rachel. Același lucru li s-a întâmplat și lor la finalul sezonului...

– Doar că Ross și Rachel *nu există în realitate!*

Nici unul din ei nu vorbi în timp ce coborâră cu liftul la parter. Ea nici măcar nu se deranjă să-i spună că își încheiase cămașa greșit.

Intrară pe un hol de serviciu și se îndreptară spre ieșire. Când Bram îi ținu ușa deschisă, valul căldurii de după-amiază îi lovi. Ea mijì ochii la soare și ieși afară.

O cameră foto îi făcu o poză direct în față.

capitolul 5

Mel Duffy, Darth Vader al paparazzi, îi fotografie. Georgie avu strania senzație că ieșea plutind din propriul corp și că vedea întregul dezastru de undeva de deasupra capului ei.

– Felicitări! zise Duffy continuând să facă poze. După cum zicea bunica mea irlandeză, fie să aveți puține necazuri și multe binecuvântări!

Bram rămase acolo, cu mâna pe clanță, cămașa închisă greșit și maxilarul strâns. Lăsa lucrurile în seama ei. De data asta, nu voia să-i lase pe șacali să o copleșească și afișă zâmbetul lui Scooter Brown.

– E drăguț că primim binecuvântarea bunicii tale. Dar pentru ce?

Duffy era supraponderal, cu pielea rumenă și o barbă neîngrijită.

– Am văzut o copie a certificatului vostru de căsătorie și am vorbit cu tipul care v-a căsătorit. Seamănă cu un Justin Timberlake ponosit. Duffy continua să facă poze în timp ce vorbea. Într-o oră se va afla peste tot, așa că ați putea să-mi oferiți exclusivitate. Promit să vă trimit un cadou de nuntă extraordinar. Își schimbă din nou unghiul. De cât timp...

– Nu este nici o poveste.

Bram o cuprinse pe Georgie de talie și o trase înapoi în clădire.

Încălcând legea violării proprietății, Duffy prinse ușa înainte să se închidă și îi urmă înăuntru.

– Ai vorbit cu Lance? El știe despre asta?

– Dă-te la o parte! zise Bram.

– Haide, Shepard. Știi cum stă treaba la fel de bine ca mine. Asta e cea mai mare poveste cu vedete a anului.

– Am zis *să te dai la o parte!*

Bram se repezi la camera lui Duffy. Georgie, cu ultima rămășiță de calm, îl apucă de braț și îl opri.

– Nu o face!

Duffy se retrase repede, făcu o ultimă fotografie și ieși pe ușă.

– Fără resentimente.

Bram se îndepărtă de ea și porni după el.

– Încetează! Georgie blocă ușa propriul corp. Cu ce te poate ajuta să-i spargi camera?

– Mă va face să mă simt mai bine.

– Tipic pentru tine. Încă încerci să rezolvi problemele cu pumnii.

– În comparație cu obiceiul de a le zâmbi tuturor idioților care îndreaptă un obiectiv spre tine și a te preface că viața e minunată? El mîji ochii la ea. Data viitoare când hotărăsc să pun la pământ pe cineva, nu-mi sta în cale!

Un picolo ieși pe hol, obligând-o să-și înghită răspunsul pe măsură. Se îndreptară spre liftul de serviciu și urcară într-o furie tăcută. Când ajunseră la apartament, el deschise ușa cu piciorul, apoi își scoase mobilul din buzunar.

– Nu!

Ea i-l smulse din mână și alergă cu el la baie.

El veni în grabă după ea.

– Ce dracului crezi că faci?

Ea aruncă telefonul mobil în vasul de toaletă înainte ca el să-l poată lua înapoi. Bram o dădu la o parte și se uită la closet.

– Nu-mi vine *să cred* că ai făcut asta!

Scooter scăpase cândva din greșeală albumul cu poze strămoșesc al mamei Scofield în fântâna din grădină, apoi își petrecuse restul episodului încercând să-și acopere urmele. Până la urmă, Skip o salvase asumându-și vina. Însă asta nu avea să se întâmple și acum.

– Nu suni pe nimeni până când nu rezolvăm problema asta împreună, zise ea.

– Serios?

Respirând sacadat, își concentră toată furia asupra lui.

– *Nu* te juca cu mine! Sunt un simbol american, să ții minte! Lance abia a scăpat, iar el era curat ca lacrima. Tu nu ești și nu vei scăpa.

Reflexia lui în oglindă cu maxilarul încleștat nu era liniștitoare.

– Vom urma planul meu inițial, zise el. Într-o oră, agentul tău și cel pe care eu sunt pe cale să-l angajez vor face o declarație de presă. Prea mult alcool, prea multă nostalgie, rămân buni prieteni, bla, bla, bla.

El ieși din baie.

Ea se duse după el, așa cum nu o făcuse niciodată cu Lance.

– O vedetă pop fără creier ar putea supraviețui unei căsătorii în Vegas care durează mai puțin de douăzeci și patru de ore, dar eu nu pot. Și nici tu. Dă-mi un timp să mă gândesc!

– Oricât te-ai gândi, nu vei face beleaua asta să dispară.

Se îndreptă spre telefonul de lângă canapea.

– Cinci minute! Asta-i tot ce-mi trebuie. Arătă spre televizor. Poți să te uiți la porno cât aștepți.

– Uită-te tu la porno. Eu caut un agent de presă.

Ea ocoli canapeaua și din nou puse mâinile peste telefon.

– *Nu* mă face să-l arunc și pe ăsta în veceu!

– *Nu* mă face să te leg, să te încui în dulap și să arunc un *chibrit* înăuntru!

În acel moment, nu i se păru un lucru așa de rău. Și apoi...

O idee imposibilă îi trecu prin minte.

O idee atât de îngrozitoare încât orice plan criminal cu care ar fi venit el ar fi...

O idee insuportabilă, atât de revoltătoare...

Ea se îndepărtă de telefon.

– Am nevoie de alcool.

Împunse cu receptorul în direcția capului ei.

– Kerosenul arde mai tare și mai repede. Probabil că ea arăta la fel de rău cum se simțea pentru că el nu formă numărul imediat. Ce s-a întâmplat? Doar n-ai de gând să vomiți, nu?

Dacă ar fi fost așa de simplu! Ea înghiți în sec.

– Ascultă-mă!

– Zi repede!

– Oh, Dumnezeule! Începură să-i tremure picioarele și se lăsă pe scaunul din fața canapelei. Există o... Camera începu să se învârtă cu ea. Ar putea exista... o soluție să ieșim din asta.

– Ai dreptate. Și îți promit că voi aranja să primești flori proaspete pe mormânt o dată pe lună. Plus de ziua ta și de Crăciun.

Nu se putea uita la el, așa că se holba la cutele pantalonilor ei gri.

– Am putea... Tuși. Înghiți în sec. Am putea rămâne... căsătoriți.

În cameră se lăsă o tăcere grea, urmată de țiuitul sonor al receptorului lăsat prea mult lângă furcă.

Palmele ei transpirau și obrajii îi ardeau. El puse receptorul la loc în furcă.

– Ce ai zis?

Ea înghiți din nou în sec și încercă să se adune.

– Doar un... an. Rămânem căsătoriți un an. Cuvintele ei păreau șuierate, de parcă le scotea cu cleștele. La un an de azi, anunțăm că... am hotărât că ne înțelegem mai bine ca prieteni decât ca iubiți și că divorțăm. Dar că ne vom iubi pentru totdeauna. Și... asta-i partea

importantă. Gândurile îi veneau unul după celălalt, apoi se concentră. Ne asigurăm că suntem văzuți împreună în public. Mereu râzând și distrându-ne împreună, ca nici unul din noi să nu fie văzut drept... Se opri înainte să spună *victimă*. Ca nici unul din noi să nu fie văzut drept cel rău.

Piesele se uniră în mintea ei precum un episod dintr-un serial de comedie.

– Lăsăm să se scurgă lent povestea că eu am început să îți aranjez întâlniri cu unele dintre prietenele mele, iar tu că îmi aranjezi întâlniri cu câțiva dintre cretinii ăia cu care umbli. Totul va fi incredibil de prietenos. Ca Bruce și Demi. Fără drame și scandal.

Și fără milă. Asta era partea importantă, singura cale prin care ea își putea păstra calmul. Gata cu mila pentru Georgie York cea patetică și cu inima frântă, care nu putea să păstreze iubirea!

Bram încă era uluit.

– Rămânem căsătoriți? Tu și eu?

– Doar un an. Este... Știu că nu e planul perfect – un eufemism uluitor –, dar ținând cont de circumstanțe, cred că e cea mai bună soluție.

– Noi doi ne *urâm!*

Acum nu putea să dea înapoi. Era totul în joc. Reputația, cariera și, cel mai important, mândria ei afectată...

Doar că era vorba de mai mult decât de mândrie. Mândria era emoția de suprafață, lucrurile fiind mai profunde, până la sentimentul ei de identitate. Înfruntă adevărul dureros că întreaga viață și-o trăise fără a lua o singură decizie importantă de una singură. Tatăl ei o ghidase la fiecare pas al carierei și al vieții personale, de la joburi acceptate până la felul cum arăta. Tot el i-l prezentase pe Lance, care hotărâse când să se căsătorească, unde să locuiască și o mie de alte lucruri. Lance anunțase că nu urmau să aibă copii și tot el fusese cel care dăduse verdictul prin care se terminase căsnicia. Timp de treizeci și unu de ani lăsase oamenii să-i traseze

destinul și era sătulă de asta. Putea să continue să facă tot ce dictau ceilalți sau putea să-și croiască propriul drum, indiferent cât de bizar ar fi fost.

Simți că avea un scop în viață înspăimântător, aproape pe palpitant.

– Te plătesc.

Asta îi atrase atenția.

– Să mă plătești?

– 50 000 de dolari pentru fiecare lună în care stăm împreună. Este mai mult de o jumătate de milion de dolari, în caz că nu poți să socotești.

– Pot să socotesc.

– Un contract postnupțial, zise ea.

Din nou arătă cu degetul spre capul ei.

– Ai făcut-o dinadins. M-ai prins în capcană, cum ai încercat cu Trevor. Asta ai avut în minte de la bun început!

Ea sări de pe scaun.

– Nici măcar *tu* nu crezi asta! Fiecare minut petrecut cu tine este o suferință. Dar îmi pasă mai multe de... cariera mea decât de ura față de tine.

– Cariera sau imaginea ta?

Nu discuta cu dușmanul ei problemele legate de propria valoare.

– Imaginea *înseamnă* carieră în orașul ăsta, zise ea, oferindu-i răspunsul mai puțin complicat. Știi asta mai bine decât oricine. De aceea nu poți să obții ceva decent de lucru. Pentru că nimeni nu are încredere în tine. Dar publicul are încredere în mine – chiar și după tot dezastrul ăsta cu Lance. Reputația mea se va răsfrânge și asupra ta. Ai numai de câștigat și nimic de pierdut dacă ești de acord. Lumea va crede că te-ai îndreptat și ai putea, în sfârșit, să obții ceva decent de lucru.

În ochii lui pâlpâi ceva. Ea alesese argumentul greșit, așa că schimbă repede direcția.

– O jumătate de milion de dolari, Bram.

El îi întoarse spatele și apoi se îndreptă spre ușile balconului.

– Șase luni.

Ea își pierdu curajul și înghiți în sec.

– Serios?

– Sunt de acord cu asta șase luni, zise el. Și apoi renegociem. Și trebuie să fii de acord cu toate condițiile mele.

Clopoței de alarmă răsunară. Ea încercă să se adune.

– Care sunt?

– Ți le spun când va veni momentul.

– Atunci nu avem nici o înțelegere.

El ridică din umeri.

– Bine. Nici o înțelegere. Asta a fost ideea ta, nu a mea.

– Ești complet absurd!

– Nu sunt eu cel care își dorește așa de tare asta. Ori o facem după regulile mele, ori nu joc.

Sub nici o formă nu avea să o facă după regulile lui. Îi ajunseseră regulile tatălui ei și ale lui Lance.

– Bine, zise ea. Regulile tale. Sunt sigură că vor fi întru totul corecte.

– Oh, da, poți să contezi pe asta!

Ea se prefăcu a nu auzi.

– Primul lucru pe care ar trebui să-l facem...

– Primul lucru pe care ar trebui să-l facem este să dăm de Mel Duffy. Dintr-odată, era vorba numai de afaceri, ceea ce era enervant din moment ce Bram nu era niciodată atent la afaceri. Îi zicem că putem să-i dăm poze exclusive chiar de aici din apartament, dar numai dacă ne dă pozele făcute jos. O privi peste vârful nasului cu formă sublimă. Nu m-a prins într-o poziție bună.

Bram avea dreptate. Pozele lui Duffy i-ar fi făcut să pară niște fugari, nu proaspăt căsătoriți fericiți.

– Hai să trecem la treabă, zise ea. Îți amintești cum să faci asta, da?

– Nu mă provoca!

Ea informă centrala să rețină apelurile care în curând aveau să vină potop, iar Bram se duse să dea de Mel Duffy. Trei ore mai târziu, ea și dragul ei mire detestat

erau îmbrăcați în alb mulțumită serviciului excelent de la Bellagio. Ea avea un top alb, o fustă din batist și o panglică din mătase cu două fețe plasată strategic pentru a o face să se arate bine. Bram purta un costum alb din bumbac și o cămașă albă deschisă la gât. Tot albul acela în contrast cu pielea lui bronzată, părul auriu și barba nerasă îl făceau să pară un pirat care tocmai coborâse de pe un iaht de lux pentru a jefui Festivalul de film de la Cannes.

Ea își sună oamenii – cu excepția tatălui ei – ca să le dea vestea. Făcu o treabă pe jumătate decentă exprimându-și bucuria și entuziasmul că se căsătorise cu playboy-ul lumii occidentale, dar cu prietenele ei nu avea să fie așa de ușor. Le lăsă intenționat mesaje vocale ca să nu vorbească direct cu ele. Cât despre tatăl ei... Avea să fie o criză la un moment dat.

Bram veni după ea în baie. Dacă îl lăsa să vină după ea peste tot, terminau mai repede. Trebuia să vadă o cu totul altă Georgie York.

Își ridică rujul pe care tocmai îl lăsase jos.

– Nu împart machiajul, zise ea. Folosește-l pe al tău.

– Chestia asta chiar nu se întinde? Nu vreau să-l iau pe mine când te sărut franțuzește.

– Nu mă săruți franțuzește.

– Vrei să facem pariu? Își încrucișă brațele la piept și își sprijini umărul pe tocul ușii. Știi ce cred?

– Tu chiar *gândești?*

– Eu cred că toate planurile alea despre faptul că vrei să-ți protejezi cariera sunt false. Se auzi soneria. Adevăratul motiv pentru care vrei să treci prin farsa asta este că nu m-ai uitat niciodată.

– Oh, vai, m-ai prins!

Ea îi dădu un cot puternic când ieși pe ușă.

Bram o prinse înainte să ajungă în camera de zi și îi ciufuli părul.

– Gata. Acum pare că abia te-ai dat jos din pat. Se îndreptă spre ușă. Zâmbește pentru fotograful cel drăguț!

Mel Duffy intră greoi înăuntru, aducând cu el mirosul de inele de ceapă.

– Georgie, arăți superb! Studie camera, apoi făcu un gest către balcon. Să începem de acolo de afară!

Câteva minute mai târziu, pozau lângă balustradă, cu soarele apunând și brațele încrucișate pe talia celuilalt. Duffy fotografie de aproape mireasa și mirele râzând de diamantul de plastic, apoi sugeră ca Bram să o ia în brațe.

Exact ce nu voia ea... Bram Shepard bălăngănind-o la treizeci de etaje deasupra pământului.

Fusta ei albă subțire se răsuci când o luă în brațe. Ea își înfipse degetele în bicepsul lui. El o privi plin de iubire. Ea își bagă palma în haina lui și își afișă și ea iubirea. Se întrebă cum ar fi fost să nu interpreteze emoțiile pe care era departe de a le simți. Măcar de data asta, ea își alesese drumul, și asta conta.

Duffy schimbă poziția.

– Ce ziceți de un sărut?

– Exact la asta mă gândeam.

Vocea lui Bram era plină de erotism. Ea afișă un zâmbet mătăsos.

– Speram să ne ceri asta.

El își coborî capul și uite așa ea fu purtată în trecut – în ziua primului lor sărut pe micul ecran.

Atunci stătuse lângă altă balustradă, una care dădea spre râul Chicago, în apropiere de Michigan Avenue Bridge. Ca de obicei, în primele săptămâni filmaseră scenele de exterior înainte de a reveni în L.A., pentru a filma restul din sezonul cinci. Era o dimineață de duminică spre sfârșitul lunii iulie și poliția închisese temporar zona. Chiar și cu o briză bătând dinspre lac, erau deja aproape treizeci și două de grade.

– Bram a sosit? strigase Jerry Clarke, regizorul lor.

– Nu încă, răspunsese regizorul adjunct.

Bram detesta întâlnirile dimineața devreme aproape la fel de mult cum detesta să-l joace pe Skip, iar Georgie știa sigur că Jerry trimisese un asistent de producție ca să-l scoale din pat. Mâinile i se strânseseră pe balustradă.

Abia aștepta să se termina ziua aceea. Poate că trecuse un an de la noaptea aceea urâtă de pe iaht, dar tot nu-l iertase pentru ce făcuse sau nu se iertase pe ea însăși pentru că îi permisese să ajungă așa departe. Făcea față prefăcându-se că el nu exista. Doar când camerele începeau să filmeze și el se transforma în Skip Scofield al ei, cu ochii lui blânzi și inteligenți și expresia de îngrijorare afectuoasă, ea își cobora scutul.

În ziua aceea, o îmbrăcaseră într-un tricou subțire, dar nu foarte subțire, și o fustă de bumbac scurtă, dar nu foarte scurtă. Producătorii permiseseră ca părul ei să devină mai castaniu, dar încă detesta buclele. Nu doar că televiziunea era proprietara părului ei, dar deținea și restul din ea. Prin contract îi erau interzise piercingurile, tatuajele, scandalurile sexuale și consumul de droguri. Se părea că lui Bram contractul nu-i interzicea nimic.

Regizorul explodase de frustrare.

- Să-l găsească cineva pe dobitocul ăla!

- Dobitocul este chiar aici.

Bram înaintase cu o țigară atârnând în colțul gurii, cu ochii roșii în contrast cu cămașa lui de un albastru-deschis, pantalonii strâmți și ceasul de boboc.

- Ai avut ocazia să te uiți peste scenariu? întrebase Jerry cu un sarcasm fățiș. Filmăm scena primului sărut dintre Skip și Scooter.

- Da, l-am citit. Aruncă chiștocul peste balustradă. Hai să terminăm cu rahatul ăsta!

În vreme ce stătea acolo, în hainele ei de tânără obișnuită, îl ura așa de aprig, încât o ardea. În primii ani, îl văzuse ca pe un tip romantic, dar morocănos, care aștepta femeia potrivită care să-l salveze, dar el fusese doar un șarpe oarecare de grădină, iar ea – o proastă care nu-și dăduse seama de asta imediat.

Își parcurseră replicile și își găsiseră locurile. Camerele începuseră să filmeze. Ea așteptase să se nască magia în timp ce Bram se transforma în Skip.

„Skip (privind tandru spre Scooter): Scooter, ce mă fac eu cu tine?

Scooter: Ai putea să mă săruți. Știu că nu vrei. Știu că vei spune că sunt...

Skip: O belea.

Scooter: Nu o fac cu intenție.

Skip: Nu aș accepta altfel. (Skip se uită duios în ochii lui Scooter, apoi o sărută lent.)"

Georgie simțise atingerea dură a buzelor lui, dar de data asta magia nu funcționase. Buzele lui Skip ar fi trebuit să fie moi. Și Skip nu ar fi trebui să aibă gust de țigări și să fie insolent. Ea se retrăsese.

- Tăiați, strigase Jerry. Este vreo problemă, Georgie?

- Este o problemă, sigur că este. Bram se încruntă la cameră. E opt dimineața!

- Hai să reluăm, zisese regizorul.

Și reluaseră. Din nou și din nou. Era o simplă scenă cu un sărut, dar indiferent cât de mult încerca, nu reușea să se convingă că Skip o săruta, și de fiecare dată când li se întâlneau buzele, se simțea ca și cum se făcea din nou de rușine.

După a șasea dublă, Bram ieșise valvârtej și îi zisese să se ducă dracului să ia niște lecții de actorie. Ea strigase înapoi la el că ar fi trebui să înghită dracului niște apă de gură. Echipa era obișnuită cu ieșiri din partea lui Bram, dar nu din partea ei, așa că îi fusese rușine.

- Îmi pare rău, murmurase ea. Nu vreau să-mi vărs nervii pe voi pentru ziua mea proastă.

Regizorul îl convinse pe Bram să se întoarcă. Georgie reușise cumva să-și folosească propriile emoții amestecate pentru a arăta confuzia lui Scooter. Reușiseră, în sfârșit, să filmeze scena.

Și acum iat-o din nou făcând ceva ce nu ar fi crezut niciodată că avea să repete. Se săruta cu Bram Shepard.

Gura lui Bram o atinse pe a ei, buzele lui fiind moi așa cum ar fi trebuit să fie ale lui Skip. Ea își începu retragerea mentală în locul secret în care se ascunsese în urmă cu mulți ani. Dar ceva nu era în regulă. Bram nu mai avea gust de nopți nedormite și baruri dubioase.

Avea un gust curat. Nu curat ca Lance, care era dependent de Altoids, dar curat precum...

Nu reușea să identifice exact cum era, dar știa că nu-i plăcea. Voia ca Bram să fie Bram. Voia gustul acru al condescendenței lui, gustul amar de bilă al disprețului lui. Acestor două lucruri știa cum să le facă față.

Așteptă ca el să încerce să-și bage limba pe gâtul ei. Nu că ar fi vrut să o facă – Dumnezeule, nu! –, dar măcar ar fi fost ceva familiar.

El îi ciuguli buza inferioară, apoi o așeză lent pe picioare.

– Bine ai venit în viața conjugală, doamnă Shepard, zise el pe o voce moale, tandră chiar în momentul în care o ciupea de fund cu mâna ascunsă în faldurile fustei ei.

Ea zâmbi ușurată. Bram era, în sfârșit, el însuși.

– Bine ai venit în inima mea, zise ea la fel de tandru, domnule Georgie York.

Și îl lovi în coaste cât de tare putu pe sub haină.

Când plecă Duffy, era noapte, iar managerul le strecurase un mesaj pe sub ușă. La recepție erau copleșiți de telefoane, și o turmă de fotografi se adunase afară. Ea deschise televizorul și văzu că știrea despre căsătoria lor era deja publică. În timp ce Bram se schimba de haine, ea se așeză pe marginea canapelei și privi.

Toată lumea era șocată.

Nimeni nu se așteptase.

Din moment ce erau disponibile doar câteva detalii, canalele de știri încercau să completeze știrea cu comentarii de la un șir de așa-ziși experți care nu știau absolut nimic.

– După sfârșitul devastator al primei ei căsătorii, Georgie s-a întors la confortul oferit de ceva familiar.

– Poate că Shepard a obosit să ducă o viață de playboy...

– Dar chiar s-a schimbat? Georgie este o femeie bogată și...

Bram ieși din dormitor cu o pereche de blugi curați și un tricou negru.

- Plecăm în seara asta.

Ea reduse sonorul televizorului.

- Nu sunt chiar așa de nerăbdătoare să conducem până în L.A. cu o turmă de fotografi urmărindu-ne. După cum ar zice prințesa Diana, am fost acolo. Am făcut asta.

- M-am ocupat eu.

- Tu nu poți nici măcar să te ocupi de tine.

- Hai să o zic altfel. Eu nu rămân aici. Poți să vii cu mine sau poți să explici presei de ce noul tău soț pleacă singur.

Era evident că el avea să câștige această discuție, așa că ea rânji.

- Sper că știi ce faci.

După cum se dovedi, chiar se ocupase de situație. O furgonetă de instalații cu lambriuri îi aștepta la rampa de încărcare întunecată. El aruncă valizele înăuntru și îi strecură șoferului câteva bancnote mototolite din portofel. După aceea, o ajută să urce în spate, apoi urcă și el și închise ușa.

În interior mirosea a ouă stricate. Se ghemuiră într-un spațiu lângă uși, strânseră genunchii și se lipiră cu spinările de bagaje.

- Sper că nu mergem până în L.A. în asta, zise ea.

- Mereu ai fost așa de plângăcioasă?

„Cam da", se gândi ea. Cel puțin în ultimul an. Și asta urma să se schimbe.

- Tu fă-ți griji pentru tine!

Furgoneta plecă de lângă rampa de încărcare, și ea se lovi de el. La asta ajunsese viața ei. Să plece pe furiș din Vegas în spatele unei furgonete de instalații. Își sprijini obrazul de genunchii îndoiți și închise ochii, încercând să nu se gândească la ce-i aștepta.

„Scooter: Eu nu mă uit niciodată la stele.

Skip: De ce?

Scooter: Pentru că mă fac să mă simt prea mică. Mai mică decât un grăunte. Prefer să-mi bag mâna în cușca unui leu decât să mă uit la stele.

Skip: Asta e o nebunie! Stelele sunt frumoase.

Scooter: Stelele sunt deprimante. Eu vreau să realizez lucruri mărețe în viață, dar cum aș putea când stelele îmi amintesc cât sunt de mică în realitate?"

În cele din urmă, furgoneta ieși de pe autostradă și se opri pe un drum neasfaltat accidentat. Bram se dădu jos. Ea scoase capul afară. Era întuneric beznă și se aflau în mijlocul pustietății. Se dădu jos și merse prudent spre partea din față a furgonetei. Farurile luminau un panou ce semnala un lac secat. Lângă semn, un afiș uzat făcea reclamă la un soi de festival pentru lansarea unei rachete. Bram discuta cu șoferul unui sedan închis la culoare greu de definit. Ea nu voia să discute cu nimeni, așa că rămase unde se afla.

Șoferul furgonetei trecu pe lângă ea, cărându-le bagajele.

– Chiar mi-a plăcut de tine în *Skip și Scooter*, zise el.

– Mersi.

Își dorea ca mai mulți oameni să-i spună că o plăcuseră în vreunul din filmele ei.

Șoferul sedanului coborî și le băgă valizele în portbagaj. Ambii bărbați urcară în furgonetă și plecară. Ea și Bram rămaseră singuri, în lumina lunii sclipind doar părul lui lucios.

– Nu vor păstra tăcerea, zise ea. Știi că nu o vor face. Este o poveste prea suculentă.

– Când se va afla, noi vom fi deja acasă.

„Acasă." Nu se putea imagina captivă alături de el în mica ei casă închiriată. Trebuia să găsească repede alt loc, ceva suficient de mare încât să nu se vadă niciodată. Când deschise portiera mașinii, se uită la ceas. Era ora două; trecuseră doar douăsprezece ore de când se trezise și descoperise că avea această problemă.

Bram se așeză la volan. Conduse repede, dar nu nesăbuit.

– Peste câteva zile, un prieten îmi aduce mașina înapoi în L.A. Dacă avem noroc, atât va dura până când cineva își va da seama că am plecat.

– Avem nevoie de un loc în care să locuim, zise ea. Îi voi cere agentei mele imobiliare să ne găsească ceva repede.

– Ne mutăm la mine.

– La tine? Credeam că ai grijă de casa din Malibu.

– Stau acolo doar când vreau să evadez.

– Să evadezi de *unde?* Se descălță de sandale. Stai! Mi-a zis Trev că stai într-un apartament.

– Ai ceva cu apartamentele?

– Da. Sunt mici.

– Mereu ai fost așa de snoabă?

– Nu sunt snoabă. Este vorba de intimitate. Unul față de celălalt.

– Va fi cam greu doar cu un dormitor. Deși este un dormitor destul de mare.

Ea se uită urât la el.

– Nu locuim în apartamentul tău cu un singur dormitor.

– Nu ești obligată dacă nu vrei, dar eu acolo voi locui.

Acum înțelegea. Așa avea el de gând să se ocupe de orice. Ori era ca el, ori deloc.

O durea capul, avea gâtul înțepenit și nu vedea nici un folos în a se certa pe tema asta până ce nu ajungeau în L.A. Se întoarse și închise ochii. Să hotărască să preia controlul asupra propriei vieți fusese partea ușoară. Dar să facă asta era mult mai dificil.

Se trezi la răsărit. Adormise rezemată de portiera din dreapta. Își frecă gâtul. Treceau pe o stradă rezidențială pe care erau aliniate case ascunse în spatele unor boschete uriașe. Bram privi spre ea. În afară de barba mai pronunțată de pe maxilar, nu avea alte urme ale nopții nedormite. Ea se încruntă.

– Unde suntem?

– În Hollywood Hills.

Trecură pe lângă un gard viu înalt din ficus, cotiră, apoi o luară pe o alee printre stâlpi de piatră. Apăru o casă colonială în stil spaniol, cu stucatură roșcată și piatră. Bougainvillea se răsucea în jurul unei travee în stil maur din șase ferestre boltite. Brugmansia urca pe un turn rotund înalt de un etaj care se afla la un capăt al casei.

– Știam eu că minți în legătură cu apartamentul.

– Asta-i casa iubitei mele.

– *Iubita* ta?

El parcă în fața casei și opri motorul.

– Trebuie să-i explici ce s-a întâmplat. Va merge mai bine dacă aude povestea de la tine.

– Vrei ca eu să-i explic *iubitei* tale de ce te-ai însurat?

– Ar trebui să o las să citească din ziare? Nu crezi că ar trebui să fiu un pic mai sensibil cu femeia pe care o iubesc?

– Tu n-ai iubit pe nimeni în viața ta. Și de când ai tu doar o iubită?

– Mereu există o primă dată.

Își desfăcu centura de siguranță și coborî din mașină.

Georgie se grăbi după el spre porticul de la intrare înalt, pavat cu gresie spaniolă albastră și albă. Ghivece din teracotă asortate erau așezate pe trei coloane mici răsucite din piatră, în aceeași nuanță roșiatică precum stucatura.

– Nu spunem nimănui adevărul despre asta, șopti ea. Mai ales unei femei care va avea o nevoie îndreptățită de răzbunare.

El păși pe terasă.

– Dacă are intenții serioase cu mine, cum cred eu că are, își va ține gura și va aștepta să treacă.

– Și dacă nu are?

El ridică o sprânceană.

– Hai să fim onești, Scoot. Ai cunoscut vreodată o femeie care să nu aibă intenții serioase cu mine?

capitolul 6

Bram avea propria cheie de la casa iubitei lui, deci ori locuia cu ea, ori petrecea mult timp aici, ceea ce explica de ce avea nevoie de un apartament doar cu un dormitor. Georgie îl urmă sus pe treptele cu gresie în holul cu aplice de bronz și pereți de culoarea pergamentului.

– Ar fi trebuit să-mi spui despre ea mai devreme.

El înclină din cap spre spatele casei.

– Bucătăria e pe acolo. Va avea nevoie de cafea. Eu mă duc să o pregătesc cât faci tu cafeaua.

– Bram, asta nu-i o idee bună. Ți-o spun ca femeie care...

El dispăruse deja în sus pe scări. Ea se așeză pe treapta de jos și își îngropă fața în mâini. O iubită. Bram mereu fusese însoțit de femei frumoase, dar nu-l auzise niciodată spunând că era implicat într-o relație serioasă. Acum își dorea să nu-l fi întrerupt pe Trevor când începuse să bârfească despre activitățile lui Bram.

Se ridică de pe treaptă și începu să caute. Iubita asta avea un gust excelent în decorațiuni interioare, dacă la bărbați nu avea. Spre deosebire de alte case în stil de hacienda veche, aceasta avea podeaua din parchet ușor, care era ori podeaua originală, ori fusese modificată pentru a arăta primitoare și rustică. Mobilierul era confortabil – piese de bază tapițate cu materiale neutre, completate cu perne indiene împodobite și blănuri tibetane în nuanțe de ocru, oliv, ruginiu, cositor și aur patinat. O serie de uși franțuzești ce se deschideau spre terasa din spate lăsau să intre lumina dimineții înăuntru, ceea ce justifica abundența lămâilor și portocalilor japonezi din ghivecele decorative de ceramică. Într-o urnă antică pentru măsline, se afla o plantă agățătoare care urca pe o parte a șemineului și de-a lungul unei polițe grele din piatră, pe care era sculptat un model maur.

Bucătăria bine utilată avea pereții nefinisați, ustensile elegante și gresie în nuanțele pământului cu accente de albastru-închis. Un candelabru din fier cu brațe subțiri

atârna deasupra insulei centrale. Încăperea cu șase ferestre arcuite pe care o văzuse când ajunseseră era de fapt locul unde se lua micul dejun. Găsi cafetiera și o porni. Încă nu auzise țipete venind de sus, dar era doar o chestiune de timp. Ieși cu cana de cafea pe terasa acoperită cu aceleași coloane răsucite roșietice și gresie spaniolă albă-albastră ca pe terasa de la intrare. Felinarele din metal filigranat, mesele cu mozaic și cu picioare ondulate din fier, panoul din lemn ornat și mobilierul tapițat în materiale colorate marocane și turcești o făceau să se simtă de parcă intrase într-un casbah. Vițe luxuriante, palmierii pitici și rândurile de bambus ofereau un sentiment de intimitate.

Își puse un șal de bumbac pe umeri și se așeză confortabil pe un șezlong. Sunetul slab scos de clopoței de alamă în vânt pluteau prin liniștea răcoroasă a dimineții. Era clar că Bram nu-și cunoștea bine iubita pentru că genul de femeie care deținea o astfel de casă nu accepta ca iubitul ei să fie însurat cu altă femeie, indiferent de circumstanțe. Era un prost dacă își închipuia așa ceva, ceea ce era ciudat pentru că Bram nu era niciodată...

Sări imediat. Cafeaua i se vărsă pe mână. O scutură, apoi puse cana pe un teanc de reviste și intră înăuntru. În câteva secunde, urcă treptele și găsi dormitorul principal unde Bram stătea cu fața în jos și dormea dus într-un pat matrimonial. Singur.

Georgie uitase cea mai fundamentală regulă când venea vorba de Bram Shepard. Să nu crezi nimic din ce zice.

Era gata să-i toarne o găleată cu apă rece în cap când se gândi mai bine. Cât timp dormea, nu trebuia să aibă de-a face cu el. Coborî la parter și se așeză pe terasă. La ora opt îl sună pe Trev, care, previzibil, aproape că îi sparse timpanele.

– *Ce dracului se întâmplă?*

– Iubire adevărată, răspunse ea.

– Nu-mi vine să cred că s-a însurat cu tine! Chiar nu-mi vine să cred că l-ai convins să facă asta!

– Eram beți.

– Crede-mă, nu era așa de beat. Bram știe mereu ce face. Unde-i acum?

– Doarme sus într-o casă superbă care se pare că este a lui.

– A cumpărat-o acum doi ani. Numai Dumnezeu știe de unde a scos banii ca să o cumpere. Nu-i nici un secret că nu a fost chiar așa de responsabil financiar.

Era motivul pentru care Bram fusese de acord cu asta. Să ia cei 50 000 de dolari pe lună pe care ea îi promisese.

Dar Trev nu știa despre banii aceia nenorociți.

– Este convins că tu ești biletul lui pentru a ieși din uitare. Această publicitate l-ar putea ajuta să obțină din nou niște roluri decente. Se preface că nu-i pasă că din cauza lui e de neangajat, dar, crede-mă, îi pasă!

Ea se duse neliniștită de pe terasă în curte și privi înapoi spre casă. Un al doilea rând de coloane, deasupra primelor, susțineau tavanul balconului care se întindea aproape în jurul întregului etaj principal, unde și mai multe viițe se cățărau pe pereții de teracotă roșiatică.

– N-are cum să fie falit, zise ea. Locul acesta e superb.

– Și el este îndatorat până la Dumnezeu. Multe din lucrări le-a făcut chiar el.

– Nu te cred. Sigur a convins vreo femeie îndrăgostită să-i plătească măcar o parte din facturi.

– Posibil.

Avea nevoie să afle mai multe, dar când făcu presiuni, Trev i-o tăie:

– Amândoi sunteți prietenii mei, și eu nu mă amestec în asta, deși clar vreau o invitație la cină ca să privesc artificiile.

Avea un total de treizeci și opt de mesaje și SMS-uri pe telefonul mobil, zece doar de la tatăl ei. Și-l putea imagina cât de agitat era, dar încă nu putea suporta să vorbească cu el. April plecase cu familia la ferma din

Tennessee în urmă cu două zile. Georgie formă numărul, și când auzi vocea prietenei ei, atitudinea defensivă i se risipi și își mușcă buza.

– April, n-ai cum să știi că tot ce urmează să-ți spun este o minciună, așa că poți transmite informația mai departe cu conștiința împăcată.

– Oh, draga mea...

April părea o mamă îngrijorată.

– Eu și Bram ne-am întâlnit întâmplător în Las Vegas. Au apărut scântei și ne-am dat seama cât de mult ne-am iubit mereu. Am hotărât că am pierdut prea mult timp stând despărțiți, așa că ne-am căsătorit. Tu nu știi sigur unde suntem, dar bănuiești că încă suntem reținuți la Bellagio, bucurându-ne de luna de miere spontană și, nu-i așa, toată lumea e fericită că Bram Shepard s-a schimbat, în sfârșit, și are finalul fericit de care nu a avut parte când *Skip și Scooter* a fost anulat. Lui Georgie i se opri respirația în gât. O suni tu pe Sasha și îi spui același lucru? Și dacă apare Meg...

– Sigur că o sun, dar, draga mea, eu chiar îmi fac griji pentru tine. Voi zbura înapoi și...

– Nu! Îngrijorarea din vocea lui April aproape că o făcu să izbucnească în lacrimi. Sunt bine. Serios. Doar un pic afectată. Te iubesc.

Când închise, se forță să înfrunte realitatea. Era prinsă în casa asta în viitorul apropiat. Publicul se aștepta ca ea și Bram să stea lipiți unul de celălalt cât erau proaspăt căsătoriți. Urmau să treacă săptămâni până când putea să se ducă undeva fără el. Se lăsă pe spate pe șezlongul de pe terasă, închise ochii și încercă să se gândească. Dar nu găsi răspunsurile dorite, așa că ațipi ascultând sunetul făcut de clopoțeii de alamă în vânt.

Două ore mai târziu, când se trezi, nu se simțea mai înviorată decât atunci când adormise și se îndreptă reticentă spre etaj. De la capătul holului se auzea muzică latino. Când trecu pe lângă dormitorul lui Bram, își zări valiza stând în mijlocul podelei.

Da, cum să nu! De parcă asta se putea întâmpla.

Dacă ar fi trebuit să ghicească cum arăta dormitorul lui Bram Shepard, și-ar fi imaginat un glob disco și o bară de striptease, dar s-ar fi înșelat. Tavanul casetat boltit și pereții tencuiți în culoarea mierii de hrișcă defineau un spațiu bogat, elegant și senzual, fără a fi respingător. Tăblia patului matrimonial era formată din panouri pătrate din piele prinse în cadre de metal de culoarea bronzului, iar o zonă confortabilă pentru relaxare ocupa turnul pe care îl zărise din fața casei.

Când intră să își recupereze valiza, muzica se opri. Câteva clipe mai târziu, Bram apăru în ușa dormitorului într-un tricou de la Lakers ud din cauza transpirației și în pantaloni sport gri. Doar imaginea lui arătând atât de bine o enerva.

- Ți-am întâlnit *iubita* jos. A căzut în genunchi și mi-a mulțumit că a scăpat de tine.

- Sper că ai fost drăguță cu ea.

Nu avu nici măcar bunul-simț să-și ceară scuze pentru minciună, dar el niciodată nu-și ceruse scuze pentru ceva ce făcuse. Ea se îndreptă spre el.

- Nu există nici o iubită și nici un apartament. Asta-i casa ta și vreau să încetezi să mă mai minți.

- Nu m-am putut abține. Mă enervai.

Trecu de ea în drum spre baie.

- Vorbesc serios, Bram! Suntem amândoi în situația asta. Indiferent cât de mult detestăm acest lucru, oficial suntem o echipă. Știu că nu înțelegi ce înseamnă, dar eu înțeleg. O echipă funcționează doar dacă toată lumea cooperează.

- Bine. Iar m-ai enervat. Încearcă să te distrezi singură cât mă spăl. Își dădu jos tricoul transpirat și dispăru în baie. Doar dacă - scoase capul afară - nu cumva vrei să intri la duș cu mine și să ne jucăm cu apa. O săgetă intenționat cu privirea. După noaptea trecută... Nu zic că ești o nimfomană, dar cred că ești pe aproape.

Oh, nu! Nu ajungea așa de repede la ea. Îl săgetă și ea cu privirea.

– Mă tem că mă confunzi cu dogul german pe care l-ai avut.

El râse și închise ușa de la baie.

Ea își luă valiza și o scoase pe hol. Simți din nou cum îi crește pulsul din cauza senzației de captivitate și din nou se luptă să se calmeze. În noaptea aceea, avea nevoie de un loc unde să doarmă. Zări o căsuță de oaspeți în spate, dar sigur exista personal în casă, așa că nu se putea duce așa de departe.

Exploră etajul și descoperi cinci dormitoare. Bram folosea unul pentru depozitare, pe altul îl transformase într-o sală de sport bine echipată și al treilea era spațios, dar gol. Doar camera de lângă dormitorul principal era mobilată cu un pat dublu cu tăblie cu ornamente în stil maur și un dulap în același stil. Lumina intra înăuntru prin două uși franțuzești care dădeau spre balconul din spate. Pereții răcoroși de un galben pal erau în contrast cu lemnul închis la culoare și covorul oriental colorat.

Asistentul ei avea să-i aducă niște haine a doua zi, dar până atunci avea doar un singur schimb curat de haine. Își desfăcu valiza și își aranjă cosmeticele în baia adiacentă cu blocuri de sticlă și gresie de culoarea minereului. Avea mare nevoie de un duș, dar când reveni în camera ei să se dezbrace, îl găsi pe Bram întins pe pat, îmbrăcat cu un tricou curat și niște bermude. Pe piept avea un pahar cu ceea ce părea a fi whisky. Nici măcar nu era ora două după-amiază.

El învârti lichidul în pahar.

– Nu se poate să dormi aici. Menajera mea stă deasupra garajului. Am senzația că va observa că avem paturi diferite.

– Voi face patul în fiecare dimineață înainte să-l vadă ea, zise cu o blândețe falsă. În ce privește lucrurile mele... Spune-i că transform camera asta în garderobă.

El luă o înghițitură de whisky și își desfăcu gleznele.

– Eu am vorbit serios ieri. Facem asta după regulile mele. O viață sexuală regulată face parte din înțelegere.

Îl cunoștea prea bine ca să se prefacă a fi surprinsă.

– Suntem în secolul XXI, Skipper. Bărbații nu dau ultimatumuri sexuale.

– Bărbatul ăsta o face. Se dădu jos din pat precum un leu portocaliu-maro gata să vâneze. Eu nu renunț la sex, ceea ce înseamnă că ori caut pe lângă casă, ori facem ce fac cuplurile căsătorite. Și nu-ți face griji! Nu-mi mai place sadomasochismul la fel de mult ca pe vremuri. Nu am renunțat complet... Ironia lui superficială părea mai intimidantă decât disprețul ursuz pe care și-l amintea ea. El bău leneș din whisky. În oraș este un șerif nou, Scooter. Tu și tati nu mai dețineți puterea. Jucăm cu un pachet nou de cărți, iar eu le împart.

Ridică paharul într-un toast în bătaie de joc și dispăru pe hol.

Ea inspiră profund de vreo douăsprezece ori, apoi de încă șase ori. Știuse că transformarea într-o femeie hotărâtă nu era ușoară. Dar ea deținea controlul, nu-i așa? Și asta o făcea demnă de provocare. Clar, absolut și evident aptă de provocare.

Era aproape sigură de asta.

Aflat la baza scărilor, lui Bram îi vibră telefonul mobil în buzunarul bermudelor. Se duse în cel mai îndepărtat colț al camerei de zi înainte de a răspunse.

– Bună, Caitlin.

– Măi, măi... răspunse o voce răgușită cunoscută de femeie. Dar ce plin de surprize ești!

– Îmi place să am o viață interesantă.

– Noroc că am dat drumul azi-noapte la televizor, altfel nu aș fi aflat vestea.

– Poți să zici că sunt un insensibil, dar nu erai în capul listei mele de contacte.

În timp ce ea îl certa, el privi afară spre terasă prin ușile franțuzești. Iubea casa aceea. Era primul loc în care locuise și se simțise acasă sau cel puțin așa cum își imagina el că te simți acasă, din moment ce niciodată nu avusese una până atunci. Luxoasele vile pe care le închiriase pe durata serialului *Skip și Scooter* fuseseră mai mult

ca niște case ale unei frății decât case adevărate, locuind cu cel puțin patru băieți. În jumătate din camere urlau jocurile video, în cealaltă jumătate – filme porno, fiind cutii de bere și fast-food peste tot. Și femei, multe femei – unele dintre ele fete inteligente, decente, care meritau să fie tratate mai bine.

În vreme ce Caitlin continua să îl critice, el o luă prin holul din spate și coborî câteva trepte, intrând în mica sală de proiecție pe care o remobilase. Probabil că Chaz se uitase cu o seară în urmă la un film pentru că încă mirosea a floricele. Luă o gură din băutură și se prăbuși pe unul dintre fotoliile rabatabile. Ecranul gol îi aminti de starea lui actuală. Ratase șansa vieții lui cu *Skip* și *Scooter*, așa cum tatăl lui ratase orice șansă întâlnise. Moștenire de familie.

– Mă mai sună cineva, draga mea, spuse când nu mai avu răbdare. Trebuie să închid.

– Șase săptămâni, răspunse ea. Atâta mai ai.

De parcă uitase!

Verifică mesajele, apoi își închise telefonul. Nu putea să o învinovățească pe Caitlin că era nemulțumită, dar în acest moment avea o problemă mult mai mare. Când aflase că Georgie urma să petreacă weekendul în Vegas, hotărâse să o urmărească. Dar jocul pe care el își pusese în minte să-l facă luase o turnură nebunească pe care nu o anticipase niciodată. Cu siguranță, nu pusese la cale să se însoare.

Acum trebuia să găsească o cale să întoarcă situația asta absurdă în favoarea lui. Georgie avea o mie de motive întemeiate să-l urască, o mie de motive să exploateze orice slăbiciune pe care o găsea, ceea ce însemna că o putea lăsa să vadă doar lucrurile la care se aștepta. Din fericire, ea mereu avusese o impresie proastă despre el, așa că nu avea de gând să-i schimbe părerea.

Aproape că îi părea rău de ea. Georgie nu avea nici un oscior nemilos în ea, nici măcar nu era un meci echilibrat. Punea interesele celorlalți înaintea propriilor interese, apoi se învinovățea când aceiași oameni

greșeau. El, pe de altă parte, era un nemernic egoist, care crescuse înțelegând că trebuia să aibă singur grijă de el însuși și nu ezita deloc să se folosească de ea. Acum, când în sfârșit știa ce voia de la viață, urmărea acel lucru cu tot ce avea.

Georgie York nu avea o șansă.

Georgie făcu duș și șterpeli un sendviș cu curcan. Ajunse în livingul lui, căutând o carte de citit. O masă rotundă, masivă, neagră și cu picioare plate, care părea spaniolă sau portugheză, stătea pe un covor oriental cu un candelabru maur din alamă deasupra, dar livingul era și loc de luat masa, și o bibliotecă plăcută. Pe fiecare perete, cu excepția celui care se deschidea spre grădină, se aflau etajere din podea până în tavan. În afară de cărți, pe rafturi se afla un amestec eclectic de obiecte: clopoței din Bali, bucăți de cuarț, ceramică mediteraneană și mici tablouri populare mexicane.

Decoratorul lui Bram crease un spațiu plăcut care te îmbia să zăbovești, dar colecția diversificată demonstra că decoratorul lui ajunsese să-l cunoască bine sau nu-i păsa că era puțin probabil ca acel client, care nu terminase liceul, să-i aprecieze descoperirile. Luă un volum cu artiști contemporani din California bogat ilustrat și se așeză pe un scaun din piele din colț, dar, pe măsură ce se lăsa seara, nu se mai putea concentra. Era momentul să treacă la treabă. Poate că Bram nu considera că era nevoie ca ei doi să aibă un plan coerent în ce privea presa, dar ea înțelegea asta. Trebuiau să se hotărască destul de repede când și unde să se ocupe de reapariția lor. Lăsă deoparte cartea și se duse să-l caute. Când nu-l găsi pe nicăieri, porni pe aleea cu pietriș zdrobit printre rânduri de bambus și niște boschete înalte spre casa de oaspeți.

Nu era mai mare decât un garaj pentru două mașini, cu același acoperiș din teracotă roșiatică și exterior din stucatură precum casa principală. Cele două ferestre din față erau întunecate, dar auzi un telefon sunând din spate și înaintă pe aleea îngustă după sunet.

Lumina se revărsa prin două uși de sticlă spre o mică terasă cu pietriș în care se aflau două șezlonguri cu perne dintr-o pânză de un verde aprins și câteva plante de taro în ghivece. Vițe se cățărau pe pereții din jurul ușilor deschise. Înăuntru văzu un birou primitor cu pereți cărămizii și o podea din ciment pe care se afla un covor din iarbă-de-mare. Pe pereți atârna o colecție de postere din filme înrămate, unele previzibile, precum Marlon Brando în *Pe chei* și Humphrey Bogart în *Regina africană*, dar altele mai puțin: Johnny Depp în *Benny & Joon*, Don Cheadle în *Hotel Rwanda* și tatăl lui Meg, Jake Koranda, ca Bird Dog Caliber.

Când intră ea, Bram vorbea la telefon. Stătea în spatele unui birou din lemn în formă de L, de culoarea unei caise coapte, și cu o băutură etern prezentă lângă el. Într-un capăt al biroul se aflau rafturi în care era un teanc de tranzacții și niște reviste de filme pretențioase, precum *Cineaste* și *Fade In*. Pentru că ea nu știuse că Bram citea ceva mai dificil de *Penthouse*, le consideră o altă tușă a decoratorului.

El nu păru fericit să o vadă.

– Trebuie să închid, Jerry, zise el în receptor. Trebuie să mă pregătesc pentru întâlnirea de mâine-dimineață. Salut-o pe Dorie din partea mea.

– Ai un *birou?* zise ea când el închise.

El își prinse mâinile la ceafă.

– A aparținut fostului proprietar. N-am apucat să-l transform într-un bar de opium.

Ea văzu ceva ce părea a fi un exemplar din *Hollywood Creative Directory* în apropierea telefonului, dar el îl închise când ea încercă să se uite mai de aproape.

– Ce întâlnire ai mâine-dimineață? întrebă ea. Tu nu ai întâlniri. Tu nici măcar nu te trezești dimineața.

– Tu ești întâlnirea mea. Arătă din cap spre telefon. Presa a descoperit că nu mai suntem în Vegas și casa e supravegheată. Trebuie să punem niște porți săptămâna asta. Te las să le plătești.

– Ce surpriză!

– Tu ești aia bogată.

– Scade din cei 50 000 pe lună cu care te plătesc. Privi posterul cu Don Cheadle. Trebuie să facem planuri. Primul lucru, mâine-dimineață ar trebui să...

– Sunt în luna de miere. Nu discut despre afaceri.

– Trebuie să discutăm. Trebuie să hotărâm...

– Georgie! Ești aici?

Îi tresări inima. O parte din ea se întrebă cum reușise să o găsească așa de repede. Cealaltă parte era surprinsă că îi luase atâta.

Pantofii scrâșniră pe aleea de pietriș a casei de oaspeți și apoi apăru tatăl ei. Era îmbrăcat conservator, ca de obicei, cu o cămașă albă, pantaloni de un gri-deschis și mocasini cu ciucuri de un brun-roșcat. La 52 de ani, Paul York era aranjat și în formă, cu ochelari fără ramă și un păr aspru, grizonant prematur din cauza căruia era confundat cu Richard Gere.

Intră și rămase tăcut, studiind-o. Cu excepția ochilor verzi, nu semănau deloc. Ea moștenise chipul rotund și gura mare de la mama ei.

– Georgie, ce ai făcut? zise el încet, pe un ton detașat.

Și uite așa avea iarăși 8 ani, iar aceiași ochi verzi reci o judecau pentru că lăsase să scape un pui de bulldog scump în timpul unei reclame pentru mâncare de câini sau pentru că își vărsase sucul pe rochie înainte de audiție. Ce bine ar fi fost ca el să fie unul dintre acei tați ciufuliți, grași, cu obraji iritați, care nu știau nimic despre showbiz și căruia să-i pese doar de fericirea ei! Se adună.

– Bună, tată.

El își prinse mâinile la spate și așteptă răbdător ca ea să-i explice.

– Surpriză! zise ea cu un zâmbet fals. Nu că ar fi realmente o surpriză. Adică... Nu aveai cum să nu știi că suntem împreună. Toată lumea a văzut pozele cu noi la The Ivy. Sigur, pare cam repede, dar noi practic am crescut împreună și... Când e să se întâmple, se întâmplă. Nu-i așa, Bram? Nu-i așa?

Dar mirele ei era prea ocupat să-i savureze disconfortul pentru a interveni și a o sprijini.

Tatăl ei evită intenționat să se uite spre el.

– Ești însărcinată? întrebă el pe aceeași voce cinică.

– Nu! Normal că nu! Este o – încercă să nu se înece – căsătorie din iubire.

– Voi doi vă urâți.

Bram se desprinse, în sfârșit, de scaunul lui și veni lângă ea.

– Asta face parte din trecut, Paul. Își petrecu brațul în jurul taliei ei. Suntem oameni diferiți acum.

Paul continua să-l ignore.

– Ai idee câți reporteri sunt acolo în față? Mi-au atacat mașina când am venit.

Se întrebă cum o găsise acolo în spate, dar apoi își dădu seama că pe tatăl ei nu l-ar oprit un amănunt nesemnificativ precum a o ușă care nu deschide când bate în ea. Parcă îl vedea tropăind printre boschete și ieșind fără un fir de păr nelalocul lui. Spre deosebire de ea, Paul York nu se ciufulea niciodată sau nu era zăpăcit niciodată. Nici nu pierdea din vedere care era scopul, de asta i se părea așa de dificil să înțeleagă insistența ei de a-și lua șase luni de vacanță.

– Trebuie să preiei controlul asupra aceste publicități imediat, zise el.

– Tocmai discutam cu Bram următorul nostru pas.

Paul își îndreptă, în sfârșit, atenția spre Bram. Fuseseră dușmani de la bun început. Bram urâse intervențiile lui Paul pe platou, mai ales felul în care se asigura ca Georgie să nu fie niciodată plătită mai puțin. Și Paul ura totul la Bram.

– Nu știu cum ai convins-o pe Georgie să intre în șarada asta, zise tatăl ei, dar știu de ce. Vrei să profiți iarăși de influența ei, exact cum ai mai făcut-o. Vrei să o folosești pentru a progresa în propria carieră patetică.

Tatăl ei nu știa despre bani, deci era departe de adevăr.

– Nu spune asta! Trebuia ca măcar să pretindă că îl apăra pe Bram. Acesta e motivul pentru care nu te-am sunat. Știam că vei fi supărat.

– Supărat? Tatăl ei nu ridica niciodată vocea, ceea ce făcea ca dezgustul lui să fie și mai dureros. Tu încerci în mod intenționat să-ți distrugi viața?

Nu, încerca să o repare.

Paul se legănă pe călcâie, exact ca atunci când ea era copilă și nu își memora replicile.

– Credeam că tot ce era mai rău din dezastrul ăsta a trecut.

Știa la ce se referea. El îl adora pe Lance și fusese furios când se despărțiseră. Uneori, ea își dorea ca tatăl ei să aibă curajul și să spună ce voia cu adevărat, că ar fi trebuit să fie suficient de femeie ca să-și păstreze bărbatul.

El clătină din cap.

– Nu cred că am fost vreodată așa de dezamăgit de tine.

Cuvintele lui o răniră, dar încerca din greu să fie independentă, așa că afișă un alt zâmbet sclipitor.

– Gândește-te că am abia 31 de ani. Mai am mulți ani să îmbunătățesc recordul.

– Destul, Georgie, zise Bram, aproape amabil. Lăsă să-i alunece mâna de pe talia ei. Lasă-mă să-ți explic, Paul. Georgie este acum soția mea, iar asta e casa mea, așa că poartă-te frumos, altfel nu vei mai avea dreptul să vii în vizită.

Ea inspiră profund.

– Serios?

Buzele lui Paul se curbară.

– Serios. Bram se îndreptă spre ușă. Dar, chiar înainte să ajungă acolo, se întoarse, executând vechea ieșire falsă fără cusur, cum o făcuse în nenumărate episoade din *Skip și Scooter*. Chiar începu cu aceeași replică. Oh, și încă ceva... Acela era momentul în care improviza. Și o făcu cu un zâmbet. Vreau să văd declarațiile fiscale ale lui Georgie din ultimii cinci ani. Și situația financiară.

Ei nu-i venea să creadă. Dintre toate lucrurile... Făcu un pas către el.

Pe chipul tatălui ei se întinse o îmbujorare provocată de furie.

– Insinuezi că am administrat prost banii lui Georgie?

– Nu știu. Ai făcut-o?

Bram mersese prea departe. Poate că îi purta pică tatălui ei pentru că încerca să o controleze și clar punea sub semnul întrebării judecata lui în privința ultimelor ei proiecte, dar era singurul om de pe planetă în care avea încredere totală când venea vorba de bani. Toți actorii copii ar fi trebuit să aibă un părinte așa de meticulos și de onest care să se ocupe de banii lor.

Tatăl ei deveni mai calm, ceea ce nu era niciodată un semn bun.

– Acum ajungem la adevăratul motiv al acestei căsătorii. Banii lui Georgie.

Buzele lui Bram se curbară insolent.

– Mai întâi zici că m-am însurat cu ea ca să progresez în carieră... Acum crezi că am făcut-o pentru banii ei... Omule, m-am însurat cu ea pentru *sex*!

Georgie înaintă grăbită.

– Bine, ne-am distrat destul în seara asta. Te sun mâine, tată. Promit.

– Asta e? Asta-i tot ce ai de zis?

– Dacă îmi dai vreo două minute, probabil aș găsi o replică bună, dar pentru moment mă tem că asta-i tot ce am.

– Să te conduc, zise Bram.

– Nu-i nevoie. Tatăl ei se îndreptă spre ușă. Plec cum am venit.

– Nu, tată, serios... Lasă-mă să...

Dar el traversa deja terasa cu pietriș. Ea se prăbuși pe o canapea maro moale chiar sub Humphrey Bogart.

– A fost amuzant, zise Bram.

Ea își strânse pumnii în poală.

– Nu-mi vine să cred că i-ai pus la îndoială integritatea! Tu, exemplul de proastă gestionare a banilor. Este treaba mea cum îmi gestionează tatăl meu banii, nu a ta!

– Dacă nu are nimic de ascuns, nu-l va deranja să arate registrele.

Ea se ridică.

– Mă deranjează pe mine! Finanțele mele sunt confidențiale. Mâine-dimineață la prima oră îmi sun avocatul să mă asigur că așa rămân.

Avea să discute cu contabilul ei în privat, ca să ascundă de tatăl ei cei 50 000 de dolari pe lună pe care îi plătea lui Bram. *Cheltuieli cu casa* și *securitate sporită* sunau mult mai bine decât *bani murdari*.

– Relaxează-te! Tu chiar crezi că aș ști cum să citesc o situație financiară?

– L-ai chinuit intenționat.

– Nu te-ai distrat nici măcar un pic? Acum tatăl tău știe că mie nu-mi poate da ordine cum o face cu tine.

– Eu îmi conduc propria viață.

Cel puțin încerca.

Se aștepta ca el să o contrazică, dar Bram stinse lampa de pe birou și o împinse spre ușă.

– Ora de culcare. Fac pariu că ți-ar plăcea un masaj pe spate.

– Fac pariu că nu. Ieși când el trase ușile pentru a le închide în urma lor. De ce tot insiști cu asta? Nici măcar nu-ți place de mine.

– Pentru că sunt bărbat, iar tu ești disponibilă.

Georgie lăsă tăcerea să vorbească pentru ea.

capitolul 7

În dimineața următoare, Georgie își făcu patul în care dormise și coborî la parter. În bucătărie găsi o tânără stând la tejghea, cu spatele la ușă, cu un bol cu căpșune în față. Avea părul vopsit negru, tuns scurt pe o parte, dar lung până la maxilar și tuns în scări pe partea

cealaltă. Trei mici simboluri japoneze tatuate pe ceafa dispăreau într-un tricou gri fără mâneci, iar un ac mare de siguranță era prins într-o gaură lungă pe o parte a bluzei ei. Arăta ca o rockeriță din anii '90. Georgie nu-și putea imagina ce căuta în bucătăria lui Bram.

– Oh... Bună dimineața. Nu i se răspunse la salut. Nu era obișnuită cu oamenii care nu se dădeau pe lângă ea și încercă din nou. Eu sunt Georgie.

– De parcă n-aș ști. Fata tot nu se întoarse. Asta e băutura specială cu proteine de la micul dejun a lui Bram. Va trebui să-ți faci ce vrei pentru tine.

Blenderul se trezi la viață. Georgie așteptă până ce se opri motorul.

– Și tu ești...?

– Menajera lui Bram. Chaz.

– Diminutiv de la...

– Chaz.

Georgie înțelese mesajul. Chaz o ura și nu voia să vorbească. Numai Bram putea să aibă o menajeră care părea ieșită dintr-un film de Tim Burton. Georgie începu să deschidă ușile dulapului, în căutarea unei căni. Când găsi una, se duse la cafetieră.

Chaz se întoarse spre ea.

– Aia e combinația specială pentru Bram. Este doar pentru el. Avea sprâncene dese și închise la culoare, una cu piercing, și trăsături ascuțite, foarte ostile. Cafeaua normală este în dulapul ăla.

– Sunt sigură că nu-l va deranja dacă iau o cană din cafeaua lui.

Georgie scoase carafa din cafetieră de ultimă generație.

– Am făcut doar pentru o persoană.

– Poate că ar trebuie să faci un pic mai multă de acum înainte.

Ignorând săgețile otrăvite aruncate spre ea, Georgie luă un măr dintr-un bol mexican de Talavera și plecă cu el și cu cafeaua pe terasă.

Bău jumătate de cană din cafeaua lui – era delicioasă –, și apoi își verifică mesajele. Lance sunase din nou, de data asta din Thailanda.

– Georgie, e o nebunie! Sună-mă imediat!

Șterse mesajul, apoi își sună agentul de publicitate și avocatul. Erau cu toții înnebuniți fiindcă fusese atât de evazivă după tot ce se petrecuse în weekend, dar ea nu spunea nimănui adevărul, nici măcar oamenilor în care ar fi trebuit să aibă încredere. Folosi același scenariu pe care îl încercase cu o zi în urmă cu asistentul ei personal când aranjase cu el să înceapă să-i ia din lucruri.

– Nu-mi vine să cred că tocmai tu nu ți-ai dat seama că eu și Bram suntem împreună! Am făcut tot ce am putut să nu facem valuri, dar de obicei tu mă citești.

Își făcu, în sfârșit, curaj să o sune pe Sasha. Întrebă despre incendiu, dar Sasha trecu peste acest subiect.

– Mă ocup de asta. Acum explică-mi ce se petrece cu adevărat, nu prostia aia ridicolă pe care mi-a zis-o April, că tu și Domnul Sexy ați devenit nostalgici când vă uitați la reluările cu *Skip și Scooter*.

– Asta-i povestea mea și toți o susținem, da?

– Dar...

– Te rog!

Sasha cedă, în sfârșit.

– Cedez pentru moment, dar următoarea dată când vin în L.A. vom avea o discuție lungă. Din nefericire, trebuie să stau o vreme în Chicago.

Georgie era mereu nerăbdătoare când venea vorba de vizitele Sashei în L.A., dar era mai mult decât fericită să amâne ceea ce știa că avea să fie un interogatoriu tenace.

Nu se deranjă să-și sune impresarul. Tatăl ei avea să se ocupe de Laura. Încercarea de a-i câștiga iubirea era ca și cum ar fi fost într-o roată de hamster perpetuă. Indiferent cât de repede alerga, niciodată nu se apropia de scop. Într-una din zilele acelea, trebuia să înceteze să încerce. Iar a-i spune adevărul... Nici acum. Nici altă dată.

Bram ieși pe terasă, terminând de băut ceva roz, gros și spumos. În timp ce observa felul în care tricoul atârna

pe mușchii aceia necunoscuți, ea hotărî că îi plăcea mai mult de el cu vechiul aspect de erou șic. Măcar pe acela îl înțelegea. Urmări cum o ultimă bucată de căpșună îi dispare în gură. Voia și ea la micul dejun un shake rece și spumos. Dar ea voia multe lucruri pe care nu le putea avea. O căsătorie minunată, copii, o relație sănătoasă cu tatăl ei și o carieră care să se îmbunătățească odată cu trecerea timpului. Acum însă se mulțumea cu un plan bine pus la punct pentru a face publicul să creadă că se îndrăgostise.

– Vacanța s-a sfârșit, Skipper. Se ridică de pe scaun. Weekendul s-a terminat, iar presa vrea răspunsuri. Trebuie măcar să planificăm ce facem în următoarele zile. Primul lucru pe care trebuie să-l facem...

– Nu o supăra pe Chaz.

El își șterse bula pufoasă roz din colțul gurii.

– Eu? Fata aia este o impertinentă.

– Este și cea mai bună menajeră pe care am avut-o vreodată.

– Pare să aibă 18 ani. Cine are o menajeră așa de tânără?

– Are 20. Eu am o astfel de menajeră. Las-o în pace!

– Va fi cam greu pentru că și eu locuiesc aici.

– Să-ți explic ceva: dacă trebuie să aleg între tine și Chaz, ea câștigă detașat.

El și paharul lui gol dispărură înăuntru.

Se culca cu ea. Asta explica ostilitatea lui Chaz. Nu prea părea genul lui de iepuraș pentru sex, dar ce știa Georgie despre preferințele lui actuale? Nimic. Și avea de gând să lase lucrurile așa.

Aaron Wiggins, asistentul ei personal, sosi o jumătate de oră mai târziu. Ea îi ținu deschisă ușa de la intrare ca el să poată intra cu cea mai mare valiză a ei și câteva ținute puse pe umerașe.

– Parcă e zonă de război afară, zise el, cu plăcerea unui tip de 26 de ani încă obsedat de jocuri video. Paparazzi, un echipaj de știri. Cred că am văzut-o pe tipa de la *E!*

– Excelent, zise ea posacă.

Aaron era asistentul ei personal de când fostul asistent trecuse în tabăra lui Lance și a lui Jade. Era aproape la fel de lat cât era de înalt – probabil că avea în jur de o sută treizeci de kilograme și un metru șaptezeci și cinci. Părul lui negru și sârmos încercuia un chip grăsuț, împodobit cu ochelari de tocilar, un nas lung și o gură mică și simpatică.

– Până mâine îți strâng și restul hainelor, zise el. Unde vrei să le duc pe astea?

– Sus. Dulapul lui Bram este plin, așa că transform camera de lângă dormitor în garderobă.

Când ajunseră în capul scărilor, Aaron abia mai respira, iar borseta lui neagră îi alunecase pe cot. Ea își dorea ca Aaron să aibă mai multă grijă de el însuși, dar asistentul îi ignora aluziile. Când trecură pe lângă dormitorul lui Bram, el se uită înăuntru, apoi se opri.

– Tare!

Atenția îi fusese atrasă de sistemul de sonorizare, nu de decor.

– Te deranjează dacă pun astea jos și mă uit? întrebă el.

Știind cât de mult iubea gadgeturile, nu-l putu refuza. Îi lăsă hainele și valiza în camera de lângă dormitor, apoi reveni pentru a studia electronicele.

– Grozav!

– O petrecere, scumpo? se auzi o voce mătăsoasă din ușă.

Aaron pufni ca un tocilar.

– Eu sunt Aaron. Asistentul personal al lui Georgie.

Bram arcui una din sprâncenele lui perfecte spre Georgie. De obicei, asistenții personali erau femei tinere și drăguțe sau bărbați gay dovediți. Aaron nu se încadra în nici una din categorii. Ea fusese cât pe ce să nu-l angajeze, deși i-l recomandase tatăl ei pentru slujbă. Dar pe durata interviului se declanșase alarma de fum, iar el reușise să rezolve problema așa de ușor încât Georgie se hotărâse să-i acorde o șansă. Se dovedise a fi vesel, inteligent, înfricoșător de bine organizat și fără

să comenteze comisioanele pe care i le dădea ea. Stima de sine era la fel de inexistentă precum drama și niciodată nu se gândea să-i ceară favoruri, cum ar fi fost să-l bage într-un club la modă sau într-un restaurant în vogă, ceva ce fostul ei asistent personal o luase ca pe ceva garantat.

Mulți tipi ca Aaron se mutaseră în L.A. din orașele de baștină din Vestul Mijlociu, visând să lucreze cu efecte speciale la Hollywood, doar ca să descopere că acele locuri de muncă nu erau ușor de obținut. Acum Aaron lucra ca asistent personal și se ocupa de pagina ei de internet. În timpul liber juca jocuri video și mânca junk-food.

Aaron îi strânse mâna lui Bram, apoi făcu un gest către sistemul de sunet, care se afla într-un dulap nefinisat cu uși ce părea să fi provenit din vreo misiune spaniolă.

– Am citit despre astea. De cât timp îl ai?

– L-am instalat anul trecut. Vrei o demonstrație?

În timp ce Aaron explora aparatura, Georgie analiză camera goală în care hotărâse să-și pună propriul birou. Într-un final, Aaron i le alătură și deciseră ce piese de mobilier voia din depozit. După ce planificară să renunțe la casa închiriată de ea și redactară o scrisoare pentru fanii de pe pagina ei internet, Georgie îi spuse lui Aaron să anuleze diferitele reuniuni și întâlniri la care avusese de gând să participe înainte să plece în vacanța ei de șase luni.

Planificase să călătorească prin Europa, departe de orașele mari, pentru a se plimba prin zonele rurale. Își imaginase cum intra în orășele, cum umbla pe drumuri antice și poate, doar poate, regăsindu-se. Dar călătoria ei de autodescoperire o luase pe un drum mult mai înșelător.

– În sfârșit, înțeleg de ce îți iei șase luni libere, zise Aaron. Bun plan. Dacă nu ai nimic în program, te vei putea bucura de o lună de miere îndelungată.

Ce lună de miere!

Ea și Lance fuseseră la o vilă privată din Toscana, care avea priveliște spre un crâng de măslini. Lance se plictisise după câteva zile, dar ea adorase locul.

Abia se gândise la fostul ei soț toată dimineața, ceea ce era un record. Când Aaron se pregătea să plece, în hol intră Chaz, iar Georgie făcu prezentările.

- El este Aaron Wiggins, asistentul meu personal. Aaron, Chaz este menajera lui Bram.

Chaz îl studie pe Aaron cu ochii ei fardați cu negru de la părul sârmos la nasturii întinși ai cămășii în carouri și burta ca o budincă până la tenișii negri cu șireturi. Își curbă buza.

- Să nu te apropii de frigider! Accesul este interzis.

Aaron se înroși, iar lui Georgie îi veni să-i dea o palmă.

„Dacă trebuie să aleg între tine și Chaz, ea câștigă detașat."

- Atât timp cât Aaron lucrează pentru mine, zise fermă Georgie, este liber să umble prin casă. Mă aștept ca tu să-l faci să se simtă confortabil.

- Mult succes!

Chaz se îndepărtă cu stropitoarea.

- Ce-i cu ea?

- Accepta mai greu faptul că Bram s-a însurat. Să nu te pierzi în fața ei.

Era un sfat bun, dar lui Georgie îi venea greu să și-l imagineze pe blândul Aaron rezistând în fața menajerei cu limbă de viperă de 20 de ani a lui Bram.

După ce plecă Aaron, Georgie ieși afară, căutându-l pe Bram. Aveau planuri de făcut, iar el o evitase suficient. Urmă sunetul apei și ajunse la o mică piscină cu formă neregulată, ascunsă într-un colț privat în spatele ierbii ce se legăna și a unui stejar. O cascadă de un metru și ceva ce cădea peste pietre negre lucitoare la un capăt completa sentimentul de izolare.

Ea înaintă și îl găsi închis în biroul lui. Vorbea din nou la telefon, iar când ea apăsă clanța pentru a intra, îi întoarse spatele. Încercă să tragă cu urechea prin

geam, dar nu reușea să-și dea seama ce zicea. El închise și începu să scrie ceva la tastatură. Nu-și putea închipui ce făcea Bram la un computer. Dacă se gândea mai bine, cum de se dăduse el jos din pat înainte de ora patru după-amiaza?

– Lasă-mă să intru!

– Nu pot, strigă el fără să se întrerupă. Sunt prea ocupat să caut metode de a-ți cheltui banii.

Ea nu-l crezu. Începu să cânte *Your Body Is a Wonderland* și să bată ritmul în panoul din sticlă până când el nu mai suportă și veni, în sfârșit, să deschidă ușa.

– Ar fi bine să nu dureze mult. Prostituatele alea pe care le-am angajat trebuit să apară în orice clipă.

– E bine de știut. Ea intră și arătă spre computer. În timp ce tu salivai la poze cu majorete goale, eu am lucrat la revenirea noastră în lume. Poate că vrei să iei notițe. Se așeză pe canapeaua maro și moale sub Marlon Brando și își încrucișă picioarele. Ai un site, nu-i așa? Am scris o scrisoare din partea amândurora pentru a o posta pentru fanii noștri.

Își pierdu șirul gândurilor când Bram își propti coatele pe birou. Skip avea un birou, nu Bram. Skip era educat, avea un scop în viață și o ținută morală puternică.

Ea se adună.

– Aaron ne-a făcut rezervări la cină mâine-seară la Mr. Chow. Va fi o nebunie, dar cred că e cea mai rapidă cale pentru noi să...

– O scrisoare către fanii noștri și cina la Mr. Chow? Ce gândire originală! Ce mai ai?

– Prânzul la Chateau miercuri, apoi cina la Il Sole joi. În vreo două săptămâni, este un mare eveniment de binefacere pentru cei bolnavi de Alzheimer. După aceea este un bal caritabil. Mâncăm, zâmbim, pozăm.

– Fără baluri. Deloc.

– Îmi pare rău să aud asta. Ai vorbit cu un doctor?

Zâmbetul lui părea coada unui șarpe peste dinții albi sclipitori.

– Mă voi distra teribil cheltuind cei 50 000 pe care îi vei plăti în fiecare lună ca să îndur compania ta.

Era un nerușinat. Îl privi cum își sprijină picioarele de marginea biroului.

– Asta-i tot? zise el. Planul tău să facem senzație? Ieșim și mâncăm.

– Bănuiesc că am putea urma exemplul tău și am putea lua câteva amenzi pentru condus sub influența alcoolului, dar mi se pare un pic cam mult, nu crezi?

– Drăguț. El lăsă picioarele pe podea. Dăm o petrecere.

Ea aproape că se simțea bine, dar acum îl privi bănuitoare.

– Ce fel de petrecere?

– O petrecere mare și costisitoare pentru a sărbători căsătoria noastră, ce naiba crezi? Peste vreo șase săptămâni sau poate peste două luni. Suficient cât să trimitem invitațiile și să mărim suspansul, dar nu prea mult, ca publicul să nu-și piardă interesul pentru marea noastră poveste de iubire. De ce te uiți așa la mine?

– Te-ai gândit singur la asta?

– Sunt destul de inventiv când sunt beat.

– Tu detești lucrurile formale. Obișnuiai să vii desculț la petrecerile televiziunii.

Și atât desfrânat încât fiecare femeie din încăpere îl dorea.

– Promit că voi purta pantofi. Pune-l pe tipul tău să găsească un bun organizator de petreceri. Tema este evidentă.

Ea își îndreptă picioarele.

– Ce vrei să spui? Nu e evidentă pentru mine.

– Pentru că nu bei suficient pentru a fi inventivă.

– Luminează-mă!

– *Skip și Scooter*, evident. Ce altă temă?

Ea se ridică de pe canapea.

– *Skip și Scooter* ca tematică? Ești nebun?

– Le vom cere tuturor să se îmbrace în costume. Ori ca familia Scofield, ori ca servitorii Scofield. Sus sau jos.

– Glumești.

– Cerem ca pe tort să se pună două păpușele din alea stupide, Skip și Scooter, în vârf.

– Păpușele?

– Florăria ar trebui să le folosească pe cele albastre de pe generic. Poate niște miniaturi ale vilei sub formă de bomboane pentru mărturii. Genul ăla de prostii.

– Tu ai înnebunit?

– Dă-le oamenilor ce vor, Georgie! Este prima regulă în afaceri. Eu sunt surprins că o expertă ca tine nu știe asta.

Ea se holba la el. El îi zâmbi cu o inocență ce nu se potrivea cu fața lui de înger căzut. Iar atunci ea înțelese.

– Oh, Dumnezeule... Tu vorbeai serios când ai zis de un episod de reuniune pentru *Skip și Scooter*.

El rânji.

– Cred că ar trebui să punem pe meniuri blazonul familiei Scofield. Și mottoul familiei... Care naiba era? *Mereu lacomi?*

– Tu *chiar* vrei un episod în plus. Ea se prăbuși pe canapea. Nu doar pentru bani ai fost de acord cu căsătoria asta.

– N-aș paria pe asta.

– Vrei și serialul în continuare.

Scaunul lui scârțâi când el se lăsă pe spate.

– Petrecerea noastră va fi mult mai amuzantă decât recepția aia de papă-lapte pe care ai dat-o când te-ai măritat cu Ratatul. Spune-mi că n-ai plecat pe bune de la biserică într-o trăsură trasă de șase cai albi!

Trăsura fusese ideea lui Lance, și ea se simțise ca o prințesă. Dar acum prințul ei fugise cu vrăjitoarea cea rea, iar Georgie se căsătorise din greșeală cu lupul cel mare și rău.

– Eu nu joc într-un episod de reuniune, zise ea. Am petrecut opt ani încercând să scap de umbra lui Scooter și nu mă întorc la ea.

– Dacă într-adevăr ai fi vrut să scapi de umbra lui Scooter, n-ai fi jucat în toate comediile alea romantice patetice.

– Nu-i nimic în neregulă cu comediile romantice.

– Este ceva în neregulă cu comediile romantice proaste. Filmele alea nu au fost chiar *Frumușica* sau *Jerry Maguire*, iubito!

– Am detestat *Frumușica*.

– Audiența, nu. Pe de altă parte, au detestat *Oameni frumoși* și *Vara în oraș*. Și n-am auzit nimic de bine despre proiectul pe care tocmai l-ai terminat.

– Cariera ta e la coșul de gunoi, nu a mea. Parțial adevărat, din moment ce *Cake Walk* nu va ieși decât în iarna următoare. Nu mă tragi în jos cu tine.

Telefonul de pe biroul lui sună. Se uită la numărul de telefon și răspunse.

– Da? Bine... Închise și ieși din spatele biroului, luându-și băutura cu el. Era Chaz. Refă-ți machiajul. A sosit momentul să apărem în fața presei.

– De când îți pasă ție să apari în fața altcuiva în afară de femeile ușoare?

– De când am devenit un bărbat căsătorit respectabil. Ne întâlnim la ușa de la intrare într-un sfert de oră. Nu uita să folosești rujul ăla care nu se întinde!

– Oh, voi ține minte! Se ridică de pe canapea și se îndreptă spre el. Dumnezeule, toată vorbăria asta este atuul tău. Un exemplu fascinant de amăgire...

Fluturând din mână, ea se îndreptă spre casă.

Când termină cu ajustarea machiajului, își aranjă aranjatul părul drept și se schimbă într-o rochie de bumbac cu capse de un verde-mentă a designerului Marc Jacobs, mirosul de bunătăți abia coapte pluti până sus. Stomacul îi chiorăi. Nu-și amintea când îi fusese ultima dată așa de foame. Bram o aștepta în hol, alături de Chaz, care se uita la el de parcă tocmai atârna luna și stelele.

Când Georgie ajunse lângă Bram, el își petrecu brațul în jurul umerilor ei.

– Chaz, să te asiguri că Georgie primește tot ce are nevoie.

Chaz răspunse cu o amabilitate care poate îl păcălea pe Bram, dar Georgie nu o crezu nici o clipă.

– Orice, Georgie. Doar să-mi spui.

– Mulțumesc. De fapt, n-am mâncat nimic toată ziua și nu m-ar deranja...

– Mai târziu, draga mea. Avem treabă. Bram o sărută pe frunte, apoi se întoarse pentru a lua una din cele două tăvi cu fursecuri de casă. Chaz a făcut un gest de bunăvoință pentru ca noi să o oferim prietenilor noștri din presă. Îi dădu o tavă lui Georgie, apoi el o ridică pe cealaltă. Vom împărți astea și vom poza.

Nimic nu-i plăcea presei mai mult decât mâncarea gratis. Era o idee minunată și își dorea să se fi gândit ea la asta. El deschise ușa pentru ea.

– Am angajat pază suplimentară până când se montează porțile, zise el. Sun sigur că nu te va deranja să plătești partea ta din factură.

– Cât de mare este partea aia?

– Toată. Ceea ce-i corect. Nu ești de acord din moment ce eu îți ofer un acoperiș deasupra capului?

– Dacă ai include și niște mâncare sub acoperișul ăla...

– Tu nu te poți gândi la altceva în afară de mâncare?

– În momentul ăsta, nu.

Luă unul dintre fursecuri de pe tavă și mușcă din el. Încă era cald și... delicios.

– Nu avem timp de asta. El îi luă fursecul și îl mâncă. La naiba, sunt buni! Chaz gătește tot mai bine.

Ea privi cum dispare fursecul. Timp de un an, toată lumea încercase să o convingă să mănânce, iar acum, când îi era foame, el îi lua mâncarea. Îi era și mai foame.

– N-am de unde să știu.

Ajunseră în capătul parcării, unde se aflau agenții de pază musculoși. Mai multe zeci de paparazzi și câțiva ziariști adevărați se adunaseră într-o ceată zgomotoasă pe stradă. Georgie flutură veselă din mână către ei. Bram o luă de mâna liberă și, cu degetele împreunate, se îndreptară spre ei cu tăvile cu fursecuri. Paparazzi

se îngrămădiră pe ei, un termen deosebit de neplăcut pentru a descrie fotografierea agresivă a vedetelor.

– Dacă vă purtați frumos, vom sta la niște poze! strigă Bram. Dar, dacă se apropie cineva prea mult de Georgie, ne întoarcem înăuntru. Vorbesc serios! Nimeni nu se apropie de ea.

Preț de o clipă, ea fu impresionată și apoi își reveni când își aminti că Bram juca rolul soțului protector.

– Noi mereu ne purtăm frumos, Bram, strigă una dintre reportere peste tot vacarmul.

Întrebările începură să zboare înainte ca Bram să paseze ambele tăvi agenților de pază pentru a le împărți. Când deveniseră un cuplu? Unde? De ce erau împreună după atâția ani? Cum rămânea cu toată ranchiuna dintre ei? O întrebare după alta.

– Georgie, asta-i o consolare după Lance?

– Toată lumea zice că suferi de anorexie. Este adevărat?

Ea și Bram erau niște profesioniști când venea vorba de tratarea presei și răspunseră doar la întrebările la care voiau.

– Oamenii cred că toată treaba asta este o manevră de publicitate, strigă Mel Duffy.

– Pentru publicitate mergi la întâlniri, răspunse Bram. Nu te căsătorești. Dar oamenii pot crede ce vor.

– Georgie, sunt zvonuri că ești însărcinată.

– Serios? Georgie încă suferea, dar făcu pe clovnul și se bătu peste talie. Bună? Este ceva acolo?

– Georgie nu e însărcinată, zise Bram. Când va fi, vă vom informa.

– Mergeți în luna de miere?

Reporterul avea un accent britanic. Bram o frecă între umeri.

– Când ajungem la asta.

– Știți unde?

– Maui, zise el.

– Haiti, zise Georgie.

Se uitară unul la celălalt. Georgie se ridică pe vârfuri și îl sărută în colțul maxilarului.

– Eu și Bram vrem să ne folosim de supraexpunerea asta absurdă de care avem parte pentru a atrage atenția asupra situației oamenilor care trăiesc în sărăcie.

Nu știa prea multe despre Haiti, dar știa că acolo era sărăcie, iar Haiti era mult mai aproape decât Thailanda și Filipine, unde Lance și Jade își desfășurau activitatea de binefacere.

– După cum vedeți, încă discutăm despre asta, zise Bram.

Fără nici un avertisment, el o luă în brațe și o sărută pasional, așa cum presa aștepta să o facă. Ea trecu prin toate mișcările potrivite drept răspuns, dar era obosită, îi era foame și era prinsă în brațele celui mai vechi dușman al ei.

În sfârșit, se separară. Bram se adresă mulțimii în timp ce se uita la ea cu o privire de amant lacom.

– Sunteți bine-veniți să stați pe aici, dar vă garantez că nu ieșim nicăieri în seara asta.

Ea încercă să roșească, dar deja nu mai putea. Avea să știe vreodată ce se petrecuse în camera aceea de hotel din Vegas? Nu văzuse vreun semn că făcuseră dragoste, în afară de faptul că amândoi fuseseră goi, ceea ce credea ea că era un semn destul de evident.

Când reveniră în casă, mâna lui alunecă pe fundul ei, spre încântarea celor care rămăseseră în urmă.

– Bun, zise el.

Tristețea pe care ea încercase așa de mult să o înăbușe ieși la suprafață.

– Nu te-am iertat niciodată pentru ce s-a întâmplat în noaptea aia pe iaht. Nu te voi ierta niciodată.

El se dădu înapoi.

– Băusem. Știu că nu am fost iubitul fantastic, dar...

– Ce ai făcut a fost la un pas de viol.

El se opri.

– E o tâmpenie. N-am obligat în viața mea o femeie și, cu siguranță, nu te-am forțat nici pe tine.

– Nu m-ai forțat fizic, dar...

– Erai îndrăgostită de mine. Toată lumea știa. Te-ai aruncat pe mine de la început.

– Nici măcar nu te-ai întins alături de mine, zise ea. Mi-ai ridicat fusta și te-ai servit.

– Tot ce aveai de făcut era să zici nu.

– Apoi ai plecat. Imediat ce ai terminat.

– Nu m-aș fi îndrăgostit niciodată de tine, Georgie. Am făcut tot ce am putut ca să fie cât mai clar, dar tu n-ai priceput aluzia. Măcar noaptea aia a pus capăt.

– Nu îndrăzni să te porți ca și cum mi-ai făcut un favor! Ai vrut să o faci, iar eu eram la îndemână. Ai profitat de o puștoaică proastă, care te credea romantic și misterios când tu erai doar un măgar egoist. Suntem dușmani. Am fost atunci și încă suntem!

– N-am nimic împotrivă.

În vreme ce el plecă valvârtej, ea își zise că îi spusese ce trebuia. Dar nimic nu putea schimba trecutul, și ea nu se simțea nici măcar un pic mai bine.

capitolul 8

În dimineața următoare, Georgie înotă aproape o oră în piscina acoperită. Cu o zi în urmă, îl lăsase să vadă cât de mult o rănise și a afișa o asemenea vulnerabilitate era un lux pe care nu-l putea repeta. Nu de acum încolo.

Când ieși, auzi o voce venind de pe aleea care trecea prin spatele tufișurilor.

– Calmează-te, Caitlin... Da, știu. Ai un pic de încredere, draga mea...

Bram se îndepărtă înainte ca Georgie să mai audă ceva. În timp ce se înfășura într-un prosop, se întrebă cine era Caitlin și cât mai dura până când Bram avea să o caute pe una dintre femeile lui misterioase pentru sex extraconjugal.

Își pieptănă părul ud cu degetele, trase prosopul sub brațe și intră înăuntru a lua ceva din frigider. Când scoase

un iaurt cu afine, intră Chaz și lăsă pe insula centrală un teanc de plicuri.

– Aș aprecia dacă nu te-ai băga în frigider. Totul este organizat cum îmi place mie.

– Nu mut nimic din ce nu mănânc. Chaz era o bătaie de cap monumentală, dar lui Georgie tot îi părea rău de ea. Nu credea că Chaz era iubita lui Bram, dar credea că Chaz era îndrăgostită de el. Amintindu-și de acea durere, abordă o tactică nouă. Povestește-mi despre tine, Chaz. Ai crescut pe aici?

– Nu.

Chaz scoase din dulap un castron. Georgie încercă din nou.

– Eu nu prea știu să gătesc. Tu cum ai învățat?

Chaz închise ușa dulapului.

– Nu am timp să stau de vorbă. Trebuie să încep să-i pregătesc prânzul lui Bram.

– Ce este în meniu?

– O salată specială care îi place.

– E bună și pentru mine.

Chaz luă cârpa de vase.

– Nu pot găti pentru amândoi. Am deja prea multe de făcut. Dacă nu vrei să-mi dau demisia, trebuie să ai singură grijă de tine.

Georgie linse capacul de la iaurt.

– Cine a zis că nu vreau să-ți dai demisia?

Chipul lui Chaz se îmbujoră de furie. Georgie înțelegea, dar ostilitatea lui Chaz înrăutățea o situație care și așa era ciudată. Luă o linguriță din sertar.

– Pregătește prânzul pentru doi, Chaz. Este un ordin.

– Eu primesc ordine de la Bram. El a zis că nu va interveni niciodată în felul în care îmi fac treaba.

– Nu era însurat când a zis asta, dar acum este, iar rolul tău de Godzilla nu mai e de actualitate. Ai două opțiuni. Poți să fii amabilă sau o să-mi angajez propriii oameni cu care va trebui să împarți bucătăria. Cred că asta nu ți-ar plăcea.

Ieși afară cu iaurtul.

*

În vreme ce pașii lui Georgie se estompau, Chaz strânse pumnii, încercând să nu lase să se reverse toată ura care voia să iasă. Georgie York avea totul. Era bogată și faimoasă. Avea haine frumoase și o carieră importantă. Acum îl avea și pe Bram, dar Chaz trebuia să aibă grijă de el.

Dincolo de ferestrele bucătăriei, pe terasă zburâ un colibri. Chaz luă un prosop de hârtie și deschise ușa frigiderului. Laptele nu era unde îl lăsase, iar câteva iaurturi erau răsturnate. Până și ouăle erau pe partea greșită a raftului.

Aranjă totul și șterse o urmă de pe ușă. Nu suporta ideea de a fi altă persoană în bucătăria ei. În casa ei. Aruncă prosopul de hârtie la gunoi. Georgie nici măcar nu era așa de drăguță, nu era ca femeile cu care umbla Bram. Nu-l merita. Nu merita nimic din ce avea. Toată lumea știa că era faimoasă doar pentru că tatăl ei o făcuse o vedetă. Georgie crescuse cu toată lumea pupând-o în fund și spunându-i că era un mare rahat. Nimeni nu o pupase în fund pe Chaz. Niciodată.

Chaz privi prin bucătăria ei. Lumina soarelui ce intra prin cele șase ferestre înguste făcea ca nuanțele de albastru din gresie să strălucească. Era locul ei preferat, era mai bine decât în apartamentul de deasupra garajului, iar Georgie voia să-și facă un loc acolo.

Încă nu-i venea să creadă că Bram nu-i spusese că se însura. Asta o durea cel mai mult. Dar ceva nu era în regulă. Nu o trata pe Georgie în felul în care Chaz își imaginase că ar fi tratat-o pe femeia pe care o iubea. Chaz se hotărî să afle de ce.

Georgie rămase ascunsă cât Aaron supraveghe oamenii care îi descărcau lucrurile. Până după-amiază târziu, el îi instală biroul, și ea își despachetă hainele care ocupaseră dormitorul, nu și pe cele din cutii. Când Aaron plecă, pereții se strânseră în jurul ei. Chiar dacă Priusul ei se afla afară pe alee, nu putea să plece nicăieri singură,

nu la patru zile de la căsătorie, când toți fotografii din oraș stăteau la pândă în fața casei. Se așeză, încercând să citească.

Mai târziu, Bram o găsi stând lângă ușile balconului de la dormitorul ei îmbărbătându-se cu lucruri precum independența și propria identitate.

– Hai să mergem pe plajă, zise el. O iau razna.

– Se va întuneca în curând.

– Cui îi pasă? Își frecă barba aurie cu degetele. Am fumat deja două pachete de țigări. Am nevoie să ies.

Și ea la fel, chiar dacă trebuia să meargă cu el.

– Ai băut?

– La dracu', nu! Dar voi bea dacă mai stau mult blocat aici. Vrei să mergi sau nu?

– Dă-mi douăzeci de minute.

Imediat ce el plecă, ea consultă secțiunea „Superlejer" din biblioraftul pe care Aaron îl ținea la zi cu poze polaroid cu toate hainele din garderoba ei, însoțit de instrucțiunile lui April pentru a fi combinate. Poate că într-o zi Georgie putea să aibă parte de luxul de a pleca din casă fără să-i pese cum arăta, dar acum nu putea. Alese blugii Rock & Republic, un top și un cardigan stil kimono simplu Michael Kors despre care April scrisese că avea să completeze ținuta.

Georgie era în stare să se îmbrace singură, dar April făcea o treabă mai bună. Publicul habar n-avea cât de neștiutoare erau majoritatea vedetelor zeițe ale modei și cât de mult depindeau de stiliștii lor. Georgie era etern recunoscătoare că April continua să o ajute.

Paparazzii îi așteptau în capătul aleii ca o haită de câini înfometați. Când ieși Bram, se năpustiră asupra Audiului. El trecu printre ei, dar vreo șase SUV-uri o luară repede după ei.

– Mă simt ca și cum conducem un cortegiu funerar, zise ea. Aș vrea ca măcar o dată să pot ieși din casă cu părul nearanjat și fără machiaj și să mă duc undeva fără să fiu fotografiată.

El privi în oglinda retrovizoare.

- Nimic nu-i mai rău decât o vedetă care se plânge de greutățile faimei.

- Înfrunt asta de când am început să ies cu Lance. Tu trebuie să suporți doar de câteva zile.

- Hei, și eu sunt fotografiat!

- Filmările erotice nu se pun. Să te văd cât ești de vesel după vreo câteva luni!

El puse frână în dreptul indicatorului ce semnala oprirea și aproape că fură loviți în spate, așa că îl lăsă să se concentreze pe șofat.

Traficul nu era chiar îngrozitor, iar însoțitorii lor rămaseră cu ei până în Malibu. Se mai alăturară câteva SUV-uri procesiunii funerare, deși paparazzii își dăduseră seama că Bram se îndrepta spre una dintre plajele semiprivate.

Cei care vizitau pentru prima dată Malibu erau mereu surprinși să vadă garaje private de-a lungul unor porțiuni lungi din autostradă și formând un zid solid care restricționa accesul tuturor, mai puțin al celor privilegiați, care trăiau acolo. Imediat după casa lui Trevor, Bram ieși de pe drum în fața unor uși de garaj de culoarea nisipului. Câteva clipe mai târziu, treceau prin fosta casă de pe plajă a lui Trevor, cea pe care o scosese la vânzare.

Afară noaptea era un clișeu romantic. Lumina lunii glazura coamele valurilor ce clipoceau pe mal. Sub degete striveau nisipul rece. Singurul lucru care lipsea era bărbatul potrivit. Se gândi la fragmentul de conversație pe care îl auzise mai devreme cu misterioasa Caitlin și se întrebă cât mai dura până când avea să izbucnească al doilea scandal în care să fie implicată altă femeie.

El încetini pașii când se apropiară de apă. O rază din lumina lunii îi cădea pe vârfurile genelor.

- Ai dreptate, Scooter, zise el. Am fost un nemernic în noaptea aia pe iaht și îmi cer scuze.

Nu-l auzise niciodată cerându-și scuze pentru nimic, dar în ea erau prea multă suferință și rușine pentru ca numai câteva cuvinte să aibă vreun efect.

– Scuzele nu sunt acceptate.

– Bine.

Ea așteptă.

– Asta-i tot?

El băgă mâinile în buzunare.

– Nu știu ce altceva să spun. S-a întâmplat și nu sunt mândru de mine.

– Voiai să o faci, zise ea mâhnită, și eu eram acolo, disponibilă în fața ta.

– Stai puțin! Spre deosebire de ea, el nu purta pulover, iar briza îi lipea tricoul de piept. Aș fi putu să o fac cu oricare dintre femeile de pe iaht în noaptea aia. Și nu sunt arogant. Doar că așa stăteau lucrurile.

Un val o lovi peste glezne.

– Dar nu ai făcut-o. Ai ales-o pe proasta de aici.

– Nu erai proastă. Doar naivă.

Trebuia să-l întrebe ceva, dar nu voia să se uite la el, așa că se aplecă să-și suflece blugii.

– De ce ai făcut-o?

– Tu de ce crezi? El ridică o piatră de pe plajă și o aruncă în apă. Voiam să te pun la locul tău. Să te învăț minte. Să-ți arăt că, deși tati se asigura ca tu să fi plătită mai bine și să iei bani mai mulți, puteam să te conving să faci ce voiam eu.

Ea se ridică.

– Ce tip de treabă!

– Tu ai întrebat.

Faptul că, în sfârșit, își asuma răspunderea pentru comportamentul urât o făcu să se simtă un pic mai bine. Nu suficient de bine cât să-l ierte, dar suficient de bine ca să accepte că trebuia să trăiască alături de el cât erau prinși în această căsnicie de fațadă. Porniră din nou în plimbare.

– A fost cu mulți ani în urmă. Ocoli o țestoasă din nisip făcută de niște copii mai devreme. Nu a durut prea mult.

– Erai virgină. N-am crezut minciuna aia că ai fost un bărbat mai mare.

– Hugh Grant, zise ea.

– Ai vrea tu.

Ea își prinse o șuviță de păr ce zbura și o dădu după ureche.

– Hugh mi-a zis că eram sublimă. Nu, stai! A fost Colin Firth. Mereu încurc bătrânii ăia englezi cu care m-am culcat.

– O problemă comună.

El mai aruncă o piatră în apă.

Ea ridică privirea la o stea solitară ce începuse să scli-pească. La petrecerea de pe plajă de anul trecut, cineva îi spusese că nu era o stea, ci Stația Spațială Internațională.

– Cine e?

– Cine?

– Femeia cu care te-am auzit vorbind în șoaptă la telefon azi-dimineață.

– Ce urechi mari ai!

– Cu atât mai bine ca să te prind când înșeli.

– Nu-i cam devreme să înșel? Deși trebuie să recunoști că luna de miere a fost a fost o adevărată evadare până acum.

Ea înfipse călcâiele mai adânc în nisip.

– Când a venit vorba de vicii, nu te-am subestimat niciodată.

– Ai devenit mai înțeleaptă.

– Nu era vorba doar de sex, Bram. Era vorba de tot. Ai avut o șansă într-o viață cu *Skip și Scooter* și ai ratat-o. Nu ai apreciat ce ai avut.

– Am apreciat ce am obținut. Mașini, femei, alcool, droguri. Aveam haine de designer gratis, o colecție de ceasuri Rolex, case mari unde puteam să îmi fac de cap cu prietenii mei. M-am distrat.

– Am observat.

– Așa cum am crescut – dacă aveai bani, îi cheltuiai. Mi-a plăcut fiecare secundă.

Dar plăcerea lui îi costase pe mulți oameni din jur. Ea ridică mânecile puloverului.

– Mulți oameni au plătit un preț mare pentru distracția ta. Distribuția, echipa.

– Da, aici m-ai prins.

– Și tu ai plătit un preț.

– Și nu mă auzi plângându-mă.

– Nu, tu nu te-ai plânge.

El înălță capul.

– La dracu'!

– Ce...

El o trase brusc lângă el și îi strivi gura cu un sărut pasional. O mână alunecă sub tricou pe spatele ei, iar cealaltă îi cuprinse șoldul. Un val îi ajunse și trecu peste gleznele lor. Pasiune perfectă sub lumina lunii.

– Camere.

Scrâșni cuvântul pe buzele ei de parcă ea nu-și dăduse seama.

Ea își petrecu brațele în jurul gâtului lui și își înclină capul. Crezuseră că puteau avea intimitate, chiar și pe o plajă privată? Șacalii găseau mereu o cale. Se întrebă câți aveau să scoată pe poze. Mult.

Sărutul lor deveni mai pasional. Mai profund. Sânii ei se lipiră de pieptul lui și începură să o gâdile sfârcurile. Îl simți cum se întărește.

Degetul lui mare se așeză pe carnea moale de-a lungul spinării ei. Își băgă coapsa între picioarele ei.

– Acum te voi pipăi în sus.

Mâna lui ajunse la sân. Mâna pe care nici un fotograf nu o putea vedea. O mângâie prin sutien, iar prin corpul ei se învârtiră mici urme obscene de plăcere interzisă. Trecuse mult timp, dar se simțea în siguranță pentru că totul era de fals. Și pentru că lucrurile aveau să meargă până unde avea să permită ea.

Când degetele lui ajunseră la umflăturile sânilor ei de deasupra cupelor sutienului, el șopti pe buzele ei:

– Când vom înceta cu jocurile astea, ți-o voi trage așa de tare și de adânc încât îți vei dori să dureze la nesfârșit.

Cuvintele lui grosolane îi trimiseră prin tot corpul un val de căldură ce sfârâi, dar ea nu se simți nici un pic

vinovată. Nu aveau o relație personală. Era ceva strict fizic. Bram putea să fie un armăsar pe care ea îl angajase pentru noapte.

Dar un armăsar se ducea acasă la el când își termina treaba, așa că ea se retrase reticentă din brațele lui.

- Bine, m-am plictisit.

Degetele lui îi atinseră sfârcul întărit înainte ca el să se retragă.

- Văd.

Vântul îi ridică părul de pe ceafă și lăsă în urma lui pielea de găină. Ea își strânse puloverul.

- Nu ești Hugh Grant, dar tehnica ta clar s-a îmbunătățit de când erai băiat rău.

- Mă bucur să aud asta.

Nu-i plăcea tonul lui dulce.

- Hai să ne întoarcem! zise ea. Mi-e frig.

- Pot să rezolv asta.

Ar fi făcut pariu că putea.

- În legătură cu femeia cu care vorbeai la telefon astăzi...

Ea merse mai repede.

- Ne-am întors din nou la asta?

- Ar trebui să știi... Dacă mor cât timp suntem căsătoriți, toți banii mei se duc fie pe opere de caritate, fie la tatăl meu.

El se opri.

- Nu prea văd legătura.

- Tu n-ai primi un cent. Ea iuți pasul. Nu fac vreo acuzație, doar clarific lucrurile în cazul în care tu și *prietena* cu care vorbeai la telefon începeți să vă gândiți cât v-ați distra trăind pe banii mei.

Făcea pe deșteapta pentru a-l enerva. Cu toate astea, Bram era falit și nu avea principii, așa că ea se simțea un pic mai bine pentru că se asigurase că el înțelegea că nu existau avantaje în moartea ei prematură.

Călcâiele ridicau nisipul în timp ce el recupera distanța dintre ei.

- Ești o idioată!

– Doar acopeream toate posibilitățile.

El o prinse de mână, mai mult ca un gardian de închisoare decât ca un iubit.

– Află că nu a fost nici o cameră. Voiam doar să mă distrez.

– Află că și eu știam că nu este nici o cameră și am vrut să mă distrez.

Nu știuse, dar ar fi trebuit să bănuiască.

Vântul sufla, valurile clipoceau. Încă voia să-l tachineze și se sprijini de brațul lui.

– Skip și Scooter împreună sub lumina lunii. Ce romantic!

El răspunse fluierând *Tomorrow* din *Annie*, exact cum obișnuia să facă atunci când voia să o enerveze.

capitolul 9

Georgie așteptă până a doua zi dimineață când îl auzi pe Bram intrând în sala de antrenament. Se îndreptă spre living, luă cheia pe care văzuse că o aruncase într-o farfurie de alamă și se îndreptă spre biroul lui din casa de oaspeți. Încă nu se putea obișnui cu Bram având un birou în loc să-și conducă afacerile de pe un scaun de bar.

În timp ce înainta pe aleea cu pietricele, se gândi cât de diferită fusese agresiunea sexuală a lui Bram față de ce trăise cu Lance. Fostul ei soț dorise ca ea să fie o seducătoare și exact asta încercase să fie. Citise zeci de manuale de sex și cumpărase cea mai erotică lenjerie pe care o găsise, indiferent cât o pișca. Făcuse striptease, după care se simțise ca o proastă, șoptise fantezii masculine în urechile lui care pe ea o lăsaseră rece și încercase să fie inventivă când venea vorba de locurile unde făceau dragoste pentru a fi mereu ceva nou. El păruse să aprecieze și mereu spunea că era satisfăcut, dar evident dăduse greș, fiindcă altfel el nu ar fi părăsit-o pentru Jade Gentry.

Muncise prea mult și eșuase lamentabil. Poate că sexul era ușor pentru unele femei, dar pentru ea era complicat și, doar dacă se gândea la dilema în care era cu Bram, i se făcea greață. Bram nu avea să renunțe la sex. Ori o făcea cu ea, ori cu altcineva. Sau poate ambele.

Își promisese că de acum înainte avea să-și înfrunte problemele, dar erau căsătoriți doar de cinci zile și avea nevoie de ceva timp ca să reușească.

Îi descuie biroul și porni computerul. În timp ce aștepta să se activeze, se apucă să caute pe rafturile bibliotecii. Trebuia să afle dacă episodul de reuniune era doar în imaginația lui Bram sau era ceva tangibil.

Găsi o colecție variată de cărți și un teanc eclectic de scenarii, dar nici unul pentru episodul de reuniune *Skip și Scooter*. Zări o serie de DVD-uri de la *Taurul furios* la *Sex Trek: Următoarea penetrare*. Dulapurile pentru dosare erau încuiate, dar nu și biroul lui, iar acolo descoperi o cutie cu scenarii sub o sticlă de whisky. Era închisă cu scotch. Pe etichetă scria *Skip și Scooter: reuniunea*.

Era uluită. Sperase că Bram inventase asta pentru a o tachina. Știa că a face un film despre reuniunea lor ar fi fost un mare pas în spate în cariera ei, deci de ce credea că o putea convinge să fie de acord?

Nu-i plăcea singurul răspuns care îi venea în minte. Șantaj. Putea să o amenințe că iese din căsnicia lor dacă ea nu era de acord cu proiectul. Dar, dacă o părăsea, asta însemna că nu mai primea banii, dar îl făcea să pară un nenorocit, deși lui se putea să nu-i pese. Cu toate astea... Își aminti cum se purtase el în preajma lui Rory Keene. Poate că îi păsa de imaginea lui mai mult decât o lăsase pe ea să creadă.

– Ce cauți aici?

Își înălță capul și o văzu pe Chaz stând în ușă, arătând precum copilul din flori al Marthei Stewart și al lui Joey Ramone. Uniforma de din acea zi a menajerei ei era alcătuită din blugi cu găuri, un tricou oliv și șlapi negri. Georgie închise sertarul cu piciorul. Din moment

ce nu-i putea oferi un motiv rezonabil, hotărî să întoarcă foaia.

– O întrebare mai bună: ce cauți *tu*?

Chaz miji cu ostilitate ochii fardați cu tuș negru.

– Lui Bram nu-i plac străinii în biroul lui. Nu ar trebui să fii aici.

– Nu sunt o străină. Sunt soția lui.

Erau cuvinte la care nu se așteptase vreodată să le audă ieșind din propria gură.

– Nu lasă nici măcar oamenii de la curățenie să intre aici. Chaz ridică bărbia. Eu sunt singura.

– Ești foarte loială. Oricum, care e problema?

Chaz scoase o mătură dintr-un mic dulap.

– Este slujba mea.

Georgie nu mai putea să caute printre fișierele din computerul lui, așa că vru să plece, dar când se ridică zări o cameră video stând pe un colț al biroului. Chaz începu să măture podeaua. Georgie examină camera suficient ca să descopere că Bram șterse orice întâlnire sexuală de prost gust filmase.

Chaz se opri din măturat.

– Nu te juca cu aia!

Georgie îndreptă din impuls camera spre Chaz și apăsă pe butonul de înregistrare.

– De ce-ți pasă așa de mult?

Chaz trase coada măturii la piept.

– Ce faci?

– Sunt curioasă cu privire la loialitatea ta.

– Oprește-o!

Georgie o studie cu atenție. Sub piercinguri și încruntătură, Chaz avea trăsături delicate, aproape fragile. Își dăduse de pe ochi o parte din părul ciopârțit cu o mică bentiță argintie, iar cealaltă parte ieșea ca un smoc țepos deasupra urechii. Independența ostilă a lui Chaz o fascina pe Georgie. Nu-și putea imagina cum era să îți manifești libertatea de a nu-ți păsa ce credeau alți oameni.

– Cred că ești singura persoană din L.A. care nu iubește o cameră de filmat, zise Georgie. N-ai ambiția să fii actriță? De asta vin majoritatea fetelor aici.

– Eu? Nu, deloc. Și de unde știi că nu am trăit aici dintotdeauna?

– Este doar o impresie. Georgie văzu prin ecran tensiunea ce înăsprea colțurile micii guri a lui Chaz. Majoritatea fetelor de 20 de ani s-ar plictisi cu o muncă precum a ta.

Chaz strânse mătura mai tare, de parcă era o armă.

– Mie îmi place munca mea. Tu probabil consideri că treburile casnice nu sunt importante.

Georgie își cită tatăl:

– Eu cred că o muncă este cum o face o persoană să fie.

Camera modificase subtil relația dintre ele și, pentru prima dată de când se cunoscuseră, Chaz păru nesigură.

– Oamenii ar trebui să se ocupe de ceea ce se pricep, zise ea într-un final. Eu mă pricep la asta. Încercă să revină la măturat, dar era evident că o deranja camera. Închide chestia aia!

– Cum s-a întâmplat? Georgie ocoli colțul biroului pentru a o păstra în cadru. Cum ai învățat să te ocupi de o casă de la o vârstă așa de fragedă?

Chaz se lovi de un colț.

– Este ceva ce am făcut. Georgie aștepta și spre surprinderea ei, Chaz continuă: Mama mea vitregă lucra la un motel chiar în afara orașului Barstow. Douăsprezece camere și un restaurant. Ai de gând să închizi chestia aia?

– Imediat. Camera îi făcea pe unii oameni să se închidă în ei, iar pe alții să vorbească. Se părea că Chaz făcea parte din a doua categorie. Georgie mai făcu un pas în lateral. Munceai acolo?

– Uneori. Ei îi plăcea să petreacă și nu ajungea mereu acasă la timp pentru a se duce la muncă în ziua

următoare. Când se întâmpla asta, eu chiuleam de la școală și mă duceam în locul ei.

Georgie făcu zoom pe chipul fetei, profitând de faptul că deținea controlul.

– Câți ani aveai?

– Nu știu. Vreo 11. Trecu cu mătura peste aceleași locuri pe unde tocmai măturase. Tipului care era proprietar nu-i păsa câți ani aveam atât timp cât se făcea treaba. Iar eu făceam o treabă mai bună decât ea.

Camera înregistra fapte. Nu oferea părerea unui copil de 11 ani care muncea.

– Cum te simțeai când chiuleai de la școală?

Se aprinse beculețul care anunța că bateria era pe terminate.

Chaz ridică din umeri.

– Aveam nevoie de bani.

– Munca aia trebuie să fi fost grea.

– Existau și lucruri bune.

– Cum ar fi?

Chaz continua să măture același loc pe podea.

– Nu știu.

Sprijini mătura de perete și ridică o cârpă de șters praful.

Georgie o îndemnă cu blândețe.

– Nu cred să fi fost prea multe părți bune.

Chaz șterse cu cârpa un raft al bibliotecii.

– Uneori, se caza câte o familie cu copii. Poate comandau pizza sau aduceau burgeri de la cină, iar copiii vărsau ceva pe covor. Locul era ca o cocină. Se concentra să șteargă de praf aceeași carte. Gunoi și mâncare peste tot. Cearșafuri pe podea. Toate prosoapele folosite. Când plecam eu, totul era curat. Își încovoie umerii și aruncă pe jos cârpa. Asta-i o prostie. Am treabă. Revin după ce pleci de aici.

Ieși din încăpere chiar când se termină bateria camerei de filmat.

Georgie respiră, în sfârșit. Chaz nu i-ar fi povestit niciodată așa de multe fără prezența camerei de filmat.

În timp ce scoase caseta și o băgă în buzunar, avu același sentiment care o cuprindea când îi ieșea o scenă dificil de jucat.

În seara aceea, găsi cel mai dezgustător sendviș din lume: un monstru din felii de pâine, bucăți groase de carne, râuri de maioneză și șase felii de brânză. Îl desfăcu, făcu un sendviș mai simplu și mâncă singură pe terasă. Nu-l văzu pe Bram tot restul serii.

În ziua următoare, Aaron îi dădu noul număr din *Flash*. Una dintre pozele de pe balcon făcute de Mel Duffy se afla pe copertă alături de titlurile mari: „Căsătoria care a șocat lumea! Fotografii exclusive cu Skip și Scooter într-o lună de miere fericită". În poză, Bram o ținea în brațe, cu fusta ei vaporoasă peste mânecile lui, privind lung unul în ochii celuilalt. Fotografia de la nunta ei cu Lance apăruse pe aceeași copertă, dar proaspăt căsătoriții adevărați nu păruseră nici pe departe la fel de îndrăgostiți precum cei falși.

Ar fi trebuit să se simtă bine. Nu erau titluri care sugerau mila, ci doar un exemplar fermecător.

„Fanii lui Georgie York au fost uimiți de fuga ei șocantă în Las Vegas cu fostul partener din *Skip și Scooter*, băiatul rău Bramwell Shepard. «Sunt împreună de luni întregi», a declarat prietena cea mai bună a lui Georgie, April Robillard Patriot. «Sunt peste măsură de fericiți, iar noi suntem foarte încântați»."

Georgie îi mulțumi în gând lui April și parcurse restul articolului.

„... agentul de publicitate respinge poveștile despre o dușmănie între partenerii din *Skip și Scooter*: „Nu au fost niciodată dușmani. Bram s-a schimbat de mult timp."

Ce minciună!

„Prietenii spun că au multe în comun..."

În afară de ura reciprocă, Georgie nu găsea altceva. Aruncă revista într-o parte.

Neavând ceva util de făcut, se duse în living și ridică niște frunze de lămâi. Îl văzu cu coada ochiului pe Bram care se ducea în bucătărie, probabil pentru un pahar. Nu voia să creadă că îl evita în mod voit, chiar dacă asta făcea, așa că scoase telefonul mobil din buzunar și îl sună.

– Tu ai câștigat casa asta la o partidă de poker, nu-i așa? Ar explica multe.

– Cum ar fi?

– Decorațiunile minunate, peisagistica frumoasă, cărți care au cuvinte, nu doar poze. Dar nu contează... Skip și Scooter trebuie să aibă altă apariție publică astăzi. Ce zici de o ieșire la cafea?

– Sunt de acord. Veni în living, cu telefonul la ureche. Purta blugi și un tricou Nirvana vintage. De ce mă suni în loc să vorbești direct cu mine?

Ea își mută telefonul la cealaltă ureche.

– Am hotărât că putem comunica mai bine de la distanță.

– Când? Oh, îmi amintesc! În urmă cu două nopți, când te-am sărutat pe plajă. El se sprijini de tocul ușii și o privi arzător. Îmi dau seama după cum te uiți la mine. Te excit, și asta te sperie îngrozitor.

– Ești superb, iar eu pot fi cam ușuratică, deci cum m-aș putea abține? Ținu telefonul mai aproape de ureche. Din fericire, personalitatea ta anulează total efectul. Motivul pentru care te sun...

– În loc să traversezi camera și să vorbești față în față cu mine...

– ... este că avem o relație de afaceri și...

– De când este căsătoria o relație de afaceri?

Asta o enervă și închise telefonul.

– De când m-ai păcălit să te plătesc cu 50 000 de dolari pe lună.

– Bine zis. Băgă și el telefonul în buzunar și veni spre ea. Urăsc faptul că Ratatul nu ți-a dat un ban după divorț.

Georgie ar fi putut să obțină milioane din vinovăția lui Lance, dar pentru ce? Nu voia banii lui. Îl dorise pe el.

- Cine are nevoie de bani? Ups... Tu ai.

- Am de dat niște telefoane, zise el. Dă-mi o jumătate de oră. Bagă mâna în buzunarul blugilor. Încă ceva... Aruncă spre ea o cutiuță cu un inel. L-am cumpărat cu 100 de dolari de pe eBay. Trebuie să recunoști că pare real.

Ea deschise cutia și văzu un diamant de trei carate cu tăietură pătrată.

- Uau, un diamant fals care să meargă alături de un sot fals! Îmi convine.

Îl puse pe deget.

- Este o piatră mai mare decât inelul pe care l-ai primit de la Ratat, nenorocit zgârcit!

- Doar că al lui era adevărat.

- Ca jurămintele lui de la nuntă?

O parte delirantă din ea încă voia să aibă o părere bună despre bărbatul care o părăsise, dar își reprimă impulsul de a sări în apărarea lui Lance.

- Mereu îl voi prețui, zise ea tărăgănat în timp ce trecea pe lângă el și se duse sus.

Consultă biblioraftul lui April și alese pantaloni din bumbac și o bluză verde cu mâneci mici și bufante. Adăugă pantofii fără toc de la Tory Burch, dar nu luă poșeta de designer de 3 000 de dolari recomandată de April. Fanii nu-și dădeau seama că poșetele acelea obscen de scumpe pe care le etalau vedetele erau de fapt primite gratis, iar Georgie se săturase să facă parte din conspirația care determina femeile să cheltuiască prea mult pe o poșetă de firmă care avea să fie înlocuită de altă poșetă de firmă înainte să termine de acoperit cardul de credit. Așa că scoase o poșetă fistichie din pânză pe care o primise de la Sasha cu un an în urmă.

Își aranjă părul, retușă machiajul și fu nevoită să-și înghită resentimentele când coborî și îl văzu pe Bram

stând în hol în aceiași blugi și tricou Nirvana pe care le avusese mai devreme. Din câte vedea ea, el nu făcuse nimic ca să se pregătească pentru fotografi și, mai grav, nu fusese *nevoit* să facă asta. Barba lui era la fel de demnă de poze cum era părul lui ciufulit și aspru. Încă un semn al conspirației de la Hollywood împotriva vedetelor femei.

El arătă cu degetul spre un bilet dintr-un aranjament floral extravagant ce stătea pe dulap.

– Cum ați ajuns tu și Rory Keene să fiți prietene așa de bune?

– Este de la ea?

– Ne urează numai de bine. Corectează-mă dacă greșesc, dar mi se pare că are un interes aparte față de tine.

– Abia dacă o cunosc. Era adevărat, deși Rory o sunase o dată pe Georgie să-i sugereze să nu accepte un anumit proiect. Georgie îi urmase sfatul și, într-adevăr, filmul întâmpinase probleme financiare, iar pe la jumătate se oprise. Din moment ce studiourile Vortex nu fuseseră implicate și Rory nu avea nimic de câștigat de pe urma pontului, Georgie fusese nedumerită de interesul ei. Bănuiesc că simte că are vreun soi de legătură cu mine datorită anului pe care l-a petrecut lucrând ca asistentă la *Skip și Scooter*.

Bram puse biletul la loc pe dulap.

– Cu mine nu simte că ar avea vreo legătură.

– *Eu* am fost drăguță cu ea.

Georgie abia și-o amintea pe Rory de pe vremea aceea, dar își amintea obiceiul lui Bram de a face echipei viața grea.

– De la asistent personal modest la șefa studiourilor Vortex în paisprezece ani, zise el. Cine ar fi ghicit?

– Se pare că tu nu. Ea îi oferi zâmbetul ei cel mai enervant. Răzbunarea e o târfă.

– Probabil. El își puse o pereche de ochelari de soare stil aviator devastator de sexy. Hai să mergem să arătăm inelul publicului american!

Pozară pentru paparazzi aflați la intrarea în Coffee Bean and Teal Leaf de pe Beverly Boulevard. Bram o sărută pe păr și le zâmbi fotografilor.

- Nu-i așa că e frumoasă? Sunt cel mai fericit bărbat din lume.

După anul de infern cu umilințe publice, cuvintele lui de adorare falsă erau ca un balsam pentru sufletul ei rănit. Cât de patetic era? Îl călcă pe picior ca să se răzbune.

Chaz se întorcea în casă, după ce făcuse curat în biroul lui Bram, când îl văzu pe asistentul dolofan al lui Georgie stând lângă piscină și privind apa. Se duse la el.

- N-ar trebui să fii aici.

El clipi din spatele ochelarilor. Individul era un dezastru. Pe cap îi exploda părul creț și negru, iar cine îi alesese ramele acelea mari de ochelari trebuie să fi fost orb. Se îmbrăca precum un bărbat gras de 60 de ani cu stomacul atârnându-i peste curea și o cămașă în carouri care stătea să crape.

- Bine.

O ocoli pentru a se întoarce în casă. Ea își șterse mâinile.

- Ce făceai?

El băgă pumnii în buzunare, făcând ca șoldurile să pară și mai masive.

- Luam o pauză.

- De la ce? Ai o muncă ușoară.

- Uneori. Acum este agitație.

- Da, pari foarte ocupat.

El nu-i zise să se ducă dracului, ceea ce ar fi meritat pentru că fusese așa de nepoliticoasă, dar ea ura să-i aibă pe toți oamenii aceia prin casă. Iar întâmplarea din ziua precedentă cu Georgie și camera din biroul lui Bram o dăduse peste cap. Ar fi trebuit pur și simplu să plece, dar... Încercă să se revanșeze pentru că se purtase urât:

- Pe Bram probabil că nu l-ar deranja să folosești piscina din când în când, atât timp cât nu exagerezi.

– Nu am timp să înot.

Scoase mâinile din buzunare și se îndepărtă de ea, ducându-se spre casă.

Nici ea nu mai înota, dar când fusese copilă, iubise apa. Probabil că el se simțea jenat de felul în care arăta în șort de baie. Sau poate că doar femeile se simțeau jenate.

– Este un loc retras aici în spate! strigă ea. Nu te-ar vedea nimeni.

El intră în casă fără să-i răspundă.

Ea scoase plasa din spatele pietrelor cascadei și începu să adune frunzele. Bram plătise o firmă care curăța piscina, dar ei îi plăcea ca apa să fie curată. Bram îi spusese că putea să înoate când voia, dar ea nu o făcea niciodată.

Aruncă plasa. Până luni fusese așa de fericită acolo, dar acum, cu toți acei străini invadându-i spațiul, sentimentele negative se întorseseră.

O jumătate de oră mai târziu, intră în biroul lui Georgie de la etaj. Noua mobilă era compusă dintr-un birou mare, în formă de rinichi, potrivindu-se cu peretele, și câteva scaune aerodinamice tapițate cu materiale colorate și imprimate cu ramuri de copac. Totul era prea modern pentru casa aceea, iar ei nu-i plăcea.

Aaron era cu spatele la ea, vorbind la telefon.

– Doamna York încă nu acordă interviuri, dar sunt sigur că ar fi mai mult decât fericită să contribuie la licitația caritabilă. Nu, a donat deja scenariile ei de la *Skip* și *Scooter* Muzeului de Comunicații prin Radiodifuziune, dar în fiecare an creează decorațiuni de Crăciun pentru organizații ca ale dumneavoastră, iar fiecare are un autograf personalizat...

La telefon părea o persoană diferită, sigură pe ea și nu așa de tocilară. Ea îi puse pe birou un sendviș cu curcan. Îl făcuse cu o tortilla fără grăsime, carne slabă, roșii felii, câteva frunze de spanac, o felie de avocado și bucăți de morcov pe o parte. Tipul avea nevoie de o aluzie.

El văzu sendvișul când termină conversația. Când închise, ea îi spuse:

- Nu conta pe asta în fiecare zi. Luă noul număr din revista *Flash*, cu Bram și Georgie pe copertă, și se așează pe colțul biroului pentru a o frunzări. Dă-i drumul și mănâncă!

El ridică sendvișul de curcan și luă o gură.

- Ai niște maioneză?

- Nu. Ea duse la nas o mostră de parfum și o mirosi. Câți ani ai?

Fiind educat, el înghiți înainte de a răspunde.

- 26.

Era cu șase ani mai mare decât ea, dar părea mai tânăr.

- Ai fost la colegiu?

- Universitatea din Kansas.

- Mulți oameni care merg la facultate nu știu nimic. Ea îi studie chipul și hotărî că trebuia să i-o spună cineva: Ochelarii tăi sunt groaznici. Fără supărare.

- Ce-i în neregulă cu ei?

- Sunt urâți. Ar trebui să-ți pui niște lentile de contact.

- Lentilele sunt prea complicate.

- Ai ochi frumoși. Ar trebui să-i arăți. Măcar cumpără niște rame decente!

Ochii lui erau de un albastru-deschis, cu gene dese, singurul lucru decent la el.

El se încruntă, ceea ce făcu să pară că obrajii îi înghițeau restul feței.

- Nu cred că o persoană cu găuri în sprâncene poate critica pe altcineva.

Ea își iubea sprâncenele cu piercinguri. O făceau să se simtă dură, ca o rebelă căreia nu-i păsa deloc de societate.

- Mie chiar îmi pasă ce crezi.

El reveni la computerul și scoase ceva la imprimantă. Ea se ridică pentru a pleca, dar în drum spre ușă

îi zări geanta urâtă stând deschisă pe podea cu o pungă de chipsuri înăuntru. Se aplecă și o scoase.

– Hei! Ce faci?

– N-ai nevoie de astea. Îți aduc niște fructe mai târziu.

El se ridică de pe scaun.

– Dă-le înapoi! Nu vreau fructele tale.

– Vrei mizeriile astea în schimb?

– Da, le vreau.

– Ghinion. Lăsă chipsurile să cadă pe podea și călcă puternic pe pungă. Aceasta se sparse zgomotos. Iată-le!

El se holba la ea.

– Care e problema ta?

– Sunt o scorpie.

Când ieși din birou și coborî scările, aproape că îl auzi culegând chipsurile sfărâmate.

Bram tot dispărea în biroul lui, de parcă avea o slujbă reală, lipsind-o pe Georgie de o modalitate de a-și exprima frustrările. Până la urmă, ajunse în sala lui de antrenamente și începu exercițiul de încălzire de balet pe care obișnuia să-l facă în fiecare zi. Mușchii îi erau rigizi și nu cooperau, dar ea continuă. Poate că avea să instaleze o bară. Mereu îi plăcuse să danseze și știa că nu ar fi trebuit să renunțe la asta. La fel se întâmplase cu cântatul. Nu era o mare cântăreață. Vocea puternică de pe Broadway care o făcuse să câștige atât când era copil nu se maturizase odată cu vârsta, dar putea să cânte o melodie, iar energia ei compensa faptul că nu avea o nuanță vocală.

După antrenament, vorbi cu Sasha și cu April la telefon și făcu niște cumpărături online. Rutina ei zilnică se diminuase la a-și deranja prietenele ocupate și a se asigura că arăta destul de bine pentru a fi fotografiată. Se înveselea umblând după Chaz cu camera video și punându-i întrebări indiscrete.

Chaz se plângea amarnic, dar asta nu o împiedica să vorbească, iar Georgie mai afla câte ceva. Fascinația

crescândă față de menajera lui Bram era singurul lucru care o oprea să-și aducă propriul bucătar.

Vineri dimineață, a șaptea zi de când se căsătorise, ea și Bram se întâlniră cu o organizatoare de petreceri înfiptă, foarte scumpă și cu recomandări de la Poppy Patterson. Totul la această femeie o enerva, dar adora ideea unei teme *Skip și Scooter*, așa că o angajară și îi spuseră să stabilească detaliile cu Aaron.

În acea după-amiază, tatăl ei hotărî că o pedepsise destul și îi răspunse, în sfârșit, la telefon.

– Georgie, eu înțeleg că vrei aprobarea mea pentru căsătorie, dar nu pot s-o fac când știu cât este de greșit.

Nu voia să-i spună adevărul, dar nici să-l mintă mai mult decât o făcuse deja.

– Eu credeam că putem avea o conversație drăguță. Cer prea mult?

– În acest moment? Da. Nu-mi place de Shepard, nu am încredere în el și-mi fac griji în ce te privește.

– Nu ai de ce să-ți faci griji. Bram nu este... Nu este chiar cum ți-l amintești tu. Se chinui să găsească o descriere grăitoare a maturității lui Bram, încercând în același timp să nu se gândească la cât obișnuia el să bea. Este mai... matur acum.

Tatăl ei nu fu impresionat.

– Ține minte, Georgie! Dacă încearcă vreodată să te rănească în orice fel, promite-mi că vii la mine pentru ajutor!

– O faci să pară ca și cum mă va bate.

– Există mai multe moduri de a răni. Tu n-ai fost niciodată rațională când a fost vorba de el.

– Asta a fost în urmă cu mult timp. Nu mai suntem aceiași oameni.

– Trebuie să plec. Vorbim mai târziu.

Și el închise.

Ea își mușcă buza și ochii o înțepară. Tatăl ei o iubea – cu siguranță o iubea –, dar nu era genul de iubire de tată pe care ea și-o dorea. O iubire fără condiții.

O iubire pentru care să nu să muncească așa de mult ca să o merite.

capitolul 10

Georgie se trezi pe la ora trei sâmbătă dimineață și nu mai putu adormi. În urmă cu o săptămână, pe la ora asta, se aflase alături de Bram, rostindu-și jurămintele de nuntă. Se întrebă ce anume spusese.

Se înăbușea în dormitor. Dădu cearșaful la o parte, încălță o pereche veche de papuci galbeni și traversă covorul pentru a ieși pe balcon. Frunzele de palmier se legănau în vânt și se simțeau stropii de la cascadă. În acea după-amiază, Lance îi lăsase alt mesaj. Era îngrijorat în privința ei. Ea își dorea ca el să o lase în pace sau măcar să-l poată urî. Doar că deseori îl ura, dar asta nu o făcea să se simtă mai bine.

Clinchetul cuburilor de gheață îi întrerupse gândurile și o voce se auzi în întuneric:

– Dacă ai de gând să sari, așteaptă dimineața. Sunt prea beat să am de-a face cu un cadavru în noaptea asta.

Bram stătea în ușile deschise ale dormitorului lui, chiar în stânga ei. Încălțase o pereche veche de adidași și își sprijinise picioarele de balustradă. Cu băutura în mână și cu o umbră în formă de seceră tăindu-i profilul, arăta exact ca un bărbat care se gândea pe care din cele șapte păcate capitale să-l comită.

Știa că toate dormitoarele din spate dădeau spre același balcon de la etaj, dar până acum nu-l văzuse pe Bram afară.

– Nu-i nevoie să sar, zise ea. Sunt în vârful lumii. Strânse balustrada cu mâna. Tu de ce nu dormi?

– Pentru că e prima ocazie pe care o am de o săptămână să beau în pace.

El îi cercetă pijamaua, care era departe de chiloțeii minusculi și lenjeria sexy pe care o purtase pentru

Lance. Cu toate astea, el nu părea să fie prea critic față de boxerii ei confortabili cu buze pop-art roz și galbene.

Când ea îi observă curbura coloanei și mișcarea leneșă a încheieturii, avu impresia că îi scăpa ceva, doar că nu-și dădea seama exact ce.

- Ți-a spus cineva că bei prea mult?

- Mă voi gândi să mă las după divorțul nostru. Mai luă o gură. Ce căutai prin biroul meu miercuri dimineață?

Ea se întrebase când avea să o pârască Chaz.

- Cotrobăiam. Ce altceva?

- Vreau să-mi dai camera video înapoi.

Ea trecu cu degetul mare peste un loc mai aspru de pe balustradă.

- Ți-o voi da. Aaron îmi cumpără una.

- Pentru ce îți trebuie?

- Să pierd vremea.

El puse paharul pe podeaua de gresie.

- În afară de a umbla prin lucrurile mele, ce altceva făceai acolo?

Ea se gândi cât de multe să-i spună, apoi se hotărî să spună totul.

- Trebuia să știu dacă episodul cu reuniunea a fost real sau o plăsmuire a imaginației tale. Am găsit scenariul, dar cutia era bine închisă cu scotch. Oricum nu l-aș fi citit.

El se ridică de pe scaun și veni spre ea.

- Ar fi trebuit să mă întrebi. Încrederea este baza unei căsnicii reușite, Georgie. Sunt rănit.

- Nu, nu ești. Și eu nu voi juca într-un episod de reuniune. Niciodată. Mi-e greață să fiu distribuită în tipare. Vreau roluri pe care să-mi pot pune amprenta. Ar fi cea mai proastă decizie din cariera mea să o joc din nou pe Scooter. Și tu îl urăști pe Skip, așa că nu înțeleg de ce ești așa de pornit. Adică înțeleg și îmi pare rău că ești falit, dar eu nu-mi sabotez propria carieră pentru a te ajuta să-ți rezolvi problemele financiare.

El trecu de ea și își băgă capul în dormitorul ei.

- Ești hotărâtă?

– Absolut.

– Bine.

El își trecu palma peste cadrul ușii, de parcă verifica dacă se uscase, dar ea nu credea că el cedase cu atâta ușurință.

– Vorbesc serios, zise ea.

– Am înțeles. El se întoarse spre ea. Iar eu care credeam că încercai să-ți bagi nasul în viața mea amoroasă.

– Ești însurat cu mine, îmi amintești? Nu ai o viață amoroasă. Imediat ce îi ieșiră cuvintele pe gură, vru să le retragă. Îi oferise deschidere să plonjeze în subiectul pe care voia cel mai mult să-l evite. Mă duc la culcare.

– Nu așa de repede.

El îi atinse brațul înainte ca ea să intre, iar atunci își dădu seama. Sentimentul enervant că îi scăpase ceva.

– Nu mai fumezi!

– De unde ți-a venit ideea asta?

El îi dădu drumul și se duse să-și recupereze băutura.

Îl simțise că mirosea a săpun și a lămâie, dar până în acel moment nu ajunsese la o concluzie logică. Erau împreună de doar șapte zile, dar chiar și așa, cum îi scăpase din vedere ceva atât de evident?

– Mereu vorbești despre țigări, dar nu te-am văzut aprinzând vreuna.

– Sigur că m-ai văzut. El se lăsă pe scaun. Fumez tot timpul. Tocmai am terminat o țigară înainte să ies afară.

– Nu-i adevărat. Nu miroși a fum și n-am simțit niciodată gust de tutun când am fost obligată să îndur vreunul din săruturile tale patetice. Pe vremea serialului *Skip și Scooter*, când te sărutam, era ca și cum lingeam o scrumieră. Dar acum... Chiar nu mai fumezi.

El ridică din umeri.

– Bine, m-ai prins. M-am lăsat, dar numai pentru că mi-a scăpat consumul de alcool de sub control și nu pot să înfrunt două dependențe în același timp.

Înclină paharul spre buze.

Măcar își dădea seama de asta. Chiar și de dimineață îl văzuse cu un pahar în mână, iar seara trecută băuse

vin la cină. La fel și Georgie, dar pentru ea fusese singura băutură din întreaga zi.

- Când te-ai lăsat de fumat?

El mormăi ceva ce ea nu înțelese.

- Poftim?

- Am zis că acum cinci ani.

- Cinci ani! Asta o înfurie. De ce n-ai putut să spui că te-ai lăsat de fumat? De ce trebuie să faci toate jocurile astea?

- Pentru că îmi place.

Deși îl cunoștea prea bine, era obosită să tot țină garda jos.

- Sunt obosită. Putem vorbi dimineață.

- Știi că nu mai putem continua mult așa, da?

Ea se prefăcu a nu înțelege.

- Nici unul din noi încă nu l-a omorât pe celălalt, deci cred că ne descurcăm destul de bine.

- Acum tu ești cea care se joacă. Paharul zornăi când el îl puse pe gresie și se ridică de pe scaun. Trebuie să recunoști că am avut răbdare.

- Suntem căsătoriți doar de o săptămână.

- Exact. O săptămână întreagă fără sex.

- Ești un maniac.

Ea se întoarse spre ușă, dar el o opri din nou.

- Nu mă laud, doar ofer informații. Nu mă aștept la sex de la prima întâlnire, dar de obicei așa se întâmplă. Cel târziu la a doua întâlnire.

- Fascinant. Din păcate pentru tine, eu cred în stabilirea unei relații la început, dar căsătoria înseamnă compromisuri, deci sunt dispusă să le fac.

- Ce fel de compromisuri?

Ea se prefăcu o clipă că se gândește.

- Voi face sex cu tine... după a patra întâlnire.

- Și cum definești tu *întâlnire*?

Ea flutură relaxată din mâini.

- Oh, voi ști când voi vedea!

– Fac pariu că vei vedea. Își trecu degetul mare peste brațul ei gol. Sincer, nu-mi fac prea multe griji. Știm amândoi că nu vei rezista mult.

– Din cauza sexualității tale copleșitoare?

– De asta, dar și pentru că, hai să fim sinceri, ești coaptă.

– Crezi?

– Iubito, ești la un pas de orgasm.

Ei i se făcu pielea de găină.

– Oh, serios?

– Ești divorțată de un an. Și Ratatul este pe jumătate fată, deci nimic nu mă poate face să cred că a fost bun de ceva în pat.

În mod jalnic și predictibil, ea sări în apărarea lui Lance.

– A fost un iubit minunat. Blând și atent.

– Prostii.

– Normal, trebuia să zici ceva sarcastic.

– Din fericire pentru tine, eu nu sunt nici blând, nici atent. Degetul lui mare alunecă în scobitura brațului ei. Mie îmi place sexul dur și murdar. Sau ideea de a o face cu un bărbat matur o sperie pe mica Scooter?

Ea se retrase.

– Ce bărbat? Tot ce văd eu este un băiat drăguț care a crescut.

– Termină cu prostiile, Georgie. Am renunțat la multe pentru tine, dar nu renunț și la sex.

Știuse că putea ignora asta doar o perioadă. Dacă ea nu-i dădea ce voia, el nu ar fi avut nici o remușcare și ar fi sunat pe cineva care o putea face. Detesta să se simtă prinsă în capcană.

– Tu să termini cu prostiile! răspunse ea. Amândoi știm că șansele ca tu să rămâi fidel sunt mai mici decât contul tău bancar.

– Eu nu sunt Lance Marks.

– Asta așa e. Lance m-a înșelat doar cu o femeie. Cu tine vor fi legiuni. Arătă cu degetul spre chipul lui perfect. Am fost umilită în mod public o dată. Poți

să zici să sunt prea sensibilă, dar nu vreau să se mai întâmple.

– Pot să stau cu o femeie șase luni. Ochii lui alunecară spre sânii ei. Dacă e suficient de bună în pat să mă țină interesat.

O momea în mod intenționat, dar cuvintele lui o înțepară destul, așa că replica ei sarcastică nu păru deloc sarcastică.

– Atunci e clar că avem o problemă.

El se încruntă.

– Hei, eu sunt singurul care poate să ți-o tragă! Relația noastră nu ar mai fi deloc amuzantă dacă o faci singură.

Ea detesta faptul că el îi putea simți nesiguranța.

– Voi avea grijă să nu se mai întâmple.

El păru enervat.

– Nu-mi vine să cred că l-ai lăsat pe idiotul ăla să-ți facă așa ceva! Este problema lui. Nu a ta.

– Știu.

– Nu cred că știi. Căsătoria voastră s-a destrămat din cauza caracterului lui, nu al tău. Tipii precum Lance vor gravita mereu spre femeia pe care o consideră mai puternică, iar Ratatul a hotărât că aia era Jade.

Georgie își pierdu controlul.

– Normal că era Jade! Ea face totul! Este frumoasă, este o actriță minunată, iar când vine vorba de a da înapoi, este cea mai bună. Jade este acolo ca să salveze vieți. Datorită ei, fetițele asiatice merg la școală chiar acum în loc să fie obligate să-și vândă trupul perverșilor sexuali. Într-una din zilele astea, probabil va câștiga Premiul Nobel. Și îl merită. Este cam greu să concurezi cu ea.

– Sunt sigur că Lance începe să-și dea seama.

Toate emoțiile pe care încercase așa de mult să le controleze ieșeau acum la suprafață.

– *Și mie îmi pasă de oameni!*

El clipi.

– Bine.

– Chiar îmi pasă! Știu că există suferință în lume. Știu și voi face ceva în legătură cu asta. Își zise că trebuia

să tacă, dar cuvintele continuau să curgă: Mă voi duce în Haiti. Imediat ce pot aranja asta. Adun materiale medicale și le duc în Haiti.

El își înclină capul. Urmă o pauză lungă. Când în sfârșit vorbi, etală o neobișnuită blândețe.

– Nu crezi că e un pic cam... dur? Să te folosești de sărăcia unei țări pentru un eveniment cu presa?

Ea își îngropă fața în mâini. El avea dreptate. Se detesta pentru asta.

– Oh. Dumnezeule, sunt groaznică!

El o întoarse de umeri și o trase la pieptul lui.

– În sfârșit mă însor și aleg cea mai mare nebună din L.A.

Ea era rușinată și nu avea încredere în compasiunea lui.

– Mereu ai avut gusturi proaste la femei.

– Și o minte îngustă. Îi ridică bărbia cu degetul. După compasiunea pe care am arătat-o pentru jenanta cădere nervoasă pe care tocmai ai avut-o, hai să revenim la chestiuni mai presante.

– Hai să nu o facem.

– Atât timp cât porți diamantul meu fals, promit să nu te înșel.

– Promisiunile tale sunt fără valoare. În clipa în care dispare provocarea, vei fi la vânătoare, și amândoi știm asta.

– Greșit. Haide, Georgie, renunță!

– Am nevoie de mai mult timp ca să mă obișnuiesc cu ideea de a fi o ușuratică.

– Dă-mi voie să grăbesc lucrurile!

Îi strivi gura cu a lui.

Sărutul acesta era real, fără fotografi privind sau regizori gata să strige „Tăiați!" Vru să se retragă, dar își dădu seama că nu simțea nevoia. Ăsta era Bram. Înțelegea cât era de duplicitar, cât de puțin însemna sărutul lui, și asta o făcea să nu aibă așteptări prea mari.

Limba lui alunecă în gura ei într-o explorare senzuală. Se transformase într-un bărbat care știa să sărute,

iar ei îi lipsise intimitatea asta mai mult decât voia să recunoască. Brațele ei alunecară în jurul umerilor lui. El avea gust de nopți întunecate și vânturi trădătoare. De trădare tinerească și abandon fără suflet. Dar, pentru că îl știa așa de bine, pentru că începea să aibă încredere în ea însăși, nu risca nimic emoțional. Bram voia să o folosească. În regulă. Și ea avea să-l folosească. Doar pentru o clipă. Doar pentru un sărut.

El întinse o mână pe spatele ei, apropiindu-le șoldurile. El se întărise, dar ea avea să-l refuze, posesia acelei puteri oferindu-i libertatea de a se răsfăța. Mâna lui se strânse pe șoldul ei. Dacă bărbatul care mirosea așa de bine, se simțea așa de bine și săruta așa de bine nu ar fi fost Bram Shepard!

Noaptea și lumina slabă din dormitorul ei îi schimbaseră culoarea ochilor din lavandă în smoală.

- Te doresc așa de mult! zise el.

Un fior întunecat și erotic o străbătu, accentuat de fulgerarea unei lumini albe-albastre.

Bram înălță capul.

- La dracu'!

Ea avu nevoie de o clipă pentru ca mintea să-i funcționeze din nou. Când înțelese că lumina subită provenise de la un bliț, el era deja în acțiune. Își trecu picioarele peste balustrada balconului și sări pe acoperișul terasei de dedesubt. Ea se aplecă peste balustradă și exclamă:

- Oprește-te! Ce crezi că faci?

Ignorând-o, el o luă peste țigla de pe acoperiș, cum făcuseră Lance sau dublura lui cascador în vreo duzină de filme. Blițul părea să fi venit din copacul mare care se afla pe proprietatea dintre casa lui Bram și cea vecină.

- O să-ți rupi gâtul! strigă ea.

El coborî de pe marginea acoperișului terasei, atârnând de degete o clipă, apoi căzu pe pământ.

Toate luminile de siguranță din spatele casei se aprinseră. El se ridică în picioare, o luă la goană prin curte și dispăru în spatele rândurilor de bambus. Câteva

secunde mai târziu, capul și umerii îi apărură în timp ce se cățăra pe zidul înalt de piatră ce despărțea proprietatea lui de cea vecină.

Dintre toate prostiile... Ea coborî în grabă pe scări și fugi în curte, care era luminată precum ziua în amiaza mare. Îi provoca greață ideea ca un astfel de moment intim să fie expus lumii. Se grăbi pe alee spre zid, cu șlapii lovindu-i călcâiele. Peretele avea vreo șaizeci de centimetri peste capul ei, dar găsi sprijin în pietre și începu să urce. O margine ascuțită o zgârie pe gambă. Reuși să urce suficient cât să își treacă cu brațele peste margine și văzu ce se întâmpla în partea cealaltă.

Curtea vecină era mai mare și mai deschisă decât a lui Bram, cu arbuști tuns frumos, cu o piscină dreptunghiulară și un teren de tenis. Și aici se aprinseseră luminile de siguranță. Îl văzu pe Bram alergând prin curte, urmărind un bărbat care ținea ceea ce putea să fie doar un aparat foto. Se cățărase în copac pentru a-i spiona, dar probabil blițul pornise accidental. Cine știe câte poze făcuse înainte să se dea de gol?

Fotograful avea un avans mare, dar Bram nu ceda. Sări peste un rând de tufișuri. Bărbatul ajunse pe un spațiu deschis al peluzei. Era mic și vânjos, nu era o persoană pe care ea să o fi recunoscut. Dispăru după o cabană.

O femeie ieși din casa vecină. În lumina ce inunda curtea, Georgie văzu un păr lung, deschis la culoare și o cămașă de noapte din mătase de culoarea piersicii. Femeie coborî în grabă câteva trepte semirotunde spre curte, ceea ce nu părea a fi cel mai inteligent lucru de făcut cu un intrus necunoscut la vânătoare. Când păși în lumină, Georgie își dădu seama de două lucruri în același timp.

Femeia era Rory Keene Și avea o armă.

capitolul 11

Georgie strigă încet – foarte încet – și pe cea mai prietenoasă și liniștitoare voce a ei:

– Rory? Nu trage, te rog!

Rory se întoarse spre zid, cu părul ei blond fâlfâind.

– Cine-i acolo?

– Sunt Georgie York. Și bărbatul pe care l-ai văzut alergând prin curte era Bram. Soțul... eu. Probabil că nici pe el n-ar trebui să-l împuști.

– Georgie?

Degetele îi amorțeau în papuci și începea să alunece.

– Un fotograf s-a urcat în copacul tău pentru a ne face poze. Bram s-a dus după el. Încercă să se agațe mai bine de zid, dar brațele începeau să-i obosească. Pierd... priza. Trebuie să cobor.

– Cred că este o poartă la capătul zidului.

Georgie ajunse pe pământ, dar nu înainte să se zgârie și la celălalt picior.

– Este pe acolo undeva! strigă Rory de pe partea cealaltă în timp ce Georgie își croia drum printre pietre. Casa aparține studiourilor și nu stau aici de mult, deci nu am căutat-o.

Georgie găsi poarta de lemn, ascunsă parțial de niște tufișuri.

– Am găsit-o, dar e blocată.

– Împing din partea mea.

Poarta se deschise greu, dar într-un final cedă suficient ca Georgie să se poată strecura prin ea. Rory stătea de partea cealaltă cu arma în faldurile cămășii ei de noapte. În ciuda părului ei blond, ciufulit de somn, ținuta calmă și stăpânită, de parcă a avea de-a face cu intruși nocturni făcea parte din ziua ei de lucru.

– Ce se petrece?

Georgie privi în jur după Bram, dar nu îl văzu.

– Îmi pare tare rău pentru asta! Eu și Bram eram pe balconul nostru când s-a declanșat un bliț. În copacul ăla mare al tău se ascundea un fotograf. Bram s-a dus după el. S-a întâmplat așa de repede!

– Un fotograf s-a strecurat pe proprietatea mea ca să supravegheze casa voastră?

– Așa pare.

– Vrei să sun la poliție?

Dacă Georgie ar fi fost un cetățean obișnuit, exact asta ar fi făcut, dar nu era și nici poliția nu era o opțiune. Rory ajunse la aceeași concluzie.

– O întrebare stupidă...

– Trebuie să... Aș face bine să mă asigur că Bram n-a omorât pe nimeni.

Plecă în direcția în care dispăruse el. Chiar când ajunse la piscină, ea îl zări venind din lateralul casei. În afară de un ușor șchiopătat și o expresie criminală, părea să nu aibă nimic.

– Nenorocitul ăla a scăpat.

– Ai fi putut să mori când ai sărit de pe acoperiș!

– Nu-mi pasă. Gândacul ăla a depășit cu mult limita.

Atunci o văzu pe Rory venind spre el, cu arma atârnând în lateral ca o poșetă Prada. Georgie nu se putu abține să nu o invidieze. O femeie cu mintea limpede ca Rory Keene nu s-ar fi trezit niciodată într-o cameră de hotel în Las Vegas măritată cu cel mai vechi dușman al ei. Dar o femeie ca Rory Keene își controla viața.

Bram încremeni. Rory îl ignoră.

– Voi suna la compania de pază mâine-dimineață la prima oră, Georgie. Este evident că luminile nu sunt suficiente ca să descurajeze vizitatorii nepoftiți.

Bram se holba la armă.

– Chestia aia este încărcată?

– Desigur.

Georgie se abținu ca să nu zică o glumă despre pericolul de a fi înarmată și blondă. Chiar și în glumă, nu i se părea atât de inteligent să spui un astfel de banc pe seama unei femei așa de puternice, mai ales una pe care o treziseră la trei dimineața.

– Pare un Glock, zise Bram.

– De 31.

Interesul lui față de o armă o făcu pe Georgie să se înfioare, așa că interveni repede:

– Nu poți avea una! Ești prea impulsiv pentru a purta armă.

Bram chicoti într-un fel care o făcu să vrea să-i dea o palmă. O sărută repede, ca la comandă, un sărut care nu ar fi putut fi mai diferit decât cel intim pe care îl avuseseră câteva minute mai devreme.

– Nu mă pot obișnui cu felul în care îmi porți de grijă, draga mea, zise el. Cum ai ajuns aici?

– Este o poartă.

Bram încuviință din cap.

– Aproape că uitasem. Se pare familiile de dinainte erau bune prietene.

Georgie se întrebă de ce Rory se afla în casa închiriată de studio în loc să fie într-o casă a ei.

– Bram a uitat să menționeze că suntem vecini.

Își strecură mâna în spatele lui ca un gest de afecțiune, doar că îl ciupi puternic pentru a se răzbuna pentru felul în care chicotise.

El tresări.

– Sigur ți-am spus, draga mea. Cred că s-au întâmplat așa de multe că probabil ai uitat. Și apoi, nu prea e genul de cartier în care îți cunoști vecinii.

Era adevărat. Proprietățile scumpe, despărțite de ziduri înalte și porți încuiate nu îmbiau la o atmosferă de petrecere de cartier. În cartierul Brentwood, unde locuise cu Lance, nu-l cunoscuseră niciodată pe starul pop din anii '90 din casa vecină.

Privirea lui Georgie ajunse la Rory Keene.

– Am face bine să te lăsăm să te întorci în pat.

Rory își ridică pe umăr bareta cămășii de noapte.

– Mă îndoiesc că vreunul din noi va dormi prea mult după asta.

– Bine zis, spuse Bram. De ce nu vii pe la noi? Pun de cafea și încălzesc niște rulouri cu scorțișoară făcute de menajera mea. Vei fi primul nostru invitat oficial.

Georgie se holbă la el. Era miezul nopții. Își pierduse mințile?

– Altă dată. Trebuie să termin ceva de citit. Rory se uită la el cu cea mai rece privire, apoi o șocă pe Georgie

îmbrățișând-o repede. Te sun imediat după ce vorbesc cu firma de pază. Se întoarse spre Bram: Să fii bun cu ea! Și, Georgie, dacă ai nevoie de ajutor, să-mi spui!

Falsa bună dispoziție a lui Bram dispăru.

– Dacă are nevoie de ajutor, mă voi ocupa eu de asta.

– Sunt convinsă, răspunse Rory pe un ton care sugera că nu era deloc sigură.

Plecă ținând arma ascunsă între faldurile cămășii.

Bram așteptă până când ajunseră de partea cealaltă a zidului înainte de a vorbi.

– Dacă tabloidele publică vreuna din pozele astea, îi dăm în judecată.

– Probabil că nu o vor face, zise ea. Nu aici. Dar în Europa piața e mare și apoi vor ajunge pe internet. Nu vom putea face nimic.

– Îi dăm în judecată.

– Căsnicia noastră se va fi terminat de mult când procesul va ajunge în tribunal.

– Ce sugerezi? Să uităm toată treaba? Nu te deranjează?

Adevărul era că ajunsese nepăsătoare.

– O urăsc, zise ea.

Traversară curtea în tăcere. Nu ar fi trebuit să fie așa de supărată. Pozele cu ei doi aveau să ofere legitimitate căsătoriei de fațadă. Dar se simțea aproape violată, ca în ziua în care paparazzi o surprinseseră uitându-se la ecografie.

– Mă duc la culcare, zise ea când ajunseră lângă casă. Singură.

– Tu pierzi.

Urca treptele când o piesă interesantă din puzzle-ul format de Bram Shepard se așeză la loc.

– Rory are legătură cu proiectul episodului de reuniune, nu-i așa? De aia te-ai dat bine pe lângă ea la The Ivy în urmă cu două săptămâni. Și invitația asta jenantă cu încălzitul de rulouri de scorțișoară...

– Iubito, eu mă dau bine pe lângă oricine mi-ar putea da un rol decent.

– E patetic. Dar recunosc că este foarte satisfăcător să te văd cum te ploconești.

– Orice este nevoie ca să avansez, zise el superficial.

Cum nu mai putea să doarmă, Bram se duse la piscină. Viața devenise mult prea complicată, se gândi el în timp ce se dezbrăca și intra în apă. Sperase ca această căsnicie idioată să ușureze lucrurile, dar nu luase în calcul cât de protectoare era Rory cu Georgie.

Se întoarse pe spate și se lăsă să plutească. De fiecare dată când încerca să iasă din groapa în care căzuse, aluneca și era sub amenințarea de a rămâne îngropat. Georgie credea că era vorba numai despre bani. Nu știa că el avea mai multă nevoie de respectabilitate. Și Bram nu voia ca ea să știe. Avea de gând să se asigure că Georgie continua să-l vadă ca pe nemernicul care fusese dintotdeauna. Viața lui era a lui și nu voia să o lase să intre în nici o parte din viața lui care conta.

Nu fusese mereu un singuratic. Deoarece crescuse fără o familie adevărată, își crease una falsă din prietenii lui, dar ei doar îl folosiseră cheltuindu-i banii, exploatându-i relațiile și pregătind terenul pentru nenorocita de filmare cu scene de sex. Lecție învățată. Dacă voia să fie cel mai bun, trebuia să o facă singur.

Georgie nu era genul de om care să-i folosească pe alții, dar asta nu însemna că el voia ca ea să-și învârtă fizicul prin preajmă, să-și dea seama cât de mult avea el nevoie să-și creeze o viață nouă. Îl știa de prea mult timp, văzuse prea mult și era mult prea periculoasă ușurința cu care putea discuta cu ea. Dar el nu putea să accepte ideea că ea îl putea vedea eșuând, o posibilitate ce devenea tot mai plauzibilă cu fiecare zi.

Georgie era utilă pentru a-i îmbunătăți reputația și pentru sex. Oricât de mult voia el să grăbească lucrurile, din cauza comportamentului urât de pe iaht trebuia să-i dea cât de mult timp avea ea nevoie... Și apoi să o atragă.

*

Trecură patru zile. Chiar când Georgie începuse să spere că pozele de pe balcon nu aveau să apară niciodată, apărură într-un tabloid din Marea Britanie. Apoi erau peste tot. Dar, în loc să dezvăluie întâlnirea a doi iubiți, imaginile neclare pe care fotograful le făcuse noaptea păreau să arate că Georgie și Bram aveau o ceartă urâtă. În primul cadru Georgie părea combativă cu mâna în șold. În următoarea, avea chipul ascuns în mâini, plină de remușcări în privința planului de a merge în Haiti, însă chiar și cel mai fin observator ar fi crezut că plângea din cauza certei lor. O altă poză îl arăta pe Bram ținând-o de umeri. Fusese un gest de alinare, dar imaginea neclară făcea ca postura lui să pară amenințătoare. Ultimul cadru, cel mai neclar dintre toate, arăta sărutul lor intim. Din păcate, era imposibil să-ți dai seama dacă el o săruta sau o zgâlțâia.

Se dezlănțui iadul.

– Nu-mi vine să cred că nenorociților le merge cu gunoiul acesta! Bram lovi cu sete musca ce avusese curajul să aterizeze pe masă, lângă cana lui de cafea. Cândva făcuse o artă din a rezista în fața publicității negative, dar acum voia sânge – al fotografului și al tuturor care publicaseră pozele, de la tabloidul original la site-urile de scandal. Dacă aș putea să pun mâna măcar pe unul dintre ei...

– Nu te uita la mine dacă ai de gând să devii violent, zise ea. Măcar o dată sunt de partea ta.

Stăteau afară la Urth Caffé pe Melrose, bând o ceașcă de cafea organică. Trecuseră șapte zile de când apăruseră pozele. Fotografi și curioși erau aliniați pe trotuar, iar ceilalți clienți ai cafenelei se uitau fățiș la cei mai faimoși proaspăt căsătoriți ai orașului.

Tot ce sperase ea să obțină prin această căsătorie dădea greș. Toate prietenele ei o sunaseră, cu excepția lui Meg, despre care încă nu se știa nimic. Fusese nevoită să le oprească și pe April, și pe Sasha să nu zboare la L.A. Cât despre tatăl ei... El venise valvârtej acasă și amenințase că avea să-l omoare pe Bram. Încă nu era

sigură că el credea versiunea pe care i-o povestise ea despre ce se petrecuse, fiindcă opoziția lui față de căsătoria lor se intensificase. Se cam terminase cu preluarea controlului propriei vieți. Încrederea în ea era mai șubredă ca oricând.

– Îmi zâmbești, pentru numele lui Dumnezeu?

Maxilarul încleștat făcea ca zâmbetul lui să fie suspect, dar ea făcu pe fata de treabă și se aplecă pentru a-l săruta în colțul gurii.

După noaptea de pe balcon din urmă cu unsprezece zile nu mai existaseră sărutări intime, deși ea se gândise la acel sărut mai mult decât își dorise. Poate că nu-l plăcea pe Bram ca persoană, dar corpul lui era cu totul altă poveste, pentru că singura plăcere avută toată săptămâna fusese să se uite la el cum se plimba fără cămașă sau chiar și cu cămașa pe el, ca acum.

– Și asta e o întâlnire, la dracu'! A *cincea* pe săptămâna asta.

– Prostii, zise ea, continuând să zâmbească. Astea sunt afaceri, pentru limitarea daunelor, precum celelalte. Ți-am spus – nu e întâlnire până când nu ne simțim amândoi bine, iar în cazul în care nu ai observat, ne simțim oribil.

El scrâșni din dinți.

– Ai putea să încerci un pic mai mult.

Ea înmuie al doilea biscuit în cafea și ciuguli un pic din el. Măcar mai pusese câteva kilograme, dar era o compensare prea mică față de situație imposibilă cu presa care îi hărțuia și de bărbatul care emana testosteron.

El puse jos ceașca.

– Oamenii cred că pozele nu mint.

– Astea mint.

Ziarele titrau: „Căsătorie terminată! Următoarea oprire – Orașul Despărțirilor", „Georgie, din nou cu inima frântă", „Ultimatumul lui Georgie: Du-te la dezintoxicare!"

Până și vechea filmare cu scene de sex a lui Bram reapăruse.

Încercaseră să repare din daune trecând zilnic prin toate punctele fierbinți pentru paparazzi. Cumpăraseră brioșe de la City Bakery din Brentwood, luaseră cina la Chateau, trecuseră din nou pe la The Ivy și pe la Nobu, Polo Lounge și Mr. Chow. Petrecuseră două nopți prin cluburi, Georgie simțindu-se bătrână și mai deprimată din cauza asta. În acea zi, făcuseră cumpărături la magazinul casei Armani de pe Robertson, la Fred Segal pe Melrose, apoi se opriseră într-un magazin la modă de unde cumpăraseră un set de tricouri asortate antipatice pe care nu aveau să le poarte nicăieri altundeva decât în public.

Putuseră risca doar vreo câteva ieșiri separate. Bram se strecurase pentru vreo două întâlniri misterioase. Ea urmase câteva lecții de dans, se dusese la o drumeție dimineața devreme și trimisese un cec imens anonim către programul de ajutorare și mâncare pentru săracii din Haiti. Dar stătuseră mai mult împreună. La sugestia lui, ea încercase trucul vedetelor avide de publicitate de a-și schimba hainele de câteva ori pe zi, din moment ce fiecare nouă ținută însemna că tabloidele cumpărau o nouă poză. După ce-și petrecuse ultimul an încercând să se ferească de atenția publicului, nu-i scăpase ironia.

Ceilalți clienți din cafenea se mulțumiseră doar să se holbeze, dar acum un tânăr cu un cioc neîngrijit și un Rolex fals veni la masa lor.

– Îmi puteți da autografele voastre?

Nu o deranja să dea autografe pentru fanii adevărați, dar ceva îi spunea că aceste autografe aveau să ajungă la vânzare pe eBay până la sfârșitul zilei.

– Doar semnătura este în regulă, zise el, confirmându-i bănuielile când luă pixul și hârtia goală de la el.

– Dă-mi voie să-l personalizez, zise ea.

– Nu-i nevoie.

– Insist.

Personalizarea unei semnături îi scădea valoarea, iar gura lui de ratat deveni posacă atunci când înțelese că ea își dăduse seama ce urmărea. Mormăi numele Harry.

Ea semnă „Pentru Harry, cu toată dragostea mea". Pe rândul următor își scrise în mod deliberat numele greșit, adăugând un *e* la York, ca autograful să pară fals. Între timp, Bram mâzgălise „Miley Cyrus" pe cealaltă bucată de hârtie.

Puștiul mototoli ambele semnături și plecă.

- Mersi pentru nimic.

Bram se lăsă pe spate în scaun și bombăni:

- Ce dracului de viață este asta?

- În acest moment, este viața noastră și trebuie să ne străduim.

- Fă-mi un favor și scutește-mă de muzica din *Annie!*

- Ești o persoană foarte negativistă.

Ea își susținu argumentul lansându-se în refrenul de la *Tomorrow*.

- Destul! El se ridică în picioare. Hai să plecăm de aici!

Porniră pe trotuar ținându-se de mână, cu părul lui auriu sclipind în soare, al ei necesitând cu disperare să fie tuns, și cu paparazzi în urma lor. Plimbarea dură ceva.

- Trebuie să te oprești și să vorbești cu fiecare copil pe care îl vezi? mormăi Bram.

- Dă bine la poze. Nu-i spuse cât de mult iubea să stea de vorbă cu copiii. Și cine ești tu să te plângi? De câte ori a trebuit să stau prin preajmă când flirtai cu alte femei?

- Ultima avea cel puțin 60 de ani.

În plus, avea un mare neg pe față și un machiaj urât, dar Bram îi admirase cerceii și chiar îi făcuse cu ochiul. Făcea deseori asta, observase ea, trecea pe lângă frumuseți pentru a se opri să discute cu surorile lor mai urâte. Preț de câteva clipe, le făcea să se simtă frumoase.

Ura când el făcea lucruri frumoase.

Cu toate astea, starea lui în general urâcioasă o îmbunătățise pe a ei, și când zări o florărie drăguță, îl trase înăuntru. Interiorul era parfumat, florile erau frumos aranjate și vânzătoarea îi lăsă în pace. Georgie studie aranjamentele și alese într-un final un buchet de irișI, trandafiri și crini.

– Tu le plătești.

– Mereu am fost un tip generos.

– Ai de gând să-mi trimiți factura, nu-i așa?

– Trist, dar adevărat.

Înainte să ajungă la casa de marcat, lui îi sună telefonul mobil. Privi ecranul și închise telefonul fără să răspundă. Ea observase că vorbea mult la telefon, dar rareori undeva unde ea să poată auzi. Ea întinse mâna înainte ca el să-l bage în buzunar.

– Mi-l împrumuți, te rog? Trebuie să sun pe cineva și l-am uitat pe al meu.

El îi dădu telefonul, dar ea, în loc să tasteze numărul, se duse la cel mai recent număr format.

– Caitlin Carter. Acum știu numele amantei tale.

El îi smulse telefonul.

– Încetează să-ți mai bagi nasul! Și nu e amanta mea.

– Atunci de ce nu vorbești cu ea în fața mea?

– Pentru că nu vreau.

Se îndreptă spre casa de marcat cu buchetul. Când se opri lângă tejgheaua plină de flori pastelate, ea observă contrastul dintre masculinitatea lui încrezătoare și florile delicate. Simți din nou acea atracție sexuală ce-i distrăgea atenția. În dimineața aceea, găsise o scuză să se antreneze o dată cu el doar ca să-l privească.

Era patetic, dar de înțeles. Era chiar un pic mândră de ea. În ciuda haosului creat de poze, simțea acea poftă trupească elementară, fără cea mică urmă de afecțiune. Practic, simțea ca un bărbat.

Bram îi dădu florile. Avuseseră destul de mult noroc să găsească un loc de parcare în apropiere, dar tot fură obligați să treacă printr-o mulțime de paparazzi gălăgioși care îi hărțuiau pe trotuarul din față.

– Bram! Georgie! Aici!

– V-ați împăcat după ceartă?

– Flori de împăcare, Bram?

– Georgie! Aici!

Bram o trase lângă el.

– Înapoi, oameni buni. Lăsați-ne niște spațiu.

– Georgie, am auzit că te-ai întâlnit cu un avocat!

Bram împinse fotograful solid care se apropiase prea mult.

– Am zis înapoi!

De nicăieri apăru Mel Duffy din mulțime și ridică aparatul spre ei.

– Hei, Georgie! Vreun comentariu despre sarcina pierdută a lui Jade Gentry?

Aparatul lui făcu poza.

Georgie se simțea rău. Invidia ei otrăvise cumva fetusul acela lipsit de apărare. Duffy le spusese că pierderea sarcinii avusese loc în Thailanda cu aproape două săptămâni în urmă, la doar câteva zile după nunta ei din Vegas, când Lance și Jade fuseseră pe cale să se alăture unor forțe ale Națiunilor Unite. Agentul lor de publicitate tocmai lansase știrea, spunând că erau devastați, dar doctorii îi asiguraseră că nu exista nici un motiv pentru care să nu poată avea alt copil. Toate mesajele acelea pe telefon pe care i le lăsase Lance...

Bram nu zise nimic până când nu fură aproape de casă. Apoi opri radioul și privi spre ea.

– Spune-mi că nu te afectează asta.

Ce fel de femeie avea resentimente față de un copil inocent, nenăscut? Îi era greață din cauza vinovăției.

– Pe mine? Normal că nu. Este trist, atâta tot. Normal că îmi pare rău pentru ei.

Expresia lui de cunoscător o făcu să se uite în altă parte. Avea nevoie de un gigolo, nu de un doctor de nebuni. Își aranjă ochelarii de soare.

– Nimeni nu-și dorește să se întâmple așa ceva. Poate că îmi doresc să nu fi fost așa de supărată când am auzit că e însărcinată. Este ceva normal.

– Asta nu are legătură cu tine.

– Știu.

– Creierul tău o știe, dar restul din tine este afectat serios când vine vorba de orice are legătură cu Ratatul.

Ea își pierdu controlul.

– Tocmai și-a pierdut copilul! Un bebeluș pe care eu nu voiam să-l văd născându-se.

– Știam eu! Știam că ai hotărât că tu ești de vină. Strânge din dinți, Georgie!

– Tu crezi că eu nu sunt puternică? Supraviețuiesc acestei căsnicii, nu?

– Astă nu-i o căsnicie. Este o partidă de șah.

El avea dreptate. Era sătulă de tot ce se întâmpla.

Restul drumului spre casă fu parcurs în tăcere, dar, după ce el parcă mașina în garaj, nu coborî imediat. Rămase în schimb acolo, dându-și jos ochelarii de soare și jucându-se cu ramele.

– Caitlin este fiica lui Sarah Carter.

– Scriitoarea?

Ea își luă mâna de pe mânerul portierei.

– A murit în urmă cu trei ani.

– Îmi amintesc.

Ținând cont de trecutul lui Bram, fusese sigură că acea Caitlin era vreo târfuliță, dar era puțin probabil cu o mamă de calibrul autoarei Sarah Carter. Scrisese o serie de thrillere, nici unul de succes. La câțiva ani după moartea ei, o editură mică cumpărase *Casa din copac*, o lucrare nepublicată anterior. Romanul avusese succes la public și devenise un preferat al cluburilor de lectură. Ca tuturor, și lui Georgie îi plăcuse.

– Eu și Caitlin eram împreună când a fost publicată prima dată cartea, zise Bram. Înainte să ajungă pe lista celor mai vândute cărți. Ea a zis că ultimul lucru pe care îl scrisese mama ei înainte să moară fusese un scenariu pentru *Casa din copac* și m-a lăsat să-l citesc.

– Sarah Carter a transformat chiar ea cartea într-un scenariu?

– Unul foarte bun. I-am cumpărat drepturile la două ore după ce l-am terminat.

Georgie aproape că se înecă.

– Tu ai drepturile de ecranizare de la *Casa din copac? Tu?*

– Eram beat și nu m-am gândit în ce mă bag.

Coborî din mașină, arătând la fel de superb și inutil ca de obicei.

Ea traversă în grabă garajul după el.

- Stai puțin! Vrei să-mi spui că l-ai achiziționat *înainte* să devină un bestseller?

El intră în casă.

- Eram beat *și* norocos.

- Cu siguranță. Cât de norocos?

- Foarte. Caitlin ar putea să vândă din nou drepturile pentru acel scenariu cu de douăzeci de ori mai mult față de cât am plătit eu, lucru pe care mi-l tot amintește.

Georgie își apăsă pe piept cu mâna.

- Dă-mi un minut. Nu știu ce-i mai greu să-mi imaginez. Tu ca producător sau faptul că într-adevăr ai citit un întreg scenariu de la un capăt la altul.

El intră în bucătărie.

- M-am maturizat, nu mai sunt ca pe vremea lui *Skip și Scooter.*

- Asta crezi tu.

- Nu a trebuit să caut prea multe cuvinte complicate.

Ea nu se aștepta ca el să mai zică ceva și fu surprinsă când el continuă.

- Din păcate, am ceva dificultăți în a găsi finanțare.

Ea se opri.

- Tu chiar încerci să ecranizezi proiectul?

- N-am altceva mai bun de făcut.

Asta explica toate telefoanele misterioase, dar nu explica de ce Bram ținuse un secret așa de mare. Aruncă cheile de la mașină pe tejgheaua din bucătărie.

- Vestea proastă este că dreptul meu expiră în mai puțin de trei săptămâni, iar dacă nu adun nimic până atunci, Caitlin va primi înapoi drepturile.

- Și va fi mult mai bogată.

- Nu-i pasă de nimic în afară de bani. Își ura mama. Ar vinde *Casa din copac* unui studio de desene animate dacă i-ar oferi cei mai mulți bani.

Georgie nu cumpărase niciodată drepturile pentru o carte sau un scenariu, dar știa cum decurgea procesul.

Cel care cumpăra drepturile – în acest caz Bram – avea doar o anumită perioadă să obțină o finanțare solidă pentru proiect înainte să-i expire drepturile și acestea să revină proprietarului inițial. În sfârșit, avea sens gestul de a se da bine pe lângă Rory, pentru că, atunci când avea să se întâmple asta, el urma să rămână doar cu o gaură în contul bancar.

– Cât de aproape ești de a obține undă verde de la cineva pentru *Casa din copac?* întrebă ea, deși avea deja o vagă bănuială care era răspunsul.

El luă o sticlă de apă din frigider.

– Destul de aproape. Lui Hank Peters îi place scenariul și este interesat să-l regizeze, deci asta a atras atenția. Cu distribuția bună putem face filmul pe bani puțini – un alt beneficiu.

Peters era un regizor nemaipomenit, dar Georgie nu și-l putea închipui lucrând cu neseriosul Bram Shepard.

– Hank este interesat sau hotărât?

– Interesat să se hotărască. Și am actorul principal care să-l joace pe Danny Grimes. Face parte din înțelegere.

Grimes era un personaj fabulos și nu o surprindea faptul că mulți actori erau interesați.

– Pe cine ai luat?

El răsuci capacul sticlei.

– Pe cine crezi?

Se uită la el, apoi oftă.

– Oh, nu... Nu tu!

– Câteva lecții de actorie... Voi putea să o fac.

– Nu poți juca un asemenea rol. Grimes este un personaj complex. Este în conflict, torturat... S-ar râde de tine prin tot orașul. Nu-i de mirare că nu găsești finanțare.

– Mersi pentru votul de încredere.

El luă o gură de apă.

– Chiar te-ai gândit serios la asta? Producătorii de succes au nevoie de o reputație solidă, nu vor să se spună că sunt neserioși. Și felul în care insiști să interpretezi rolul principal... Nu-i inteligent.

– Pot să o fac.

Intensitatea lui o neliniști. Lui Bram pe care îl știa ea îi păsa doar de plăcere. Se gândi la posibilitatea că nu-l știa așa de bine cum credea ea și nu doar din cauza interesului lui pentru *Casa din copac*. Nu văzuse nici un semn de consum de droguri. În plus, el petrecea ore întregi în birou în fiecare zi. Scăpase până și de prietenii lui vechi și cu reputație proastă, ceea ce era ciudat pentru un tip care ura să fie singur. Alcoolul și aroganța patologică păreau să fie ultimele lui vicii.

– Mă duc să înot.

El plecă spre piscină.

Ea se duse în camera ei să se schimbe în niște pantaloni scurți și un tricou. Dacă scenariul era așa de bun cum zicea el, toată lumea din oraș aștepta probabil ca drepturile lui să expire pentru a se năpusti asupra proiectului. Rolul principal avea să fie al actorului care era pe val, nu al celui mai în măsură să-l interpreteze, care oricum nu avea să fie Bram. Pe Skip Scofield îl jucase foarte bine, dar nu avea abilitățile sau profunzimea de a aborda niște roluri complicate emoțional, mărturie fiind rolurile ușurele pe care le primise după Skip.

În timp ce se încălța cu cele mai comode sandale, înălță capul.

– Nenorocitul!

Coborî în viteză și traversă repede terasa spre piscină, unde el înota.

– Nenorocitule! Nu-i vorba de nici un film de reuniune *Skip și Scooter!* A fost un paravan pe care l-ai folosit ca să ascunzi ce făceai cu adevărat.

– Ți-am zis că nu era nici un film de reuniune.

Intră sub apă.

– Dar m-ai făcut să cred că era, zise ea în clipa în care el reapăru. Căsătoria asta falsă și stupidă... Banii mei erau doar un bonus, nu-i așa? *Casa din copac* este adevăratul motiv pentru care ai fost de acord să cooperezi. Nu-ți permiteai să fii al doilea bărbat din istoria recentă care să-i frângă inima bietei Georgie York. Nu când

ai nevoie de oameni bogați care să creadă că te-ai transformat într-un cetățean model ca să te ia în serios.

– Ai o problemă cu asta?

– Am o problemă cu a fi păcălită, zise ea.

– Mi se pare că faci față. La ce te așteptai?

Ea merse pe marginea piscinei în timp ce el înota spre cascadă.

– Dacă oamenii vor crede că respectabilitatea mea s-a lipit de tine, tu îți vei îmbunătăți considerabil șansele de a face filmul, nu-i așa?

– N-ar trebui să spui despre legătura sacră a căsătoriei că este *stupidă*.

– Ce legătură sacră? Singurul motiv pentru care, în sfârșit, îmi spui adevărul este pentru că vrei să intri între picioarele mele.

– Sunt bărbat, deci dă-mă în judecată!

– Să nu mai vorbești vreodată cu mine! Tot restul vieții tale.

Ea plecă.

– Mie îmi convine! strigă el după ea. Doar dacă nu cumva ai de gând să zici cuvinte porcoase, pentru că nu-mi plac femeile care vorbesc prea mult în pat.

Telefonul pe care el îl lăsase lângă piscină sună. Înotă spre margine și îl luă. Ea se opri pentru a asculta.

– Scott... Ce mai faci? Da, este o nebunie... Mută telefonul la cealaltă ureche și urcă scara. Nu vreau să spun prea multe la telefon, dar am ceva ce știu că te va interesa. Hai să ne întâlnim la Mandarin mâine după-amiază, să bem ceva și să discutăm. El se încruntă. Vineri dimineață? Bine, voi muta câteva întâlniri. Trebuie să închid. Am întârziat la o întâlnire.

Închise telefonul și luă un prosop. Ea bătu din picior.

– Ai întârziat la o întâlnire?

– Suntem în L.A. Trebuie să fii mereu cel care încheie convorbirea.

– Voi ține minte asta. Și nu mai vezi un cent de la mine!

În loc să se întoarcă în casă, ea se îndreptă spre biroul lui. Ideea că Bram era dispus să lucreze o neliniștea. Dar măcar dezvăluirea lui despre scenariu îi oferise ceva la care să se gândească, în afară de rolul metafizic jucat în pierderea copilului lui Lance.

Rupse cutia în care crezuse că se afla scenariul pentru reuniunea lui *Skip* și *Scooter* și scoase un teanc de reviste erotice cu un post-it albastru deasupra, pe care scria „În realitate este mult mai bine".

În timp ce se îndrepta spre sala de antrenamente, Bram se întrebă ce îl apucase să-i povestească lui Georgie despre *Casa din copac*. Dar păruse așa de afectată când auzise despre bebelușul lui Lance și al lui Jade – acel simț al responsabilității mult prea dezvoltat apărând din nou – încât lui îi scăpase adevărul, ca apoi să regrete imediat. Eșecul atârna deja deasupra lui ca un nor de ploaie. Cu șanse așa de puține în favoarea lui, cu cât erau mai puțini oamenii care știau ce mult însemna pentru el *Casa din copac*, cu atât era mai bine. Și asta se aplica în special în cazul lui Georgie, care abia aștepta să-l vadă dând greș.

Nici nu se deranjă să se schimbe de bermudele ude și se duse direct în sala de antrenament. În urmă cu câteva zile, ea apăruse acolo o bară de balet. Încă o invadare a spațiului lui privat. Ce avea să se aleagă de viața lui dacă îi scăpa din mână *Casa din copac*? Avea să revină la roluri de invitat ca playboy insipid? I se făcu greață la acest gând.

Puse un CD cu Usher și se uită dezgustat la bicicleta eliptică. Voia să fie afară, liber să alerge kilometri pe dealuri cum obișnuia să o facă, dar din cauza întâmplării din Vegas era prins în capcană.

Măcar avea camera doar pentru el. Devenise o tortură să se uite la Georgie cum își făcea exercițiile de stretching. Ea își lega părul înainte de antrenament, astfel încât până și ceafa îi devenise o zonă erotică. Apoi erau extensiile alea sexy ale picioarelor ei lungi. Faptul

că se excita și avea fantezii cu mica orfană Annie ajun-
sese în vârful listei lui de distracții, iar asta spunea ceva
despre viața lui.

Dar nu putea să renunțe la Georgie așa de ușor cum
renunțase ea la ea însăși. Avea un sex-appeal pe care nu
îl conștientiza și care rivaliza cu sânii mari și corpul lu-
crat. Nimeni nu avea să o mai prindă pe Georgie York
afișându-și părțile intime în public.

Sau în privat... Lucru pe care voia tot mai mult să îl
schimbe. Poate că ea îl ura, dar era evident că îi plăcea
corpul lui. Georgie nu știa încă, dar zilele ei irosite pen-
tru Ratat se apropiau de sfârșit.

Cine zicea ca lui îi păsa doar de propria persoană? De-
venise datoria lui civică să o elibereze pe Georgie York.

capitolul 12

Mai trecură două zile. Georgie se afla în bucătărie,
încercând să-și dea seama cum să facă unul din smo-
othie-urile delicioase ale lui Chaz, când auzi un zgomot
venind dinspre partea din față a casei. Câteva secunde
mai târziu, Meg Koranda intră în cameră ca un ogar tâ-
năr și neastâmpărat, care fusese dat afară de la școala de
dresaj de atât de multe ori încât stăpânii ei renunțaseră
să o mai antreneze. În acest caz, stăpânii ei erau părinții
ei adoptivi, legenda ecranului Jake Koranda și Fleur
Savagar Koranda, o femeie care cândva fusese cea mai
faimoasă fată de pe copertă din America și care acum
era influenta șefă a celei mai exclusive agenții de talente
din țară.

Meg se aruncă spre Georgie, aducând cu ea parfumul
de tămâie.

– Oh, Dumnezeule, Georgie! Am auzit veștile abia
când am sunat acasă acum două zile și am luat primul
avion încoace. Am fost la ashram-ul ăsta fabulos – com-
plet izolat de lume –, unde am luat până și păduchi! Dar
a meritat. Mama zice că ți-ai pierdut mințile.

În timp ce Georgie o îmbrățișa pe Meg la fel de tare, spera că păduchii erau doar o exagerare ai fetei de 26 de ani, dar tunsoarea scurtă a lui Meg nu era semn bun. Însă Meg își schimba coafura la fel de des ca vremea și adăugarea unui *bindi* roșu în frunte, între sprâncene, și cerceii ce atârnau și păreau a fi făcuți din os de iac o făcură pe Georgie să bănuiască faptul că prietena ei voia să facă o declarație de modă monastic-șic. Sandalele butucănoase din piele ale lui Meg și un tricou maro vaporos confirmau impresia. Doar blugii erau sută la sută din L.A.

Meg era o trestie înaltă, slabă care moștenise mâinile și picioarele mari ale mamei ei, nu și frumusețea extravagantă. În schimb, avea trăsăturile mai neregulate ale tatălui și părul lui negru și tenul mai oacheș. În funcție de lumină, ochii lui Meg erau albaștri, verzi sau căprui, la fel de schimbători ca personalitatea ei. Meg era sora pe care Georgie mereu și-o dorise și pe care o iubea, dar asta nu o făcea oarbă în fața defectelor lui Meg. Prietena ei era răsfățată și impulsivă, un metru șaptezeci și șapte de distracție, bune intenții, inimă bună și de o irresponsabilitate totală în căutarea ei de a depăși realizările părinților ei faimoși.

Georgie o strânse de umeri.

– Cum ai putut să dispari așa de mult fără să nu suni pe nimeni? Ne-a fost dor de tine.

– Am fost izolată de civilizație. Am pierdut noțiunea timpului. Meg se retrase suficient cât să zărească blenderul cu bucățile roz neprocesate și urâte. Dacă are alcool, vreau și eu.

– Este zece dimineața.

– Nu și în Punjab. Începe cu începutul și povestește-mi totul!

Bram, care probabil o lăsase să intre, apăru în prag.

– Cum merge marea reuniune?

Meg fugi spre el. Ieșiseră de câteva ori, în ciuda protestelor lui Georgie, ale Sashei, ale lui April și ale părinților

lui Meg. Deși jura că nu făcuseră niciodată sex, Georgie nu o credea. Acum Meg îi cuprinse talia cu brațul.

– Îmi pare rău că nu te-am băgat în seamă când am intrat. Privi înapoi la Georgie. Noi nu ne-am combinat niciodată. Jur. Spune-i, Bram!

– Dacă nu ne-am combinat niciodată, zise Bram pe cel mai sexy și răgușit ton al lui, de unde știu că ai un dragon tatuat pe fund?

– Pentru că ți-am spus eu. Nu-l crede, Georgie! Serios. Știi că am ieșit cu el doar pentru că părinții mei mă băteau la cap în legătură cu asta. Se uită la Bram, care, ținând cont de cât era ea de înaltă, însemna doar să ridice ochii câțiva centimetri. Am o tulburare de opoziționism. În clipa în care cineva îmi spune să nu fac ceva, eu fac invers. Este un defect de caracter.

El îi mângâie șira spinării și vocea îi deveni un tors sexy.

– Dacă aș fi știut asta când ieșeam, ți-aș fi cerut să-ți ții hainele pe tine.

Ochii lui Meg fulgerară de la un verde marin la un albastru furtunos.

– Te dai la mine?

– Ai grijă să-i spui lui Georgie!

Meg arătă cu degetul.

– Stă chiar acolo.

– De unde știi că e atentă? Dacă ești prietena ei, nu o vei lăsa să nu afle ce se petrece chiar sub nasul ei.

Georgie ridică o sprânceană la el, apoi le coborî pe amândouă, dând drumul la blender. Din păcate, uitase să închidă capacul.

– Ai grijă!

– Dumnezeule, Georgie...

Plonjă spre butoanele blenderului, dar erau alunecoase, iar mașinăria își împrăștie conținutul peste tot. Căpșunele, banana, semințele de in, grâul încolțit și sucul de morcovi zburară pe tejgheaua curată, pe dulapuri, stropiră podeaua și tricoul de culoarea grâului exorbitant de scump al lui Georgie. Bram o dădu la o parte

și găsi butonul corect, dar nu înainte de a se decora și el pe tricoul alb cu chestia lipicioasă și colorată.

– Chaz te va omorî, zise el, uitând de tonul sexy. Serios.

Meg fusese destul de departe să scape nepătată – doar un pic de banană ajunsese pe brațul ei, iar ea o linse.

– Cine-i Chaz?

Georgie smulse un prosop de bucătărie și începu să-și tamponeze tricoul.

– Ți-o amintești pe doamna Danvers, menajera înfricoșătoare din *Rebecca*?

Cerceii din os de iac ai lui Meg se clătinară.

– Am citit cartea în colegiu.

– Imaginează-ți-o ca pe o rockeriță punk morocănoasă de 20 de ani, care conduce locul precum sora Ratched din *Zbor deasupra unui cuib de cuci*. Aia e încântătoarea menajeră a lui Bram, Chaz.

Meg îl privi pe Bram cum își trage tricoul peste cap.

– Nu prea simt o vibrație puternică de iubire adevărată între voi doi.

Bram luă o cârpă de vase.

– Atunci înseamnă că nu ești așa de receptivă cum te crezi. Din ce alt motiv ne-am fi căsătorit?

– Pentru că Georgie nu este răspunzătoare de acțiunile ei în zilele astea și tu umbli după banii ei. Mama zice că ești genul de bărbat care nu se maturizează niciodată.

Georgie nu reuși să-ți rețină un zâmbet.

– Asta ar putea explica de ce mami Fleur refuză să te reprezinte.

Expresia de nemulțumire a lui Bram ar fi fost mai eficientă dacă obrazul lui nu ar fi fost mânjit de semințe de in lipicioase.

– Nici pe tine nu te-ar reprezenta.

– Doar pentru că sunt așa de apropiată de Meg. Ar fi fost un conflict de interese.

– Nu chiar, sublinie Meg. Mama te iubește, Georgie, dar nici moartă n-ar vrea să aibă de-a face cu tatăl tău. Vă deranjează dacă stau la voi câteva zile?

– Da! zise Bram.

– Nu, sigur că nu. Georgie se uită cu îngrijorare la ea. Ce se petrece?

– Vreau să stau puțin cu tine, atâta tot.

Georgie nu o credea, dar cine știa ce gândea Meg?

– Poți să stai în casa de oaspeți.

Bram se burzului.

– Nu, nu poate. Biroul meu este în casa de oaspeți.

– Doar în jumătate. Nu te duci niciodată în dormitor.

Bram se întoarse spre Meg.

– Nici măcar nu au trecut trei săptămâni de când ne-am căsătorit. Ce fel de ratat dă buzna peste oameni care sunt practic în luna lor de miere?

Meg Koranda cea împrăștiată dispăru, iar în locul ei apăru fiica lui Jake Koranda, cu o expresie dură ca a tatălui ei când îl juca pe pistolarul Bird Dog Caliber.

– Genul de ratat care vrea să se asigure că interesele prietenei ei sunt protejate când bănuiește că aceeași prietenă nu are grijă de ea însăși.

– Sunt bine, zise repede Georgie. Eu și Bram suntem îndrăgostiți ca doi nebuni. Doar că avem un mod ciudat de a o arăta.

Bram abandonă încercarea de a face curățenie.

– Le-ai spus părinților tăi că vrei să stai aici? Jur, Meg, că n-am nevoie să mi-l pun în cap pe Jake. Nici pe mama ta.

– Mă ocup eu de tata. Și mama deja nu te place, deci ea nu-i o problemă.

Chaz alese exact acel moment să intre în bucătăria ei. În acea zi, două elastice mici prindeau părul de un roșu fosforescent în vârful capului ca niște coarne de drac în miniatură. Părea de 14 ani, dar înjură ca un marinar veteran când văzu cum arăta bucătăria. Până când Bram înaintă...

– Îmi pare rău, Chaz. Mi-a scăpat blenderul.

Chaz se îmblânzi imediat.

– Data viitoare, așteaptă-mă!

– Așa o să fac, zise el contrariat.

Ea începu să rupă prosoape de hârtie și să le întindă.

– Șterge-ți picioarele ca să nu întinzi porcăria asta prin toată casa!

Era refuză să ajutorul celorlalți și începu să strângă mizeria, fiind foarte concentrată. Când plecară din bucătărie, Georgie își aminti de entuziasmul lui Chaz de a curăța mizeria și își dori să fi avut camera video la îndemână.

Se hotărî să se mulțumească doar cu Meg, iar mai târziu în acea după-amiază, când se așezară la piscină, porni camera de filmat și începu să-i pună întrebări despre experiențele ei din India. Dar, spre deosebire de Chaz, Meg crescuse printre camerele de filmat și răspundea doar la ce întrebări voia ea. Când Georgie încercă să o impresioneze, zise că se plictisise să vorbească despre ea și că voia să înoate.

Bram apăru la scurt timp. Închise telefonul, se întinse pe șezlongul de lângă Georgie și o privi pe Meg, care era în piscină.

– Nu-i o idee bună ca prietena ta să fie prin preajmă. Încă îmi place de ea.

– Nu, nu-i adevărat. Vrei doar să mă enervezi.

El nu-și pusese cămașa, și pofta se trezi în corpul ei mic ușuratic. Bram credea că ea se juca păstrând distanța, dar lucrurile erau mai complicate. Ea nu văzuse niciodată sexul ca pe o distracție neînsemnată. Mereu avusese nevoie să fie important. Până acum.

Era, în sfârșit, suficient de lucidă și de încrezătoare în sine ca să-și îngăduie o aventură neînsemnată? Câteva zbenguieli fierbinți și apoi „hai, pa, băiatule, vezi să nu te lovească ușa când ieși"? Dar acest scenariu avea un mare neajuns. Cum putea să aibă o aventură neînsemnată cu un bărbat pe care apoi nu-l putea trimite acasă? Indiferent cum privea problema, faptul că locuiau sub același acoperiș era o complicație pe care nu o putea ocoli.

– N-ai zis nimic despre întâlnirea ta de la Mandarin de azi-dimineață, zise ea pentru a se ține ocupată.

– Nimic de zis. Tipul voia în mare parte să afle mizerii din căsnicia noastră. Bram ridică din umeri. Cui îi pasă? Este o după-amiază frumoasă și nici unul din noi nu se simte nefericit. Trebuie să recunoști că asta e a treia întâlnire reușită.

– Bună încercare.

– Renunță, Georgie! Am observat cum te uiți la mine. Aproape că te lingi pe buze.

– Din nefericire, sunt om, iar tu arăți mult mai bine decât înainte. Dacă ai fi și tu un om normal, nu o păpușă gonflabilă masculină...

El își petrecu picioarele peste șezlong și veni deasupra ei ca un Apollo auriu care coborâse de pe Muntele Olimp pentru a le aduce aminte femeilor muritoare consecințele jucatului cu zeii.

– Încă o săptămână, Georgie. Atât ți-a rămas.

– Sau ce?

– Vei vedea.

Cumva, nu părea o simplă amenințare.

Laura Moody își termină salata și aruncă recipientul la coșul de gunoi de lângă biroul ei, care se afla într-o încăpere cu pereți de sticlă la etajul al treilea al Starlight Artists Management. Avea 49 de ani, era singură și ținea o dietă perpetuă în încercarea de a pierde vreo cinci kilograme care o făceau vădit obeză după standardele de la Hollywood. Avea un păr negru ciufulit, fără vreo urmă de fire albe, ochi de culoarea coniacului și un nas lung, echilibrat de bărbia puternică. Nu era nici frumușică, nici banală, ceea ce o făcuse invizibilă în L.A. Costumele și sacourile de designer care erau uniforma impusă a agentului de Hollywood nu arătau niciodată bine pe corpul ei scund și, chiar și atunci când se îmbrăca de la Armani, cineva îi cerea să îi aducă o cafea.

– Bună, Laura.

Aproape că își dărâmă paharul de pepsi fără zahăr când auzi vocea lui Paul. O ajunsese din urmă săptămâna întreagă în care îi evitase apelurile. Paul era un tip

care arăta foarte bine, cu părul lui des și grizonant, cu trăsăturile egale, dar avea personalitatea unui gardian de închisoare. În ziua aceea, purta uniforma obișnuită: pantaloni gri și o cămașă de un albastru-deschis, cu o pereche de ochelari Ray-Ban agățați la buzunarul de la piept. Mersul lui relaxat nu o păcălea. Paul York era relaxat precum o cobră relaxată.

– Se pare că nu reușești să-mi răspunzi la telefon în ultima vreme, zise el.

– Este o nebunie. Caută pe sub birou cu picioarele goale pantofii cu toc cui de care se descălțase mai devreme. Tocmai mă pregăteam să te sun.

– Cam cu cinci zile întârziere.

– Mi-a fost rău de la stomac.

Când localiză un pantof, făcu un efort să-și amintească tot ce admira la el. Poate că era un tată dominator, dar făcuse o treabă decentă crescând-o pe Georgie. Spre deosebire de mulți copii-vedetă, Georgie nu avusese niciodată nevoie de dezintoxicare. Nu-și schimbase iubiții în fiecare săptămână sau „nu uitase" să poarte chiloți când cobora dintr-o mașină. Paul fusese scrupulos și în privința banilor ei, încasând o taxă de management modestă pentru el, cât să trăiască confortabil, dar nu ostentativ. Dar nu o protejase de propriile ambiții.

Se îndreptă spre zidul din spatele canapelei din biroul ei și studie o vreme plăcuțele și pozele afișate – decorații civice, certificări profesionale, poze cu ea și diferite vedete, nici una care, de fapt, să o reprezinte ea. Georgie era singurul ei client de anvergură și sursa ei majoră de venit.

– Vreau ca Georgie să fie în proiectul Greenberg, zise el.

Cumva, ea își păstră zâmbetul.

– Povestea ușuraticei vampir? O idee interesantă.

„O idee oribilă."

– Este un scenariu grozav, zise el. Am rămas șocat când am văzut cât de inteligent e.

– Cu adevărat amuzant, fu ea de acord. Toată lumea vorbește despre asta.

– Georgie va aduce o nouă abordare poveștii.

Din nou Paul ignora dorințele fetei lui. *Răzbunarea ușuraticei vampir*, în ciuda umorului și a dialogului spiritual, era exact genul de rol de care Georgie voia să scape.

Laura bătu cu unghiile pe birou.

– Rolul a fost scris pentru ea. Mi-aș dori doar ca Greenberg să nu fie așa de pornit să caute o actriță dramatică pentru rolul principal.

– El doar crede că știe ce vrea.

– Probabil ai dreptate. Ea își dădu ochii peste cap. Crede că, dacă aduce o actriță dramatică serioasă, va da mai multă credibilitate proiectului.

– N-am zis că va fi ușor. Câștigă-ți cele cincisprezece procente și convinge-l să o vadă! Spune-i că ea adoră scenariul și vrea să joace rolul mai mult decât orice.

– Absolut. Voi vorbi imediat cu el.

Cum dracului avea să îl convingă ea pe Greenberg să se vadă cu Georgie? Avea mai multă încredere în abilitatea lui Paul de a o presa pe Georgie să accepte un rol pe care nu-l voia.

– Știi... Găsise doar un pantof, așa că nu se putea ridica, ceea ce-i dădea lui Paul avantajul de a o domina peste birou. Filmările încep luna viitoare, iar Georgie a cerut șase luni de concediu.

– Mă ocup eu de Georgie.

– Este în luna de miere și...

– Am zis că mă ocup eu de ea. Când vorbești cu Greenberg, să-i amintești cât umor are Georgie și cât de mult se identifică ea cu audiența feminină. Știi cum se face. Și amintește-i de toată atenția mediatică de care are parte. Asta va vinde bilete.

Nu neapărat. Succesul lui Georgie în tabloide nu se transpusese într-un mare succes în box-office. Ea împinse carnețelul de pe birou.

– Da... Știi că voi face tot ce pot, dar trebuie să ne amintim că suntem la Hollywood.

– Fără scuze. Fă-o, Laura! Și fă-o repede!

Încuviință scurt din cap și plecă.

O durea capul. În urmă cu șase ani, fusese așa de încântată când Paul o alesese pe ea în locul unuia dintre agenții de la Starlight pentru a o reprezenta pe Georgie! O văzuse ca pe marea ei șansă, o recunoaștere întârziată a zece ani de muncă dedicată, timp în care fusese depășită de vreo duzină de tineri șmecheri din școlile de elită cu jumătate din experiența ei. Nu înțelesese că făcuse un pact cu diavolul, un diavol pe nume Paul York. Visurile ei de a deveni puternică în Hollywood acum păreau caraghioase. Nu avea îndrăzneala celorlalți agenți sau viziunea lor. Singurul motiv pentru care Paul o angajase fusese că își dorise un purtător de cuvânt pe care să-l poată controla, iar agenții de la Starlight nu i-ar fi făcut jocul. Existența ei, care acum includea un apartament de lux, depindea de abilitatea de a îndeplini dorințele lui Paul.

Obișnuia a se mândri cu integritatea ei. Acum abia își amintea ce însemna cuvântul.

În următoarele patru zile, Bram se întâlni cu alt potențial investitor, care nu fu dispus să mizeze pe el, cum nu fuseseră nici ceilalți. Georgie mai făcu două ore de dans, își tunse câțiva centimetri din păr și își făcu griji în privința viitorului ei. Când totul deveni prea deprimant, încercă să o convingă pe Meg să meargă la cumpărături. Dar Meg știa cum mergeau treburile la Hollywood.

– Dacă aș vrea să-mi apară fața în toate paginile din *US Weekly*, aș ieși cu părinții mei. Voi ați ales viața asta. Eu nu.

Meg plecă să călărească, iar Georgie îndură un prânz dificil cu tatăl ei la cel mai nou și la modă restaurant din L.A., unde stătură într-un separeu de piele sub un candelabru din plăci metalice.

– *Răzbunarea ușuraticei vampir* este scris genial și chiar e amuzant, zise el, luând din salata cu carne la grătar. Știi cât de rar e un asemenea rol.

El împinse coșulețul cu pâine spre ea, dar ei nu prea îi era foame. În ultimele două săptămâni, Chaz o hrănise cu munți de macaroane cu brânză și lasagna. Adevărat, începuse să mai pună ceva pe ea, iar obrajii nu-i mai arătau ca niște surpări, dar era destul de sigură că nu asta era intenția lui Chaz.

– Sunt sigură că mă voi descurca uimitor de bine. Dar... Înghionti o farfurie cu rizoto cu lămâie și se luptă din greu să rămână fermă. Era viața ei, cariera ei, și trebuia să-și croiască propriul drum. Am nevoie de o pauză de la rolurile de categorie ușoară. Am plătit ce datoram, tată, și nu vreau să mai semnez pentru altă comedie. Vreau ceva care să mă provoace, să mă entuziasmeze.

Nu se deranjă să aducă în discuție vacanța de șase luni pentru care se luptase așa de aprig. Trebuia să se întoarcă mai repede la muncă pentru a evita să petreacă așa de mult timp în preajma lui Bram.

El se lăsă pe spate în separeu.

– Georgie, nu te transforma într-un clișeu – o altă actriță de comedie care vrea să joace Lady Macbeth. Fă lucrurile la care te pricepi!

Nu putea să cedeze.

– Cum voi ști că nu voi fi bună în altfel de roluri când n-am niciodată ocazia?

– Tu ai idee cât muncește Laura pentru a obține o întâlnire cu Greenberg pentru tine?

– Ar fi trebuit să vorbească mai întâi cu mine.

De parcă Laura s-ar fi gândit vreodată să o consulte.

El își dădu jos ochelarii și își frecă ochii. Părea obosit, ceea ce o făcu să se simtă vinovată. Nu-i fusese ușor, văduv de la 25 de ani cu o fată de 4 ani de crescut. Îi dedicase viața, iar acum tot ce avea ea să-i ofere înapoi erau resentimente. Își puse ochelarii la loc și ridică furculița doar ca să o lase jos.

– Bănuiesc că lenea asta a ta...

– Nu e drept.

– Atunci, lipsa asta a ta de concentrare este influența lui Bram și, sincer, mă sperie că îi copiezi atitudinea neprofesională.

– Bram nu are nici o legătură.

Jucându-se cu orezul, așteptă ca el să scoată în evidență cât de cooperantă fusese pe durata căsniciei cu Lance. Tatăl ei și Lance avuseseră mereu păreri similare, iar ea deseori se gândise că *Lance* ar fi trebuit să fie copilul lui, nu ea.

Dar Paul își alegea luptele.

– Plănuiesc să scoată *Răzbunarea ușuraticei vampir* în weekendul de 4 Iulie de anul viitor. Este un film perfect de vară. Scrie succes pe el.

– Nu și dacă joc eu.

– Nu face asta, Georgie! Gândurile negative aduc rezultate negative.

– *Cake Walk* se duce la vale. O știm amândoi.

– Sunt de acord că au făcut niște alegeri proaste și tocmai de aceea numele tău trebuie să fie legat de *Răzbunarea ușuraticei vampir* cât mai curând. Toată reclama asta ți-a oferit o oportunitate care nu se va repeta. Dacă ratezi momentul, vei regreta tot restul vieții.

Ea își reprimă furia, amintindu-și că tatăl ei mereu avusese grijă de interesele ei. De la bun început fusese cel mai ferm susținător al ei. Dacă pierdea un rol, el îi spunea că agenții de distribuire a rolurilor erau niște ratați. Asta însemna pentru el. Mereu se dăduse peste cap să o protejeze. Refuzase chiar să o lase să accepte rolul unei copile prostituate când avea 12 ani. Dacă protecția lui ar fi avut rădăcini în iubire, în loc să le aibă în propria ambiție...

Se gândi din nou cum ar fi fost lucrurile dacă mama ei nu ar fi murit.

– Tată... Dacă mama nu ar fi murit, crezi că ai fi continuat cu cariera de actor?

– Cine știe? Nu are sens să speculez.

– Știu, dar... Orezul era prea sărat, așa că îl dădu la o parte. Mai spune-mi o dată cum v-ați cunoscut.

El oftă.

– Ne-am cunoscut la colegiu, când eram amândoi în ultimul an. Eu îl jucam pe Becket în Crimă în catedrală, iar ea mi-a luat un interviu pentru ziarul colegiului. Atracția dintre polii opuși. Era o aiurită.

– Ai iubit-o?

– Georgie, a fost cu mult timp în urmă. Trebuie să ne concentrăm pe prezent.

– Ai iubit-o?

– Foarte mult.

Nerăbdarea cu care mușca din cuvinte îi dădu de înțeles că spunea ce știa că voia ea să audă.

Privind în jos la mâncarea neatinsă, i se păru ironic că ajunsese să se simtă mai confortabil cu rău famatul ei soț decât cu propriul tată. Dar nu-i păsa de părerea lui Bram.

Poate că într-una din zilele acelea nu avea să-i mai pese de părerea tatălui ei.

Înainte de finalul prânzului, pe Georgie o învinse vinovăția și îl invită la cină în acel weekend. Voia să le ceară lui Trev și lui Meg să rămână. Poate chiar avea să o sune pe Laura. Agentul ei marionetă se pricepea să poarte conversații, iar cu Bram și cu tatăl ei aruncându-și săgeți unul altuia, avea nevoie de un mediator.

Chaz făcu o criză când Georgie îi spuse că voia să angajeze o firmă de catering.

– Mesele mele au fost mereu suficient de bune pentru Bram și prietenii lui, declară ea, dar bănuiesc că tu ești prea fițoasă.

– Bine! răspunse Georgie. Dacă vrei să gătești, atunci gătește. Eu doar voiam să îți fie mai ușor.

– Atunci spune-i lui Aaron că trebuie să mă ajute să servesc.

– O voi face. Trebuia să întrebe: „Pentru care prieteni ai lui Bram ai gătit?" În schimb, spuse: Nu pare să aibă prea mulți oameni prin preajmă.

– Sigur că are. Am gătit pentru prietenele lui. Pentru Trevor. Iar acum câteva luni l-a avut invitat pe regizorul ăla mare, domnul Peters.

Deci Hank Peters chiar se întâlnise cu el. Interesant.

Publicitatea negativă adusă de pozele de la balcon începu în sfârșit să se diminueze, dar ea și Bram trebuiau să aibă altă apariție publică înainte să o ia de la capăt. Joi, cu două zile înainte de cină, vizitară Pinkberry din West Hollywood. El se purtă ca și cum sexul nici măcar nu era o problemă, doar că părea să nu-și poată ține cămașa pe el, și îi atingea brațul de fiecare dată când trecea pe lângă ea. Georgie începuse să se simtă ca și cum ardea.

Se juca cu ea.

Pinkberry din West Hollywood devenise o locație preferată a vedetelor, ceea ce însemna că acolo erau mereu paparazzi. Georgie alesese pantaloni bleumarin și o bluză albă cu decolteu și cu un rând de șase nasturi retro din plastic roșu în față. Avusese nevoie de o oră ca să fie gata. Bram era tot în blugii și tricoul pe care le îmbrăcase în acea dimineață.

Georgie comandă o înghețată de iaurt cu afine și mango. Bram mormăi că voia un nenorocit de Dairy Queen și nu primi nimic. Când ieșiră, cei șase fotografi care erau adunați se treziră la viață.

– Georgie! Bram! Nu v-am văzut de câteva zile. Unde ați fost?

– Suntem proaspăt căsătoriți, răspunse Bram. Unde credeți?

– Georgie, vrei să spui ceva despre sarcina pierdută de Jade Gentry?

– Ai vorbit cu Lance?

– Voi doi vă doriți o familie?

Întrebările continuară să curgă, până când un fotograf cu un pronunțat accent de Brooklyn strigă:

– Bram, încă ai probleme în a găsi ceva de lucru decent? Bănuiesc că Georgie și banii ei au picat la țanc.

Bram se tensionă, iar Georgie își petrecu brațul prin al lui.

– Nu știu cine ești, zise ea păstrându-și zâmbetul, dar zilele în care Bram se bătea cu fotografii care se purtau ca niște viermi au trecut. Sau poate că asta vrei?

Câțiva dintre ceilalți paparazzi îl priviră pe bărbat cu dezgust, dar asta nu-i împiedică să aibă aparatele pregătite în caz că Bram își pierdea calmul. O poză cu el dând un pumn ar fi adus mii de dolari și posibilitatea de a obține o înțelegere pe bani buni pentru fotograful care provocase atacul.

– Nu aveam de gând să-l lovesc, zise Bram când, în sfârșit, trecură de ei. Nu sunt atât de prost să cad în capcanele astea.

– Dar în trecut ai făcut-o de atâtea ori.

El își înclină capul spre paparazzi, care erau în urma lor.

– Hai să le dăm o poză scumpă.

– Care este...?

– Vei vedea.

O luă de mână și o trase pe trotuar, cu paparazzi în urma lor.

capitolul 13

Micul magazin, cu exteriorul lui bogat, de un galben muștar, îi amintea lui Georgie de o mercerie britanică veche. Deasupra ușii se afla silueta unei femei în stil art nouveau, curbată în jurul literelor negre și lucioase care formau numele magazinului. Provocator. Cei doi *o* erau formați din sânii femeii.

Georgie auzise despre sofisticatul sex shop de la April, dar nu-l vizitase niciodată.

– Excelentă idee, zise ea.

– Iar eu care mă așteptam să faci pe pudica.

Mâna lui Bram se așeză pe spatele ei.

– Nu mai sunt pudică de mult.

– Pe mine m-ai fi putut păcăli.

Îi ținu ușa și intrară în magazinul parfumat, însoțiți de țipetele fotografilor și de sunetul asurzitor al blițurilor. Legile împotriva violării proprietății aveau să-i țină pe paparazzi afară, unde se agitară să găsească poziții prin care să facă fotografii prin geam.

Interiorul în stilul perioadei regelui Eduard al Angliei avea pereți de un galben mușchi și ornamente primitoare din lemn. Pene de păun pictate ca un evantai încercuiau candelabrul și desene erotice de Aubrey Beardsley prinse în rame aurii decorau pereții. Ea și Bram erau singurii clienți, deși ea bănuia că asta avea să se schimbe la vestea prezenței lor.

Magazinul era un fel de bar pentru fantezii sexuale. Privirea lui Bram căzu pe colecția de lenjerie erotică, în vreme ce Georgie nu-și putea lua ochii de la seria de dildouri aranjate artistic în fața unei oglinzi antice. Își dădu seama că se holba de prea mult timp când buzele lui Bram îi atinseră urechea.

– Ți-l împrumut bucuros pe al meu.

Stomacul lui Georgie tresări.

Vânzătoarea, o femeie de vârstă medie, cu păr negru și lung, o bluză mulată elegant și o fustă vaporoasă, deveni atentă când îi recunoscu. Pantofii ei cu toc cui decupați în față se înfipseră în covor.

– Bine ați venit la Provocator!

– Mersi, răspunse Bram. Interesant loc.

Emoționată că avea două vedete așa de cunoscute în magazinul ei, vânzătoarea începu să le înșire produsele speciale din magazin.

– După arcada aceea, avem o gamă fabuloasă. Bice minunate, padele, cleme pentru sfârcuri și cătușe cu adevărat opulente. Veți fi surprinși cât sunt de confortabile. Toate jucăriile noastre sunt de cea mai bună calitate. După cum puteți vedea, avem o gamă largă de dildouri, vibratoare, inele pentru penis din jad și – făcu un gest spre o vitrină de sticlă – un set realmente frumos de bile anale perlate.

Georgie tresări. Auzise de bile anale, dar nu-și dăduse seama niciodată cum sau de ce le-ar folosi cineva.

În vreme ce vânzătoarea se întoarse pentru a supraveghea rafturile, Bram șopti:

– Am făcut asta. Deși nu cu tine.

Stomacul ei tresări din nou.

Vânzătoarea i se adresă lui Georgie:

– Tocmai am terminat de desfăcut o livrare nouă de merkinuri cu strasuri. Ai purtat vreodată un merkin?

– Dă-mi un indiciu

Cu un zâmbet afectat, vânzătoarea își împreună mâinile sub talie ca un ghid de artă de la muzeu.

– Merkinurile au fost la origine peruci pubiene purtate de prostituate pentru a ascunde fie părul pubian rar, fie sifilisul. Versiunile moderne sunt mult mai sexy și, cu atâtea femei care se epilează complet, au devenit destul de populare.

Georgie se opunea și din punct de vedere erotic și filosofic ideii de a epila complet părul pubian. Ideea de a renunța la ceva atât de feminin pentru a arăta ca o preadolescentă aducea prea multă pornografie infantilă. Dar vânzătoarea deschisese deja o cutie și scosese o bucată triunghiulară cu pietre prețioase, cu cristale mov, albastre și roșii. Georgie examină obiectul și văzu o terminație mică în formă de V la baza triunghiului, care a ascundea crăpătura.

– Bineînțeles, toate merkinurile noastre vin cu adeziv.

Bram ridică merkinul pentru a-l examina, apoi îl returnă vânzătoarei.

– Cred că zicem pas. Unele lucruri nu au nevoie de decorațiuni în plus.

– Înțeleg, zise femeia, deși acesta are protecție pentru sfârcuri asortate.

– Doar mi-ar sta în cale.

Georgie își dădu seama că intrase în bucluc când simți că se îmbujoră.

– Avem lenjerii uimitoare, îi zise vânzătoarea. Sutienele noastre sunt foarte apreciate. Soția dumneavoastră

le poate purta ridicate sau închise doar pe lateral. Ori le poarte ține deschise.

Pe Georgie o gâdilară sfârcurile.

– Foarte eficient.

Bram își băgă mâna sub părul ei și o atinse pe ceafă. Ei i se făcu pielea de găină.

– Ați auzit de cabina noastră de probă pentru VIP-uri?

Totul îi reveni în minte când își aminti de o conversație cu April. Încercă să pară gânditoare.

– Cred că o prietenă mi-a zis ceva.

– Are o ușiță în peretele din spate, zise vânzătoarea. O puteți deschide dacă vreți. Acolo este o cabină mai mică pentru soțul dumneavoastră.

Bram râse – era unul dintre puținele lui hohote sincere de când apăruseră pozele din balcon.

– Dacă mai mulți bărbați ar ști despre locul ăsta, n-ar mai zice că urăsc să meargă la cumpărături.

Vânzătoarea îi aruncă lui Georgie o privire cunoscătoare.

– Avem o colecție exotică de chiloți bărbătești, iar ușița poate fi deschisă din ambele cabine. Nu se mai putu abține: Trebuie să vă spun că mi-a plăcut de amândoi în *Skip și Scooter*. Toată lumea este așa de entuziasmată că v-ați căsătorit și nu vă lăsați influențați de toate poveștile alea stupide! Fu nevoită să se oprească pentru că intrară mai mulți clienți. Revin imediat dacă aveți nevoie de ceva.

Georgie se uită după ea.

– O listă cu indiferent ce cumpărăm va fi pe internet până la cină. Uleiul de masaj ar fi o variantă sigură.

– Cred că putem lua ceva mai excitant de atât.

– Fără bice și padele. Am depășit de mult perioada sadomaso. La început era amuzant, dar a devenit plictisitor după o vreme să fac toți bărbații ăia adulți să plângă.

El zâmbi.

– Și fără dildouri, chiar dacă știu cât îți dorești unul. Ceea ce nu e o surpriză, din moment ce...

– Vrei să treci peste?

– Peste... Sub... El o atinse deasupra buzelor. Înăuntru...

Un fulger de căldură îi străbătu corpul. Urma să se topească.

El o îndemnă spre colecția de lenjerie, unde în vitrinele luminate delicat era expuse seturi de lenjerie, portjartiere și chiloței minusculi legați în față și transparenți. Toată lenjeria era foarte frumos lucrată și foarte scumpă. Bram ridică un sutien cu un șnur de mătase peste partea superioară a fiecărei cupe.

– Tu cât porți? Cam...

– 75 DD, zise ea.

El ridică o sprânceană și luă un 75 B, care era potrivit, lucru deloc surprinzător ținând cont de cunoștințele lui legate de anatomia feminină. Mai intrară câțiva clienți în magazin, iar toată lumea le oferea spațiu.

– Dar să știi, șopti ea către el, dar și pentru sine, asta nu-i o întâlnire, iar fereastra de la cabina de probă rămâne închisă.

– Asta sigur e o întâlnire. El examină o piesă de lenjerie dintr-o bucată făcută din plasă neagră. Frumoasă lucrătură! Atinse legăturile de satin. Mult mai moale decât pielea.

– Ador pielea!

Ea ridică o pereche de chiloți decoltați din piele pentru bărbați, cu un buzunar în față.

– Nici într-un milion de ani, replică el.

Ea îi fură lenjeria feminină.

– Păcat.

Se înfruntară. El cedă primul.

– Bine, ai câștigat. Facem schimb.

– S-a făcut.

Făcură schimb de obiecte, de parcă nu erau doi actori care jucau bine. Bram adăugă niște sutiene la maldărul ei și niște chiloței care nu aveau partea din mijloc. Ea mai luă câteva obiecte din piele pentru el, dar când găsi o pereche interesantă de pantaloni din piele fără fund, el păru așa de afectat, încât ea îi puse la loc. El făcu la fel, abandonând corsetul ce părea chinuitor.

În sfârșit, făcură schimb de haine, iar vânzătoarea îi conduse în spatele magazinului, la cabina de probă pentru VIP. Ea deschise o ușă de lemn cu lambriuri cu o cheie de modă veche și atârnă articolele lui Georgie pe un cârlig curbat din alamă, apoi îl conduse pe Bram spre cabina lui de probă.

Georgie se afla într-o cabină cu pereți trandafirii, o oglindă înaltă aurită, un taburet tapisat și aplice cu franjuri în nuanțe roz, care ofereau o lumină delicată, ce te punea în valoare. Detaliul cel mai interesant se afla la nivelul ochilor pe peretele din spate – o ușiță pătrată cam de treizeci de centimetri cu o clanță mică rotundă nu atât de subtilă, ca o scoică cu o perlă în ea deschisă parțial.

Era prea mult. Gata cu joaca! Gata. Doar că...

„Nu! Sub nici o formă."

Se auzi un ciocănit în perete.

– Deschide!

Trase de scoică și deschise ușița. Chipul lui Bram se uita la ea prin grilajul negru de fier. Nici pe departe un vizor. Pereții trandafirii vechi care îi încadrau chipul ar fi trebuit să-i feminizeze fața, însă îl făceau să pară și mai masculin. El își frecă maxilarul.

– Sunt jenat să recunosc, dar locul ăsta m-a excitat serios.

Nu era deloc jenat, și atmosfera exagerată din magazin o excitase serios și pe ea. Răsuci verigheta falsă. Poate că Melrose Avenue era doar la câteva străzi distanță, dar acest magazin erotic o făcea să se simtă ca și cum se aflau într-o altă lume. O lume ciudat de sigură, unde bărbații neserioși puteau privi, dar nu puteau atinge. O lume în care totul era despre sex și durerea de cap nu era posibilă.

– Îmi doresc să ne fi uitat la echipamentul de sadomaso, zise el.

Ea nu rezistă să nu se joace cu focul.

– Doar din curiozitate... Pe care din noi doi voiai să legi?

– Pentru început? Pe tine. Vocea lui căpătă o notă joasă, răgușită. Dar ai demonstrat cândva supunerea adecvată, deci putem face schimb. Acum, ce zici să încerci plasa aia neagră pentru mine?

Era aproape irezistibil să nu se joace cu diavolul pe acest teren de joacă sexual.

– Ce primesc la schimb?

– Ce vrei?

Ea se gândi o clipă.

– Dă-te înapoi. Când el se retrase, ea își lipi fața de grilaj și văzu că în cabina lui de probă pereții erau de un auriu-închis, cu bolțuri supradimensionate din fier pentru a ține hainele alese de ea pentru el.

– Boxerii ăia din piele neagră.

– Sub nici o formă!

– Păcat.

Închise ușița.

– Hei!

Ea așteptă înainte să deschidă.

– Te-ai răzgândit?

– Dacă probezi tu prima.

– Sigur. De parcă te cred.

Se mai uitară o dată unul la altul. Ea rămase cu privirea fermă, deși inima îi bătea nebunește.

– Haide, Georgie! Am avut o săptămână proastă. Minimul pe care îl poți face pentru mine este să încerci niște haine.

– Și eu am avut o săptămână proastă, iar astea nu sunt haine. Sunt instrumente sexuale. Dacă îți dorești asta așa de mult, probezi primul.

– Și dacă am proba în același timp?

– De acord.

Ea închise iarăși ușița. Îi tremurau mâinile. Se descălță de pantofii bleumarin. Trecură câteva minute până când el ciocăni de pe partea cealaltă.

– Ești gata?

– Nu. Mă simt stupid.

– *Tu* te simți stupid? Idioțenia asta are suspensor!

– Știu. Eu l-am ales, îți amintești? Și eu sunt cea care ar trebui să se plângă. Fâșiile astea din corset sunt aranjate în așa fel încât nu ascund nimic.

– Deschide ușița. *Acum!*

– M-am răzgândit.

– Număr până la trei, zise el.

– Trebuie să te dai înapoi ca să se vadă.

– Bine. Mă dau înapoi. Unu, doi, *trei!*

Ea deschise ușița și se uită prin ea.

Bram privi și el.

Amândoi erau complet îmbrăcați.

Bram clătină din cap.

– Ai serioase probleme cu încrederea.

Ea mijii ochii.

– Eu măcar m-am descălțat. Tu n-ai făcut nici asta.

– O nouă înțelegere, zise el. Ușița stă deschisă. Tu dai jos un lucru. Eu dau jos unul. Încep eu.

El trase cămașa peste cap.

Știa deja că el avea un piept superb. Petrecuse destul timp uitându-se pe furiș la el. Mușchii erau definiți, dar nu atât de umflați încât să-și piardă mințile. Cât de sexy putea fi un bărbat care toată ziua nu avea nimic mai bun de făcut decât să se antreneze?

– Aștept, zise el.

După un calcul rapid, ea își dădu seama că purta mai multe haine. Chiar făcea asta? A face sex cu Bram nu oferea nici o garanție că el nu avea să o înșele, dar nici prost nu era. Știa că le era urmărită fiecare mișcare și cât de dificil i-ar fi fost lui Bram să scape. Și apoi, Bram alegea mereu drumul mai ușor care, în cazul acesta, era ea.

Își strecură mâna la ceafă și își dădu jos colierul de argint.

– Nu-i corect.

Călătoria ei pe teritoriul diavolului necesita un pic de efort din partea ei.

– Dă-ți jos blugii. Te așteaptă un suspensor.

– Încă sunt încălțat, îți amintești?

Se dădu înapoi ca ea să-l vadă cum se descalță de un singur adidas.

– Trișezi.

Se dădu și ea înapoi și scoase un mic cercel cu diamant de la ureche.

– Uite cine vorbește despre trișat.

El se descălță și de celălalt adidas.

– Eu n-am trișat niciodată în viața mea.

Își scoase celălalt cercel cu diamant.

– Nu te cred.

O șosetă.

– Poate la Pictionary.

Inelul de căsătorie.

În timp ce scoteau fiecare obiect, se retrăgeau pe rând de lângă grilaj ca să fie văzut de celălalt. Înainte și înapoi, înainte și înapoi – un dans senzual al descoperirii și al tăinuirii.

A doua șosetă a lui ajunse pe podea.

– Ți-a turnat vreodată un bărbat miere pe burtă ca apoi să o lingă?

– De zeci de ori. Se jucă încet cu nasturele de sus al bluzei, trăgând de timp, nefiind încă sigură până unde să meargă cu acest spectacol erotic privat. Cât a trecut de la ultima iubită?

– Prea mult.

El băgă degetul mare în gaura nasturelui de la brâu.

– Când?

Ea strânse nasturii roșii din plastic între degete.

– Putem discuta despre asta altă dată?

El deschise nasturele.

– Nu cred.

Asta ar fi trebuit să-i diminueze dorința, dar nu se întâmplă așa.

– Mai târziu. Promit.

– Nu te cred.

– Dacă te păcălesc, poți să mergi pe spatele meu gol încălțată cu pantofi cu toc cui.

– Dacă mă păcălești – nasturele ei de sus păru să se deschidă singur –, nu o să-i mai vezi niciodată.

Își desfăcu bluza nasture cu nasture, apoi lăsă să-i alunece de pe brațe. Purta un sutien alb din dantelă La Perla, cu chiloți asortați, de care el încă nu știa.

El își duse mâna la încheietură. Încet, își dădu jos ceasul – ea uitase de ceasul lui stupid –, rămânând doar în blugi și... orice ar fi avut pe dedesubt. Ea nu reușea să respire complet. Se dădu înapoi și își desfăcu pantalonii bleumarin. Privindu-l direct în ochi, îi dădu jos.

Picioarele fuseseră mereu atuul ei – lungi, slabe și puternice, picioare de dansatoare –, iar privirea lui zăbovi pe ele. Trecură secunde interminabile înainte ca el să facă un pas înapoi și să-și dea pantalonii jos. Purta o pereche de boxeri gri de la End Zone, care se mulau pe o erecție considerabilă. Ea se holbă la el.

– Acum chiloții tăi, zise el apropiindu-se din nou de grilaj.

Niciodată nu fusese așa de excitată și nu se atinseseră nici măcar o dată. Își desfăcu sutienul. Bretelele îi alunecară pe umeri, dar își îndoi mâinile peste cupele din dantelă pentru a le ține pe loc și se îndepărtă de grilaj.

– Muncește pentru asta, șopti ea.

Vocea lui deveni răgușită.

– Va trebui să am încredere în tine de data asta.

El băgă degetele mari în elasticul de la chiloți, îi dădu jos și rămase în fața ei complet gol. Ea privi umerii lui lați, bronzați, pieptul musculos, șoldurile înguste un pic mai palide decât restul corpului. Abia simți cum îi alunecă sutienul printre degete.

– Dă-te înapoi, zise el într-o șoaptă morocănoasă.

El o folosea, iar ea îl folosea pe el, dar nu-i păsa. Se mută în mijlocul cabinei și își dădu jos chiloțeii minusculi din nailon. El o privi cu atâta intensitate încât ei i se făcu pielea de găină. El fusese cu femei mult mai frumoase, dar ea nu simți nici un pic din nesiguranța cruntă pe care o simțise cu Lance. Acesta era Bram.

Nu-i păsa de părerea lui. Îi păsa doar de corpul lui. Își înclină capul.

– Dă-te înapoi ca să te văd din nou.

Dar răbdarea lui se terminase.

– Jocul s-a terminat. Plecăm de aici. Acum!

Ea nu voia să plece. Voia să rămână în lumea aceea a fanteziilor senzuale pentru totdeauna. Ea luă sutienul albastru ca gheața din cârligul în care era atârnat.

– Mă întrebă cum îmi vine ăsta.

– Te îmbraci?

– Trebuie să probez ca să văd cum îmi vine.

Se întoarse cu fundul gol la el și își puse sutienul. Fiecare cupă era din trei petale mătăsoase. Se întoarse din nou cu fața spre el și, fără vreun cuvânt, desfăcu fiecare petală – mai întâi pe cele din lateral, apoi pe cele din mijloc. Foarte lent.

Ochii lui sclipiră prin grilaj.

– Mă omori.

– Știu. Luă chiloții din set și se dădu înapoi ca el să o poată privi cum îi îmbracă. Erau decupați între picioare. Aștia se potrivesc bine, nu crezi?

– Nu pot gândi. Vino aici!

Ea se apropie încet de ușiță. Când ajunse acolo, el șopti:

– Mai aproape.

Își lipiră chipurile de grilaj, iar gurile li se întâlniră prin vârtejurile de metal negru. Doar gurile.

Și apoi se mișcă pământul.

Chiar se mișcă.

Sau cel puțin peretele. Ea deschise ochii. Scoase un sunet de uimire când obstacolul dintre ei mișcă. Ar fi trebuit să-și dea seama că un magazin inventiv precum Provocator nu ar fi trecut cu vederea așa ceva. Sentimentul ei de siguranță dispăru.

Bram se dădu în spate, apoi intră în cabina ei.

– Nu știe toată lumea despre ușă.

Ea nu făcuse niciodată sex fără să fie îndrăgostită, iar Bram promitea doar senzații perverse. Știa cât era

de duplicitar, de neserios. Nu își făcea iluzii. Ochii îi erau larg deschiși. Exact cum voia ea.

- Asta e doar prima noastră întâlnire.

- Ce întâlnire!

El închise ușa în urma lui și se uită la sânii ei goi, scoși la iveală de sutienul cu cupe deschise.

- Doamnă, îmi place lenjeria ta.

Îi atinse sfârcul cu dosul degetelor. Apucă una dintre petalele străvezii, o ridică și o puse la loc. Apoi o supse prin fragila barieră.

Ei i se înmuiară picioarele. O trase pe canapeaua tapițată astfel încât ea să-l încalece. Se sărutară. El suptse. Ea își înfipse degetele în părul lui și își mușcă buzele ca să nu țipe. Coapsele lui le desfăcuseră pe ale ei. Încă purta chiloțeii decupați între picioare. El despărți materialul de nailon, intră între buzele ei și se jucă până când ea ajunse să tremure de dorință.

Când nu mai putu suporta, își sprijini genunchii de canapea, se ridică peste el și îl primi încet în corpul ei.

El respira precipitat, dar nu încercă să se împingă în ea. Îi oferi în schimb tot timpul de care avea nevoie ca să-l accepte. Iar ea profită. Profită pervers. Imediat ce el intră câțiva centimetri cu greu, ea renunță și o luă de la capăt. Umerii lui deveniră alunecoși din cauza transpirației. Nu-i păsa de nevoia lui - dacă îi oferea sau nu plăcere. Nu-i păsa de sentimentele, de fanteziile, de egoul lui. O interesa doar ce putea el să facă pentru ea. Și dacă nu o satisfăcea - dacă la sfârșit se dovedea a fi un neisprăvit -, nu avea să-i găsească scuze cum făcuse cu Lance. Intenționa să se plângă mult și tare până când el avea să facă totul cum trebuia. Deși nu părea să fie deloc cazul de data asta.

- Vei plăti pentru asta, zise el printre dinți.

Dar o lăsă să facă tot ce voia, până când își pierdu așa de tare controlul încât fu nevoită să renunțe la joc. Abia atunci el își înfipse degetele în fesele ei și intră tot în ea.

Nu puteau să scoată nici un sunet. Doar un perete subțire îi proteja. El își îngropă chipul în sânii ei și o frecă unde trupurile lor se uneau. Ea se arcui pe mâna lui, dădu capul pe spate, se prinse de umerii lui și i se alătură în acea cursă sălbatică, silențioasă.

Fără să-l iubească. Doar folosindu-l.

El se cutremură. Ea își aruncă capul pe spate.

Eliberarea...

De partea practică își dădu seama abia după. Urmele. Lenjeria folosită pe care nu o plătiseră. Soțul incomod. Când se desprinseră unul de celălalt, își reveni. Trebuia să se asigure că el înțelegea că asta nu schimbase nimic.

– Bravo, Skipper! Ea se ridică în picioare. Nu ești George Clooney, dar promiți.

El se îndreptă spre ușa ascunsă, apoi îi privi corpul de parcă își marca teritoriul.

– Măcar asta răspunde la o întrebare.

– Ce întrebare?

El îi zâmbi leneș.

– În sfârșit, îmi amintesc ce s-a petrecut în noaptea aia în Vegas.

capitolul 14

Chaz văzu pe fereastră Honda de un albastru-închis a lui Aaron oprindu-se în curte. Câteva minute mai târziu, se deschise ușa de la intrare. Era complet răvășit. Ea veni în hol pentru a-l întâmpina, dar el avea doar geanta lui neagră de tocilar, fără punga de gogoși la care se aștepta ea. Nu păru bucuros să o vadă și încercă să treacă doar salutând-o din cap, dar ea blocă baza scărilor.

– Ce ai mâncat la micul dejun?

– Lasă-mă în pace, Chaz! Nu ești mama.

Ea își propti un braț în perete și pe celălalt pe balustradă. El începu să transpire, deși nu era caniculă afară.

– Fac pariu că îi făcea băieţelului ei ouă şi cârnaţi în fiecare dimineaţă, cu o porţie mare de clătite.

– Am mâncat un bol de cereale.

– Ţi-am zis că o să-ţi pregătesc eu micul dejun.

– Nu mai vreau. Data trecută am primit două albuşuri bătute.

– Şi pâine prăjită şi o portocală. Nu te mai purta ca un copil! Trebuie să îţi înfrunţi problemele în loc să încerci să le mănânci.

– Deci acum eşti psihiatru. Îi îndepărtă braţul de pe perete şi trecu de ea. Ai doar 23 de ani. Ce naiba ştii tu despre asta?

El nu vorbea urât niciodată, iar ei îi plăcea că îi intra-se suficient pe sub piele cât să-l enerveze. Îl urmă sus.

– Deci te-ai văzut cu Becky weekendul ăsta?

Când ajunseră sus, el abia respira.

– N-ar fi trebuit să-ţi povestesc niciodată despre ea.

Becky locuia în apartamentul de lângă al lui. Aaron era amorezat de ea, dar Becky abia ştia că el exista, de parcă asta era vreo mare surpriză. Se părea că era o tocilară, la fel ca Aaron, şi arăta bine, dar nu era frumoasă, ceea ce însemna că el ar putea avea o şansă cu ea dacă slăbea, se tundea, îşi cumpăra nişte haine decente şi înceta să se poarte ca un tocilar.

– Ai încercat să vorbeşti cu ea, aşa cum ţi-am zis?

– Am de lucru.

– Ai încercat?

Îi spusese să fie prietenos, dar nu prea prietenos, ceea ce însemna că trebuia să evite râsul ăla ca un grohăitul de porc. Şi nu putea să vorbească despre jocuri video. Niciodată.

– Nu am văzut-o.

– Ba ai văzut-o. Ea veni după el în biroul lui Georgie. Ai văzut-o, dar n-ai avut curaj să-i vorbeşti. Cât de greu e să zici bună şi să o întrebi cum îi merge?

– Cred că aş putea să fiu un pic mai original de atât.

– Când încerci să fii original, ești doar ciudat. Fii cool măcar o dată. Doar „Bună" și „Ce mai faci?" Ți-ai adus șortul pentru înot, așa cum ți-am spus?

El își lăsă geanta neagră pe scaun.

– Nu ești nici antrenorul meu personal.

– L-ai adus?

– Nu știu. Poate.

Ea credea că făcea progrese. El o lăsa să-i pregătească prânzul și încetase să-și aducă mâncare nesănătoasă, pentru că știa că ea i-o găsea și o arunca. Trecuseră doar trei săptămâni, dar era destul de sigură că burta lui începea să scadă.

– Înoți o jumătate de oră diseară înainte să pleci acasă. Vorbesc serios.

– Ai putea să lucrezi cu tine însăți o vreme în loc să o faci cu alți oameni. Se așeză pe scaunul de la computer. Ai putea să te ocupi de tulburarea de personalitate, de exemplu.

– Îmi place tulburarea mea de personalitate. Ține ciudații la distanță. Rânji. Deși în acest moment nu pare să prea funcționeze.

De fapt, Aaron nu era un ciudat. Era un tip de treabă, și ea îl admira în secret pentru cât era de inteligent. Dar era complet aiurit. Și singur. Dacă făcea ce-i spunea ea, credea că îl putea îndrepta suficient cât să-și găsească o fată. Nu vreo frumusețe, ci una inteligentă ca el.

– Prânzul este la ora douăsprezece și jumătate, zise ea. Să nu întârzii!

Când se întoarse pentru a coborî scările, o văzu pe Georgie stând în ușa biroului, filmând totul cu camera ei video.

Chaz își puse mâinile în șolduri.

– Să știi că nu-i legal să filmezi oamenii fără permisiunea lor!

Georgie rămase cu ochiul lipit de cameră.

– Ia-ți un avocat!

Chaz tropăi pe hol și se îndreptă spre scările din spate. Georgie era ultima persoană cu care voia să vorbească

acum. Cu o zi în urmă, când Georgie și Bram reveniseră acasă, amândoi se purtaseră ciudat. Georgie avea o urmă de iritație de barbă pe gât și nu se uita la Bram, care îi tot zâmbea în felul ăla isteț. Chaz nu își dădea seama ce se întâmpla între ei. Credeau că ea nu-și dăduse seama că ei dormeau în camere separate - de parcă Georgie știa să facă un pat să arate pe jumătate bine făcut. Deci ce se petrecuse cu o zi în urmă?

Chaz se gândi la câți bani putea să facă dacă se ducea la un tabloid și ar fi povestit despre faimoșii proaspăt căsătoriți și paturile lor separate. Poate că ar fi făcut-o dacă asta ar fi rănit-o doar pe Georgie. Dar l-ar fi rănit și pe Bram.

Georgie o urmă în jos pe scări.

- De ce te porți așa de urât cu Aaron?

Chaz ar fi putut să pună și ea câteva întrebări, cum ar fi fost de ce Georgie se purta așa de urât cu Bram, ce se întâmplase cu o zi în urmă și de ce dormise tot în patul ei? Dar învățase să țină pentru ea ce știa până când avea un motiv să folosească asta.

- Am o întrebare mai bună, răspunse Chaz. De ce nu ai încercat să-l ajuți pe Aaron? Este un dezastru! Abia poate să urce scările fără să facă infarct.

- Ție îți place să faci curat după dezastre.

- Și ce dacă?

Toată treaba cu camera video era ciudată. Nu știa de ce Georgie continua să o filmeze sau de ce ea nu refuza să vorbească. Dar de fiecare dată când Georgie venea după ea cu camera aia, Chaz se trezea vorbind. Era ca și cum... ca și cum, dacă vorbea despre ea în fața camerei, asta o făcea cumva importantă. De parcă viața ei era specială și avea ceva demn de zis.

Ajunseră la baza scărilor, iar Georgie o urmă în bucătărie.

- Spune-mi ce s-a întâmplat după ce ai plecat din Barstow.

- Ți-am zis. Am venit în L.A. și am găsit un loc unde să stau departe de Sunset.

– Nu cred că aveai bani. Cum ai făcut rost de bani de chirie?

– M-am angajat. Cum crezi?

– Muncind ce?

– Trebuie să fac merg la baie. Se îndreptă spre mica baie de lângă bucătărie. Mă urmezi și aici?

Închise ușa și o încuie. Nimeni nu o putea face vreodată să vorbească despre ce se întâmplase când ajunsese în L.A. Nimeni.

Când ieși, Georgie dispăruse, iar Bram termina o convorbire telefonică. Ea luă o cârpă de vase și șterse tejgheaua.

– Spune-i lui Georgie să înceteze să mă mai urmărească peste tot cu camera aia de filmat, zise ea când el închise.

– Este greu să-i spui ceva lui Georgie.

Scoase carafa cu ceai rece din frigider.

– Care e treaba cu ea? De ce tot face asta?

– Cine știe? Acum vreo două zile, am văzut-o filmându-le pe femeile care fac curat în casă. Vorbea cu ele în spaniolă.

Chaz nu voia să recunoască, dar nu-i plăcea ideea că Georgie filma pe altcineva în afară de ea.

– Bun. Poate nu mă mai deranjează așa de mult.

Bram își butona telefonul mobil.

– Încă nu ai făcut-o?

Ea deschise mașina de spălat vase și băgă paharele de la micul dejun.

– Mă gândesc la asta.

– Chaz, lumea de afară e mare! Nu te poți ascunde aici pentru totdeauna.

– Nu mă ascund! Acum mă lași? Mâine-seară vin oameni la cină, și eu am multe lucruri de făcut.

El clătină din cap.

– Uneori, cred că nu ți-am făcut un favor dându-ți de lucru.

Se înșela. Îi făcuse cel mai mare favor din viața ei, iar ea nu putea uita niciodată.

*

În acea după-amiază, în vreme ce Georgie se îmbrăca pentru paparazzi, se tot întreba de ce sexul cu un băiat rău era mult mai palpitant decât sexul cu un tip decent. Chiar dacă tipul ăla decent o părăsise pentru altă femeie. Atunci de ce dormise singură azi-noapte? Pentru că ieri fusese prea bine. Prea amuzant. Prea delicios de desfrânat. Atât de fără noimă și necomplicat încât nu era pregătită să strice asta cu viața reală. Își dorise să înțeleagă și Bram că nu se transformase într-o pradă ușoară doar pentru că fusese cea mai palpitantă escapadă sexuală din viața ei. Dar avusese nevoie de toată voința pentru a-l îndepărta și nu-i plăcuse privirea lui când îi spusese că avea să doarmă singură.

Ieșiră din casă pentru o cafea pe la jumătatea dimineții și o sesiune foto. Ea hotărî că cea mai bună cale de a reveni la normal era să înceapă o ceartă.

– Nu mai fredona! Se încruntă la el de pe locul din dreapta. Doar crezi că poți cânta.

– Ce te roade? Nu eu, din păcate.

– Ești dezgustător.

– Hei, ce s-a întâmplat cu faimosul tău simț al umorului?

– Tu.

– Bănuiesc că ar fi de ajuns. Începu să fredoneze câteva note din *It's the Hard-knock Life* doar ca să o provoace. Ieri după-amiază ai fost mult mai prietenoasă. Cu *mult*.

– Aia a fost patimă, prietene. Te foloseam.

– Și o făceai foarte bine.

Nu-i plăcea că el refuza să intre în cearta de care ea avea nevoie.

– N-ar fi trebuit să spui că îți amintești ce s-a întâmplat în noaptea aia în Vegas când de fapt nu ți-ai amintit.

– O iau prin eliminare. Îți garantez că unul din noi a adormit înainte să se întâmple ceva, pentru că, dacă am fi terminat, mi-aș fi amintit.

Măcar o dată înclina să-l creadă.

Paparazzi îi înconjurară când ieșiră din The Coffee Bean & Tea Leaf. Georgie se gândi la milioanele de poze

pe care le văzuse cu vedete având fie căni de cafea, fie sticle de apă. De când devenise deshidratarea riscul meseriei de a fi vedetă?

– Aici! Uitați-vă aici!

– Ceva planuri pentru weekend?

– Încă sunteți un cuplu solid?

– Ca o stâncă. Bram o strânse mai tare de talie și șopti: Dacă erai chiar așa de dură cum pretinzi că ești, nu ai fi fugit în pătuțul tău azi-noapte.

Ea se uită zâmbind la el.

– Ți-am zis. Mi-a venit ciclul.

Îi zâmbi și el.

– Și eu ți-am zis că nu îmi pasă.

Lui Lance îi păsa. Fusese atent cu ea, dar sexul cu o femeie la menstruație nu era ceva ce-i plăcea. Asta nu însemna că îi venise ciclul.

– Este clar că nu m-am făcut înțeleasă, șopti ea, jucând rolul prădătorului sexual în timp ce camerele le făceau poze. Ai luat audiția ieri la Provocator. De acum înainte, singurul tău rol este să mă servești. Când și unde vreau eu. Și acum nu vreau.

Mincinoasă. Sigur că voia, și o voia cu el. Experiența avută cu o zi în urmă fusese incredibilă mai ales pentru că fusese cu superbul, inutilul și depravatul Bram Shepard. Pentru el, sexul nu era mai mult decât o strângere de mână, iar asta îi oferea o libertate nouă și palpitantă. Falsul – și posibil alcoolicul – ei soț nu ar fi putut niciodată să aibă asupra ei puterea pe care o avea Lance. Lângă Bram nu s-ar fi agitat că neglijeul nu era suficient de atrăgător pentru a-l ademeni sau nu s-ar fi simțit ca și cum trebuia să citească cel mai recent manual de sex pentru a-l ține interesat. Cui îi păsa? La fel de bine ar fi putut să nu se mai radă pe picioare.

El o sărută pe vârful urechii.

– Ca să ne înțelegem, Scoot. Nu ți-a venit ciclul. Ți s-a făcut frică pentru că ți-e teamă că nu-mi faci față.

– Nu-i adevărat.

El flutură din mână pentru ultima dată spre fotografi și o trase spre stradă, vorbind să-l audă doar ea:

– Acestor restricții pe care tot încerci să le impui...

El îi atinse spatele cu degetele. Nu le voi mai acorda atenție.

Lui Bram îi plăcea să se joace cu Georgie – mental și fizic. Cu o zi în urmă, îl șocase teribil. În mintea lui, Georgie și Scooter fuseseră mai mereu aceeași persoană, dar Scooter nu ar fi făcut un asemenea spectacol pentru nimic în lume. Ce se petrecuse la Provocator demonstra că Ratatul nu reușise să-i smulgă toată încrederea în sine, ceva ce devenise tot mai evident în ultimele săptămâni. Faptul că Lance o schimbase pe Georgie pentru un sloi precum Jade îi provoca mai multă plăcere lui Bram decât ar fi trebuit.

În vreme ce se întorceau după plimbarea lor la cafea, pe el îl bătea gândul să o facă să se dezbrace imediat – nu i-ar fi luat prea mult –, dar Aaron îi strică planurile întâmpinându-i la ușă.

– A sunat secretara lui Rory Keene. Ești invitată la ea acasă pentru un pahar de vin la ora cinci.

Bram se bucură în sinea lui. Sperase ca afecțiunea lui Rory față de Georgie să se transforme într-o ocazie de a se întâlni față în față cu ea ca el să-și poată susține propriul proiect, personal, nu prin intermediul oamenilor ei. Rânji și se jucă cu cheile de la mașină.

– Sun-o și spune-i că vom fi acolo.

Aaron își împinse ochelarii pe nas.

– Nu a zis nimic de tine, Bram. Doar despre Georgie.

Bram strânse cheile în mână.

– S-a referit la amândoi.

– Nu cred. A zis să-i transmit lui Georgie să nu se îmbrace elegant pentru că vor fi doar ele două.

Aaron se retrase repede.

Bram scoase o serie de înjurături. Rory încă îl ținea la distanță. Adora scenariul pentru *Casa din copac*, dar, după spusele omului ei de la dezvoltare, nu avea de gând

să sprijine filmul dacă el nu renunța la postura de pro-
ducător și actor în rolul principal, ceea ce însemna ș
renunțe la scopul de a-și relua cariera. Uneori, se gândea
că putea să cumpere un anunț în *Variety* și să spună că
nu mai era același copil sălbatic care nu avea puterea
de a supraviețui propriului succes. Sau poate un simplu
mesaj... „Sau o blestemată a doua șansă?"

Dacă Rory s-ar fi întâlnit personal cu el! Dar cel mai
aproape de ea ajunsese în noaptea cu incidentul din
curtea ei. Câteva zile mai târziu, se strecurase în curtea
ei prin poarta din spate cu o sticlă de șampanie Cristal
pentru a-și cere scuze că o trezise, dar unul dintre lacheii
ei îi luase șampania și închisese ușa.

O săgetă cu privirea pe Georgie. Mulțumită mâncării
gătite de Chaz, pusese pe ea destule kilograme ca acei
ochi mari și verzi ce se uitau la el printre șuvițele bretonului să nu mai fie băgați în orbite și părul ei negru și
lucios se curba în jurul obrajilor mai plini.

– Te aștept în biroul meu în zece minute.

Ea deschise gura să-l trimită la dracu', dar el era
pregătit.

– Dacă ești interesată să vezi scenariul pentru *Casa din copac*...

Știa că îi atrăsese atenția și plecă fără să se uite în
urmă.

Ea îl făcu să o aștepte cu zece minute mai mult decât
îi zisese el. Nu se folosise de timp pentru a se schimba
de haine și încă purta ținuta de la ieșirea la cafea pentru
paparazzi: o bluză de un galben lămâie, cu un modest
decolteu rotund, un cardigan subțire ca o pânză de pă-
ianjen și pantaloni cu croială largă, cu dungi verzi și bej
pe care doar cineva slab ca ea i-ar fi putut purta. Ținuta
mai mult dezvăluia decât ascundea, ceea ce o făcea ex-
trem de sexy.

Ea făcu prima mișcare în acest joc nou pe care îl juca
înclinând capul spre posterul cu Jake Koranda în rolul
Bird Dog Caliber.

– Iată un bărbat adevărat!

– Sigur îi voi transmite că ai spus asta. Strângea în pumn o minge de cauciuc pentru antrenament, uitându-se la Humphrey Bogart în *Revolta de pe Caine*. Măcar o dată am nevoie de un pic de cooperare din partea ta.

Ea păru ofensată.

– Cum adică *măcar o dată?* Eu mereu sunt cooperantă.

Se așeză pe canapea. Bine, în mare parte cooperantă cu alți oameni, dar...

– Încetează să te prostești și ascultă! Strânse mingea în palmă și arătă cu degetul spre ea. Nu mă sabota cu Rory Keene!

– Nu aș face asta.

– Nu ai face-o? Lui Rory îi place totul la proiectul *Casa din copac*, cu excepția...

– ... ta? Ea mări ochii aceia mari. Din cauză că ai o reputație proastă.

– Mersi că mi-o spui. Puse mingea pe birou. Trebuie să fac acest film, Georgie. Eu și numai eu. Trebuie să o convingi că m-am transformat în soțul anului.

– Dar nu ai făcut-o.

– Prefă-te!

– Îmi ceri ajutorul?

Iar ochii mari ai orfanei Annie... Dar Georgie fusese mereu o actriță de echipă, iar el credea că avea să-l ajute, după ce mai întâi făcea pe dificila.

Ea duse un deget la obraz.

– Dacă eu mă dau bine pe lângă Rory pentru tine, ce obțin în schimb?

– Sex fierbinte și recunoștința mea eternă.

Ea pretinse că se gândește.

– Nu. Nu-i destul.

– O las pe Meg să stea în casa de oaspeți.

– Meg stă deja în casa de oaspeți.

– Hai să mă exprim altfel. Nu îi fac avansuri cât stă în casa de oaspeți.

– Oricum nu îi vei face avansuri. O tratezi de parcă ar avea 12 ani. Ea trecu, în sfârșit, la afaceri. Vreau să citesc

scenariul înainte de a mă întâlni cu Rory în după-amiaza asta. Dă-mi-l!

– Ți-am zis că te las să-l vezi.

– Da, dar nu mi-ai spus că mă vei lăsa să-l citesc.

– Ai observat asta.

Ea întinse mâna.

El ezită.

– Nu ai cel mai bun discernământ când vine vorba de scenarii. Ai jucat în *Vara în oraș*.

– Și în *Oameni frumoși*, alt eșec. Și în *Cake Walk*, pe care încă nu l-ai văzut și pe care îți recomand să nu-l vezi. Ea mișcă mâna spre el. Toate sunt în trecut. Te uiți la o nouă Georgie York acum. Dă-mi-l!

Nu mai era fraiera care fusese cândva, așa că el nu prea avea de ales. Scoase scenariul legat din sertarul din mijloc, cel în care ea căutase în urmă cu trei săptămâni și găsise doar un telefon stricat. Îl smulse înainte ca el să se răzgândească, flutură veselă din mână și plecă.

Ura să ceară ajutorul cuiva, mai ales lui Georgie. Se lăsă pe scaun pentru a cugeta. Cum nu ajunse la nici o concluzie, reveni la computerul lui. Deși scenariul fusese bun, tot trebuise să lucreze la el și reparase câte o scenă pe ici, pe colo. Își imagină ce ar fi spus Georgie dacă ar fi aflat că unul care nu terminase nici liceul maimuțărea cuvintele lui Sarah Carter. Sau, mai rău, cât ar fi râs dacă ar fi aflat că scrisese un scenariu singur!

Doar că ea nu ar râde. Spre deosebire de el, ea nu avea un oscior rău în corpul ei și și-o putea imagina și cum ar fi adunat câteva cuvinte bine intenționate de încurajare.

Ideea îi rămase în gât. N-avea nevoie de încurajări false din partea nimănui, cu atât mai mult a lui Georgie. Se ridicase singur, își distrusese viața singur și acum făcea același lucru. De unul singur.

Georgie nu ar fi putut să citească mai repede și termină scenariul în două ore. Era la fel de uluitor precum cartea. O ocazie incredibilă... Și nu doar pentru Bram.

Casa din copac era povestea lui Danny Grimes, un bărbat care fusese închis pe nedrept pentru că abuzase sexual un copil. Eliberat după o chestiune de procedură din cauza bolii terminale a tatălui său, este forțat să se întoarcă în orașul natal și să înfrunte orașul și pe nemiloasa femeie procuror, care acum este senator al statului și care ascunsese dovezi ADN pentru a se asigura că avea să fie condamnat. Autoizolarea pe care Danny și-o impune este amenințată de bănuiala că fata din casa vecină este abuzată de tatăl ei. Scenariul era puternic și sfâșietor, plin de personaje fascinante și complexe, nici unul nefiind ceea ce părea.

Îl găsi pe Bram înotând în piscină. Rămase pe margine, în apropierea cascadei, și se foi nerăbdătoare de pe un picior pe celălalt, așteptând ca el să se oprească. El o văzu, dar continuă să înoate. Ea luă paleta de adunat frunze și îl lovi în cap.

- Hei!

Apa se împrăștie când el se întoarse.

Ea inspiră adânc.

- Vreau să o joc pe Helene.

- Mult succes!

El băgă capul în apă și înotă spre scara de pe partea cealaltă a piscinei.

Ea lăsa paleta de adunat frunze. Inima îi bătea cu entuziasm. Când terminase de citit prima scenă, știuse că trebuia să o joace pe femeia procuror rece și ambițioasă. Era exact oportunitatea pe care o aștepta. A o juca pe Helene ar fi redus anii în care primise aceleași roluri și i-ar fi oferit provocarea pe care o voia cu disperare. Se îndreptă spre scară.

- Scenariul este sclipitor. Impresionant până la oase, complex, profund! Așa cum ai zis că este. Trebuie să o joc pe Helene! Vorbesc serios.

Apa îi șiroia pe corp când ieși din piscină.

- În cazul în care n-ai fost atentă, am o mică problemă în a obține finanțare pentru film, așa că femeia care o joacă pe Helene este ultimul lucru la care mă gândesc.

Ea luă prosopul și i-l dădu.

– Dar dacă obții undă verde... Singurul motiv pentru care nimeni nu mă vede ca pe o actriță bună pentru roluri dramatice este că nu am primit o șansă de a arăta ce pot să fac. Și nu-mi spune că audiența n-ar putea trece peste noi doi ca fiind Skip și Scooter. Povestea de iubire este între Danny și asistenta la domiciliu, nu Helene. Știu exact cum să joc rolul ăsta. Și voi lucra pentru asta.

– Concluzia, Georgie, este că, dacă fac filmul, tot nu o vei juca pe Helene. Se frecă cu prosopul pe cap, apoi îl puse în jurul gâtului. Ținând cont de cariera mea recentă lipsită de strălucire, acest film are nevoie de o actriță care a dovedit că are recorduri la box-office. Și, hai să fim onești, fața ta vinde mai multe tabloide decât bilete de film.

Ea refuza să cedeze.

– Gândește-te la toată valoarea publicității cu noi doi făcând un film împreună! Audiența va sta la coadă să vadă dacă reușim.

– Nu putem. El lăsă prosopul pe scaun. Georgie, toată discuția asta este mai mult decât prematură.

– Tu crezi că eu nu pot juca un personaj complex? Tu poți, dar eu nu? Greșești. Posed disciplina și concentrarea necesare pentru a reuși.

– Ceea ce înseamnă că tu crezi că eu nu le am.

Nu voia să-l insulte în față, dar adevărul era adevăr.

– Nu te poți baza pe trucuri pentru a-l juca pe Danny. Este înverșunat și chinuit. A trecut prin ceva ce nimeni nu ar trebui să treacă vreodată.

– Am materialul ăsta de mai bine de un an, replică el. Știu exact ce îl mișcă. Acum, în loc să te certi, de ce nu-ți folosești creierul pentru a te gândi cum să o convingi pe Rory Keene că sunt un cetățean serios din Hollywood și că trebuie să discute cu mine?

Georgie folosi poarta din spate. Vila albă din cărămidă în stil normand a lui Rory era mai mare decât casa lui Bram, dar nici pe departe la fel de primitoare.

Din spate, terase panoramice dădeau spre piscină și grădini stilate. Rory stătea la umbră pe o terasă laterală, pe o canapea cu cadru din fier forjat și acoperită cu perne de un portocaliu vibrant. Cu părul ei blond strâns într-o coadă și picioarele strânse sub ea, Rory părea o mamă obișnuită, dar nu era. Chiar și într-un cadru lejer emana încrederea rece, intimidantă a directoarei formidabile de studio.

Dădu la o parte scenariul pe care îl citea și îi oferi lui Georgie un pahar de șampanie. Acum, când Bram nu mai era singurul cu o mizã, Georgie se luptă să-și controleze nervozitatea când acceptă băutura și se așeză pe scaunul de lângă ea. Discutară despre încasările din weekendul trecut la box-office și despre succesul unui nou film Jack Black. Într-un final, Rory trecu la motivul invitației.

- Georgie, e un pic ciudat... Privirea ei fermă indica faptul că asta nu o deranja așa de mult. De când au ieșit pozele alea îngrozitoare, îmi tot spun să-mi văd de ale mele, dar nu pot. Dacă ai păți ceva, nu mi-aș ierta-o niciodată.

Georgie nu se așteptase la asta și se simți rușinată. Poate că trecuse ce era mai rău din bârfele din tabloide, dar era evident că Rory nu era așa de ușor de convins.

- Nu te mai gândi. Serios. Totul este în regulă. Acum povestește-mi despre casă. Am fost surprinsă să aud că este închiriată.

Rory bău din șampanie, apoi puse paharul pe masa de lângă ea.

- Studioul o închiriază. E versiunea noastră pentru Casa Albă. Am apartamentul meu privat, dar avem o aripă separată pentru invitați speciali – VIP-uri din corporații, regizori, producători, pe cine vrem noi să curtăm. Acum găzduim niște cineași internaționali incredibil de talentați – parte din proiectul pe care îl conduc.

- Sunt sigură că sunt flatați să fie invitați aici.

- Un personal special are grijă de ei. Eu nu trebuie să mă întreț cu nimeni dacă nu vreau. Rory își lăsă

picioarele jos și se întoarse cu toată forța ochilor ei de gheață spre Georgie. Dacă te simți vreodată incomod, de parcă ai nevoie să pleci repede, poți să vii aici oricând, zi sau noapte.

Georgie nu știa ce detesta mai mult – ideea că Rory îl credea pe Bram unul care își bătea nevasta sau faptul că ea credea că Georgie avea așa de puțin respect de sine încât să se lase abuzată.

– Fotografiile alea au fost înșelătoare, Rory. Știu că părea că ne certăm, dar nu a fost așa. Sincer. Bram nu m-ar răni niciodată. Mă înnebunește, da! Dar nu m-ar răni niciodată fizic.

– Femeile nu gândesc mereu rațional când vine vorba de bărbați precum Bram Shepard, zise Rory. Și după ce ai pățit cu Lance...

– Mă impresionează preocuparea ta. Serios. Dar nu-i nevoie. Georgie nu putea să lase lucrurile așa. Ai încercat să ai grijă de mine și înainte. Îți sunt recunoscătoare, dar mă tot întreb de ce.

– Nu-ți amintești ce ai făcut pentru mine, nu-i așa?

– Sper că ți-am împrumutat o pereche de cercei superbi cu diamante pe care ești pe cale să mi-i returnezi.

Rory afișă un zâmbet ca de zeiță a zăpezii.

– N-ai un astfel de noroc. Ridică paharul cu șampanie și îi învârti piciorul. Când am lucrat la *Skip* și *Scooter*, tu erai mereu amabilă cu echipa.

Georgie nu înțelesese niciodată vedetele care le făceau viața imposibilă oamenilor a căror slujbă era să-i facă să arate bine. Și apoi, tatăl ei nu ar fi tolerat un comportament de divă. Cu toate astea, faptul că fusese amabilă cu echipa nu i se părea un motiv suficient pentru ca Rory să își tot ofere ajutorul.

– Și mie îmi place să văd că oamenii de treabă au succes.

Rory mai luă o gură de șampanie. Georgie nu simțea că avea cine știe ce succes acum.

– Ai fost cea mai bună asistentă de producție pe care a avut-o serialul vreodată. Mi-a părut rău că ai stat doar un sezon.

– Este un serial la care era destul de greu să lucrezi. Mult testosteron.

Georgie își aminti felul în care îl tachinase pe Bram că îi făcuse zile fripte, dar acum nu i se mai părea așa de amuzant.

– Bram te-a hărțuit, nu-i așa?

– În fiecare zi. Ea trase absentă de un cercel cu diamant. Dar prietenii lui erau adevărata problemă.

– Erau niște ratați. O adunătură de paraziți care trăiau pe spinarea lui. Sunt fericită că a scăpat de ei.

Scăpase de toată lumea, ceea ce părea ciudat pentru cineva care cândva fusese înconjurat de oameni.

– Îmi puneau poze pornografice pe clipboard, zise rece Rory. Mă trăgeau de sutien când treceam pe lângă. Uneori, era mai rău.

– Și Bram nu i-a oprit?

– Nu cred că știa despre lucrurile mai rele. Dar erau prietenii lui, iar el era cel care insista să fie primiți pe platouri. Când am încercat să discut cu el, mi-a zis să o las mai moale. Își sprijini încheietura de coapsă. Apoi, într-o după-amiază, doi dintre ei m-au încolțit.

Georgie se îndreptă în scaun.

– Acum îmi amintesc. În ziua aceea terminasem de filmat, dar uitasem o carte pe platouri. M-am întors să o iau și i-am văzut cum te lipiseră de zid. Uitasem că tu erai.

– Eu eram. Ai început să țipi la ei și le-ai dai vreo doi pumni. Poate că erai doar o adolescentă, dar aveai mai multă putere decât un asistent de producție junior, iar ei au dat înapoi. Apoi te-ai dus la producători. Li s-a interzis să mai intre în platouri, și Bram n-a putut să facă nimic. Ea își înclină capul aproape imperceptibil. N-am uitat niciodată cum te-ai dus să te bați pentru mine.

– Sunt sigură că oricine ar fi făcut la fel.

– Cine știe? Ideea este că eu nu-mi uit prietenii.

Georgie se gândi la Bram.

– Bănuiesc că nu-ți uiți nici dușmanii.

Rory ridică o sprânceană.

– Îi uit doar dacă studioul face mulți bani.

Georgie zâmbi, apoi deveni serioasă.

– Dacă între tine și Bram n-ar fi povestea asta veche, s-ar schimba ce simți pentru *Casa din copac?*

– Un studio investește în mai mult decât un scenariu. Investește în întregul pachet.

– Iar în cazul de față, Bram este piesa centrală.

– Nu are nici un pic de experiență pentru un asemenea proiect.

Bram era în branșă din adolescență. Caracterul lui, nu de lipsa de experiență o făcea pe Rory să fie reticentă, iar ea nu era genul care să facă vreun compromis efort.

– Și-a câștigat proasta reputație, Georgie. A dezamăgit mulți oameni.

– Știu. Dar... oamenii se schimbă. Nu l-am văzut niciodată așa de interesat de ceva.

Rory îi oferi un zâmbet distant de Hollywood care însemna că deja se hotărâse. Avându-l pe Paul drept tată, Georgie nu avusese niciodată nevoie să fie insistentă, dar nimeni altcineva nu putea să ducă această luptă. Își dorea cu disperare șansa de a o juca pe Helene, iar succesul lui Bram era biletul ei.

– Cred că pasiunea contează mult când este vorba de a face un film măreț. Toată experiența din lume nu înseamnă nimic dacă cineastul nu este îndrăgostit de proiect.

Pasiunea sinceră a lui Bram pentru *Casa din copac* o obliga să conștientizeze cât timp trecuse de când simțise orice fel de pasiune. Ar fi simțit-o din nou dacă ar fi jucat-o pe Helene.

Rory se aplecă în față și o privi la Georgie cu o intensitate fermă.

– Dacă într-adevăr vrei să-l ajuți pe Bram, convinge-l să se dea la o parte și să-mi lase mie proiectul.

– Asta înseamnă că nu va fi producătorul... sau actorul principal.

– Bram este un actor bun, dar filmul ăsta are nevoie de un actor mare. El este prea limitat.

Limitat. Exact cum se credea și despre Georgie.

– Gata cu discuțiile astea! Rory își exprimase punctul de vedere și schimbă subiectul în mod intenționat: Am auzit că fata lui Jake și Fleur s-a întors în L.A.

Georgie nu mai putea insista și lăsă ca subiectul să alunece spre prietenele ei.

– În relațiile de prietenie între femei trebuie să investești timp – lucru pe care eu nu l-am avut niciodată, zise Rory în modul ei distant. Dar totul are un preț. Eu îmi iubesc munca, așa că nu mă plâng.

Poate că nu se plângea, dar Georgie avu impresia că auzea regret în vocea ei. Nu-și putea imagina viața fără sprijinul prietenelor ei și, chiar înainte să plece, se auzi invitând-o pe Rory la cina de a doua zi.

Spre surprinderea ei, Rory acceptă.

Bram o aștepta de partea cealaltă a porții.

– Cum a mers?

– Bine.

Era mai bine să îi spună a doua zi că o invitase pe Rory. Dacă îi zicea de acum, el ar fi adus un bucătar francez și ar fi închiriat o orchestră. Pe banii ei.

– Cât de bine?

– Am zis că nu te-aș sabota și nu am făcut-o.

– Chiar ai vorbit serios?

– I-am zis că te-ai maturizat și că ești cu adevărat pasionat de proiect.

– Cu o față normală?

– *Da*, cu o față normală. Dumnezeule!

El o luă în brațe și o sărută lung, ceea ce era sexy, pentru că săruta sexy, dar exuberant, ca un doberman care avea în fața un os suculent ce îi fusese aruncat în cale în mod neașteptat. Și uite așa începu să se topească.

Și de ce nu? După ce trecuse prin ce trecuse, merita orice cât de multă plăcere lipsită de rațiune putea să obțină.

El îi cuprinse fundul cu ambele mâini.

– Unde e Meg?

– La un concert. Vrei o partidă în trei?

– Nu în seara asta.

O sărută din nou. Și din nou. În scurt timp, fiecare îl pipăia pe celălalt.

El se desprinse de ea așa de brusc încât ea aproape căzu.

– Chaz! Aaron! strigă el spre terasă. Veniți aici!

Fu nevoit să-i strige de două ori până ce apărură. Aaron făcea ore suplimentare lucrând la site-ul lui Georgie cu o pereche de căști Bose atârnate de gât. Chaz apăruse având în mână ceva ce părea a fi un cuțit de bucătar. Bram scoase două bancnote de 50 de dolari din portofel și le dădu câte una.

– Ați terminat amândoi pentru seara asta. Uite un mic bonus pentru că sunteți niște angajați așa de loiali. Acum plecați! Ne vedem dimineață.

Aaron se uită la bancnote de parcă nu văzuse în viața lui bani. Chaz își descreți fruntea aproape mereu încruntată.

– Eu tocmai pregăteam cina.

– Și eu știu că va fi un delicios prânz mâine.

Îi luă pe amândoi de câte un braț și îi împinse spre ușa ce dădea spre garaj, Chaz protestând tot timpul.

– Lasă-mă măcar să închid naibii aragazul ăla înainte să ardă toată casa!

– Mă ocup eu.

După ce Chaz și Aaron plecară, el veni după Georgie. În câteva secunde, încuie casa. După un scurt ocol pentru a închide aragazul, ajunseră în dormitor. Graba lui o încânta, așa că se încruntă la el.

– Nu crezi că te-ai cam grăbit... un pic?

– Nu. Încuie ușa dormitorului. Dezbracă-te!

capitolul 15

- Nu mă face să-ți cer de două ori, zise Bram când ea nu reacționă suficient de repede.

O străbătu un nou fior de dorință la amenințarea lui sexy. Totul era binecuvântat de necomplicat. Tot ce voia el era să facă sex, exact ce voia și ea. În sfârșit, era suficient de euforică încât să se bucure de fiecare moment interzis.

- Bine. Își trase bluza peste cap. Fă-ți de cap!

El îi privi sânii ei acoperiți de dantelă galben pal, iar felul cum o privi o umplu de plăcere. Adora să se simtă dorită, nu mai conta că era doar din interes.

El o prinse de încheietură.

- De data asta vreau un pat. Ca să te văd toată.

Ea aproape că se topi chiar acolo în mijlocul patului. Privind în ochii lui violeți fumurii, își aminti că nu-i păsa suficient de el încât să fie vreodată rănită. Apoi el o sărută și ea nu mai gândi deloc.

De data asta, nu mai făcură un striptease lent. Își aruncară hainele și căzură unul peste celălalt. Până ieri, ea nu se dăruise niciodată fără a iubi, dar acum își ofe-rea trupul cu abandon. El exploră fiecare centimetru, desfăcându-i picioarele și proptindu-i una din glezne pe umărul lui. Ea îl tachină și îl chinui, dar nu ca să-l excite, ci pentru că voia să o facă, pentru că aventura asta era pentru plăcerea ei, nu pentru a încerca să păstreze un bărbat care nu o iubea.

El era practic. Temeinic. Dominator. Folosindu-și degetele, gura, mădularul. Ea simți o eliberare fericită, înălțătoare. Explozia finală fu un cataclism.

După care stătu întinsă și moale sub el, atât de exte-nuată încât abia scoase un cuvânt.

- Oh... Sunt sigură că data viitoare va fi mai bine.

El se rostogoli pe spate, cu pielea la fel de umedă ca a ei și cu gura curbată într-un zâmbet leneș.

- Trebuie să recunosc – ești mult prea femeie pentru un singur bărbat.

Ea râni. Aerul condiționat porni, suflând o briză răcoroasă peste corpurile lor fierbinți. Se simțea...

Se chinui să găsească un nume pentru acele emoții și, în sfârșit, găsi.

Se simțea fericită.

Bram era singurul bărbat care fusese în apartamentul lui Chaz, dar acum Aaron stătea pe canapeaua ei, cu cățile încă atârnate la gât și cu mufa bălăngănindu-se pe la genunchi. Purta blugi de fermier și un tricou șifonat pe care scria „Toată baza ta ne aparține", ceea ce nu avea nici un sens. Părul creț îi explodase în jurul feței, iar ochelarii îi erau strâmbi.

– Nu poți să stai aici, zise Chaz. Trebuie să pleci.

– Ți-am spus. Cheile de la mașina mea sunt în biroul lui Georgie.

– Ia mașina mea.

Bram îi cumpărase o Honda Odyssey nou-nouță, dar nu-i plăcea să iasă din casă decât dacă trebuia, așa că nu o folosea prea mult, cu excepția cumpărăturilor pentru casă. În rest, stătea în apartamentul ei. Bram o lăsase să-l mobileze cum voise. Alesese un mobilier modern ciocolatiu cu bej, o bibliotecă simplă neagră, un fotoliu pătrățos pentru citit și vreo două tablouri abstracte în alb-negru. Fără dezordine. Fără mizerie. Totul curat și liniștit. Totul cu excepția lui Aaron.

El își frecă pieptul prin tricou.

– Permisul meu de conducere este în portofel, iar portofelul e în biroul lui Georgie.

– Și ce dacă? Eu am condus fără permis ani întregi.

Învățase singură să conducă la 13 ani, gândindu-se că ea era mai puțin periculoasă pe drum decât mama ei vitregă beată.

Și ea, și Aaron aveau cheia de la ușă, dar nici unul nu era nerăbdător să se întoarcă în casă. Măcar apartamentul ei din garaj era în partea opusă a casei unde se afla dormitorul principal. Nu-și putea imagina că îi putea asculta pe Bram și Georgie cum fac sex. O ura

pe Georgie. Ura să-l vadă pe Bram râzând la vreo glumă proastă zisă de ea, ura să-i asculte discutând despre filme pe care Chaz nu le văzuse niciodată. Chaz voia să fie doar ea cu el. Ceea ce era stupid.

Ar fi fost bine ca el să-și fi amintit să închidă aragazul.

– Nu dormi aici, zise ea.

– Cine a zis că dorm? Le dau ceva timp, apoi mă întorc să-mi iau lucrurile.

El se ridică și se îndreptă spre biblioteca ei, în care se aflau un televizor, cărți cu rețete și alte cărți pe care i le dăduse Bram, inclusiv unele ale unei importante scriitoare culinare pe nume Ruth Reichl, în care povestea cum ajunsese să fie interesată de mâncare. Erau cele mai bune cărți pe care Chaz le citise vreodată.

– Ar trebui să nu te mai porți ca o zgripțuroaică în preajma lui Georgie. Aaron lua una dintre cărțile lui Reichl de pe raft și o întoarse pentru a citi ce scria pe spate. La fel de bine ai putea să-ți agăți un semn de gât pe care să scrie că ești îndrăgostită de Bram.

– Nu sunt îndrăgostită de el! Chaz se ridică, luă cartea de la Aaron și o puse la loc pe raft. Țin la el și nu-mi place felul în care îl tratează.

– Doar pentru că ea nu-l pupă în fund cum faci tu.

– Nu-l pup în fund! Mereu îi spun ce cred.

– Iar în timp ce îl înjuri, te agiți să-i pregătești masa și să-i calci tricourile. Ieri te-am văzut cum ai sărit să dai la o parte niște firimituri de pe un scaun înainte ca el să se așeze.

– Am grijă de el pentru că asta e slujba mea, nu pentru că sunt îndrăgostită de el.

– Mi se pare mai mult decât o slujbă. Mi se pare că e toată viața ta.

– E o prostie. Eu doar... îi sunt datoare, atâta tot.

– Pentru ce?

„Pentru tot."

Se întoarse și se duse spre mica ei bucătărie. Aaron era prea prost ca să-și dea seama care era diferența dintre a iubi și a fi îndrăgostit de cineva. Chaz îl iubea pe Bram

din toată inima, dar nu era o iubire cu atracție sexuală. Era ca și cum el era cel mai bun frate din univers, unul pentru care ea ar fi făcut orice.

Căută prin frigider după un Mountain Dew. Aaron îi spusese că devenise dependent de Mountain Dew când fusese la colegiu, dar ea turnă un pahar doar pentru ea. Chaz voia să urmeze o școală de bucătari, nu colegiul. După ce murise mama ei vitregă, economisise suficienți bani ca să vină în L.A., dar pentru cineva fără diplomă de liceu, îi fusese mai greu decât crezuse să-și găsească de lucru, iar planul ei de a-și câștiga banii pentru taxa școlară lucrând la restaurante scumpe dispăruse repede. Ajunsese să spele vase și să debaraseze mese la câteva restaurante ieftine mexicane, dar L.A. era scump și, chiar și muncind șaisprezece ore pe zi, tot trebuia să intre în economii pentru a se descurca.

Într-o zi, după ce se întorsese de la muncă, descoperise că cineva intrase prin efracție în camera ei mizerabilă închiriată și îi furase tot ce avea, inclusiv economiile. Își spusese să nu intre în panică. Probabil că trebuia să renunțe la câte o masă și să nu-și cumpere o mașină o vreme, dar încă putea să câștige banii de chirie dacă muncea câteva ore în plus.

Și poate că ar fi reușit dacă, în timp ce traversa strada spre spălătorie, nu ar fi fost lovită de un șofer care apoi fugise de la locul accidentului. Nu avusese răni serioase în afară de câteva coaste fisurate și o mână ruptă, dar își pierduse ambele locuri de muncă pentru că nu putea spăla vase cu o mână în ghips. Într-o lună, ajunsese să trăiască pe străzi.

Aaron intră în bucătărie în urma ei.

– Ai ceva de mâncare? N-am mâncat de la prânz.

Avea un dulap plin de junk-food despre care nu avea de gând să-i spună.

– Doar cereale și niște fructe. Împinse paharul de Mountain Dew în spatele prăjitorului de pâine, unde el nu-l putea vedea, nu pentru că ea era rea, ci pentru că nu era fără zahăr.

– Bănuiesc că e mai bine decât nimic, zise el.

Ea scoase cutia cu cereale și îi dădu niște căpșune proaspete, dar el începu să le arunce în bol fără să le taie, așa că ea îl dădu la o parte și făcu asta în locul lui. Își dorea să fi avut Special K ca să-i dea în loc de Frosted Flakes.

În bucătărie era o tejghea mică pe care se putea se putea lua masa. În timp ce el mânca, ea își șterse sertarul cu tacâmuri. Observase deja că el avea maniere la masă și se gândi că vecinei lui, Becky, putea să-i placă asta dacă îl observa vreodată. Când el termină ultima îmbucătură, ea îi smulse bolul de cereale din mână.

– Te voi tunde.

– Nu vei face asta. Părul meu este în regulă.

– Arată ca un tufiș. Vrei să te observe Becky sau nu?

– Dacă e atât de superficială încât îi pasă numai de aspectul fizic, atunci nu sunt interesat de ea. El îi cercetă blugii și tricoul negru. Nu ești chiar o expertă în modă.

– Am propriul stil.

– Și eu am propriul stil.

– Stilul tocilar. Studie cuvintele de pe tricoul lui verde. „Toată baza ta ne aparține." Ce înseamnă asta?

El își dădu ochii peste cap, de parcă ea ar fi trebuit să știe.

– Zero Wing. Un joc video japonez din 1989. Este istoric. Caută-l!

– Mă rog. Ea scoase o foarfecă dintr-un sertar. Hai în baie. Nu vreau să am părul tău peste tot.

– Dacă vrei așa de mult să tunzi pe cineva, tunde-te pe tine! El pufni și făcu un gest spre bobul ei ciopârțit. Nu, stai! Ai făcut-o deja.

Ei îi plăcea părul ei, așa că trânti foarfeca pe tejghea.

– Atunci poți să uiți de Becky. Sau de orice altă femeie... Pentru că nu se vor uita de două ori la tine.

– De ce ar trebui să accept sfatul cuiva care nu are o viață?

– Tu crezi că eu nu am o viață?

– N-am văzut vreun tip pe aici.

– Asta nu înseamnă că nu am o viață.

Nu-i spuse că nu putea să suporte ideea de a fi cu un bărbat. Nu fusese mereu așa. În liceu, avusese doi iubiți serioși și făcuse sex cu unul din ei. Se dovedise a fi un nemernic, dar îi plăcuse sexul. Dar acum nu.

Aaron se uita la ea ca și cum credea că ea era terapeutul lui, și asta o enervă așa de tare, că îl atacă.

– Dă jos căștile alea idioate! Arăți stupid.

– Voi aștepta în mașina mea.

Se îndreptă spre ușa apartamentului ei, apoi coborî scările spre intrarea din spate.

Ea veni după el și strigă.

– Bine! Dar am chipsuri *și* Mountain Dew!

– Bravo!

Trânti ușa și se lăsă tăcerea peste tot.

Ea se întoarse pe canapeaua și luă cartea de bucate pe care o studia. Se bucura că el plecase. Oricum nu-și dorise ca el să rămână.

Se întinse după caietul pe care îl ținea la capătul mesei ca să poată face o listă cu tot ce avea nevoie înainte de petrecerea de a doua zi. Să-l ia dracu'! Acum apartamentul ei era exact cum îi plăcea ei. Doar al ei.

Dar caietul îi alunecă printre degete și cartea cu rețete îi căzu pe covor. Începu să plângă.

Bram nu păru să-și poată ține hainele pe el toată dimineața, iar la vremea prânzului Georgie voia să-i dea una peste deliciosul lui piept gol. Fie umbla prin curte doar în șortul de baie bând din paharul lui de whisky interminabil, fie – și asta era culmea – urca pe o scară pe jumătate gol pentru a curăța niște jgheaburi despre care zicea că erau înfundate, de parcă cineva în Hollywood își curăța singur jgheaburile.

O pedepsea pentru că se dăduse jos din pat pentru a-și petrece restul nopții în camera ei. Relația lor se baza pe desfrâu, nu pe intimitatea pe care o aveai când te cuibăreai noaptea.

Ea încercă să evadeze în bucătărie, dar Chaz era complet nesuferită, refuzându-i ajutorul și ignorând toate sugestiile lui Georgie. Iar Meg nu era mai presus. Când o văzu pe Georgie cu camera video, își puse o eșarfă pe cap și se prefăcu a fi unul dintre copii lui Michael Jackson, ceea ce era amuzant, dar nu ce voia Georgie să filmeze. Așa că într-un final se închise în camera ei pentru a reciti *Casa din copac* și a se gândi la Helene.

După-amiază, aranjă masa. În ciuda posibilității de a ploua, mâncau pe terasă, care rămânea uscată tot timpul, mai puțin când erau furtuni mari. Puse în mijloc frunze de anghinare, lămâi și eucalipt într-un bol de ceramică albastră. Era un pic asimetric, dar ei îi plăcea că scotea în evidență suporturile galbene și farfuriile albastre. Dacă adăuga câteva lumânări mai mari, era perfect.

Îl simți pe Bram apropiindu-se chiar înainte ca mâna lui să-i cuprindă fundul.

- De ce este masa aranjată pentru șapte?

- Șapte? Era momentul să-i dea vestea, dar ea se purtă de parcă nu auzise în viața ei de acel număr. Să vedem. Tu, eu, tata, Rory și Trev, Laura, Meg... Da, este corect.

Mâna lui, care îi explora fundul, se opri subit.

- Ai zis... Rory.

- Mda...

- Rory Keene vine la cină diseară?

- Tu nu mă asculți niciodată când îți spun ceva. Jur, vocea mea este doar un zgomot de fundal pentru tine! Este ca și cum am fi căsătoriți dintotdeauna.

- *Rory?*

El îi abandonă fundul.

- Sunt sigură că ți-am spus.

- Sunt sigur că nu! Ai înnebunit? Tatăl tău mă urăște. Mai am doar două săptămâni și jumătate până când expiră drepturile și nu-l vreau în apropierea lui Rory.

- Mă ocup eu de el.

- De parcă ai făcut o treabă minunată până acum cu el.

- Credeam că vei fi fericit.

Încercă să se îmbufnеze, dar nu fu surprinsă când nu reuși.

– Rory adoră scenariul, zise el mai mult pentru sine decât pentru ea. Dacă aș reuși să o fac să aibă încredere în mine...

– Din ce mi-a spus, probabil e o cauză pierdută. În timp ce el se plimba pe terasă, ea își aminti conversația cu Rory. Apoi zise: De ce i-ai adus pe cretinii ăia în L.A. cu tine?

Amărăciunea pe care el o ținea ascunsă ieși la suprafață.

– Pentru că eram un copil prost. Nu aveam familie și am crezut... Nu știu ce am crezut.

Georgie își imagina ce crezuse.

El își încovoie umerii și își feri privirea.

– Băieții mi-au zis că Rory inventase toată povestea. Voiam să-i cred... I-am crezut, iar când în sfârșit mi-am dat seama, ea plecase de mult. Când am găsit-o, cariera mea era în derivă și să zicem că s-a îndoit de sinceritatea scuzelor mele.

– Și acum a venit vremea răzbunării.

– Nu se termină până ce nu se pune punct. Vrea scenariul ăla și îl va avea mult mai ieftin lucrând cu mine decât dacă încearcă să-l obțină după ce îmi expiră drepturile. Același individ care cândva aruncase în aer trei zile de filmare pentru a se duce să pescuiască în larg era dintr-odată interesat de afaceri. În seara asta, trebuie să fim în cea mai bună formă. Te place, iar eu sunt complet pregătit să profit de asta. Multe atingeri. Afecțiune. Nici o vorbă de duh.

– Toată lumea va crede că suntem bolnavi.

– Contez pe tine să mă ajuți să rămân singur cu ea. Observă bolul din mijloc cu lămâi și anghinare. Vezi dacă poți găsi un florar. Voi angaja un barman și pe cineva să servească la masă. Și trebuie să aducem un bucătar adevărat.

Ea ridică mâna.

- Oprește-te! Fără florar, fără bar. Chaz pregătește chebap pe care fiecare și-l face singur. Pui, carne de vită și scoici.

- Ai înnebunit? Nu-i putem da lui Rory Keene chebap!

- Trebuie să ai încredere în mine. Amintește-ți că am propriul interes egoist în a o convinge pe Rory să-ți sprijine proiectul. Dacă strici asta...

- Georgie, ți-am zis. Helene trebuie să fie jucată...

- Lasă-mă în pace! Am treabă.

Trebuia să-l ajute să o convingă pe Rory că el era persoana potrivită să facă filmul. Dacă Rory putea să vadă cât de bine se purta în aceste zile, putea să uite ticăloșia lui din trecut.

Spre deosebire de Georgie, care nu putea uita nimic.

După ce plecă Bram, ea își făcu de lucru aranjând lumânări pe terasă, dar nu mai rezistă și își luă camera de filmat. În acea zi, ar fi trebuit să o lase pe Chaz în pace, dar ce începuse ca o toană se transformase într-o obsesie. Pe lângă fascinația față de Chaz, începea să se îndrăgostească de întregul proces de a înregistra viețile altor oameni. Nu-și închipuise niciodată cât de captivant putea fi să stai în spatele camerei, nu în fața ei.

O găsi pe Chaz în bucătărie făcând o marinată cu ghimbir și usturoi. Când o zări pe Georgie, strivi niște căței de usturoi cu cuțitul de bucătărie.

- Scoate camera de aici!

- Nu mă lași să te ajut. Mă plictisesc.

Făcu un tur al bucătăriei, observând haosul bine organizat.

- Du-te și filmează-i pe cei de la curățenie. Se pare că te distrezi făcând asta.

Georgie auzi o notă de gelozie?

- Îmi place să vorbesc cu ei. Soledad, cea înaltă și drăguță, trimite mare parte a banilor în Mexic, la mama ei, așa că trebuie să locuiască la sora ei. Sunt șase într-un apartament cu o cameră. Îți poți imagina?

Chaz apăsă cu lama peste usturoi.

- Mare scofală! Măcar nu doarme pe străzi.

Lui Georgie i se făcu pielea de găină.

– Cum ai pățit tu?

Chaz își plecă privirea.

– Nu ți-am zis niciodată asta.

– Mi-ai spus despre accident și că ai fost concediată după ce ți-ai rupt mâna. Georgie mări imaginea. Știu că ți-au furat banii. Este o concluzie logică.

– Sunt mulți puști pe străzi. Nu a fost mare lucru.

– Chiar și așa, trebuie să-ți fi fost greu. Toată mizeria aia pe care nu ai cum să o cureți...

– M-am descurcat. Acum ieși afară! Vorbesc serios, Georgie. Trebuie să mă concentrez.

Georgie ar fi trebuit să plece, dar emoțiile zbuciumate adunate în spatele fațadei dure a lui Chaz o atrăseseră de la bun început și cumva camera de filmat îi cerea să le înregistreze. Schimbă tematica întrebărilor.

– Te enervează că trebuie să pregătești cina pentru mai mult de o persoană?

– Pregătesc cina pentru mai mult de o persoană în fiecare seară. Aruncă usturoiul mărunțit în bol împreună cu niște ghimbir curățat. Te hrănesc pe tine, nu-i așa?

– Dar nu o faci cu inima. Jur, Chaz, până și desertu-le tale au un gust amar.

Chaz ridică privirea.

– Ai zis un lucru urât.

– Este doar o observație personală. Lui Bram îi place cum gătești. Și lui Meg. Dar pe Meg se pare că o placi.

Chaz strânse din buze. Lama se mișca mai repede.

Georgie se duse la capătul tejghelei.

– Ai face bine să ai grijă. Un bucătar bun știe că mâncarea extraordinară înseamnă mai mult decât să amesteci ingredientele. Cine ești tu ca om, ce simți față de alți oameni se vede în ceea ce creezi în farfurie.

Ritmul în care Chaz toca încetini.

– Nu cred.

Georgie se gândi să renunțe, dar nu putea, nu cât timp avea camera video în mână, nu când i se părea că făcea un lucru bun. O copleșiră un val ciudat de compasiune

și un ciudat sentiment de înțelegere. Ea și Chaz își găsiseră propria cale de a face față unei lumi asupra căreia părea că nu au foarte mult control.

– Atunci de ce deserturile tale sunt așa de amare? întrebă ea blând. Pe mine mă urăști... sau pe tine?

Chaz scăpă cuțitul și se holbă prin cameră cu ochii ei fardați cu tuș.

– Las-o în pace, Georgie! vorbi tăios Bram din ușă. Ia-ți camera de filmat și las-o în pace!

Chaz se întoarse spre el.

– I-ai spus!

Bram intră în cameră.

– Nu i-am spus nimic.

– Știe! I-ai spus!

Furia și ura lui Chaz erau viscerale, și Georgie voia să le înțeleagă. Voia să filmeze ca o mărturie pentru toate tinerele consumate de propriile lor suferințe. Doar că nu avea dreptul să-i invadeze intimitatea așa și făcu un efort să lase camera jos.

– Nu știe nimic în afară de ce i-ai spus tu cu gura ta mare, zise Bram.

Georgie făcu din nou un efort să plece, dar picioarele nu i se mișcau. În schimb, zise:

– Știu că nu ești singura fată venită în L.A. care a făcut ce a trebuit pentru a putea supraviețui.

Mâinile lui Chaz se strânseră în pumni.

– Nu am fost târfă. Asta crezi, nu-i așa? N-am fost o târfă drogată!

Bram o săgetă cu privirea pe Georgie și trecu de partea lui Chaz.

– Las-o baltă! Nu trebuie să te aperi în fața nimănui.

Dar ceva părea să se fi deschis în ea. Se concentră doar pe Georgie. Strânse buzele și vocea îi deveni un mârâit.

– Nu m-am drogat! Niciodată! Voiam doar un loc unde să stau și niște mâncare decentă.

Georgie opri camera de filmat.

– Nu! strigă Chaz. Dă-i drumul din nou. Vrei să auzi asta... Dă-i drumul din nou.

– E în regulă. Eu nu...

– Dă-i drumul! îi ceru Chaz. Este important. Fă-o să fie important!

Mâinile lui Georgie începuseră să tremure, dar înțelese și făcu așa cum îi ceru Chaz.

– Eram murdară, trăiam pe străzi și aveam doar un rucsac. Georgie privi prin obiectiv lacrimile care curgeau de pe genele lui Chaz date cu rimel. Am stat o zi fără să mănânc și apoi încă o zi. Înnebunisem de foame și am crezut că e mai bine să-mi vând corpul decât să accept mila.

Bram încercă să o mângâie pe spate, dar ea îl îndepărtă.

– Mi-am zis că va fi doar o dată și că voi cere suficient cât să trăiesc până ce îmi scot mâna din ghips. Cuvintele ei se revărsau spre camera de filmat. Era un tip în vârstă. Urma să-mi dea 200 de dolari. Dar, după ce a terminat, m-a dat jos din mașină și a plecat fără să-mi dea nimic. Am vomitat în rigolă. Gura i se încordă de amărăciune. După aceea am învățat să iau banii înainte. De obicei, 20 de dolari, dar nu mă drogam – nu m-am drogat niciodată – și îi puneam să folosească prezervativ, deci nu eram precum celelalte fete care se drogau și nu le păsa de nimic. Mie îmi păsa și nu am fost o curvă!

Georgie încercă din nou să închidă camera de filmat, dar Chaz nu o lăsă.

– Asta ai vrut. Să nu îndrăznești să te oprești acum!

– Bine, zise Georgie încet.

– Uram să dorm pe străzi. Lacrimi murdare îi alunecau pe obraji. Și cel mai mult uram să încerc să rămân curată în băile publice. Uram asta așa de mult încât voiam să mor, dar este mai greu decât crezi să te sinucizi. Luă un șervețel dintr-o cutie de pe tejghea. Cu puțin timp înainte de Crăciun, am cunoscut un tip și am luat niște pastile de la el. Nu ca să mă droghez. Pastile ca să... pun capăt. Își suflă nasul. Urma să le păstrez pentru

Ajunul Crăciunului, ca un cadou pentru mine, să pot lua pastile, apoi să mă cuibăresc la ușa cuiva și să adorm pentru totdeauna.

– Oh, Chaz...

Pe Georgie o durea inima. Bram o trase pe Chaz la pieptul lui și o mângâie pe umeri.

– Tot ce trebuia era să aștept până în Ajunul Crăciunului, dar mi s-a făcut prea foame. Mototoli șervețelul în mână. Într-o noapte, am văzut un tip ieșind dintr-un club. Era singur și părea chiar curat. Când m-am dus să vorbesc cu el, m-a întrebat câți ani am. Mulți mă întrebau asta și răspundeam în funcție de ce voiau să audă – uneori ziceam că am 14 ani sau chiar 12. Dar el nu părea unul dintre perverșii ăia, așa că i-am zis adevărul. A scos niște bani, mi i-a dat și a plecat. Erau 100 de dolari, iar eu ar fi trebuit să spun doar mulțumesc, dar eram înnebunită de foame și am strigat la el că nu am nevoie de mila lui. Și când s-a întors și s-a uitat la mine, i-am aruncat spre el. Se îndepărtă de Bram și aruncă șervețelul la gunoi. A venit înapoi, a ridicat banii și m-a întrebat de cât timp n-am mâncat nimic. I-am zis că nu-mi amintesc, apoi el m-a dus într-un bar și mi-a comandat hamburgeri și alte chestii. Nu m-a lăsat să mă duc să mă spăl pe mâini ca să nu încerc să fug prin spate, dar nu aș fi făcut-o. Îmi era prea foame. Am înfășurat mâncarea într-un șervețel de hârtie și am mâncat-o așa, ca mâinile mele să nu atingă nimic. Se duse la chiuvetă și dădu drumul la apă. Cu spatele la ei, își spălă mâinile. A așteptat până când am terminat și apoi a zis mă duce într-un loc, un fel de adăpost pentru oamenii fără casă unde aveau lucrători de la asistența socială, iar eu i-am zis că n-am nevoie de nici un asistent social, ci de un loc de muncă într-un restaurant. Dar chiar și fără ghips nu puteam găsi un loc de muncă pentru că nu aveam o adresă și nu puteam să rămân curată.

Georgie coborî camera și își mușcă buzele.

– Deci ți-a dat chiar el un loc de muncă. A luat un copil de pe stradă pe care nu-l cunoștea în casa lui și i-a dat un loc de muncă.

Chaz se întoarse spre ea – mândră, sfidătoare, sarcastică.

– Și se crede deștept. L-aș fi putut înjunghia. Nu înțelege cât de răi pot fi oamenii. Înțelegi de ce trebuie să fiu așa de aproape de el?

– Da, zise Georgie. Înainte nu înțelegeam, dar acum înțeleg.

– Sunt sigur că m-aș fi putut apăra de o pitică precum tine, zise Bram.

Chaz luă un șervețel de hârtie și veni spre Georgie, de parcă el nu ar fi vorbit.

– Acum, când ai toate astea pe camera ta, poate că mă lași în pace.

– Poate, zise Georgie. Cel mai probabil nu.

Chaz se întoarse pentru a-l înfrunta pe Bram.

– Vezi cât e de ciudată? Acum vezi?

El băgă mâna în buzunar.

– Ce vrei să fac eu?

– Doar să... Nu știu. Spune-i că e ciudată.

– Ești o ciudată, îi zise el lui Georgie. Chaz are dreptate.

– Știu. Apreciez că mă suportați amândoi.

Simțindu-se ca și cum făcuse ceva bun, îi lăsă singuri.

capitolul 16

Georgie se încuie în baia lui Bram și intră în cadă. Și ea, și Chaz fuseseră trădate de bărbați – Chaz într-un mod îngrozitor, pe străzi; Georgie – pe un iaht în mijlocul lacului Michigan și mai târziu de soțul ei pe care ea promisese că avea să îl iubească pentru totdeauna. Acum amândouă încercau să-și dea seama cum să meargă mai departe. Se întrebă dacă Chaz i-ar fi spus povestea ei sfâșietoare dacă nu ar fi fost pornită camera de filmat.

„Este important", spusese Chaz când Georgie încercase să se oprească din filmat. „Fă-o să fie important!"

Camera de filmat înregistra realitatea sau o altera? Putea schimba viitorul? Georgie se întrebă dacă documentarea poveștii lui Chaz putea să o ajute să-și lase trecutul în urmă, ca să-și trăiască viața mai împlinită. Nu ar fi fost uimitor? Și nu ar fi și mai uimitor dacă înregistrarea poveștii lui Chaz ar fi ajutat-o să-și analizeze propria viață?

Se scufundă mai mult în apă și se gândi la singura parte a poveștii lui Chaz care chiar o șocase. Rolul lui Bram. Fusese cel care o distrusese pe ea, dar o salvase pe Chaz. Continua să afle lucruri noi despre el și nici unul nu se potrivea cu ceea ce credea că știe deja. El susținea cu mândrie că nu-i păsa decât de el, dar nu era complet adevărat.

Se spălă pe cap și își uscă părul ca să cadă drept și să fie lucios în jurul chipului ei mai plin. Alese machiajul smokey eyes și unul din numeroasele ei rujuri nude, apoi se îmbrăcă în pantaloni roșii și o bluză de un gri lucios și își puse niște balerini argintii. Cu o pereche de cercei abstracți din argint, era gata.

Dădu de Bram la baza scărilor, plimbându-se prin foaier în pantaloni albi și cămașă.

– Credeam că vei purta blugi, zise ea.

– M-am răzgândit.

El o cercetă cu privirea aia a lui care te topea, ceea ce o făcu să fie nervoasă.

– Parcă ai fi Robert Redford în *Gatsby*, zise ea. Dar mai arătos. O stare de fapt, nu un compliment, deci nu-i nevoie să-mi mulțumești.

– Nu o voi face. Continuă să o studieze, privirea trecându-i de la balerinii argintii în sus pe picioare și șolduri, zăbovind la sâni și oprindu-se pe chipul ei. Și tu arăți destul de bine. Ochii ăia mari și verzi...

– Ochi de insectă.

Privirea provocatoare deveni exasperantă.

– Nu ai ochi de insectă și ar fi trebuit să treci cu mult timp în urmă peste nesiguranțele tale.

– Sunt realistă. Chip rotund ca luna, ochi de insectă și o gură de cauciuc, dar începe să-mi placă din nou corpul meu și nu-mi pun silicoane.

El oftă.

– Nu vrea nimeni să-ți spui silicoane, mai ales eu. Nu ai o față rotundă ca luna. Și când vei înceta să-ți ascunzi gura și să o dai cu ruj roșu? Din întâmplare, cunosc intim acea gură și pot să-ți zic că e spectaculoasă. Palma lui alunecă pe șoldul ei. O stare de fapt, nu un compliment.

Ea deja începea să se excite, așa că întrerupse starea aceea cu o sugestie amicală.

– Dacă vrei ca Rory să creadă că te-ai îndreptat, poate că ar trebui să o lași mai moale cu băutura.

– Ceai rece.

– Da, sigur.

Se îndreptă spre bucătărie să vadă ce făcea Chaz. Pe tejghea se aflau boluri din ceramică albastră cu bucăți de ardei roșu, smochine și mango, inele de ceapă dulce și bucăți de ananas proaspăt.

– Ai grijă să întorci puiul pe grătar după patru minute, îi zise Chaz lui Aaron, aranjând pahare pe o tavă. Nu mai mult. Ai înțeles?

– Am înțeles de când mi-ai spus prima și a doua oară.

– Crenguțele de rozmarin se pun pe carnea de vită cât se face. Ignorând-o pe Georgie, se ocupă de o roșie pe care o lăsase în chiuvetă. Și stropește scoicile cu sosul dulce-picant. Ține minte că se usucă repede, deci nu le ține prea mult pe flacără

– Tu ar trebui să le faci în locul meu, zise el.

– De parcă nu am destule de făcut.

Chaz părea la fel de prost dispusă ca de obicei, ceea ce era liniștitor. Georgie o lăsă în pace și vorbi doar cu Aaron.

– Ce s-a întâmplat cu părul tău?

– M-am tuns în după-amiaza asta. Chaz pufni, iar el se uită urât la ea. Îmi lua prea mult timp să-l usuc dimineața, atâta tot.

Alt pufnet.

– Îți stă bine.

Georgie îl privi mai de aproape. Nasturii erau aliniați pe un rând frumos pe cămașa lui de un verde-închis care nu era șifonată și pantalonii lui kaki nu se mai întindeau așa de mult pe burtă. Aaron slăbise, iar ea avu impresia că știa cine era responsabilă.

– Mersi că o ajuți pe Chaz în seara asta, zise ea furând o ciupercă dintr-un castron de pe tejghea. Dacă devine prea periculoasă, folosește niște spray cu piper.

– Și-ar da singur în ochi, replică Chaz.

Era stăpână pe ea, dar știa că Georgie fusese martoră la suferința ei și nu o privi.

Georgie îl strânse pe Aaron de braț.

– Amintește-mi să te răsplătesc cum se cuvine când se termină asta.

Meg băgă capul pe ușă. Purta o tunică de un verde aprins foarte scurtă, colanți cu imprimeu leopard și ghete portocalii până la glezne. O bentiță îngustă împletită înlocuise acel *bindi* de pe frunte. Rânji și întinse brațele.

– Arăt fabulos. Recunoaște!

Arăta, deși Georgie știa destul de bine că Meg nu credea asta. Ar fi putut să poarte cea mai scandaloasă ținută cu aceeași autoritate ca a mamei ei fost supermodel, dar ea tot insista să se vadă ca rățușca cea urâtă. Chiar și așa, Georgie o invidia pe Meg pentru relația cu faimoșii ei părinți. În ciuda relației lor complicate, se iubeau necondiționat.

Se auzi soneria, iar când Georgie ajunse în hol, Bram îl lăsase să intre pe Trevor.

– Doamna Shepard, bănuiesc. Îi oferi un coș cadou plin cu produse spa scumpe. N-am vrut să aduc alcool ca să-i adâncesc problema.

– Mulțumesc.

Bram luă o gură de whisky.

– Nu am o problemă cu băutura.

Laura sosi imediat după aceea, un pic fără aer, cu părul ciufulit, nefiind tocmai imaginea unui agent puternic de la Hollywood, dar de asta o angajase Paul. Se împiedică atunci când intră în casă și se albi când Bram o prinse de braț.

– Scuze, zise ea. Nu mi-am folosit picioarele toată ziua și am uitat cum funcționează.

Bram zâmbi.

– O problemă comună.

– Vești bune. Laura o ciupi pe Georgie de obraz. Marți ai întâlnire cu Greenberg. Lui Georgie i se ridică părul pe ceafă, dar Laura își îndreptase deja atenția spre Bram. Este o casă așa de frumoasă! Cine ți-a decorat-o?

– Am făcut-o eu singur. Trev Elliot m-a ajutat.

El și Laura dispărură spre terasă, lăsând-o pe Georgie să se holbeze după el. Bram alesese covoarele orientale și blănurile tibetane? Tablourile mexicane populare și clopoțeii din Bali? Și cum rămânea cu acele cărți citite aliniate pe rafturile din living?

Tatăl ei apăru înainte ca ea să proceseze noile informații. Îi simți buzele înghețate pe obraz.

– Tată, am nevoie să te porți decent cu Bram în seara asta, zise ea conducându-l prin hol. Rory Keene este invitată, și Bram are nevoie de sprijinul ei pentru un proiect. Fără sarcasm! Vorbesc pe serios.

– Poate că ar trebui să vin altă dată, când nu simți că trebuie să-mi ții o predică imediat ce intru pe ușă.

– Hai doar să ne simțim bine în seara asta. Te rog! Este important pentru mine ca voi doi să vă înțelegeți.

– Vorbești cu persoana greșită.

În timp ce el se îndepărta, o amintire ieși la suprafață... Mama ei stând cu picioarele încrucișate pe o pătură și râzând la tatăl ei, care alerga pe un petic de iarbă cu Georgie în cârcă. Chiar se petrecuse sau era ceva la care visase ea?

Când ajunse pe terasă, văzu că Bram și tatăl ei stăteau cât se poate de departe unul de celălalt. Bram o fermeca

pe Laura, în vreme ce tatăl ei îl asculta pe Trev, care îi povestea despre o comedie care o filma acum. Meg se desemnase drept barman, iar Paul se îndreptă spre ea. Mereu o plăcuse pe Meg, ceva ce Georgie nu înțelesese niciodată, din moment ce ar fi trebuit să deteste stilul ei indisciplinat de viață. Dar, spre deosebire de Georgie, Meg îl făcea să râdă.

Georgie tocmai își reprima un acces de gelozie când de pe aleea din spate apăru Rory. Laura își vărsă paharul cu vin și tatăl ei se opri din vorbit la mijlocul frazei. Doar Meg și Trev nu fură impresionați de noua participantă la petrecere. Bram ar fi sărit în picioare dacă Georgie nu l-ar fi prins de încheietură pentru a-l opri. Din fericire, el pricepu semnalul ei și o salută pe Rory într-o manieră mai lejeră.

- Trandafirii ar putea fi un pic tunși cât ești pe aici.

- Scuze. Plantele mor și dacă mă uit la ele.

- Atunci permite-mi să-ți aduc ceva de băut.

Meg începu să-i întrețină cu povești despre cele mai recente călătorii ale ei. În scurt timp, toată lumea râdea când ea le descria o excursie cu caiacul nechibzuită pe râul Mangde Chhu. Aaron aduse tăvile cu ingredientele pentru chebapurile pe care să și le facă fiecare și se adunară cu toții. Rory îi surprinse pe toți descălțându-se și oferindu-se să ajute cu grătarul. Când se așezară la masă cu paharele de vin umplute și farfuriile pline de mâncare, toată lumea, cu excepția lui Bram și a lui Georgie, era relaxată.

Bram făcu prima mișcare în campania lui de a câștiga părerea bună a lui Rory. Ridică paharul și întâlni privirea lui Georgie aflată în partea opusă a mesei.

- Aș vrea să propun un toast pentru amuzanta, inteligenta și minunata mea soție. Cuvintele lui erau moi și pline de emoție. O femeie cu o inimă iubitoare, care are capacitatea de a vedea dincolo de suprafață - vocea îi tremură emoționant - și e dispusă să ierte.

Tatăl ei se încruntă. Meg părea amuzată, Laura era un pic cam visătoare. Trev părea confuz, dar Rory

era imposibil de citit. Bram îi zâmbi lui Georgie cu ini-
ma plină de iubire.

O inimă plină de rahat.

Georgie se înecă.

– Încetează, idiotule! Mă faci să plâng.

Băură după toast. Laura zâmbi.

– Știu că vorbesc în numele tuturor când zic cât e de
minunat să vă văd așa de fericiți.

– Amândoi am crescut, zise Bram cu sinceritate.
Mai ales eu. Vom fi drăguți și vom ignora căsătoria lui
Georgie cu Domnul Stupid. Dar, în sfârșit, suntem
unde vrem să fim. Nu că n-am mai avea câteva lucruri
la care să lucrăm...

Georgie se pregăti pentru orice urma.

– Georgie vrea doar doi copii, zise el, dar eu vreau mai
mulți. Am avut niște certuri pe tema asta.

Omul era un nerușinat.

Paul își lăsă jos furculița și i se adresă pentru prima
dată lui Bram.

– Dacă Georgie va fi fără bani și însărcinată, vă va fi
greu să susțineți acest stil de viață.

Râse scurt, o încercare neconvingătoare ca acel co-
mentariul să pară glumă.

Era exact ce îi spusese Bram că avea să se întâmple,
dar el doar se lăsă pe spate în scaun și zâmbi lenеș.

– Georgie este sănătoasă ca un cal. O pot filma de la
piept în sus. La naiba, fac pariu că ar putea naște și apoi
ar reveni la muncă a doua zi. Tu ce zici, draga mea?

– Sau aș putea să mă las pe vine și să nasc în mijlocul
platoului de filmare.

Bram îi făcu cu ochiul.

– Așa te vreau.

– Sindicatele nu ar tolera așa ceva, zise Trevor. Ar fi o
violare a contractului de muncă.

Meg oftă.

Bram câștigase runda asta, iar tatăl ei păru ursuz când
își îndreptă din nou atenția spre farfurie. Trev le poves-
ti o întâmplare amuzantă despre partenera lui actuală

din film. Râseră cu toții, dar în inima lui Georgie se strecurase o îndoială. Își dori ca Bram să nu fi adus în discuție copiii. Ori renunța la ideea de a avea un copil, ori găsea curajul să o facă singură. Și de ce nu? Tații erau supraestimați. Putea să apeleze la o bancă de spermă sau...

„Nu. Sub nici o formă!"

La desert se delectară cu o prăjitură cu lămâie delicioasă, ornată cu zmeură proaspătă și ciocolată. După acea, Bram o scoase pe Chaz din bucătărie. Toată lumea o complimentă și ea se îmbujoră, furioasă.

- Mă bucur că... v-a plăcut.

Se uită urât la Georgie.

- Un desert minunat, Chaz, zise Georgie. Un echilibru perfect între acru și dulce.

Chaz o privi bănuitoare.

Trev avea o întâlnire la ora 6 dimineață și plecă, dar ceilalți nu se grăbeau să pună capăt serii, chiar dacă vântul se întețise și aerul mirosea a ploaie. Bram puse niște jazz și se angajă cu Rory într-o discuție liniștită despre filmele italienești. Georgie îl felicită în gând că dădea dovadă de atâta control. Când Rory se scuză pentru a merge la toaletă, Georgie se strecură lângă el.

- Te descurci minunat! Oferă-i destul spațiu când se întoarce, ca să nu pari disperat.

- Sunt disperat. Cel puțin... El se uită la mâna ei când ea își dădu o șuviță de păr după ureche. Unde-i inelul tău de nuntă?

Ea privi degetul gol.

- Mi-a scăpat din greșeală pe canalizare când mă îmbrăcam. Acum înțelegi?

- *Ce?*

- Este mai ieftin să comanzi unul nou decât să plătești instalatorul.

- De când te interesează cât e de *ieftin?* Se întoarse spre invitați, vorbind cu calm, dar tensionat: Mă scuzați câteva minute. Unul dintre fanii mei este pe patul

de moarte, bietul om. I-am promis soției lui că îl sun în seara asta.

Și uite așa dispăru.

Ea zâmbi trist și se purtă ca și cum telefoanele pe patul de moarte făceau parte din ziua de lucru.

Ploaia începu să cadă rar, ceea ce făcu brusc ca terasa luminată de lumânări să fie și mai primitoare. În vreme ce toți invitații ei erau angajați în discuții, Georgie se retrase neobservată.

Îl găsi pe Bram în genunchi, cu capul sub chiuvetă, cu o găleată de plastic și o cheie tubulară lângă genunchi.

- Ce faci?

- Încerc să-ți salvez inelul de nuntă, zise el încordat. Toate femeile sunt atașate emoțional de inelul de nuntă.

- Eu nu. Pe al meu l-ai cumpărat de pe eBay cu 100 de dolari.

El scoase capul.

- Cine ți-a zis asta?

- Tu.

El mormăi ceva, luă cheia tubulară și băgă capul la loc în dulap.

Ea avu un sentiment ciudat.

- L-ai cumpărat de pe eBay, nu-i așa?

- Nu chiar, se auzi răspunsul lui înăbușit.

- Atunci de unde l-ai luat?

- De la... un magazin.

- *Care* magazin?

El scoase capul.

- Nu-mi amintesc.

- A fost doar cu o lună în urmă!

- Mă rog...

Capul îi dispăru.

- Mi-ai zis că inelul este fals. Este fals, da?

- Definește *fals*.

Cheia zăngăni pe țeavă.

- Adică nu-i original.

- Oh!

- Bram?

Un alt zăngănit.

– Nu-i fals.

– Este un inel *adevărat?*

– Asta am zis, nu?

– De ce nu mi-ai zis de la bun început?

– Pentru că avem o relație bazată pe minciună. Întinse mâna. Dă-mi găleata!

– Nu-mi vine să cred!

El pipăi după găleată, cu capul încă înăuntru.

– Aș fi fost mai atentă! Se gândi la toate locurile pe unde lăsase inelul și vru să-l lovească. Ieri când am înotat l-am pus pe trambulină!

– Asta-i o prostie. Apa țâșni în găleată. L-am găsit! zise el o clipă mai târziu.

Ea se așeză pe capacul de toaletă și își lăsă capul în mâini.

– M-am săturat să avem o căsnicie bazată pe minciuni.

El se ridică și luă găleata cu el.

– Dacă te gândești bine, tu știi ceva despre căsnicia bazată pe minciuni. Asta ar trebui să fie o alinare.

Ea sări în sus.

– Vreau un inel fals. Îmi place să am un inel fals. De ce nu faci niciodată ce trebuie să faci?

– Pentru că niciodată nu-mi dau seama care ar fi acest lucru. El puse la loc dopul chiuvetei și îi spălă inelul care nu mai era fals. Când coborâm, o voi lua pe Rory de acolo. Să nu lași pe cineva să ne întrerupă, da?

– Georgie! strigă Meg de la baza scărilor. Georgie, trebuie să cobori. Avem un invitat.

Cum putea să aibă un invitat cu paznici la poartă?

Bram o luă de mână și îi puse inelul la loc.

– Ai mai mult grijă de data asta!

Ea se uită la piatra aceea mare.

– Am plătit pentru asta, nu-i așa?

– Toți ar trebui să aibă o soție bogată.

Trecu pe lângă el și se grăbi pe hol. La jumătatea drumului se opri.

Fostul ei soț stătea la baza scărilor.

capitolul 17

Meg trăgea nervoasă de un cercel de chihlimbar.

– I-am zis că nu poate să intre.

Lance arăta cât de rău putea să arate un om musculos. Se părea că își lăsa barba și părul să crească pentru următorul lui film de acțiune, pentru că avea vreo trei centimetri de barbă neîngrijită, iar părul lui negru atârna inegal pe chipul pătrat. Nu era o imagine prea atrăgătoare, deși cu siguranță se putea îmbunătăți după ce terminau cu el oamenii de la machiaj. Tricoul lui pătat de cafea se întindea peste mușchii lucrați câteva ore pe zi. Brățări înguste împletite, asemănătoare cu bentița lui Meg, dar mai uzate, îi atârnau la încheietură și purta sandale din frânghie și pânză. Un dentist abil îi aranjase dinții albi puternici, dar nu lăsase pe nimeni să se atingă de nasul lui un pic strâmb. În materialul său informativ pentru presă, zicea că îi fusese rupt într-o bătaie pe stradă când fusese adolescent, dar adevărul era că se împiedicase pe treptele de la intrarea în casa frăției din colegiu și îi fusese prea teamă de operație ca să-l repare.

– Georgie, ți-am lăsat zeci de mesaje. Când nu m-ai sunat înapoi, mi-a fost teamă... De ce nu m-ai sunat?

Degetele ei se curbară pe balustradă.

– Nu am vrut.

Ca majoritatea actorilor din roluri principale de la Hollywood, nu era foarte de înalt, abia avea un metru șaptezeci și cinci, dar maxilarul lui ca de piatră, bărbia bărbătească, ochii negri expresivi și musculatura pronunțată compensau înălțimea mai mică.

– Trebuia să vorbesc cu tine. Trebuia să-ți aud vocea, să mă asigur că ești bine.

Mai mult decât orice, ea voia ca el să se umilească. Voia să-l audă spunând că făcuse cea mai mare greșeală din viața lui și că ar fi făcut orice să o recupereze, dar asta nu părea să se întâmple. Coborî o treaptă.

– Arăți groaznic.

– Am venit de la aeroport. Tocmai am sosit din Filipine.

Ea se forță să coboare restul treptelor până în foaier.

– Ați venit cu un avion privat. Cât de grea putea să fie călătoria?

– Doi dintre oamenii noștri s-au îmbolnăvit. A fost...

El o privi peste umăr pe Meg, care stătea și îl păzea în spate. Se descălțase de ghetele portocalii și felul în care gleznele ei goale ieșeau de sub colanții albaștri cu imprimeu de leopard făceau să pară că cum fusese băgată cu capul în jos într-un tub de creioane topite.

– Putem vorbi? În privat?

– Nu. Dar Meg te-a plăcut mereu. Poți vorbi cu ea.

– Nu și acum, zise Meg. Consider că e un nenorocit.

Lance ura să nu fie adorat și în ochii îi scăpără suferința.

– Trimite-mi un e-mail, zise Georgie. Am invitați și trebuie să mă întorc la petrecere.

– Cinci minute. Doar atât.

Îi trecu prin minte un gând alarmist.

– Sunt fotografi peste tot. Dacă te-au văzut venind...

– Nu sunt atât de prost. Am condus mașina antrenorului meu și geamurile sunt mate, deci nu a putut vedea nimeni înăuntru. Însă cineva mi-a răspuns la interfonul de la poartă.

Lui Georgie nu-i fu greu să-și dea seama cine. În bucătărie era un interfon, iar Chaz trebuie să fi știut cât de mult ar fi detestat Georgie să apară Lance. Georgie băgă degetele mari în buzunarele pantalonilor.

– Jade știe că ești aici?

– Desigur. Ne spunem totul, și ea înțelege de ce trebuie să fac asta. Știe ce simt față de tine.

– Și ce anume simți?

Bram cobora scările. Cu părul lui auriu ciufulit, ochii albaștri-violeți cei mai obosiți din lume și pantalonii albi ca ai lui Gatsby, părea moștenitorul blazat, răsfățat, dar potențial periculos al unei averi pierdute în alcool din New England.

Lance veni mai aproape de Georgie, de parcă avea nevoie să o protejeze.

– Asta e între mine și Georgie.

– Îmi pare rău, prietene. Bram veni în hol. Ți-ai pierdut șansa la o discuție în privat când ai dat-o la schimb cu Jade, ticălos nenorocit!

Lance făcu un pas amenințător în față.

– Oprește-te acolo, Shepard! Nu mai spune nici un cuvânt despre Jade!

– Relaxează-te! Bram își sprijini un cot de pilonul balustradei. Nu simt decât admirație pentru soția ta, dar asta nu înseamnă că aș fi vrut vreodată să mă însor cu ea. Foarte scumpă întreținerea.

– Nu e ceva pentru care trebuie să-ți faci griji, zise încordat Lance.

Deși Bram era considerabil mai înalt decât fostul ei soț, corpul perfect al lui Lance ar fi trebuit să-i dea un aer mai puternic. Dar cumva eleganța letală a lui Bram îl punea în avantaj în războiul lor de macho. Nu se putu abține să nu se întrebe cum ajunsese o femeie ca ea să se mărite cu doi bărbați așa de impresionanți.

Se apropie de Bram.

– Spune ce ai de spus, Lance, apoi lasă-mă în pace!

– Ai putea... ieși un minut?

– Eu și Georgie nu avem secrete unul față de celălalt. Bram își lăsase vocea să se transforme într-o șoaptă ca a lui Eastwood de prin 1973. Nu-mi plac secretele. Nu-mi plac deloc.

Ea se gândi să-și depășească instinctele primare, dar numai pentru un moment.

– Este foarte posesiv. *De cele mai mult ori*, într-un mod pozitiv.

Bram își strânse degetele pe ceafa ei.

– Și hai să lăsăm lucrurile așa.

Faptul că ea se amuza dovedea că petrecuse prea mult timp trăind cu diavolul. Cu toate astea, era lupta ei, nu a lui Bram, și oricât aprecia sprijinul, trebuia să se descurce singură.

– Lance nu pare să vrea să plece, deci mai bine termin odată cu asta.

– Nu trebuie să vorbești cu el. Bram își luă mâna de pe gâtul ei. Nu-mi doresc nimic mai mult decât o scuză bună ca să-l dau afară pe nenorocitul ăsta.

– Știu că ai vrea, dragule, și îmi pare rău că îți stric distracția, dar lasă-ne singuri câteva minute, da? Promit că îți spun totul. Știu cât îți place să te distrezi.

Meg îi aruncă o privire urâtă lui Lance și îl luă pe Bram de braț.

– Haide, amice. Îți mai pregătesc ceva de băut.

Exact ce nu-i trebuia lui, dar intențiile lui Meg erau bune.

Bram o privi pe Georgie, iar ea își dădu seama că el se gândea cât de mult și cât de pasional să o sărute. Dar el minimaliză scena în mod înțelept și doar îi atinse mâna.

– Voi fi prin preajmă dacă ai nevoie de mine.

Ea avea de gând să rămână în hol, dar Lance avea alte idei și o porni înainte, intrând în living. Pasiunea lui pentru suprafețe curate și linii dure moderne l-ar fi făcut să disprețuiască încăperea aceea minunată cu portocali japonezi, blănuri tibetane și perne indiene în oglindă. Și, deși casa lui Bram era spațioasă, ar fi putut încăpea într-un colț al imensei proprietăți pe care ea o împărțise cu Lance.

Își aminti ceva la care ar fi trebuit să se gândească mai devreme.

– Îmi pare rău de bebeluș. Serios.

El se opri în fața șemineului, ca planta agățătoare ce se curba pe poliță să pară că îi creștea din cap.

– A fost greu, dar Jade a rămas însărcinată ușor, așa că nu ne lăsăm afectați prea mult. Toate se întâmplă dintr-un motiv.

Georgie nu credea asta. Credea că lucrurile se întâmplă uneori pentru că viața putea să fie realmente dură.

– Chiar și așa, îmi pare rău.

Faptul că el ridică din umeri o făcu să bănuiască că de fapt el era ușurat. Auzi un tunet în depărtare și se întrebă cum putuse să-l iubească pe acest bărbat cu emoții superficiale și pasiuni schimbătoare. Plânsese pentru

el și se rugase de el, dar niciodată nu-și vărsase furia pe el. Nici un moment nu era mai bun ca prezentul să rezolve asta.

Veni spre el.

– Nu te voi ierta niciodată pentru minciuna pe care ai împrăștiat-o despre mine că nu voiam copii. Cum ai putut să faci ceva atât de laș?

El fu surprins de atacul ei și se agăță de o brățară uzată de la încheietură.

– A fost... un agent de publicitate prea zelos.

– Asta-i o minciună. Furia ei se dezlănțui odată cu un fulger. Ești un mincinos și un trișor! Ai avut zeci de șanse să îndrepți povestea asta și nu ai făcut-o niciodată.

– De ce ești așa de ostilă? Ce ar fi trebuit să spun?

– Adevărul. Micșoră distanța dintre ei. Erau aproape de aceeași înălțime, așa că ea îl privi direct în ochi. Doar că, dacă ai fi făcut-o, ai fi părut și mai ticălos pentru public și nu puteai să suporți asta.

El începu să bolborosească.

– Nu-mi vorbi mie despre ticăloși! Cum ai putut să te măriți cu nemernicul ăla?

– Ușor. Arată bine și mă venerează.

Adevăr și minciună rostogolindu-se împreună.

– Mereu l-ai urât. Nu înțeleg cum s-a putut întâmpla asta.

– Este o linie subțire între a urî pe cineva și a găsi marea pasiune a vieții tale.

– Despre asta-i vorba? Sex?

– În mare parte, da. Și chiar vorbesc serios când spun *mare*.

Asta era răutate pură. Faptul că Lance nu era superdotat nu o deranjase niciodată, dar îl deranja pe el, iar ei ar fi trebuit să-i fie rușine de ea însăși. Dar nu-i era.

– Bram este insațiabil. În ultima vreme, am petrecut așa de mult timp goală! Este o minune că îmi amintesc cum se poartă hainele.

El refuzase mereu să recunoască faptul că în viața lor sexuală existau probleme și îi întoarse spatele pentru a examina sculptura maură de pe poliță.

- Nu vreau să mă cert cu tine, Georgie. Nu suntem dușmani.

- Mai gândește-te!

- Dacă m-ai fi sunat... Mă simt suficient de vinovat. Nu știu cum a reușit, dar știu că te-a obligat și vreau să te ajut. Trebuie să te ajut să ieși din asta.

- Fascinant! Doar că n-am nevoie de ajutor.

- Faptul că te-ai măritat cu el... Se întoarse din nou cu fața spre ea. Nu vezi? Nu doar că e rău pentru tine, dar înjosește ce am avut împreună.

La început, ea fu prea uluită ca să răspundă și apoi râse.

El se înfoie, simțindu-și demnitatea ofensată.

- Nu-i amuzant. Dacă ar fi fost un om decent... Relația noastră a fost adevărată și onestă. Doar pentru că nu a durat nu înseamnă că nu a fost potrivită la momentul acela. El se îndepărtă de șemineu. Dacă te-ai măritat cu Bram pentru că ai vrut tu – și mi-e greu să cred asta –, ai pătat relația noastră și te-ai înjosit.

- În regulă, deja nu mai ești bine-venit.

Lance insistă.

- Este un prefăcut. Este leneș, fără un scop. Tipul este un bețiv și un dependent de droguri, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-i nimic mai mult decât un vagabond.

- Ieși afară!

- Nu-mi vei spune adevărul, nu-i așa? Încă ești prea furioasă. Atunci spune-mi altceva. Ce ai fi făcut dacă ai fi fost în locul meu? Dacă ai fi întâlnit iubirea vieții tale cât erai măritată cu altcineva? Ce ai fi făcut?

- E simplu. În primul rând, nu m-aș fi măritat cu cineva care să nu fie iubirea vieții mele.

El tresări.

- Știu că tu consideri că este de neiertat ce am făcut, dar îți cer să privești lucrurile din alt unghi. Încearcă să vezi că tot ce s-a întâmplat cu mine și Jade nu s-ar

fi petrecut niciodată dacă tu nu mi-ai fi arătat ce înseamnă să iubești cu adevărat pe cineva – din toată inima.

Îndrăzneala lui o făcea să râdă sau să urle – nu știa care din cele două. El își frecă barba neîngrijită.

– Este greu să înțelegi, îmi dau seama, dar fără tine nu aș fi știut de ce este în stare inima. Se întinse spre ea, dar probabil că văzu în ochii ei ceva care îl făcu să se răzgândească. Georgie, tu mi-ai dat curajul să o iubesc pe Jade în modul în care ea merită să fie iubită! În modul în care eu merit să iubesc pe cineva.

Un soi de fascinație ciudată puse stăpânire pe ea.

– Tu chiar vorbești serios?

– Ți-am spus cât de rău îmi pare că te-am rănit. Nu am vrut niciodată să-ți provoc așa de multă durere.

Ea fusese martoră la aceeași expresie bântuită când el se uita la știri la televizor, când citea o carte care îl impresiona în mod deosebit sau chiar când vizita un adăpost de animale. Lance mereu fusese un sensibil. O dată îl văzuse vărsând lacrimi la o reclamă la bere.

– Nu-ți poți imagina cât de mult curaj mi-a trebuit să te părăsesc, zise el. Dar sentimentele mele pentru Jade, ale ei pentru mine... erau mai mari decât amândoi.

– Tocmai ai zis *mai mari decât amândoi?*

– Nu știu cum să explic altfel. Tu mi-ai arătat cum să iubesc și îți datorez totul. Nu vrei să-mi spui cum ai fost prinsă în situația asta cu Bram. Este alegerea ta. Dar eu te ajut oricum. Dă-mi voie să fac asta pentru tine. Te rog, Georgie. Dă-mi voie să te ajut să scapi!

– Nu vreau să scap.

Un alt tunet, de data asta mai aproape, zgudui ferestrele.

– Eu și Jade am discutat despre asta. Are o casă în Lanai. Este privată. Părăsește-l, Georgie! Du-te acolo vreo două săptămâni pentru a te relaxa și apoi... El ridică mâna, deși ea nu zisese un cuvânt. Ascultă-mă! Știu că la început ți se va părea ciudat, dar promite-mi că mă asculți!

Ea se holba la el.

– N-aș pierde asta pentru nimic în lume.

– Cred că am găsit o cale de a transforma ce s-a întâmplat între noi trei în ceva bun. Ceva cu adevărat extraordinar care îți va reface reputația.

– Nu știam că reputația mea avea nevoie să fie refăcută.

– Să zicem doar că asta va face ca oamenii să uite că ai fost măritată vreodată cu Bram Shepard. Trase din nou de brățară. Eu, tu și Jade... avem șansa să facem ceva bun. Ceva ce va fi un exemplu pentru întreaga lume. Promite-mi că nu vei refuza până ce nu te gândești serios! Asta-i tot ce-ți cer.

– Suspansul mă omoară.

– Noi – eu și Jade – vrem să vii cu noi când ne întoarcem în Thailanda.

Tunetul cutremură casa.

– Să vin cu voi?

– Știu că pare o nebunie. La început, și eu am crezut asta. Dar cu cât am discutat mai mult, cu atât am înțeles amândoi că avem o oportunitate de aur. Avem șansa de a arăta lumii într-o manieră măreață că oameni care ar trebui să fie dușmani pot trăi împreună în pace și armonie.

Georgie nu știa dacă să vomite sau să ia o coca-cola.

Ploaia bătea în ferestre.

– Presa va înnebuni, zise el. Vei arăta ca o sfântă – toată lumea va uita de căsătoria ta nebunească. Cauzele pentru care eu și Jade luptăm – cauze juste – vor primi mai multă atenție. Și, cel mai bun lucru dintre toate, oamenii din toată lumea vor fi obligați să-și analizeze propriile războaie și răzbunări religioase. Probabil nu putem schimba lumea, dar putem începe să o facem.

– N-am cuvinte.

Ușa se deschise și toată lumea de pe terasă intră înăuntru. Era evident că Bram și Meg nu le spuseseră că Lance apăruse pentru că, unul câte unul, se opriră și priveau. Într-un final, Rory întrerupse tăcerea.

– Ce petrecere interesantă ați organizat!

– Așa zic și eu.

Laura nu-și putea lua ochii de la Lance, care zâmbi când îl văzu pe Paul.

– Paul, mă bucur să te văd din nou! Traversă camera și întinse mâna. Mi-a fost dor de tine..

– Lance.

Lui Georgie i se păru șocant că Paul doar îi strânse mâna fostului ei soț, în loc să cadă în genunchi și să-l implore să o primească înapoi. Dar probabil făcuse deja asta.

Cu chipul îmbujorat, Chaz veni din bucătărie cu o tavă cu căni și o farfurie cu ceea ce păreau a fi trufe de ciocolată făcute în casă. Aaron o urmă cu o cafetieră. Chaz nu-și putea lua ochii de la Lance și aproape se împiedică de covor înainte să pună tava jos.

– Este... este cineva în mașina de afară, zise ea.

– E Jade, zise Lance. Aș face bine să plec.

– Ai adus-o pe Jade aici?

Un roi de albine bâzâi prin capul lui Georgie.

– Ți-am zis, spuse Lance. Am venit direct de la aeroport. Și ferestrele mașinii sunt mate. Nimeni nu poate vedea înăuntru.

O tăcere apăsătoare se lăsă în cameră până când Bram o luă înainte.

– Să-ți fie rușine, Lancelot, că ți-ai lăsat nevasta în mașină! Miji ochii periculos. Dă-mi o umbrelă, Chaz, ca să o invit înăuntru!

Georgie încremeni. Sigur nu auzise bine. Ba auzise. Bram era furios și reacționa în modul lui tipic încăpățânat și impulsiv.

Paul interveni:

– Stai pe loc!

Maxilarul lui Bram era fixat într-o line încăpățânată.

– Este o petrecere. Cu cât suntem mai mulți, cu atât va fi mai veselă.

Îl ura, dar se presupunea că îl iubea și, cu așa de mulți oaspeți, nu putea să-i lase să vadă ce simțea cu adevărat. În schimb, trebuia să arate cum ar fi reacționat o femeie

fericită și recăsătorită la întâlnirea cu femeia care îi furase idiotul fost soț.

– Chaz, când te duci după umbrela lui Bram, adu și un pistol ca să mă împușc.

Fusese lucrul corect de zis, pentru că Rory rânji.

– Este cea mai bună petrecere la care am participat în ultimii ani.

– Vreodată! exclamă Laura.

– Înfoaie-ți părul, îi zise Meg lui Georgie când Bram și Chaz dispărură, cu Lance după ei. Și mai dă-te cu niște ruj. Repede!

– Nici să nu îndrăznești! Mâna lui Rory se ridică. Arăți bine așa cum ești.

– Rory are dreptate, zise agenta ei care o pupa în fund. Jade Gentry nu e cu nimic mai frumoasă ca tine.

Meg își dădu ochii peste cap.

– Are doar cel mai frumos chip din univers, un corp pentru care poți să mori de invidie și pe fostul soț al lui Georgie.

– Nu, serios, zise Georgie când se lăsă pe canapea. Tot ce-mi trebuie este o armă.

Paul înaintă grăbit.

– Hai cu mine, Georgie! Nu faci asta.

Ordinul inoportun al tatălui ei o convinse să facă exact invers.

– Ba o fac. Jade nu-i importantă pentru mine.

O minciună. Faptul că Georgie încetase să-l iubească pe Lance nu însemna că avea să îi ierte vreodată pe el și pe Jade. Voia răzbunare.

Câteva clipe mai târziu, Jade intră în living în timp ce un reflector invizibil părea să-i lumineze uimitoarea prezență. Ce avea Jade de era așa de splendidă? Era ironic... Majoritatea vedetelor masculine arătau mai bine în persoană, dar vedetele feminine aveau tendința de a arăta vag encefalice, cu capul prea mare pentru corpul ca un băț. Dar nu Jade. Era și mai răpitoare în persoană, o întoarcere distinsă la vechiul Hollywood, cu ochii de căprioară a lui Audrey Hepburn, pometii

lui Katharine Hepburn și pielea netedă a lui Grace Kelly. Chipul perfect fără urmă de machiaj era încadrat de un păr drept lucios. Sânii îi erau generoși, dar nu vulgari. Talia mică și picioarele lungi. Nu era la fel de înaltă precum Georgie, dar se purta cu o asemenea încredere autoritară încât Georgie fu nevoită să alunge sentimentul că începuse să se micșoreze.

Lance stătea în stânga lui Jade, iar Bram în dreapta. În vreme ce Paul înaintă pentru a o întâmpina pe Jade, îi blocă vederea la Georgie. Cine să știe dacă o făcuse intenționat sau întâmplător?

– Eu sunt Paul York. Am înțeles că tocmai ai coborât din avion.

– Mă simt ca și cum am fi călătorit dintotdeauna. La fel ca Lance, era șifonată, dar pantalonii ei lungi și tricoul fără mâneci încă arătau șic. Nimic la ea nu dădea de înțeles că pierduse un bebeluș cu mai puțin de o lună în urmă. Își mută greutatea de pe un picior pe altul, încercând să vadă în jurul lui Paul. Fără îndoială, voia să o găsească pe Georgie ca să o poată îmbrățișa. Din fericire, îi sună telefonul mobil înainte să se întâmple asta. Trebuie să răspund, zise ea. Câtorva dintre oameni noștri le-au fost teribil de rău în avion.

Își dădu geanta jos de pe umăr, scoase telefonul mobil și se îndepărtă de ei. Laura umplu o ceașcă cu cafea și Meg luă o trufă de ciocolată. Bram alunecă spre Georgie. Ea spera că el nu avea să se apropie prea mult pentru că nu ar fi rezistat niciodată tentației de a-i da o palmă.

Rory făcu tot ce putu ca să detensioneze atmosfera.

– Laura, am auzit că o împingi pe Georgie spre rolul principal din proiectul lui Rich Greenberg. Este un scenariu simpatic. Îmi doresc să fi avut și noi o șansă la el.

– Filmul despre ușuratica vampir? Meg își încreți nasul. Mama vorbea despre el.

– Georgie este perfectă pentru rol, zise Paul.

– Georgie nu-i interesată, interveni Bram. A obosit să facă comedii.

Avea dreptate, dar Georgie era furioasă și nu era singura persoană imatură din căsnicia asta.

– Laura mi-a aranjat o întâlnire cu Greenberg.

Jade devenea tot mai agitată, deși nici unul dintre ei nu putea să audă mai mult decât câteva cuvinte. Într-un final închise telefonul și reveni lângă Lance, cu fruntea încruntată.

– Vești proaste de la Dari și Ellen. Îți amintești focarul de SARS din Filipine? Doctorii se tem că amândoi am putea să fi luat.

– SARS? Dumnezeule... Lance o luă de mână – ei doi împotriva lumii. Vor fi bine?

– Nu știu. Acum sunt în izolare, îi îndoapă cu antibiotice.

– Am face bine să ne ducem la spital imediat.

– Asta nu se poate.

– Ba sigur că se poate. Ieșim prin spate.

– Nu asta-i problema. Ea băgă telefonul înapoi în geantă și își dădu părul peste umăr. Nu ne putem duce acolo.

Lance îi mângâia degetele.

– Ce vrei să spui?

– Am vorbit la telefon cu șeful Departamentului de Sănătate Publică din district. Spitalul i-a alertat. Rezultatele testelor pentru Ellen și Dari vor fi gata după patruzeci și opt de ore, iar până când vor ști sigur dacă este sau nu SARS, toată lumea care era în avion se află în carantină. Privi în jur. Împreună cu toată lumea care a intrat în contact cu noi de atunci.

Se lăsă o tăcere mormântală. Georgie se simți amețită, iar Bram încremeni lângă ea.

– Doar nu te referi la noi! zise într-un final Paul.

– Mă tem că da.

Bram nu se mișcă.

– Vrei să spui că ar trebui să stăm toții aici – în casa mea – în următoarele două zile? Abia dacă am intrat în contact cu voi!

– Până marți dimineață, zise Jade încordată. Ironic, nu-i așa?

Privirea ei alunecă spre Georgie.

– Imposibil, zise Laura. Eu luni am întâlniri față în față.

Meg se încruntă.

– Mâine eu mă duc cu mama la călărie.

– Dacă trebuie să fiu în carantină, voi fi la mine acasă. Rory privi în jur după geanta ei. Mă duc prin poarta din spate.

– Ai face bine să clarifici situația cu Departamentul de Sănătate Publică, zise Jade. Oamenii ăștia sunt serioși. Sunt sigură că mai întâi ar trebui să-ți expedi-ezi personalul.

Rory se opri din căutarea genții, amintindu-și de cineaștii pe care îi găzduia.

Chaz luase cafetiera de la Aaron și se întoarse spre Bram.

– Ce-i SARS? Nu știu ce este.

Aaron îi răspunse:

– Sindrom respirator acut sever. Este o boală serioasă. Foarte contagioasă. Acum câțiva ani, a fost o pandemie care a omorât sute de oameni și a îmbolnăvit mii. O pandemie este ca o epidemie, doar că e mult mai mare.

– Știu ce-i o pandemie, răspunse Chaz atât de defensivă încât Georgie își dădu seama că mințea.

– Asta-i o prostie, zise Bram. Lance n-a fost în casă mai mult de cincisprezece minute. Și Dumnezeu e martor că nimeni nu l-a sărutat!

Jade își dădu părul peste umăr.

– Le-am explicat asta celor de la sănătate publică, dar nu se clintesc.

Laura își scoase telefonul.

– Dă-mi numărul! Îi fac eu să se clintească.

Dar nu era singurul alfa din încăpere. Și ceilalți – Bram, Paul și Rory – erau deja cu mâinile pe propriile telefoane. Aaron se uită la Georgie și își scoase și el telefonul. Lance privi în jur.

– Nu puteți suna toți.

– Sun eu, zise Rory. Am relații.

În următoarea jumătate de oră, timp în care Georgie tăcu, restul ascultară conversațiile lui Rory cu oficialii de la Departamentul de Sănătate Publică și apoi chiar cu primarul. Într-un final, se recunoscu învinsă.

– Nu va funcționa cu trasul sforilor. Este o chestiune politică. Pentru că sunt implicate vedete, nimeni nu vrea să fie răspunzător dacă lucrurile scapă de sub control. Clar este exces de zel, dar se pare că suntem prinși.

Toți începură să se uite în direcția lui Georgie, judecându-i reacția de a fi prinsă cu fostul și noua lui soție. Scooter Brown ar fi știut cum să manevreze situația. Scooter ieșea mereu cu bine din situații dificile. În regulă. Avea să se ocupe de asta în stilul acelei târfe minione și pline de viață.

O ridică pe Scooter de pe canapea.

– Va fi bine. Ca o mare petrecere. Va fi distractiv.

Chaz se lansă și ea în dezastru:

– Am o grămadă de mâncare în congelator, deci asta nu va fi o problemă.

– Am nevoie să beau ceva, zise Bram.

– Normal că ai, se răsti Georgie înainte să se poată opri, ceea ce însemna că Scooter trebuia să-i sară în ajutor. O idee minunată, dragule! Deschide vreo două sticle.

Chaz se întoarse spre Bram.

– Unde va dormi toată lumea?

Georgie ar fi trebuit să sugereze ca Paul să împartă o cameră cu Lance. Putea să se dea bine pe lângă persoana lui preferată.

Treptat, rezolvară treburile. Meg insistă să ia canapeaua din biroul lui Bram, lăsând patul din casa de oaspeți pentru Rory și Laura. Paul dormi în biroul lui Georgie. Camera de oaspeți unde dormise Georgie le fu dată lui Lance și Jade, ceea ce o forță pe Georgie să explice că o folosise pe post de garderobă și că avea nevoie să-și ia de acolo niște lucruri. Într-o ceartă șoptită, Chaz acceptă

ranchiunoasă să-l lase pe Aaron să doarmă în livingul ei. Iar Georgie rămânea să se cuibărească în dormitorul soțului ei. Era o perspectivă atât de tulburătoare, încât Scooter sări din nou în ajutorul lui Georgie.

– Cred că vântul se liniștește, ciripi ea. Hai să aprindem un foc pe terasă! Am putea chiar să facem bezele.

– Sau nu, zise Skip.

Rory îi telefonă menajerei și aranjă să-i fie puse niște obiecte personale într-o geantă impermeabilă lângă poarta din spate. Meg îi împrumută Laurei o cămașă de noapte largă. Jade anunță că ea dormea în pielea goală, deci Georgie nu avea nevoie să se deranjeze să-i găsească și ei ceva. Chaz și Aaron împărțiră prosoape, bureți de baie, lenjerie suplimentară de pat și periuțe de dinți. În tot acest timp, Georgie se lupta cu sentimentul că totul era ireal.

După ce trecu furtuna, Meg le conduse pe Rory și pe Laura la casa de oaspeți, în vreme ce Bram își croi drum printre stropi pentru a lua lucrurile lui Rory. Tatăl lui Georgie își turnă un coniac și se duse să stea pe terasă. Lance și Jade voiau să se spele după lunga lor călătorie, așa că Aaron îi conduse la etaj.

Georgie începu să o ajute pe Chaz să strângă, lucru pe care Chaz nu-l aprecie. În scurt timp, auzi pornind dușul din baia ei, iar douăzeci de minute mai târziu se opri.

Un singur duș. Ce intim!

I se strânse stomacul. Era destul de groaznic că Lance se afla colo, dar prezența lui Jade făcea situația insuportabilă. Și era numai vina lui Bram.

Ea se închise în dormitorul lui. Transformă turnul care ocupa partea din capătul îndepărtat al camerei în sanctuarul ei. O masă de lemn încrustată se afla între două scaune ușoare, iar o lampă cu o bază grea din bronz completa pereții de culoarea mierii de hrișcă. Șezlongul putea ține doar o persoană, și acolo avea să doarmă ea. Patul lui Bram era pentru sex, nu pentru intimitate pe toată durata nopții.

Se îndreptă spre fereastră și privi în jos la aleea pe care curgea ploaia spre porți. Chiar dacă era trecut de miezul nopții, putea să vadă cel puțin două mașini încă parcate pe stradă, paparazzi care stăteau etern de pază și se rugau să aibă parte de poza magică ce le putea aduce o avere.

Cei de la sănătate publică aveau acum numele tuturor celor care s aflau în carantină, deci povestea urma să se afle repede. Urmau să dea cu toții declarații. „Vechi probleme uitate. O mare familie fericită." Lance putea să primească, în sfârșit, ce voia – aparența că ea îl iertase – și să fie absolvit în ochii publicului.

Își rezemă obrazul de tocul ferestrei și se întrebă cum ar fi fost să treci prin viață spunând doar adevărul. Dar trăia în orașul greșit pentru asta. Orașul ăsta era construit pe iluzie, pe planuri false și pe străzi care nu duceau nicăieri.

Ușa se deschise în spatele ei. Auzi zăngănitul inevitabil al cuburilor de gheață și simți mirosul ploii când el se apropie.

– Nu am vrut să se ajungă la asta când am invitat-o înăuntru. Îmi pare rău.

Scuzele lui, oferite fără să fie cerute, o mai calmară.

– Și cum te așteptai să iasă lucrurile?

– Eram supărat. Păstră vocea joasă din respect pentru singurul perete care îi separa de vizitatorii nedoriți din camera alăturată. Ce obține tipul ăla venind aici? Apoi întreaga idee cu Jade stând în mașină și părându-i rău de tine pentru că și-a dat ea seama că ești așa de distrusă de marea lor poveste de iubire încât nu ai curajul să o privești în ochi... M-am enervat.

Dacă vedea lucrurile așa... Cu toate astea, marea lui generozitate semăna așa de mult cu a tatălui ei!

– Nu era decizia ta.

– Tu nu ai fi luat-o. Trase de nasturii cămășii albe ude. M-am săturat să te văd cum suspini de fiecare dată când apare numele ei. Unde e mândria ta? Încetează să mai crezi că e mai bună decât tine!

– Eu nu...

– Ba da. Poate că Jade e mai bună la unele lucruri. Cu siguranță, se pricepe mai bine să umble după soțul altei femei. Dar ce este sau nu este Jade nu are nimic de-a face cu tine. Maturizează-te și fii fericită trăind în propria piele!

– Mie îmi spui să mă maturizez?

El nu terminase.

– Jade și Lance sunt făcuți unul pentru celălalt. Nu era bărbatul potrivit pentru tine, așa cum...

– Tu ești?

– Exact.

Luă o înghițitură mare din pahar.

– Mersi pentru părerea ta intuitivă.

Smulse halatul și pijamalele pe care le adusese mai devreme și se duse în baie pentru a se schimba. Dar, în timp ce se spăla pe față, fu nevoită să recunoască faptul că Bram avusese intenții bune. Să o invite pe Jade în casă fusese maniera lui ciudată de a fi protector. N-ar fi avut de unde să-și închipuie consecințele.

Când ieși din baie, îl găsi rezemat de perne, purtând doar o pereche de boxeri care străluceau albi pe pielea lui. Dăduse cuvertura la o parte și pe piept avea o carte deschisă. Era destul de ciudat să-l vadă pe Bram Shepard citind, dar nu la fel de ciudat ca perechea de ochelari cu rame de oțel ce-i stătea pe nas. Se opri brusc.

– Ce sunt ăia?

– Ce anume?

– Porți ochelari?

– Doar pentru citit.

– Ai ochelari pentru *citit*.

– Ce-i în neregulă cu asta?

– Oamenii cu tatuaje nu ar trebui să aibă ochelari pentru citit.

– Nu-i aveam când mi-am făcut tatuajele. Dădu jos ochelarii și îi observă tricoul și pantalonii albaștri de pijama. Speram să porți unul din articolele alea de la Provocator.

– Chiar dacă aș fi avut chef, deși clar nu am, nu aș face-o cu ei de partea cealaltă a acestui perete.

– Înțeleg la ce te referi. Se dădu jos din pat și o trase peste covor spre baie, unde închise ușa și o încuie. Problemă rezolvată.

– Tot sunt furioasă pe tine.

– Înțeleg. Asta doar pentru că nu mi-am cerut suficient de sincer scuze.

Și începu să o sărute.

capitolul 18

Georgie ura filmele în care tot ce trebuia să facă eroul ca eroina să uite că era supărată pe el era să o sărute pasional. N-avea de gând să treacă așa de ușor peste nemulțumirea ei, așa cum nu avea de gând să-i accepte diversiunea. Turnă însă frustrarea ei în sărut. Își înfipse unghiile în umerii lui și dinții în buzele lui. Trase genunchiul...

– Hei, ai grijă, mormăi el.

– Taci din gură și câștigă-ți întreținerea!

Lui nu-i plăcu asta, iar următorul lucru pe care îl simți ea fu cum pantalonii de la pijama îi ajung la glezne. Ridică din nou genunchiul, dar el îl prinse și dintr-o mișcare îl împinse și îi așeză șoldurile pe tejgheaua de granit lungă.

Doar la asta era bun. Ea trase de elasticul boxerilor lui, dar nu-i putea da jos singură. El îi dădu drumul pentru a face asta, iar ea se dădu jos de pe tejghea. El dădu deoparte chiloții și o urcă la loc. Ea se foi și se îndreptă spre cabina de duș din cărămizi de sticlă cu pereți din granit arămiu și mai multe jeturi. Transformarea sexului într-o luptă pentru putere nu era deloc cea mai matură cale de a gestiona o relație dificilă, dar era tot ce avea la îndemână.

– Dacă mă gândesc mai bine...

El intră cu ea. Georgie își trase bluza peste cap.

– Dă drumul la jet puternic de apă!

Nu fu nevoie să i-o ceară de două ori, iar în câteva clipe jetul fierbinte le lovea corpurile.

Doi oameni. Un duș. Voia ca Lance să audă.

Apoi Bram începu să o frece cu săpun și ea uită complet de Lance. Sâni, șolduri, coapse. Bram se ocupa de tot. Ea îi luă săpunul și se undui pe corpul lui.

– Mă omori, gemu el.

– Măcar atât.

Mâna ei se mișcă în zona unde ar fi avut cel mai mult efect.

Apa curgea peste corpurile lor. El îngenunche și o iubi cu gura. Exact când era gata să cedeze, o lipi de peretele dur și ud și o ridică deasupra lui. Ea se agăță de umerii lui și își îngropă chipul în gâtul lui. Gemură și se mișcară împreună, îndreptându-se spre vârful valului.

– Nu vorbi cu mine, zise ea după aceea. Am plătit destul pentru asta și nu vreau să stric momentul.

El o mușcă de lateralul gâtului.

– Discreție totală.

În ciuda hotărârii ei de mai devreme, ajunse în patul lui, foindu-se și răsucindu-se în vreme ce el dormea liniștit – cu excepția unei a doua runde de sex pe care era posibil ca ea să o fi inițiat, dar numai pentru a-și alunga insomnia. După aceea el adormi fără probleme la loc, dar ea nu fu la fel de norocoasă. Se dădu jos din pat și luă paharul lui neterminat de whisky în turn, unde se așeză într-unul dintre scaunele adânci și confortabile și privi modelele umbrite de pe pereți. Nu-i plăcea alcoolul tare, dar gheața se topise de mult, așa că luă o gură mai mare și se pregăti ca lichidul să-i ajungă în stomac.

Ceva ajunse... dar nu era whisky.

Mirosi paharul și aprinse lampa de pe masă. Lichidul rămas avea nuanță vag maronie a alcoolului diluat, dar nu și gustul. Începu să-și dea seama... Bram și nesfârșitele lui pahare de whisky... Nu era de mirare că niciodată nu părea beat. În tot acest timp, dăduse pe gât

ceai cu gheață! Îi spusese că asta bea, dar ei nu-i dăduse niciodată prin cap să-l creadă.

Își sprijini bărbia în mâini. Încă un viciu eliminat. Nu-i plăcea. Bram trebuia să fie o creatură a excelor. Ce era el fără vicii? Răspunsul nu întârzie să apară. O versiune subtil de periculoasă a bărbatului care fusese mereu. Un bărbat care continua să demonstreze că nu se putea avea încredere în nimic din ce spunea, din ce făcea.

Chaz nu putea să doarmă. Avea atâtea de făcut! Atâția oameni de care să aibă grijă! Oamenii de la curățenie nu puteau veni din cauza carantinei, deci ea trebuia să se ocupe de tot. Să pregătească mese, să facă paturi, să spele prosoapele. Georgie avea să încerce să ajute, dar Chaz se îndoia că știa cum arăta mașina de spălat, darămite să mai folosească.

Chaz se ridică pentru a merge la baie. De obicei dormea în tricou și chiloți, dar în seara aceea adăugase pantaloni de trening. Când termină cu baia, se uită la Aaron. Ar fi trebuit să fie speriată că avea un tip în apartamentul ei, dar nu când era vorba de Aaron. Îi plăcea că lui îi era un pic teamă de ea, mai ales pentru că era mai mare decât ea și așa de inteligent. Viața ar fi fost mult mai ușoară dacă ar fi avut un frate ca Aaron. Mereu își dorise un frate mai mare mai mult decât orice, cineva care să aibă mereu grijă de ea.

Fusese prea obsedată de faptul că îi spusese atât de multe lui Georgie, dar stând așa în ușă cu liniștea din jurul ei, își dădu seama că nu se simțea la fel de panicată cum poate ar fi trebuit. Georgie era cel mai mare dușman al ei, dar nici măcar ea nu-i spusese că era o persoană oribilă. Și dacă cel mai mare dușman al ei nu se uitase la ea ca și cum ar fi fost un gunoi, poate nici ea n-ar fi trebuit să se vadă așa. Un lucru era sigur. Nu mai putea să mintă în privința trecutului sau să pretindă că nu se întâmplase, nu după ce bolborosise adevărul la cameră. Din câte știa ea, Georgie ar fi putut să pună videoclipul pe YouTube.

Și ce dacă o făcuse?

Chaz rămase acolo mult timp, gândindu-se prin ce trecuse. Supraviețuise, nu-i așa? Încă era în viață și avea locul ăsta de muncă grozav. Dacă strâmba cineva din nas, era problema acelei persoane, nu a ei. În tot acest timp, încercase să pretindă că trecutul nu existase, dar existase și probabil că ea era pregătită să nu se mai ascundă, altfel nu ar fi continuat să vorbească cu Georgie.

Privi spre biblioteca unde depozitase cărțile cu GED[1] pe care i le cumpărase Bram. El îi spusese că mulți oameni se duseseră la colegiu doar cu GED. Și el o făcuse, deși puțină lume știa despre clasele făcuse de-a lungul anilor de el. Lui Chaz nu-i păsa de colegiu, dar îi păsa de școala de bucătari și avea nevoie de un GED pentru a intra.

Probabil că făcuse mai mult zgomot decât credea pentru că Aaron începu să se întindă. Își dorea ca el să nu mai fie așa de încăpățânat. Dacă doar ar asculta-o, era sigură că reușea să o facă pe Becky să-l placă.

– Ce vrei? mormăi el.

Ea se îndreptă spre bibliotecă.

– Nu puteam să dorm. Am nevoie de ceva de citit.

– Ia și pleacă.

Îi plăcu faptul că el începea să vorbească precum o persoană reală, nu ca un tocilar.

– Este apartamentul meu.

– Du-te să dormi, da?

În loc să-și ia cartea, ea se așeză pe scaunul din fața lui și își trase picioarele goale peste margine.

– Dacă luăm SARS?

– Este puțin probabil. El se ridică, apoi căscă și se frecă la un ochi. În afară de faptul că se descălțase, încă avea pe el restul de haine. Bănuiesc că nu ar strica să sterilizăm farfuriile pe care le folosesc Lance și Jade.

---

[1] The General Educational Development (GED) reprezintă o serie de patru teste de dezvoltare educațională generală, a căror certificare echivalează cu diploma de liceu în SUA și Canada. (n.red.)

Ea își cuprinse genunchii cu brațele.

- Nu-mi vine să cred că Lance Marks și Jade Gentry sunt în casă.

Aaron își puse ochelarii și se duse în bucătărie. Ea se ridică și îl urmă.

- Singura vedetă pe care Bram o invită câteodată este Trevor. Este de treabă, dar eu vreau să cunosc mai mulți oameni faimoși. Mi-aș dori să apară și tatăl lui Meg cândva.

El luă un pahar cu apă.

- Și Georgie?

- De parcă îmi pasă de ea.

- Ești așa de geloasă!

- Nu sunt geloasă! Se întoarse spre ușă. Doar consider că ar trebui să fie mai drăguță cu Bram.

- El este cel care trebuie să fie mai drăguț cu ea. Ea este minunată, dar el nu o apreciază.

- Mă duc la culcare. Nu-mi devora mâncarea.

- Crezi că mai pot să adorm după ce m-ai trezit?

- Asta-i problema ta.

Ajunseră să se uite la un film de-al lui Trevor. Ea îl văzuse deja de trei ori, așa că adormi pe unul din brațele canapelei.

Dimineața când se trezi, îl descoperi pe Aaron dormind la celălalt capăt. Rămase o clipă acolo, gândindu-se cât de bine era să se simtă în siguranță.

Georgie nu făcea față dimineții, așa că, atunci când Bram, soțul ei nealcoolic, se ridică, ea rămase cu fața îngropată în pernă. El deschise una dintre ușile balconului pentru a lăsa să intre aerul dimineții, dar, chiar dacă o bătu pe fund, ea nu se mișcă. De ce să grăbească o zi care promitea să fie memorabil de groaznică?

Bram ieși din dormitor, iar Georgie ațipi, dar nu păru să fi trecut prea mult timp când el reveni.

- Trebuie să faci așa de mult zgomot? mormăi ea în pernă. Mie îmi plac bărbații sexy și tăcuți, îți amintești?

- Georgie?

Vocea ezitantă nu era a lui Bram. Nu era deloc a unui bărbat. Georgie deschise ochii. Se răsuci și o văzu pe Jade Gentry stând în ușa deschisă a balconului. Purta tricoul fără mâneci și pantalonii din seara trecută, dar arăta cumva perfect proaspătă, chiar elegantă. Își adunase părul neted și drept într-un coc nepretențios la ceafă și își machiase ochii cu negru și buzele cu un luciu cafeniu pal. Bijuteriile erau discrete - cercei rotunzi din argint și o verighetă simplă din argint.

- Este opt și jumătate, zise Jade. Am crezut că ești deja trează.

Georgie clipi la soare și scoase mâna stângă cu impresionantul diamant de sub cearșaf.

- Nu vreau să fiu nepoliticoasă, Jade, dar ieși dracului de aici!

- Trebuie să porți această discuție.

- Greșit. Georgie trase de cearșaf și îl înfășură în jurul corpului gol. Nu vreau o conversație cu nici unul din voi doi.

Ochii lui Jade rămaseră pe gâtul lui Georgie.

- Suntem blocați împreună în următoarele două zile. Lucrurile vor fi mai puțin ciudate dacă noi două discutăm în privat pentru a clarifica lucrurile înainte de a cobori.

- Pe mine nu mă deranjează situația asta ciudată.

Strânse cearșaful la sâni chiar când Lance intră pe ușa balconului.

- Jade? Ce faci? întrebă el.

- Speram să vorbesc cu Georgie singură, răspunse calm Jade. Ea are altă părere.

- Cum ar fi să vă fac vânt amândurora peste balcon!

Lance își petrecu brațul prin al soției lui.

- Georgie, dă-i o șansă lui Jade!

Georgie strânse din nou cearșaful și veni spre ei, încercând să nu se împiedice.

- I-am dat deja lui Jade un soț. Și scuzele mele pentru asta, apropo.

- Pervers, completă Bram din ușa care se deschidea spre hol. Mă joc și eu?

– Dă-i afară! ordonă Georgie, strângând cearșaful mai tare. Aș face-o eu, dar am doar o mână liberă.

Bram ridică din umeri.

– Bine.

– Oprește-te! Jade ridică brațul. Tu și eu trebuie să fim persoanele raționale, Bram. Tot ce voiam era să vorbesc cu Georgie fără ca toți ceilalți să asculte. Este o persoană bună. Vreau să-mi cer scuze că am rănit-o. Știu că asta o va ajuta să renunțe la animozitatea ei ca să se poată vindeca.

– Cât de generos! zise el. Sunt sigur că, dacă Georgie s-ar vindeca, v-ați simți amândoi mult mai bine.

– Nu o ataca pe Jade! Lance își flexă mușchii. Georgie, mereu ai fost rațională. Jade are nevoie să facă asta, eu am nevoie să o fac ca toată lumea să meargă mai departe.

Privirea lui se opri la gâtul ei.

Bram ridică o sprânceană.

– Trebuie să recunosc că voi doi, clovnilor, m-ați făcut curios. Georgie, tu nu ești deloc interesată să auzi ce au de zis?

– Am auzit deja ce avea de zis unul din clovni aseară, dar se pare că eu nu vreau să închei căsnicia asta și să plec în Thailanda într-o mare operațiune fotografică împreună cu ei doi.

– Glumești.

– Lucrurile nu stau așa cum spune ea, zise repede Jade. Eu și Lance vorbim despre o călătorie umanitară. Georgie, cu toții trebuie să începem să gândim global, nu personal.

– Eu nu sunt așa de avansată spiritual.

– Nici eu, zise Bram. Și apoi, eu și Georgie avem deja planificată o călătorie. În Haiti. Livrăm materiale medicale.

Jade păru realmente entuziasmată.

– Serios? Asta-i grozav. Dacă pot să vă ajut cu ceva, să-mi spuneți!

– Începi prin a ieși din dormitorul meu, zise Georgie.

Jade arăta superbă și rănită.

– Eu cred că ești o persoană minunată, Georgie, și îmi pare rău că ai fost rănită așa de rău.

– Nu sufăr, idioților! Sunt furioasă.

– Recunosc că ai dreptate să fii furioasă, Georgie. Știu că ceea ce am sugerat eu și Lance este o nebunie, dar hai să o facem! Doar așa, ca să o facem. Hai să arătăm lumii că femeile sunt mai inteligente decât bărbații!

– Eu nu sunt! Tu și fostul meu soț ați avut o aventură pe la spatele meu, a mințit presa în legătură cu mine și acum tu vrei ca eu să plec într-un soi de *ménage à trois* altruist? Nu prea cred.

Ochii de căprioară ai lui Jade se topiră în niște adâncuri fără fund de tristețe.

– I-am zis lui Lance că ești prea concentrată pe tine ca să te gândești la asta.

– Cred că asta e tot. Bram deschise ușile de la balcon. A fost o vizită grozavă, dar Georgie trebuie să vomite acum.

De data asta, Lance și Jade nu se mai contraziseră.

– Ce cuplu amuzant, zise Bram în timp ce încuia ușile după el. Cam intenși, dar tot amuzanți.

Georgie se îndreptă spre baie.

– Și eu goală sub cearșaf cu părul vraiște. Nici măcar nu m-am spălat pe dinți. Jade mă enervează și fără să încerce.

– Ar fi trebuit să fiu mai atent la problemele tale patetice legate de stima de sine, zise Bram, urmând-o. Mă voi pedepsi ducându-te înapoi în pat și lucrând temeinic pentru a fi bărbatul din fanteziile tale sexuale.

– Sau nu. Ea se văzu un oglindă. Nu era de mirare că se holbau la gâtul ei. Avea o iritație gigantică. O atinse cu vârful degetului. Mersi.

Degetul lui alunecă pe panta umărului ei.

– Am vrut să mă asigur că Lance nu uită a cui ești.

Ea își luă periuța de dinți. Femeile nu erau proprietate, mai ales ea. Cu toate astea, fusese drăguț din partea lui să se gândească dinainte. Ce nu-i plăcea la fel

de mult era că descoperise la el un viciu în minus decât o făcuse el să creadă, lucru pentru care avea să îl confrunte cât de curând.

El îi dădu pasta de dinți.

– Seara trecută, când m-am dus afară să o iau pe Jade, ea venea deja spre ușa de la intrare, vorbind la telefon. Nu o pot dovedi, dar cred că discuta cu cineva despre carantină.

– Înainte să intre? zise Georgie cu gura plină de pastă de dinți. Dar nu are sens. Dacă știa deja despre carantină, de ce s-ar bloca aici?

– Poate pentru că nu avea încredere că soțul ei urma să fie închis cu fosta lui soție încă sexy timp de două zile?

– Serios? Ea zâmbi și scuipă. Super!

– Tu o să-mi spui, nu-i așa, când nu vei mai fi obsedată de ăștia doi și vei începe să-ți trăiești viața reală?

Ea își clăti gura.

– Suntem în L.A., deci viața reală este o iluzie.

– Bram! strigă Chaz de la baza scărilor. Bram, vino repede! În piscină este un șarpe. Trebuie să-l scoți!

Bram se cutremură.

– Mă voi preface că nu am auzit asta.

– Ar trebui să-i pui pe Lance și Jade să-l scoată. Georgie puse periuța de dinți la loc. Este unul din neamurile lor.

– Bram! strigă Chaz. Grăbește-te!

Georgie puse un halat pe ea și îl urmă afară la piscină, unde un șarpe-cu-clopoței se târâse pe o placă ce plutea pe apă. Nu era un șarpe mare, poate de vreo șaizeci de centimetri, dar tot era un șarpe veninos căruia nu-i plăcea apa.

Urletele lui Chaz îi alertaseră și pe ceilalți oaspeți din casă. Când apărură Lance și Jade, Bram luă paleta de adunat frunze și i-o întinse.

– Poftim, Lancelot! Impresionează femeile.

– Zic pas.

– Nu te uita la mine, comentă Jade. Am o fobie.

– Urăsc șerpi, se strâmbă Chaz.

Georgie întinse mâna spre Bram.

– Oh, dă mi-o mie! Îi iau eu.

– Fată cuminte.

Bram îi dădu paleta de adunat frunze.

Când Georgie luă paleta, apăru Laura, urmată de Rory, care își închise mobilul și se grăbi pe marginea piscinei. Tocurile unor sandale Gucci foarte scumpe tropăiră pe margine.

– Ăla-i un șarpe-cu-clopoței?

– Sigur este. Bram o privi pe Rory, apoi întinse mâna către Georgie. Draga mea, ce faci? Dă-mi asta! Doar nu te voi lăsa te las să iei un șarpe-cu-clopoței periculos.

Ea își înăbuși un zâmbet și îi dădu paleta. Bram scrâșni din dinți și o întinse cu mare grijă peste piscină. Meg și Paul apărură și priviră, cu Meg dând din când în când sfaturi. Șarpele șuieră și se încolăci, dar Bram reuși într-un final să-l dea jos de pe placă în plasă. Zona dintre umeri i se umplu de transpirație în timp ce căra paleta spre partea din spate a proprietății și aruncă șarpele peste zidul de piatră.

– Grozav! zise Rory. Acum se poate târî în curtea mea imediat ce va crește.

– Să-mi spui dacă o face, zise Bram. Voi veni imediat și ca să mă ocup de el pentru tine.

– Ar fi trebuit să-l omori, zise Lance.

– De ce? întrebă Meg. Pentru că se purta ca un șarpe?

Georgie își dădu seama că trebuia să clarifice ceva și, cu Rory stând acolo, putea la fel de bine să o facă acum, indiferent cât de ciudat ar fi fost.

– Știi, Rory... Băuturile alea cu care tot umbla Bram. Erau ceai cu gheață.

Bram se uită la ea de parcă își pierduse mințile, la fel și ceilalți.

– Ca toată lumea să înțeleagă că nu mai ești un bețiv, zise ea pe un ton blând. Te-ai lăsat de fumat acum cinci ani, iar oregano din bucătărie chiar este oregano. Cât despre droguri... Am găsit niște vitamine Flintstone și Tylenol, dar...

– Eu nu iau vitamine Flintstone!

– Una pe zi. Mă rog. Dacă lumea știe că nu mai ești un tip rău, s-ar putea să înceteze să mă trateze ca și cum aș fi nebună că m-am măritat cu tine.

Și, se gândi ea, poate că Rory avea să fie dispusă să susțină *Casa din copac*. Noul ei creier calculat făcu o bifă.

Bram i se alătură, în sfârșit.

– Ai *fost* nebună că te-ai măritat cu mine, dar sunt bucuros.

Se îmbrățișară conjugal, deși ea își dădu seama după linia încruntată dintre sprâncenele lui că nu era mulțumit de ea.

– Eroul meu, zise ea bătându-l pe piept.

– Ești prea bună cu mine, draga mea.

Laura le adresa lui Lance și Jade întrebarea care ar fi trebuit să fie în mințile tuturor.

– Cum vă simțiți? Vreun simptom?

– Doar fusul orar, altfel suntem sănătoși, zise Jade.

Rory deschise telefonul mobil.

– Dați-mi o listă cu ce aveți nevoie. Unul dintre asistenții mei va aduna totul și va pune lucrurile la poarta din spate.

Lance îl bătu pe Paul pe umăr.

– Este grozav să te văd din nou. Avem, în sfârșit, șansa să recuperăm.

Georgie nu avea chef de reuniunea asta și începu să se îndepărteze, doar ca să fie oprită de replica tatălui ei.

– Mă tem că nu am prea multe să-ți spun zilele astea, Lance.

Lance nu știu cum să-i răspundă.

– Paul... Ne-a fost greu tuturor, dar...

– A fost? zise tatăl ei. Din ce văd eu, greu i-a fost doar lui Georgie. Mie se pare că tu te descurci bine.

Lance păru uluit, iar Jade se încruntă. Georgie fu impresionată.

– Continuă, tată. Nu mă deranjează.

– Pe mine, da, zise el și plecă.

Bram zâmbi din colțul gurii și zise:

– Eu nu înțeleg. Tata era în niște toane așa de bune aseară când am făcut planuri să mergem la pescuit!

Georgie îl studie. De când devenise Bram Shepard o persoană pe care se putea baza? Cât despre tatăl ei... Îi dăduse peste nas lui Lance din respect pentru ea sau doar ca să-și salveze propria mândrie?

Se ocupă mai mult de păr și machiaj, dar se îmbrăcă în niște blugi și un tricou simplu ca să nu arate ca și cum se străduia prea mult. Când coborî la parter, își găsi invitații butonând telefoanele mobile, ciugulind cereale și brioșe. Chaz stătea la aragaz, pregătind ouă la cerere, iar Lance îi zicea că voia două albușuri jumări. Lângă el, Jade își întrerupse conversația de la telefon pentru a comanda apă fierbinte pentru ceaiul ei de plante. Deasupra se auzi zgomotul unui elicopter. Georgie îl văzu pe Paul prin ușile franțuzești discutând cu cineva la telefon. Laura stătea în living cu un caiet și cu telefonul la ureche. La masa din bucătărie, Rory nota furioasă ceva pe marginea primei pagini din *Los Angeles Times*, în vreme ce Meg, cocoțată pe un scaun la tejghea, făcea tot ce putea ca să-și liniștească mama, spunându-i că era în regulă. Bram aduse un bax de apă îmbuteliată din garaj. Ridică privirea la tavan când se auzi al doilea elicopter alăturându-se primului pentru a se învârti în cercuri.

– Nu există nimic mai interesant decât divertismentul.

Se aflase mai repede decât se așteptase ea. Georgie își imagină un fotograf atârnat de pe acoperiș, cu obiectivul camerei îndreptat spre casa lor, dispus să-și rișteviața pentru a obține prima poză cu ea, Lance și Jade. Cât ar obține pe o asemenea poză? Sigur o sumă cu șase cifre.

Umplu o cană cu cafea și ieși afară, la adăpostul terasei. Aici se auzea mai tare elicopterul. Tatăl ei, sprijinit de una din coloanele răsucite, o văzu că se apropie și își termină conversația la telefon. Poate că lucrurile între ei fuseseră mai ușoare când ea era mai mică, dar ea nu-și amintea lucrurile așa. Cu toate astea, el fusese un văduv de 25 de ani care trebuise să-și crească fata singur. Cuprinse cana de cafea cu ambele palme.

– Încă semnezi autografe pentru Richard Gere?

– Ieri am semnat unul.

Începuse să primească cereri când îi încărunțise părul. La început, încercase să explice că el nu era Gere, dar oamenii nu-l credeau mereu, iar unii chiar comentaseră ceva despre vedete încrezute. Într-un final, Paul se hotărâse că nu-i făcea nici un favor lui Gere enervându-i fanii, așa că începuse să semneze.

– Fac pariu că a fost o femeie, zise Georgie, și fac pariu că i-a plăcut de tine în *Ofițer și gentleman*. Oamenii trebuie să treacă peste asta. Nu a fost cel mai bun film al tău.

– Adevărat. Uită în mod convenabil de *Infidela* și *Marea farsă*.

– Și *Chicago*?

– Sau *Avocatul diavolului*.

– Nu. Acolo Ed Norton ți-a luat-o înainte.

El zâmbi și tăcură amândoi – teritoriul neutru se terminase. Ea puse cafeaua pe o dală de gresie și se obligă să se poarte ca un adult.

– Apreciez ce i-ai zis lui Lance mai devreme, dar voi doi ați avut propria relație. Nu ar fi corect ca eu să vi-o stric.

– Tu chiar crezi că voi fi prieten cu el după tot ce ți-a făcut?

Normal că nu. Tatăl ei ținea prea mult la imaginea ei ca să fie văzut cu Lance Marks.

O rază zimțată de soare tăia o strălucire argintie prin părul lui.

– Apărarea lui Bram de mai devreme a fost impresionantă, zise el, dar mă îndoiesc că a crezut cineva. Ce faci cu el, Georgie? Explică-mi ca să înțeleg. Explică-mi cum te-ai putut îndrăgosti brusc de un bărbat pe care îl urai. Un bărbat care e...

– Este soțul meu. Nu vreau să mai aud nimic.

Dar el pornise și veni mai aproape.

– Speram ca până acum să-ți fi dat în sfârșit seama lângă ce fel de bărbat îți este locul.

– Ce vrei să spui prin *în sfârșit*? Mi-a dat deja seama, îți amintești? Și căsătoria aia nu a fost un mare succes.

– Lance nu a fost niciodată bărbatul potrivit pentru tine.

Era vina elicopterelor. Făceau așa de mult zgomot, încât distorsionau cuvintele.

– Poftim?

El se întoarse.

– Te-am sprijinit cu Lance, chiar dacă știam că nu te va face niciodată fericită, dar nu o mai fac. Voi spune ce trebuie în public, dar în privat voi spune ce gândesc. Nu am forța să încep iarăși să mă prefac în fața ta.

– Stai un pic! Despre ce vorbești? Tu mi l-ai prezentat pe Lance. L-ai iubit.

– Nu ca soț al tău. Dar tu n-ai vrut să auzi cum erai criticată.

– Nu mi-ai zis niciodată că nu-l placi, doar că nu era la fel de bine cotat ca mine, insinuând încă o dată că trebuie să fiu mai concentrată.

– Nu m-am referit la asta. Georgie, Lance este un actor decent – și-a găsit nișa și este suficient de inteligent să rămână pe ea. Dar niciodată nu a avut propria identitate. Se bizuie pe oamenii din jurul lui ca să definească cine este. Până să te cunoască pe tine, abia citea. Tu l-ai făcut să fie interesat de muzică, dans, artă – chiar și de evenimente. Modul în care absoarbe personalitățile altor oameni îl face să fie un bun actor, dar nu-l face un soț bun.

Asta era practic ce-i spusese și Bram.

– Nu mi-a plăcut niciodată felul cum te purtai în preajma lui, continuă el, de parcă îi erai recunoscătoare că te alesese, când ar fi trebuit să fie invers. Se hrănea din asta. Se hrănea din tine – din umorul tău, din curiozitatea ta, din comportamentul tău frumos față de oamenii. Gesturile astea nu erau naturale în cazul lui.

– Nu-mi vine să cred... De ce n-ai zis nimic? De ce nu mi-ai spus ce simțeai față de el?

– Pentru că, de fiecare dată când încercam, tu te enervai. Îl venerai și nimic din ce aș fi spus eu nu ar fi schimbat asta. Era destulă tensiune între noi din cauza carierei tale. Ce aș fi reușit dacă l-aș fi criticat, în afară de a te face să-mi porți și mai multă pică?

– Ar fi trebuit să fii onest. Eu mereu am crezut că țineai mai mult la el decât la mine.

– Îți place să ai o părere proastă despre mine.

– Ai dat vina pe mine pentru divorț!

– N-am dat niciodată vina pe tine. Dar dau vina pe tine că te-ai măritat cu Bramwell Shepard. Dintre toți proștii...

– Oprește-te! Nu mai spune nimic.

Își apăsă tâmplele cu degetele. Se simțea bulversată. Tatăl ei încerca să-i spună adevărul sau încerca să rescrie istoria pentru a-și păstra iluzia propriei puteri?

Înăuntru se auzeau telefoane sunând, iar ea auzi interfonul bâzâind. Al treilea elicopter coborî mai mult decât celelalte două.

– E o nebunie. Făcu un gest de respingere cu mână. Putem... vorbi despre asta mai târziu.

Laura aștepta până când Georgie dispăru pentru a ieși din spatele terasei. Paul părea pe cât de vulnerabil putea să pară un bărbat invincibil ca el. Era un mister pentru ea. Atât de controlat! Nu și-l putea închipui râzând la o glumă deocheată, darămite să fie prins într-un orgasm colosal. Nu și-l putea imagina făcând nimic în exces.

După standardele de la Hollywood, trăia modest. Conducea un Lexus în loc de un Bentley și deținea o casă cu trei dormitoare în loc de o vilă. Nu avea angajați personali și ieșea cu femei de vârsta lui. Ce bărbat de 52 de ani de la Hollywood făcea asta?

De-a lungul anilor, consumase așa de multă energie purtându-i pică încât încetase să-l vadă drept un simbol al ineficienței ei, dar îi văzuse călcâiul lui Ahile și ceva în ea se schimbă.

– Georgie este o persoană grozavă, Paul.

– Crezi că nu știu asta? Reveni repede la felul lui scorțos de a fi. Așa ți-ai construit cariera? Trăgând cu urechea?

– Nu a fost intenționat, zise ea. Am ieșit să văd dacă am semnal mai bun la telefon și v-am auzit vorbind. Nu am vrut să vă întrerup.

– Și nici să te întorci în casă și să ne lași în pace?

– Am fost atrasă de faptul că habar n-aveai ce să faci. M-a paralizat temporar.

I se tăie respirația, nevenindu-i să creadă că îi ieșiseră pe gură cuvintele alea. Voia să dea vina pentru replica ei spontană pe o noapte nedormită, dar dacă era ceva mai periculos? Dacă toți acești ani de dezgust față de propria persoană îi devoraseră și ultima fărâmă de reținere?

El nu era obișnuit cu altceva decât cu slugărnicia ei și ridică sprânceana. Întreaga ei carieră depindea de reprezentarea lui Georgie York și trebuia să-și ceară repede scuze.

– Eu doar voiam să zic... Mereu pari stăpân pe situație. Ești sigur pe părerile tale și nu te îndoiești de tine. Îi cercetă pantalonii bleumarin și tricoul polo scump, iar scuzele ei începură să o ia pieziș: Doar uită-te la tine! Astea sunt aceleași haine pe care le-ai avut pe tine azi-noapte, dar nu sunt șifonate. Nu ai o cută. Ești foarte intimidant. Dacă el nu s-ar fi întors pe călcâie și nu s-ar fi uitat de sus la bluza ei chimono șifonată și tristă și la pantalonii crem ofiliți, s-ar fi putut opri. Dar ea zise mult prea tare: Vorbeai cu fata ta. Singurul tău copil.

Degetele lui se strânseră în jurul cănii pe care Georgie o lăsase pe terasă.

– Știu cine este.

– Mereu am crezut că tatăl meu a fost un ratat. Nu știa să gestioneze banii și nu putea să păstreze un loc de muncă, dar nu trecea o zi în care să nu-și îmbrățișeze copiii și să nu ne spună cât de mult ne iubea.

– Dacă sugerezi că nu-mi iubesc fata, te înșeli. Tu nu ești părinte. Nu poți înțelege cum este.

Ea avea patru nepoate minunate, deci știa destul de bine ce implica iubirea de părinte, dar trebuia să se oprească Doar că limba ei părea să se fi desprins de creier.

– Nu înțeleg cum poți fi așa de distant cu ea. Nu te poți purta ca un tată?

– Se pare că nu ai tras cu urechea suficient, altfel ai ști exact ce făceam.

– Ținându-i predici și criticând-o? Nu ești de acord cu ce vrea să facă în cariera ei. Nu-ți place ce gusturi are la bărbați. Ce anume îți place la ea? În afară de puterea de câștig.

Chipul lui se înroșise de furie. Ea nu știa care din ei era mai șocat. Distrugea tot ce construise în ani întregi. Trebuia să-i ceară iertare, dar era prea sătulă de ea însăși pentru a găsi cuvintele corecte.

– Tocmai ai depășit limita, zise el.

– Știu. Sunt... n-ar fi trebuit să spun asta.

– Bineînțeles că nu ar fi trebuit.

Dar în loc să plece în grabă de lângă el înainte de a face și mai mult rău, picioarele ei rămaseră încăpățânate pe loc.

– N-am înțeles niciodată de ce pari să nu o aprobi mereu. Este o femeie grozavă. Poate că nu are cel mai bun gust la bărbați, deși trebuie să spun că Bram a fost o surpriză plăcută, dar... Este caldă și generoasă. Câți dintre actorii pe care îi cunoști încearcă să ușureze viața oamenilor din jurul lor? Este foarte inteligentă și interesată de tot. Dacă ar fi fiica mea, m-aș bucura de ea în loc să mă port mereu ca și cum are nevoie să fie ajutată.

– Nu știu la ce te referi.

Dar ea își dădu seama că el înțelegea perfect la ce se referea.

– De ce nu te distrezi cu ea din când în când? Pierdeți vremea. Fă ceva ce nu are legătură cu afacerile. Jucați cărți, stropiți-vă în piscină!

– Ce zici de o excursie la Disneyland? zise el sarcastic.

– Așa e, ce zici de asta? replică ea.

– Georgie are 31 de ani, nu 5.

– Ai făcut lucrurile astea cu ea când avea 5 ani?

– Mama ei tocmai murise, deci eram un pic preocupat, se răsti el.

– Trebuie să fi fost groaznic.

– Am fost cel mai bun tată – așa cum am știut eu să fiu.

Ea văzu în ochii lui suferință reală, dar asta nu-i trezi compasiunea.

– Uite ce mă deranjează, Paul... Dacă eu nu înțeleg cât de mult o iubești, cum putea să înțeleagă ea?

– Destul! E mai mult decât suficient. Dacă acesta e tot respectul pe care îl ai pentru relația noastră profesională, atunci poate că ar trebui să reevaluăm situația.

Stomacul ei se strânse. Încă putea să salveze situația. Putea să susțină că era bolnavă, nebună, că era de vină SARS... Dar nu făcu nimic din toate astea. În schimb, își îndreptă umerii și plecă de pe terasă.

Inima îi bătea puternic în vreme ce se întorcea spre casa de oaspeți. Se gândi la ipoteca ei uriașă, la ce avea să se întâmple cu reputația ei dacă își pierdea clienta-vedetă, la cât de rău, cât de *catastrofal* o dăduse în bară. Atunci de ce nu se întorcea înapoi ca să-i ceară scuze?

Pentru că un agent bun – un agent grozav – își servea clientul cât putea de bine. Iar pentru prima dată Laura simți că exact asta făcuse.

capitolul 19

Toată ziua Bram privi jocul de șah uman care era jucat în fața lui, în timp ce elicopterele se învârteau deasupra. O observă pe Georgie făcând tot ce putea pentru a sta departe de Lance, Jade și de tatăl ei, în vreme ce Paul abia vorbi cu cineva. O văzu pe Chaz dându-se bine pe lângă Lance și Jade, dar fiind la fel de nesuferită ca de obicei cu Georgie și Aaron. Meg ajută în bucătărie, mârâind la Lance de fiecare dată când trecea pe acolo și purtându-se ca și cum Jade era invizibilă. Laura preluă

rolul de elveţian nervos, încercând să se mişte neutră printre toate naţiunile beligerante. Şi toată lumea o linguşea pe Rory, inclusiv el.

Cu posibila excepţie a lui Chaz, Bram hotărî că el era singurul fericit că se afla în carantină. Cu o seară în urmă plănuise să insiste pe lângă Rory, dar apăruse Lance, dar acum avea tot weekendul la dispoziţie ca să rămână singur cu ea, iar ea nu-l putea evita la nesfârşit.

Din cauza elicopterelor şi a incidentului cu şarpele, nimeni nu voia să se ducă la piscină. Câţiva se adunară în bucătărie, şi el o observă pe Georgie începând să se joace iarăşi cu camera video. Chaz începu să se burzului-iască, iar el interveni repede:

- Georgie, de ce nu exersezi tehnicile de interviu cu Laura? Un agent femeie în piscina plină de rechini din Hollywood.

- Nu vreau să vorbesc cu Laura. Vreau să vorbesc din nou cu Chaz.

- Doar pentru că nu sunt aici cei de la curăţenie, mârâi Chaz. *Adoră* să vorbească cu ei.

Lui Bram i se părea ciudat să se simtă singurul adult din încăpere.

- Atunci ce zici să-l intervievezi pe Aaron, continuă el pe un ton ce i se păru foarte rezonabil.

- Nu mă interesează să vorbesc cu bărbaţi, se răsti Georgie! Bine. Te intervievez pe tine.

- Pune-l să-şi dea hainele jos, zise Meg de la masa din bucătărie. Va condimenta lucrurile.

- Bună idee, zise el. Hai să o facem în dormitor!

Georgie îşi aminti, în sfârşit, de rolul ei de soţie iubitoare.

- Nu mă provoca aşa când avem companie.

Lui îi trecură prin cap o serie de imagini semipornografice. Cine ar fi crezut că Georgie se putea dovedi o nebună? Fusese excitat de la bun început de atitudinea ei sexuală dominantă. Spre deosebire de alte femei, nu-i păsa dacă îl excita şi cumva asta îl excita şi mai mult. Sexul din această căsnicie falsă se dovedise a fi mult mai

amuzant decât și-ar fi putut imagina. Atât de amuzant încât începuse să se simtă un pic neliniștit. În viața lui avea loc pentru o singură persoană, și acea persoană era el. Chaz fusese un accident.

Târziu după-amiază, telefoanele mobile și organizatoarele personale rămâneau fără baterie. Doar Rory, care avea un încărcător și un telefon de rezervă incluse în pachetul lăsat lângă poartă, continua să muncească. Laura anunță că fără telefon intra în hiperventilație și o rugă pe Georgie să cânte, dar nu exista un pian în casă și Georgie refuză. Indiferent cât de mult o tachina el din pricina rolului din *Annie*, era distractiv să-i asculți vocea puternică și energia inepuizabilă. Poate că avea să aducă un pian ca să-i facă o surpriză.

Jade se instală în biblioteca lui cu o carte de economie internațională, Georgie dispăru cu Aaron, iar ceilalți se duseră în sala de proiecții. Bram se închise în biroul lui cu un pahar de ceai cu gheață tare, o dependență mai puțin rea decât cele din tinerețe.

Luă scenariul trimis de agentul său. După toată publicitatea de la căsătoria lui, primea mai multe scenarii decât de obicei, dar rolurile nu se schimbaseră: playboy, gigolo, un dealer de droguri ocazional. Nu-și putea aminti ultima dată când văzuse ceva ce nu era o mizerie, iar după ce citi câteva pagini, își dădu seama că acesta nu era diferit. Voia o țigară, dar luă o gură de ceai, își verifică e-mailul, apoi se întoarse în casă ca să treacă la munca adevărată.

Rory își mutase centrul de operațiuni într-un colț al terasei. Deși era duminică, vorbise la telefon toată după-amiaza, creând sau distrugând cariere, dar acum era aplecată peste laptopul ei. El se îndreptă spre masa unde lucra ea și, fără să aștepte o invitație care nu ar fi venit, se așeză în fața ei.

– Deși apreciez ospitalitatea ta, zise ea fără să ridice ochii, dacă nu vrei să discutăm despre vreme, îți pierzi timpul.

– Bănuiesc că e mai bine decât să irosesc banii de la Vortex.

Ea ridică privirea.

El își întinse picioarele și se așeză mai bine pe scaun, chiar dacă avea un nod în stomac.

– Ești una dintre cele mai inteligente femei din oraș. Dar în acest moment ești proastă.

– De obicei, e bine să începi o prezentare cu un compliment.

– La tine nu merge cu complimente. Știi exact cât ești de bună. Dar ranchiuna personală față de mine intervine în calea judecății tale care în mod normal este excelentă.

– După părerea ta.

– Caitlin Carter se lăcomește. Dacă aștepți până când îmi expiră drepturile, vei cheltui mult mai mulți bani pe *Casa din copac* decât o vei face acum. Cum vei explica asta consiliului director?

– Voi risca. Și tu ești cel prost. Dacă îmi vei dai *Casa din copac* acum, fără restricții, ai garanția unui credit în calitate de producător asociat...

– ... inutil.

– ... și, de fapt, vei obține bani de pe urma investiției inițiale. Dar, dacă vei rămâne încăpățânat, vei rămâne cu nimic. Pot să fac acel film. Ce vrei mai mult?

– Vreau să fie făcut filmul care e în mintea mea. Se luptă să rămână calm, dar asta însemna prea mult și simțea că își pierde cumpătul. Vreau să-l joc pe Danny Grimes. Vreau o garanție că Hank Peters va fi regizorul. Se ridică de pe scaun. Vreau să fiu pe platouri în fiecare zi pentru a mă asigura că scenariul pe care vi-l dau este cel filmat, ca vreun cretin din studio să nu intervină și să nu hotărască faptul că el vrea o *urmărire cu mașini*.

– N-aș permite să se întâmple așa ceva.

– Tu ai un studio de condus. Nici măcar n-ai observa.

Ea se frecă la ochi.

– Bram, ceri prea mult. Ca să fiu directă, tu ești cunoscut pentru trei lucruri: *Skip și Scooter*, o filmare cu scene

de sex și că ești un petrecăreț pe care nu te poți baza. Încep să o cred pe Georgie când spune că nu mai ești cel din trecut, dar n-ai făcut nimic măreț de când s-a terminat serialul. Chiar îți poți imagina că m-aș duce la consiliu și aș spune că ți-am încredințat un proiect precum *Casa din copac?*

– Am o viziune! Nu poți să înțelegi asta? Venele de la gât îi pulsau. Știu exact cum ar trebui făcut filmul ăsta. Cum ar trebui să arate. Cum ar trebui să se simtă. Sunt *singurul* care îți poate livra filmul pe care îl vrei. Este așa de greu de înțeles?

Ea îl privi lung și ferm.

– Îmi pare rău, zise ea blând. Nu pot s-o fac.

Regretul sincer din vocea ei îl făcu să înțeleagă că ajunsese la capătul drumului. Făcuse tot ce putuse pentru a o convinge și pierduse. Fu șocat să-și dea seama că îi tremurau mâinile, dar reuși cumva să ridice din umeri. Nu avea să implore.

Biroul îi oferea singurul refugiu în acea casă supraaglomerată, dar când coti îi atrase atenția o mișcare în apropierea ușii. Era Georgie. De la distanța de patru metri și jumătate, văzu îngrijorarea de pe fruntea ei și mila din ochii aceia verzi.

Auzise totul. Ura asta aproape la fel de mult cum ura că își pierduse visul.

Cina fu o tortură. Lance tot încerca să-l recâștige pe Paul, dar acesta rămânea apatic. Jade se lansă într-un discurs puternic despre industria sexului cu minori care îi făcu pe toți să se simtă deprimați și vinovați. Georgie abia vorbi, Rory părea preocupată și Laura continua să arunce priviri neliniștite spre Paul și Georgie. Bram nu voia nici în ruptul capului să o lase pe Rory să vadă că îl înfrânsese, așa că se forță să o tachineze pe Meg, singura persoană de la masă care nu părea că ar fi preferat să fie în altă parte.

Elicopterele în sfârșit își terminaseră raidul pentru acea zi. Chaz le servi un desert cu atât de mult caramel lipicios încât doar Georgie își mâncă întreaga porție,

mestecând-o cu o tenacitate pe care Bram nu o înțelegea întru totul. Jade, căreia nu prea părea să-i pese de mâncare, nu se atinse de porția ei și, când reapăru Chaz, ceru un sfert de măr. Cererea ei trebuie să o fi enervat realmente pe Georgie pentru că se ridică de la masă și intră în rolul de Scooter Brown.

– Este abia ora opt. Hai să mergem cu toții în living. Am ceva special pregătit.

Asta era ceva nou pentru el. Ceva rău. Tot ce voia să facă era să evadeze.

– Eu nu joc mima, zise Meg. Sau ce alte jocuri vă plac vouă, actorilor.

Laura și Rory păreau mâhnite, dar Georgie nu renunță.

– Am ceva un pic mai interesant în minte.

– Stai așa, zise Bram hotărât să se asigure că Rory nu-l doborâse. Ai promis că nu lași pe nimeni să te vadă dansând goală în afară de mine.

– Fără dans, răspunse ea fără să clipească. Ultima dată când am dansat la bară mi-am întins un tendon.

Până și Paul zâmbi, și toate femeile râseră, cu excepția lui Jade, dar Bram avea sentimentul că viața apăsa prea greu pe umerii ei pentru a mai privi ceva cu ușurință. Lance deveni imediat serios, în sprijinul soției sale. Ce idiot!

În vreme ce toată lumea se ridica de la masă, Jade îi ceru lui Chaz a doua cană de ceai de mentă pentru că prima nu era suficient de caldă. Bram începea să bănuiască faptul că Jade prefera să-și dirijeze instinctele umanitare spre lumea largă în timp ce ignora oamenii care o serveau. În cele din urmă, Georgie, care încă juca rolul de om vesel, îi mână spre living și le distribui locurile, oferindu-i lui Bram fotoliul de lângă șemineu. Pe Rory o îndreptă spre canapeaua de lângă el, iar pe ceilalți îi aranjă într-un fel care poate că avea sens pentru ea, dar nu și pentru restul. El își dorea teribil de mult ca ea să-l fi consultat înainte să înceapă micile jocuri de salon.

Apoi veni Aaron cu un teanc de scenarii și totul de-veni limpede.

Georgie îi dădu primul scenariu.

– Surpriză, iubitule!

El coborî privirea spre copertă. Era *Casa din copac*. Ce credea că făcea?

– Unii dintre voi poate că au auzit deja că Bram a cumpărat drepturile pentru *Casa din copac* a lui Sarah Carter.

Câteva capete se ridicară.

Mâna lui Georgie se așeză pe umărul lui.

– Dar, din câte știu eu, el nu l-a auzit niciodată citit, așa că în această după-amiază l-am pus pe Aaron să facă niște copii pentru noi. Cu atât talent uimitor la un loc, cred că ar trebui să-i facem cinste gazdei noastre, nu-i așa?

Tot acest talent uimitor la un loc... Și Rory Keene stând lângă el. Georgie aruncase zarurile. Nu voia ca el să renunțe, chiar și după ce auzise conversația. Aranjase audiția supremă pentru el.

Și apoi se trezi la realitate.

Nu făcea asta pentru el. O făcea pentru ea însăși.

Văzu exact cum spera că aveau să meargă lucrurile. Știa că Rory avea să pună mâna pe drepturi în clipa în care ale lui expirau și avea de gând să se folosească de audiția privată din seara aceea pentru fi în avantaj cu rolul lui Helene.

Un plan curajos, se gândi el posomorât, chiar dacă nu avea să funcționeze. Georgie nu avea ce trebuia pentru a juca acest rol. Ea își înfipse degetele în umărul lui.

– Iubitule, dacă nu te deranjează, eu voi fi directorul de distribuție.

Trebuia să recunoască. Făcea exact ce ar fi făcut el în aceste circumstanțe. Atunci de ce se simțea dezamăgit?

Pentru că *el* era nemernicul egoist, nu ea.

Ea începu să distribuie scenariile.

– Bram, tu îl vei citi pe Danny Grimes, desigur. Tată, ce-ar fi să-l iei pe Frank, tatăl muribund al lui Danny?

Lance, tu ești Ken, vecinul abuzator. Va fi o schimbare plăcută să joci personajul negativ. Jade, tu o citești pe Marcie, nevasta preș a lui Ken.

Erau cele mai ingrate roluri.

Îi dădu un scenariu Laurei.

- Cheamă-ți copilul interior și citește-o pe Izzy, fata lor de 5 ani. Și, Meg, tu o citești pe Natalie, asistenta la domiciliu de care e îndrăgostit Danny, dar să nu-ți vină vreo idee!

- Nu sunt actriță.

- Prefă-te!

Nu putea să o învinovățească pe Georgie că voia o șansă de a fi Helene. Era genul de rol care îți schimba total cariera. Dar Helene avea nevoie de o actriță precum Jade, care avea experiență cu rolurile puternice. Chiar și la o citire la rece, Jade ar fi fost fantastică, ceva ce Georgie știa prea bine, de asta i-o și dăduse pe Marcie.

Georgie se așeză pe un scaun în partea opusă a camerei de zi.

- Aaron a fost de acord să ia rolurile masculine mărunte. Eu voi citi acțiunea și rolurile feminine mărunte.

Helene nu era deloc un rol mărunt. Confuzia lui se transformă în șoc când Georgie îi dădu un scenariu lui Rory.

- Tu nu apuci niciodată să te distrezi. Citește-o tu pe Helene!

- Eu?

- Încearcă-ți îndemânarea la interpretare, zise ea cu un zâmbet larg.

- Nu cred că mă pricep.

- Cui îi pasă? O facem doar ca să ne distrăm.

El nu înțelegea. De ce i se făcuse frică? Găsea o singură explicație și ceva asemănător cu panica se declanșă în el. Îi oferea lui audiția, în loc să o ia pentru ea.

La dracu'! Nu ceruse asta. Probabil ea crezuse că Rory ar fi fost mai implicată în proiect dacă ar fi citit chiar ea un rol așa de important. Sau, mai tulburător, poate că voia ca în centrul atenției să fie el, nu ea. Oricare

ar fi fost logica ei, mica domnișoară Scooter Brown umbla din nou prin jur, împrăștiind nenorocitul ei praf de zână.

Începu să transpire. Era așa de proastă! Când avea să își dea seama că trebuia să aibă grijă de propria persoană? Dacă voia să-și schimbe direcția carierei, trebuia să urmărească ceea ce își dorea și să-i trimită la dracu' pe toți ceilalți. El nu ar fi făcut niciodată genul ăsta de sacrificiu pentru ea. Dar ei nu-i păsa. Pentru că Georgie York era o actriță de echipă.

Ea își încrucișă picioarele.

– Bram, povestește-ne un pic despre scenariu înainte să începem! Dă-le tuturor un indiciu despre ce vrei de la ei.

Nu se pregătise și era tulburat. Dacă rata, nu mai avea altă șansă, dar nu reușea să-și adune gândurile.

– Câțiva dintre voi... Unii dintre voi au... citit probabil cartea. Majoritatea, probabil. Știți că este... Făcu un efort să se adune. Este o poveste frumoasă. Un scenariu frumos – poate mai bun decât cartea. Cuvintele încep pură să iasă mai ușor. Pentru că este o lectură la rece pentru toată lumea, lăsați-o așa cum este. Nu încercați să interpretat personajul mai mult decât ce e pe pagină. Simplificăm și citim normal. Mai întâi...

Georgie îl privea pe Bram din partea cealaltă a livingului. Avusese un start anevoios, dar pasiunea lui începuse lent să iasă la iveală. Se uită pe furiș la Rory, dar era prea greu să descifreze ceva din expresia ei.

Ideea cu cititul scenariului îi venise chiar după ce auzise conversația și văzuse disperarea pe care Bram se lupta așa de tare să o ascundă. În calea lui se aflau două mari obstacole – reputația că era neserios și insistența lui de a-l juca pe Danny Grimes. Ea n-avea cum să-l ajute cu prima, dar îi dădu prin cap că îi putea oferi o șansă cu a doua. Ori putea să o scoată la capăt cu personajul ori nu, dar măcar avea o șansă.

Toată lumea ascultă atent în timp ce el descrise pe scurt fiecare personaj. Fusese dureros să-i ceară lui Rory să o citească pe Helene în loc să ia ea rolul, dar era proiectul lui Bram și trebuia să fie audiția lui. Și apoi, dacă planul ei mergea, Bram îi rămânea dator, iar ea avea de gând să-l facă să plătească.

Dar încă o dată pusese nevoile unui bărbat în fața propriilor nevoi, dar fiind martoră la pasiunea lui Bram pentru acest proiect îi oferise acces la sufletul lui. Corect sau greșit, acesta i se părea singurul drum de urmat. Putea aștepta altă zi în care să fie nemiloasă.

Începură să citească și deveni repede evident că motivele ei ascunse o făcuseră să greșească destul de serios cu distribuția. Jade nu reuși să reziste și adăugă o furie reprimată personajului Marcie care nu exista pe pagină, transformând-o într-un personaj mai puternic decât pompoasa Helene a lui Rory sau Natalie a lui Meg. Lance își răsuci practic mustățile de răufăcător în rolul lui Ken, iar Laura juca neconvingător rolul copilului de cinci ani. Tatăl ei, pe de altă parte, era șocant de bun în rolul tatălui lui Danny. Dar nu la fel de bun ca Bram, care intrase în pielea personajului așa de bine încât toată lumea din încăpere simțea suferința mută a unui bărbat condamnat pe nedrept pentru una din cele mai odioase infracțiuni ale societății. Un om care încerca cu încăpățânare să împiedice ca aceeași infracțiune să se petreacă în casa vecină.

Ajunseră la ultima pagină. Danny Grimes stătea la mormântul tatălui său, cu Natalie lângă el.

„Natalie: Ploaia s-a oprit. Va fi o zi frumoasă până la urmă.

Danny (ia mâna lui Natalie): O zi bună pentru a construi o casă în copac. Hai să începem!"

În camera de zi se lăsă tăcerea. Unul câte unul începură să-și închidă scenariile.

Ochii lui Bram îi întâlniră pe ai ei, iar ea simți cum gura i se curbează într-un zâmbet lent. Interpretarea lui

fusese extraordinară – liniștită, disperată, inspirată –, complet neașteptată. Din nou ea îl subestimase.

Meg întrerupse în sfârșit tăcerea:

– La naiba, Bram... Restul lumii știe că tu știi să interpretezi?

Laura își suflă nasul.

– Nemernicul, zise ea privind spre Paul, care se uita în gol.

– Bine jucat, Bram, zise Lance. Un pic cam plat, dar nu-i rău pentru prima citire...

– Mie mi s-a părut extraordinar, zise Jade fără menajamente. Ți-ai irosit talentul jucând roluri de rahat.

– Corect, interveni Lance. O interpretare cu adevărat interesantă.

Georgie își privi fostul soț. Bram și tatăl ei aveau dreptate. Lance era ca un... bloc imens de tofu. Nu avea propria aromă. Prelua gusturile oamenilor aflați cel mai aproape de el.

Laura încă era cu ochii pe Paul, care ieși pripit din încăpere. Lui Georgie îi fu teamă să se uite la Rory până când auzi un oftat lung și obosit.

– Bine, Bram... Deși este împotriva convingerilor mele, hai să vorbim undeva.

Georgie scoase un țipăt gâtuit, dar, în afară de un mic zâmbet în colțul gurii, Bram nu afișă nimic altceva, decât încredere blazată.

– Sigur. Putem vorbi în biroul meu.

– Măi să fie... remarcă Jade când Rory și Bram dispărură.

– Așa zic și eu. Meg își întinse picioarele și se ridică de pe locul ei de pe podea. Abia aștept să-i spun mamei despre asta.

Lance bătea darabana pe coapsă, lucru pe care îl făcea când era nefericit. Chaz veni dinspre bucătărie, de unde sigur trăsese cu urechea și îi întrebă pe toți dacă voiau cafea. Însă Georgie voia să sară în sus și să danseze.

Oaspeții ei se îndreptară care încotro spre propriile paturi. Georgie se duse, în sfârșit, sus. Murea de curiozitate să afle conversația dintre Rory și Bram și încercă

să citească în timp ce îl aștepta, dar până la urmă renunță. Gândurile îi alunecară spre fostul ei soț. De când începuseră să iasă până la sfârșitul căsniciei lor, ea permisese ca iubirea ei pentru el să o definească – mai întâi iubita lui Lance Marks, apoi soția lui Lance Marks și, într-un final tragic, victimizata fostă soție a lui Lance. Ea permisese să devină sclava emoțională a unei faimoase, talentate, necredincioase, dar nu putrezite cu adevărat... felii de tofu.

Bram intră pe ușă și se aruncă direct pe pat. Trase cuverturile și o sărută până când ea rămase fără aer.

– Înțeleg că... zise ea fără suflare... că îți demonstrezi recunoștința.

– Da. Rânji și îi mângâie tâmplele cu degetele mari. Mulțumesc, Georgina. Vorbesc serios. Își strecură mâna sub tricoul ei și o ciupi de sfârc. Dar să nu-mi mai faci vreodată așa ceva fără să mă avertizezi. Aproape că am făcut infarct.

Ea hotărî că putea să aștepte să audă detaliile întâlnirii lui și își arcui sânii în mâna lui.

– Cu plăcere. Acum arată-mi cât de recunoscător ești.

Și el chiar asta făcu.

În dimineața următoare, Bram era mai fericit decât îl văzuse Georgie vreodată. Ochii lui sclipeau și liniile tăioase ale gurii lui se îmblânziseră. Rory fusese de acord să producă filmul *Casa din copac* prin Siracca Productions, o subsidiară a studiourilor Vortex care făcea filme cu buget redus, așa-zis independente. În sfârșit, avea ceea ce voia. Georgie simți un scurt junghi de invidie. Simți mai mult entuziasm creator filmând-o pe Chaz decât simțise pentru munca ei reală. Și apoi își aminti de Helene.

În acea după-amiază, departamentul de sănătate ridică starea de carantină după ce testele de sânge determinaseră că asistentele lui Jade aveau un virus, dar nu SARS. Ambele femei erau slăbite încă, dar starea li se ameliora. Când toată lumea fu gata de plecare, trei

elicoptere bâzâiau deasupra lor, iar la porți aștepta o vălătoare de presă. Rory se strecură prin spate, dar restul așteptară să sosească poliția și să îndepărteze presa.

Acum, când visurile lui Bram se îndeplineau, Georgie trebuia să facă pasul următor pentru realizarea visurilor ei. Ieși afară să o caute pe Laura. În vreme ce agenta ei venea de pe aleea dinspre casa de oaspeți, Georgie coborî treptele pentru a o întâmpina. Părul de copil al Laurei sălta în jurul chipului ei drăguț și blând. Nu prea îi plăcea să fie agent și poate că nici nu era. Georgie își linse buzele.

– Vreau să anulezi întâlnirea de mâine cu Rich Greenberg.

Laura se opri din mers, ochii ei mari căprui mărindu-se alarmați.

– Georgie, nu pot să fac asta! Nici nu știi cât de mult am muncit ca să obțin întâlnirea. Nici măcar nu erai în vizorul lui Rich până când nu am vorbit cu el, dar acum se gândește serios la tine.

– Înțeleg, dar n-ai vorbit cu mine înainte. Nu fac filmul ăla.

– Rich are niște idei grozave. Ar trebui măcar să-l asculți.

– Este o pierdere de vreme pentru el. O să-l sun chiar eu și o să-i cer scuze.

Laura trase de colier. Cearcănele adânci de sub ochi arătau că nu dormise bine.

– Tatăl tău este... El crede că acesta e cel mai bun proiect pentru tine.

– Mă voi asigura că înțelege că e decizia mea.

Laura nu părea convinsă.

– Nu pot să o fac, zise Georgie. Ultimul film în care am jucat... Tot ce am făcut a fost să trec mecanic prin el.

– Nu spune asta! Ești o interpretă extraordinară.

– Vorbești ca un adevărat agent. Știa ce avea de făcut. Tocmai Bram, dintre toți oamenii, îi arătase. Nu cred că oamenii ar trebui să-și ducă viețile trecând mecanic prin ele. Vreau mai mult pentru mine.

- Înțeleg, dar...
- Vreau să o joc pe Helene din *Casa din copac*.
Laura clipi.
- Oh! Pe asta n-am anticipat-o. Este... chiar un rol diferit pentru tine. Bram a fost... de acord?
- Îmi este dator cu o audiție. Știu că pot să o fac. Este un rol care mă entuziasmează și voi pune la bătaie tot ce am pentru a-l obține.
- Sigur că ai sprijinul meu, dar...
- Am face bine să intrăm.
O strânse pe Laura de încheietură, într-un gest de regret, și o conduse pe terasă.
Poliția era la poartă, iar Bram se întâlni cu Georgie în hol pentru a-i conduce pe toți. Aaron apăru cu un caiet și le ceru lui Lance și Jade autografele.
- Vreți să le semnați pentru Chaz? Îi dădu caietul și un pix lui Jade. Poate că v-a plăcut mâncarea ei. Este prea rușinată să vi le ceară ea.
Jade părea să nu știe la cine se referă.
- Menajera noastră, zise Georgie. Fata care ne-a făcut de mâncare tot weekendul.
- Ah, da...
Bram pufni.
Jade semnă, apoi bătu din picior, nerăbdătoare să plece. Lance zăbovea mai în spate, încă așteptând iertarea lui Georgie. În minte începură să i se deruleze rănile provocate de el. Se gândi la toate lucrurile pe care i le putea spune pentru a-l răni, dar i se păru prea plictisitor.
Mîji ochii la el.
- Ești iertat, Lancelot. Du-te și păcătuiește!
Mâna lui Bram se așeză pe spatele ei și o mângâie.
- Vorbești serios? zise Lance. Mi-ai iertat?
- De ce nu? Este greu să porți pică dacă nu-ți mai pasă. Și apoi, ai destule necazuri.
- La ce te referi?
Se referea la faptul că Jade nu se uita niciodată la Lance cum se uita Lance la Jade, cu o adorație neclintită. Probabil că Jade îl iubea în felul ei, dar nu la fel

de mult cum o iubea el, și nu era de bun augur pentru un bărbat cu insecurități așa de mari ca ale lui.

Răzbunarea venea în forme ciudate, dar ea doar o spuse.

– Nu-i ușor să schimbi lumea, iar voi doi aveți ceva de lucru.

Îi dăduse ce voia, dar văzu că asta nu-l făcu întru totul fericit. Unei părți din el îi plăcuse suferința ei – doar un pic – și nu era chiar așa de pregătit să renunțe. Ea zâmbi și îl luă de braț pe Bram. Lance se încruntă, iar Jade își privi ceasul absentă.

Când în sfârșit plecară, Bram chicoti la urechea ei:

– Impresionant. De când te-ai maturizat?

– Influența ta, sunt sigură, zise ea sec.

Dar într-un fel era adevărat. Viața se mișca prea repede ca ea să piardă timp chinuindu-se cu răni ce se vindecaseră când nu își dăduse seama.

Meg anunță că se muta înapoi acasă pentru o vreme.

– Acum, când știu că Bram nu te bate, vă las singuri. Îi aruncă lui Bram o privire precum cea a tatălui ei ca Bird Dog Caliber. Dar să nu crezi că nu te voi verifica.

Mai rămăsese Paul.

– Am redactat o declarație pentru presă pe care sugerez să o publicați cât mai curând.

Georgie se încruntă brusc, dar Bram interveni.

– Ce avem de spus în declarația asta?

– Exact ce vă așteptați. Paul îi întinse hârtie pe care o ținea. Cât de recunoscători sunteți amândoi că ambele femei din spital se simt mai bine. Trecutul e trecut... Că voi doi n-ați putea să-i sprijiniți mai mult pe Jade și Lance în activitățile lor de binefacere etc., etc.

– Cine ar fi zis că suntem așa de civilizați? zise Georgie.

Bram încuviință din cap.

– Sună bine pentru mine. Aaron se poate ocupa de asta.

Îi înmânâ hârtia lui Georgie, apoi se îndreptă spre biroul lui cu pasul vesel al unui om care tocmai câștigase la loterie.

- Ce faci în după-amiaza asta? întrebă Paul.

Se temea să-i spună că anulase întâlnirea cu Greenberg.

- Am o tonă de hârțoage cu care am rămas în urmă.

- Fă-o mai târziu! Elicopterele au plecat. Ce zici ca noi doi să mergem să înotăm?

- Să înotăm?

- Am văzut niște șorturi în casa de oaspeți. Ne întâlnim la piscină.

Plecă fără să mai aștepte acordul ei, tipic pentru el. Ea urcă scările și nu se grăbi să se îmbrace în costumul ei de un galben lămâie, apoi își înfășură un prosop de plajă în jurul taliei. În ultimele zile, trecuse prin destule și nu era pregătită să plonjeze în ceea ce promitea să fie o scenă urâtă.

El o aștepta în piscină, stând în mod ciudat în mijlocul apei. Înota ca exercițiu, nu ca să se simtă bine, și arăta ciudat stând acolo. Ea își lăsă prosopul, se așeză pe marginea piscinei, în apropierea treptelor, și nu se grăbi să bage degetele în apă.

- Trebuie să vorbesc cu tine despre întâlnirea de mâine. Am vorbit cu Laura și...

- Hai să înotăm!

Lui îi plăceau discuțiile despre carieră, mai ales când era vorba despre întâlniri iminente cu producători și regizori. Ar fi putut vorbi o eternitate despre atitudinea pe care ea trebuia să o adopte și despre ce trebuia să spună. Ea îl privi curioasă, încercând să-și dea seama de ce se purta așa ciudat.

- Apa e perfectă, zise el.

- Bine...

Intră și ea în apă.

El începu să înoate imediat spre partea mai adâncă. Când se întoarse, porni și ea.

Continuară așa o vreme, înotând amândoi înainte și înapoi în direcții opuse, fără a vorbi. Când ea nu mai suportă, puse picioarele jos.

– Tată, știu cât de mult înseamnă pentru tine întâlnirea cu Greenberg, dar...

El se opri din înotat.

– Nu trebuie să vorbim mereu despre muncă. De ce nu ne... relaxăm un pic?

Ea îl privi întrebătoare.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, nu s-a întâmplat nimic.

Dar el nu se uita în ochii ei și părea să se simtă inconfortabil. Poate că ea se uitase la prea multe filme, pentru că începu să se întrebe dacă tatăl ei avea vreo boală în fază terminală sau poate că hotărâse să se însoare cu una dintre femeile cu care ieșea. Lui Georgie nu-i pica bine nici una dintre variante, deși era recunoscătoare că tatăl ei ieșea cu femei de vârsta lui în loc să iasă cu cele de 20 și ceva de ani pe care încă le putea atrage.

– Tată, ești...

Un val enorm de apă o lovi direct în față. Ea ridică mâinile, dar nu înainte ca el să-și retragă brațul și să mai trimită un val de apă spre ea. Apa îi intră în nas și îi înțepă ochii. Se înecă și scuipă.

– Ce faci?

Brațul lui căzu într-o parte. Chipul i se înroși de ceea ce ar fi fost jenă, dacă nu l-ar fi cunoscut prea bine.

– Doar... mă distram un pic.

Ea tuși și într-un final își reveni.

– Încetează!

El făcu un pas în spate.

– Îmi pare rău. Am crezut...

– Ești bolnav? Ce este în neregulă?

El se îndreptă spre scară.

– Nu sunt bolnav. Vorbim mai târziu.

Își luă prosopul și se grăbi spre casă. Georgie se uită după el, încercând să-și dea seama ce se petrecuse.

capitolul 20

După ce făcu duș și se îmbrăcă, Georgie se duse în biroul ei. Aaron stătea în fața computerului, mișcând în ritmul ce se auzea din căști. El vru să le dea jos, dar ea îi făcu semn să le lase pe urechi. Lucrurile tatălui ei nu mai erau. Bun. Asta însemna că putea să procedeze ca o lașă și să-i trimită un mesaj în seara aceea pentru a-i spune că refuzase întâlnirea în loc să-i dea vestea față în față.

Privi lista de invitați pentru petrecerea ei de nuntă, până la care mai erau aproape trei săptămâni, și văzu că aproape toată lumea acceptase – nici o surpriză. Un teanc de invitații la evenimente de binefacere, defilări de modă și lansarea noii linii de produse a coafezei ei, dar nu voia să participe la nici una. Voia doar să se uite la filmarea cu Chaz.

Aaron o ajutase să instaleze echipamentul de editat în colțul îndepărtat al camerei. Încărcă filmarea și fu repede absorbită de ceea ce vedea. Deși o fascina povestea lui Chaz, era impresionată și de Soledad, cea care făcea curat în casă. Și erau așa de mulți alții cu care voia să vorbească! Chelnerițe și vânzătoare. Taxatoare și asistente la domiciliu. Voia să înregistreze poveștile femeilor obișnuite, făcându-și munca lor zilnică în capitala elegantă a lumii.

Când în sfârșit ridică ochii din ecran, descoperi că Aaron plecase. Laura trebuia să fi anulat întâlnirea deja, dar, în caz că nu o făcuse, Georgie avea să aștepte până a doua zi dimineață ca să-i prezinte lui Rich Greenberg scuzele ei.

Coborî la parter și fu neplăcut surprinsă să-l vadă pe tatăl ei ieșind din sala de proiecție.

– Am văzut un film mai vechi de-al lui Almodóvar, zise el.

– Credeam că ai plecat.

– Cei de la curățenie au descoperit o problemă cu mucegaiul în casa din oraș. O rezolvă, dar trebuie să nu stau

acolo câteva zile, cât se ocupă de asta. Sper că nu te deranjează dacă mai stau un pic pe aici.

Ba o deranja, mai ales acum, când trebuia să-i spună în față că anulase întâlnirea.

– Nu-i nici o problemă.

Bram ieși din bucătărie.

– Stai cât vrei, tată, zise el. Știi că mereu ești bine-venit aici.

– Precum ciuma, răspunse tatăl ei.

– Nu atât timp cât respecți regulile.

– Adică?

Bram clar se distra, dar lumea era a lui, deci de ce nu?

– Mai întâi, las-o în pace pe Georgie. Este problema mea acum, nu a ta.

– Hei!

Georgie își plantă mâna în șold.

– Doi... De fapt, doar atât. Las-o mai moale cu fata ta. Dar aș vrea să știu părerea ta despre *Casa din copac*.

Tatăl ei se încruntă.

– Tu nu obosești niciodată să fii sarcastic, Shepard?

Georgie se uită la Bram.

– Eu nu cred că e sarcastic, tată. Chiar vrea să afle părerea ta. Și, crede-mă, sunt la fel de surprinsă ca tine!

Falsul ei soț se uită de sus la ea.

– Doar pentru că Paul este o pacoste și un tiran care te enervează nu înseamnă că nu-i inteligent. A citit grozav aseară și aș vrea să aud ce are de zis despre scenariu.

Tatăl ei, care nu rămânea niciodată fără cuvinte, părea să nu știe ce să răspundă. Într-un final, băgă o mână în buzunar și zise:

– Bine.

Conversația lor de la cină începu ciudat, dar nimeni nu sări la ceartă și în scurt timp începură să schimbe idei, gândindu-se cum să rezolve o problemă de credibilitate în prima scenă dintre Helene și Danny. Mai târziu, Paul susținu că personajul lui Ken trebuia să fie mai nuanțat, insistând că, dacă se adăugau mai multe straturi personalității tatălui abuzator, l-ar fi făcut mai

amenințător. Georgie fu de acord cu tatăl ei, iar Bram ascultă cu atenție.

Treptat, ea își dădu seama că scenariul original nu fusese așa de imaculat cum o lăsase Bram să creadă și că el fusese cel care îl ajustase, făcând mici modificări, adăugând scene noi, dar rămânând fidel cărții originale. O nouă crăpătură se adăugă la fundația vechilor ei convingeri despre el mai ales acum, când știa că Bram putea să scrie așa de bine.

Bram își termină cafeaua.

- Mi-ați dat niște idei bune. Trebuie să iau câteva notițe.

Pentru ea, trecuse de mult vremea să fie onestă cu tatăl ei și flutură reticentă din mână către Bram.

În timp ce între ea și tatăl ei se lăsă o tăcere inconfortabilă și predictibilă, o altă amintire îi reveni în minte. Când murise mama ei, ea avusese patru ani, deci nu avea multe amintiri, dar își amintea un apartament sărăcăcios, care părea să fie tot timpul plin de râsete, de lumina soarelui și de ceea ce mama ei numea plante gratis. Reteza o parte dintr-un cartof-dulce sau vârful unui ananas și le băga într-un ghiveci cu pământ ori suspenda un sâmbure de avocado cu scobitori deasupra unui pahar cu apă. Tatăl ei vorbea rareori despre mama ei, dar, când o făcea, o descria ca pe o împrăștiată bine intenționată. Însă în poze arătau fericiți.

Strânse șervetul din poală între degete.

- Tată, în legătură cu întâlnirea de mâine...

- Știu că nu ești foarte entuziasmată, dar să nu-l lași pe Greenberg să vadă asta. Povestește-i cum îți vei pune propria amprentă asupra personajului. Fă-l să-ți ofere rolul. Îți va duce cariera la următorul nivel, îți promit!

- Dar nu vreau rolul.

Ea putu să-i vadă frustrarea și se pregăti pentru o predică incisivă despre încăpățânarea ei, lipsa de viziune, naivitate și nerecunoștință. Dar apoi el făcu cel mai ciudat lucru. Zise:

- De ce nu jucăm cărți?

– Cărți?

– De ce nu?

– Pentru că tu urăști cărțile de joc. Tată, ce se întâmplă cu tine?

– Nu se întâmplă nimic cu mine. Doar pentru că aș vrea să joc cărți cu fata mea nu înseamnă că se întâmplă ceva cu mine. Putem face mai multe decât să vorbim despre afaceri, să știi.

Ea nu-l credea deloc. Laura îi spusese despre întâlnirea anulată și, în loc să o înfrunte direct, tatăl ei hotărâse să schimbe strategia. O devasta faptul că el credea că o putea manipula cu aceste încercări neîndemânatice de a-i fi prieten. Îi vântura în față ce își dorea cel mai mult pentru a o determina să facă așa cum voia el. Asta era noua lui tactică pentru a o împiedica să o ia în direcții greșite.

Suferința ei se metamorfoză în furie. Sosise momentul să-i spună că nu-l mai lăsa să-i controleze viața cu inutila speranță că îi arunca niște firimituri de afecțiune sinceră. În ultima lună, se schimbase. Făcuse greșeli, dar fuseseră ale ei și avea de gând să continue așa.

– Nu mă vei conving să reprogramez întâlnirea, zise ea direct. Am anulat-o.

Inima începu să-i bată puternic. Avea curajul să rămână fermă sau ceda din nou în fața lui?

– Despre ce vorbești?

I se puse un nod în gât. Vorbi repede, învârtindu-se în jurul subiectului.

– Chiar dacă Greenberg mi-ar da rolul cu numele meu deasupra titlului, nu l-aș accepta. Voi face doar proiecte care mă entuziasmează și, dacă nu îți convine, îmi pare rău. Înghiți din greu. Nu vreau să te rănesc, dar nu pot continua așa, cu tine și cu Laura luând decizii fără să mă consultați.

– Georgie, asta-i o nebunie!

– Sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine. Știu că vrei doar ce-i mai bun pentru cariera mea, dar vrei ce-i bine pentru cariera mea, nu neapărat

și pentru mine. Oh, Dumnezeule, nu putea să plângă! Trebuia să fie la fel de profesionistă cu el cum era el cu ea. Căută adânc în rezervorul ei crescând de hotărâre: Am nevoie să te dai la o parte, tată! Preiau conducerea.

– Să mă dau la o parte?

Ea încuviință sacadat din cap.

– Înțeleg. Pe trăsăturile lui frumoase nu se vedea nici un indiciu de vreo emoție. Da... înțeleg.

Ea aștepta argumentele reci, condescendente, sarcastice. Fără cariera ei care să-i țină uniți, nu aveau nimic, iar dacă ea nu o lăsa mai moale, nu aveau nici un fel de relație. Era așa de ironic! Cu o jumătate de oră mai devreme, se bucurase de compania tatălui ei pentru prima dată de când își putea aminti, iar acum era pe care să-l piardă pentru totdeauna. Dar nu dădea înapoi. Se eliberase de Lance. Acum sosise momentul să se elibereze de tatăl ei.

– Tată, te rog... Încearcă să înțelegi.

El nici nu clipi.

– Și mie îmi pare rău, Georgie. Îmi pare rău că s-a ajuns la asta.

Și asta fu tot. El plecă. Fără alt cuvânt. Se duse în casa de oaspeți pentru a-și lua lucrurile. Pentru a ieși din viața ei.

Ea rezistă unui impuls aproape copleșitor de a se duce după el. Urcă în schimb la etaj. Probabil că Bram fusese prea leneș să se ducă în biroul lui, pentru să stătea pe canapeaua din biroul ei, cu o gleznă pe genunchi și cu unul din carnetele lui Aaron proptit pe coapsă. Ea se opri în ușă.

– Cred că... l-am concediat pe tata.

El ridică privirea.

– Nu ești sigură?

– Eu... Se rezemă de tocul ușii. Ce am făcut?

– Te-ai maturizat?

– Nu va mai vorbi niciodată cu mine. Și nu am altă familie.

„Biata, jalnica Georgie York!"

Se îndreptă de spate. Se săturase de asta.

– O concediez și pe Laura. O fac chiar acum!

– Oh! Un masacru Georgie York.

– Crezi că greșesc?

El își coborî piciorul și puse jos carnetul.

– Cred că nu ai nevoie de altcineva care să-ți spună cum să-ți gestionezi cariera când ești capabilă să o faci tu.

Ea aprecia asta. În același timp, își dorea ca el ori să o certe, ori să fie de acord cu ea.

El o privi cum își ia telefonul. Ei îi era greață. Nu concediase pe nimeni în viața ei. Tatăl ei se ocupase mereu de asta.

Laura răspunse de la primul apel.

– Bună, Georgie. Tocmai mă pregăteam să te sun. Nu sunt fericită pentru asta, dar am anulat întâlnirea. Cred că ar trebui să-l suni tu pe Rich mâine și...

– Da, o voi face asta. Se prăbuși pe scaunul lui Aaron. Laura, am ceva să-ți spun.

– Ești bine? Te aud ciudat.

– Da, sunt bine... Studie teancul aranjat de hârtii fără a le vedea realmente. Laura, știu că am fost împreună de mult timp și apreciez toată munca ta, tot ce ai făcut pentru mine, dar... Își frecă fruntea. Trebuie să te las.

– Să mă lași?

– Trebuie să fac niște schimbări. Nu-l auzise pe Bram venind în spate, dar mâna lui se așeză între umerii ei. Știu cât de dificil poate fi tatăl meu și nu dau vina pe tine – serios, chiar nu dau –, dar trebuie să... o iau de la capăt. Cu un reprezentant angajat chiar de mine.

– Înțeleg.

– Am... am nevoie să mă asigur că doar părerea mea contează.

– Ironic. Laura râse sec. Da, înțeleg. Dă-mi de veste imediat ce ai angajat alt agent. Eu voi încerca să fac tranziția cât mai lină. Mult succes, Georgie!

Laura închise. Nu implorase. Nu insistase. Georgie se simțea rău. Își lăsă fruntea pe birou.

– A fost atât de nedrept! Tata a stabilit regulile, și eu am fost de acord. Acum ea plătește prețul.

Bram luă telefonul de la ea și-l puse la loc în furcă.

– Laura știa că nu funcționa. Era treaba ei să facă totuși ceva în legătură cu asta.

– Dar...

Își lipi chipul de scobitura cotului.

– Încetează! El o cuprinse de umeri și o trase să se așeze. Nu te mai îndoi de tine!

– Ție ți-e ușor să o zici. Tu scapi când ești nemilos.

Ea se ridică în picioare.

– Îmi place mult de Laura, zise el, probabil ar putea să fie un agent decent pentru tine. Dar nu atât timp cât are doi stăpâni.

– Tatăl meu nu va mai vorbi niciodată cu mine.

– Nu ești așa de norocoasă. Își lipi șoldul de biroul ei. Deci ce a provocat iarna nucleară la Georgie York?

– Tata a vrut să joace cărți. Și m-a stropit în piscină.

Lovi coșul de gunoi, ceea ce nu rezolvă nimic, ci doar se la răni degetul mare și de împrăștie gunoiul pe covor. La dracu'! Se lăsă în genunchi pentru a curăța gunoiul. Ajută-mă cu asta înainte să vadă Chaz!

El împinse un cocoloș de hârtie spre ea cu vârful pantofului.

– De curiozitate... Viața ta a fost mereu un dezastru sau eu m-am nimerit în peisaj în această perioadă plină de evenimente?

Ea aruncă o coajă de banană în coș.

– Ai putea să mă ajuți, să știi.

– Și o voi face. Te voi ajuta să-ți îneci necazurile cu niște sex demențial.

Ținând cont de starea fragilă a căsniciei ei, sexul demențial probabil era o idee bună.

– Eu sunt aia care domină. M-am săturat să fiu ascultătoare.

– Sunt numai al tău.

*

O rază de lumină aurie de la lampă cădea pe corpul gol al lui Bram de la umăr la șold. El căzu înapoi pe perne, obosit și respirând cu dificultate. Era un înger frumos și desfrânat, ahtiat după sex și păcat.

– Te vei... îndrăgosti de mine, zise el. O știu.

Ea își dădu părul din ochi și privi în jos la pieptul lui transpirat și alunecos. Efectele ultimului orgasm o lăsaseră moale și lipsită de apărare. Încercă să se adune.

– Fabulezi.

El o apucă de coapse, care încă erau călare pe șoldurile lui.

– Te cunosc. Te vei îndrăgosti de mine și vei strica totul.

Ea tresări și se ridică de pe el.

– De ce m-aș îndrăgosti de *tine?*

El îi mângâie fundul cu palma.

– Pentru că ai un gust execrabil la bărbați, de aia.

Se prăbuși lângă el.

– Nici chiar așa de execrabil!

– O spui acum. Dar, în scurt timp, îmi vei lăsa mesaje vocale amenințătoare și-mi vei urmări iubitele noi.

– Doar ca să le avertizez în legătură cu tine. Coapsa lui apăsa cald pe pielea ei și mirosul pământesc al corpurilor lor se împletea cu mirosul de nou al așternuturilor curate. Sexul fusese incredibil, ca de obicei, așa că mai târziu putea să dea vina pe creierul ei amețit de plăcere pentru ce urma. Sau poate că era pur și simplu ziua în care ardea toate punțile. Singurul lucru pe care cred că l-aș *putea* dori de la tine este... Puse brațul peste ochi și o zise: Posibil... un bebeluș.

El râse.

– Vorbesc serios.

Ea își luă brațul de pe ochi și se uită la el.

– Știu. De aia râd.

– Nu este ca și cum te-ar costa ceva. Se așeză în fund, toți mușchii ei relaxați după sex încordându-se. Fără vizite plictisitoare. Fără pensie alimentară. Tot ce trebuie

să faci e să-mi dai sperma ta și să dispari înainte de evenimentul principal.

– Nu se va întâmpla. Nici într-un milion de ani.

– Nici măcar nu aș deschide subiectul...

– *Acum* te pricepi la asta.

–... dacă nu ai arăta așa de bine. Defectele tale sunt defecte de caracter, iar din moment ce nu te-aș lăsa să te apropii de copilul meu decât cu ocazia unor poze publice, asta nu-i o problemă. De acord că, folosind ADN-ul tău, risc câțiva cromozomi stricați de anii tăi de excese. Dar este un risc pe care sunt dispusă să-l accept. Cu acea excepție, tu reprezinți marele loz câștigător la genetică masculină.

– În mod ciudat, mă simt flatat. Dar... nu. Niciodată.

Ea își lăsă capul înapoi pe pernă.

– Știam că vei fi prea egoist ca să discuți despre asta. Este tipic pentru tine.

– Nu este ca și cum mi-ai cere să-ți împrumut douăzeci de dolari.

– Bine că nu e, pentru că ar trebui să-i restitui singură!

El se aplecă peste ea și o ciuguli de buza de jos.

– Ai putea să folosești gura aia superbă pentru altceva decât pentru discuții prostești?

– Nu mai râde de gura mea! Ce-i așa mare scofală? Spune-mi!

– Marea scofală e că nu vreau un copil.

– Exact. Ea se ridică din nou. Nici nu vei avea unul.

– Tu chiar crezi că va fi așa de ușor?

Nu. Ar fi fost groaznic și incredibil de complicat, dar ideea de a combina genele lor devenea tot mai ademenitoare cu fiecare zi. Aspectul lui și – ura să o recunoască – intelectul lui combinate cu temperamentul și disciplina ei ar fi produs cel mai uimitor copil, un copil pe care tânjea să-l aibă.

– Va fi mai mult decât ușor, zise ea. Nu solicită intelectul.

– Nu solicită intelectul, așa e. Din fericire, restul corpului compensează asta.

– Nu te mai agita. Nu mai am chef.

– Îmi pare mai rău decât crezi pentru asta.

Se rostogoli peste ea și îi desfăcu picioarele cu coapsele.

– Ce faci?

– Îmi reafirm dominația masculină. Îi prinse încheieturile și i le ținu deasupra capului. Îmi pare rău, Scoot, dar trebuie să o fac.

Începu să intre în ea.

– Nu folosesc pastile anticoncepționale.

– Bună încercare. Îi ciuguli sânul. Dar inutilă.

Ea nu insistă. În primul rând, era o minciună. În al doilea, se transformase într-o maniacă sexuală. Iar în al treilea...

Uită de al treilea și își înfășură picioarele în jurul lui.

Lui Bram nu-i venea să creadă. Un copil! Ea chiar credea că el putea fi de acord cu ideea asta tâmpită? Știuse dintotdeauna că nu avea să se însoare, cu atât mai puțin să aibă copii. Bărbații ca el nu erau făcuți pentru sacrificiul de sine, cooperare sau toleranță îndelungată. Micile calități pe care reușea să le adune trebuiau să se îndrepte spre munca lui. Georgie era cea mai ciudată femeie țicnită și cu bun-simț pe care o cunoscuse el vreodată și începă să-l scoată un pic prea mult din minți.

Așteptă până după întâlnirea de după-amiază cu Vortex pentru a o suna pe Caitlin și a-i da veștile.

– Pregătește-te, draga mea! *Casa din copac* a primit undă verde de la Vortex. Rory Keene a acceptat înțelegerea.

– Nu te cred.

– Iar eu care credeam că te bucuri pentru mine.

– Nenorocitul dracului! Mai aveai drepturile doar două săptămâni.

– Cincisprezece zile. Și privește altfel lucrurile. Acum poți să dormi noaptea știind că eu nu voi lăsa pe nimeni să facă praf cartea mamei tale. Sunt sigur că asta te va alina enorm.

– Du-te dracului!

Ea trânti telefonul. El privi spre etaj.

– Excelentă idee!

Între o durere de sinusuri, o întâlnire demoralizatoare cu superiorii ei de la Starlight Management și o amendă pentru viteză în drum spre Santa Monica, Laura avea cea mai proastă zi dintre câte avusese vreodată. Lovi în soneria de la casa de oraș în stil mediteraneean cu etaj a lui Paul York, care era la doar patru străzi distanță de port, deși ea nu și-l putea imagina mergând vreodată acolo. Decolteul adânc în formă de V al noi ei rochii de mătase de la Escada îi oferea ceva aerisire, dar tot îi era cald, iar la baza părului începuseră să i se formeze cârlionți. Începea fiecare zi arătând îngrijită și în ordine, dar nu-i lua mult până când începea să se destrame – o pată de rimel sub un ochi, o bretea de la sutien alunecând de pe un umăr. Își zgâria un pantof, rupea tivul și, indiferent cât de scumpă fusese tunsoarea de la salon, părul ei fin ca al unui bebeluș își pierdea mereu forma odată cu trecerea orelor din zi.

În casă se auzea cântând Steely Dan, deci știa că era cineva acasă, dar el nu răspundea, așa cum nu-i răspunsese nici la telefon. Încercase să dea de el de când Georgie o concediase în urmă cu două săptămâni, în ziua în care se ridicase carantina.

Ciocăni la ușă, iar când nu funcționă nici asta, bătu din nou. Tabloidele înnebuniseră căutând detalii despre carantină, dar dezvăluirea despre prezența lui Rory și veștile că Vortex preluase *Casa din copac* umbreau poveștile isterice despre certuri, urlete și orgii hedoniste.

Se auzi, în sfârșit, zăngănitul broaștei și apăru el, uitându-se urât la ea.

– Ce dracului vrei?

Părul lui grizonant care de obicei era imaculat, acum era ciufulit, el era desculț și arăta de parcă nu se bărbierise de o săptămână. Bermudele șifonate și un tricou decolorat luaseră locul costumului Hugo Boss obișnuit.

Niciodată nu-l văzuse așa, iar ceva nedorit se agită înăuntrul ei.

Ea împinse puternic ușa.

– Arăți de parcă ai fi cadavrul lui Richard Gere. El făcu automat un pas în spate, și ea intră pe lângă el în interiorul răcoros, dominat de podele de bambus, tavanul înalt și lucarne luminoase. Trebuie să stăm de vorbă.

– Nu, nu trebuie.

– Doar câteva minute, insistă ea.

– Din moment ce nu mai avem afaceri împreună, nu are sens.

– Încetează să te porți ca un copil mare!

El se uită la ea și ea își dădu seama că până și în tricoul lui decolorat și bermudele șifonate arăta mai îngrijit decât ea în rochia Escada și sandalele roșii Taryn Rose. Din nou agitația ei enervantă... Ea îi zâmbi sumbru.

– Nu mai trebuie să te pup în fund. Este singura parte pozitivă din cariera mea distrusă.

– Îmi pare rău pentru asta.

Se îndepărtă de ea, ducându-se în living, un spațiu deschis plăcut decorat, dar fără prea multă personalitate. Mobilă comodă, un covor bej și obloane albe. Se părea că nu lăsase pe nici una dintre femeile sofisticate cu care ieșise de-a lungul anilor să-și pună amprenta asupra locului.

Ea îi găsi sistemul de sonorizare și opri muzica.

– Fac pariu că n-ai vorbit cu ea de când s-a dus totul.

– Nu știi asta.

– Serios? Te-am privit ani întregi cum acționezi. Dacă Georgie nu face tot ce vrea tati, el o pedepsește îndepărtându-se de ea.

– N-am făcut niciodată asta. Ție chiar îți place să mă descrii drept personajul negativ, nu-i așa?

– Nu e prea mult de descris.

– Pleacă, Laura! Putem să ne ocupăm de detaliile rămase printr-un e-mail. Nu mai avem nimic să ne spunem.

– Nu-i adevărat. Ea căută prin geantă și îi întinse un scenariu. Vreau să mergi la audiția pentru Howie. Nu-l vei primi, dar trebuie să începem de undeva.

– Audiție? Despre ce vorbești?

– Am hotărât să te reprezint. În viața personală ești un ticălos fără inimă, dar ești un actor talentat și trebuia de mult să ieși din umbra lui Georgie și să te concentrezi pe cariera ta.

– Las-o baltă! Am făcut asta cândva și nu am ajuns nicăieri.

– Acum ești o persoană diferită. Știu că ești un pic ruginit, așa că ți-am programat câteva sesiuni cu Leah Caldwell, fosta profesoară de actorie a lui Georgie.

– Ești nebună!

– Prima lecție va fi mâine la ora zece. Leah te va pune la muncă, așa că odihnește-te! Scoase niște hârtii din geantă. Acesta este contractul meu standard de la agenție. Uită-te peste el în timp ce dau câteva telefoane. Își scoase telefonul mobil. Oh, și să clarificăm de la început. Treaba ta este să interpretezi. Treaba mea este să mă ocup de cariera ta. Tu îți vezi de treaba ta, eu de a mea și vedem ce se întâmplă.

El aruncă scenariul pe măsuța de cafea.

– Eu nu merg la nici o audiție.

– Ești prea ocupat să numeri toate momentele alea Kodak cu fata ta?

– Du-te dracului! Erau cuvinte dure, dar spuse fără prea mult patos. Se așeză într-un fotoliu acoperit cu un material cadrilat. Chiar crezi că sunt un ticălos fără inimă?

– Eu pot să judec doar după ce am observat. Dacă nu ești, atunci ești un actor al dracului de bun.

Asta o făcu să se oprească. Era un actor bun. Fusese impresionată imediat ce citise rolul tatălui din *Casa din copac*. Nu-și putea aminti când o interpretare o impresionase așa de mult. Și nu era ironic faptul că această interpretare era a lui Paul York?

Mereu păruse invincibil, iar se simțea stânjenită să-l vadă fără apărare.

– Ce ai pățit?

El se uita în gol.

– Este ciudat cum viața nu merge niciodată cum te aștepți.

– La ce anume te așteptai?

El întinse contractul spre ea.

– Voi citi scenariul tău și mă voi gândi. Apoi vom vorbi despre contract.

– Înțelegerea pică. Fără contract, eu și scenariul plecăm împreună.

– Tu crezi că pur și simplu voi semna?

– Da. Și știi de ce? Pentru că sunt singura interesată de tine.

– Cine zice că îmi pasă? Trânti contractul peste scenariu. Dacă aș vrea să mă întorc la actorie, m-aș reprezenta singur.

– Actorul care se reprezintă pe sine are un nebun drept client.

– Cred că acesta e *avocatul.*

– Sentimentul este același. Nici un actor nu se poate lăuda singur fără a părea un idiot.

Ea avea dreptate, și el știa, dar încă nu era pregătit să cedeze.

– Ai un răspuns la orice.

– Pentru că agenții buni știu ce fac și am de gând ca pentru tine să fiu un agent mult mai bun decât am fost pentru Georgie.

El își frecă articulațiile degetelor cu degetul mare.

– Ar fi trebuit să vorbești.

– Am făcut-o – mai mult decât o dată –, dar te încruntai la mine și subit îmi aminteam că am o ipotecă, iar curajul meu dispărea.

– Oamenii ar trebui să lupte pentru lucrurile în care cred.

– Ai dreptate. Împunse contractul cu degetul. Deci ce urmează, Paul? Vei sta aici plângându-ți de milă sau ai curajul să începi un joc nou?

– N-am mai jucat de aproape treizeci de ani. Nici măcar nu m-am mai gândit la asta.

– Hollywoodul adoră fețele noi talentate.

– Nu sunt chiar așa de nou.

– Ai încredere în mine! Ridurile tale sunt pe unde trebuie. Îl studie cu privirea ei de fată dură ca să nu-i considere comentariul drept trăncăneala unei femei la menopauză care nu avusese o întâlnire adevărată de nu mai știa când. Mi-e greu să cred că un actor cu talentul tău nu s-a gândit niciodată să revină la actorie.

– Cariera lui Georgie trebuia să fie pe primul loc.

Simți un val de compasiune pentru el. Oare cum fusese să posezi așa de mult talent și să nu faci nimic cu el?

– Georgie nu trebuie să știe, zise ea mai blând. Cel puțin nu de sfaturile legate de carieră.

El îi smulse contractul din mâini.

– Du-te și sună pe cine ai de sunat, la naiba! Voi arunca o privire.

– Bună idee.

Ea ieși pe terasă. Umbrită și adăpostită, era un loc grozav pentru socializare, dar se aflau doar vreo două scaune din metal diferite. I se păru ciudat că o persoană așa de cizelată nu avea o viață socială mai activă. Își deschise telefonul și verifică mesajele vocale, apoi avu o convorbire îndelungată cu tatăl ei, care se retrăsese în Phoenix. În timp ce vorbeau, ea făcu un efort să nu-l spioneze pe Paul prin fereastră. Apoi își sună sora din Milwaukee, dar la telefon răspunse nepoata ei de 6 ani care se lansă într-o poveste despre un nou pisoi.

Paul ieși pe terasă, și Laura întrerupse monologul nepoatei.

– Este un actor uimitor. Nu știe aproape nimeni că a studiat la Juilliard Drama. A avut și niște activități interesante pe lângă Broadway înainte să ia o pauză pentru a o crește pe Georgie.

– Cine-i Julie Yard, mătușă Laura?

Laura se trăgea de păr.

– Nici nu știi ce mult mi-a luat să-l conving că trebuie să înceapă să se concentreze pe el. Imediat ce îl vei auzi citind, vei înțelege de ce sunt așa de entuziasmată să-l reprezint.

– Te porți ciudat, răspunse vocea de copil. O chem pe mama. *Mamă!*

– Grozav. Te sun săptămâna viitoare. Laura închise telefonul. A mers mai bine decât mă așteptam.

Printre sâni îi alunecă transpirația.

– Prostii. Vorbeai cu mesageria vocală.

– Sau cu nepoata mea din Milwaukee, zise ea cât se poate de arogantă. Sau la biroul lui Brian Glazer. Nu te privește cum îmi fac eu treaba.

Agită contractul în fața ei.

– Doar pentru că am semnat chestia asta nu înseamnă că mă duc la audiții. Înseamnă doar că voi citi scenariul.

Chiar îl convinsese? Abia-i venea să creadă.

– Înseamnă că vei merge unde îți zic eu. Ea luă contractul și se întoarse înăuntru, sperând ca el să nu o urmeze. Nu va fi ușor, așa că ai face bine să-ți ții una dintre predicile alea pe care i le țineai lui Georgie despre faptul că respingerea face parte din afacere și să nu o iei personal. Va fi interesant de văzut dacă ești la fel de dur ca ea.

– Te distrează asta, nu-i așa?

– Mai mult decât îți poți imagina. Își luă lucrurile. Sună-mă imediat ce termini scenariul. Oh, și am de gând să te fac să avansezi folosindu-mă de reputația lui Georgie.

El se înroși, furios.

– Nu poți să faci asta.

– Ba sigur că pot. Ne-a concediat, îți amintești? Când ajunse la ușa de la intrare, se opri și se întoarse spre el. Dacă aș fi în locul tău, aș suna-o astăzi, în loc să mă îndepărtez de ea.

– Da. Pentru că ideile tale au funcționat așa de bine în trecut.

– E doar o sugestie.

Plecă și se îndreptă spre mașina ei. Voia să urle de fericire. Depășise primul ei obstacol, iar acum tot ce trebuia să facă era să-i găsească de lucru.

În timp ce ieșea de pe aleea lui, își aminti că a-i găsi de lucru lui Paul nu era singura sarcină dificilă pe care o avea de înfruntat. Trebuia să-și scoată apartamentul la vânzare, să schimbe Benzul pe ceva mai ieftin, să anuleze vacanța din Maui și să nu mai intre la Barneys. Toate foarte deprimante.

Dar pentru moment deschise radioul, dând din cap și cântând din toată inima.

capitolul 21

Georgie își înălță capul de pe perne când Bram ieși din baie după dușul de dimineață. În urmă cu două săptămâni și jumătate, în prima noapte după ce fusese ridicată carantina, ea trecuse prin dilema de a se muta înapoi în camera de oaspeți sau de a rămâne unde era. Până la urmă, îi spusese lui Bram ca fosta ei cameră avea atâția păduchi rămași de la Lane și Jade încât nu se putea întoarce. El fusese de acord că unii păduchi sunt prea contagioși pentru a risca.

Îl admiră un moment. Prosopul negru din jurul șoldurilor îi schimba culoarea ochilor din lavandă în indigo. Părul îi era umed și nu se bărbierise în ultimele câteva zile, ceea ce-i dădea o eleganță aspră, virilă. Bebelușul ei imaginar i se agită în pântec. Clipi pentru a reveni la realitate.

– Când ziceai că tu și Hank Peters începeți audițiile pentru actori?

– În prima marți după petrecerea noastră de nuntă, după cum bine știi.

– Serios? Într-o săptămână și jumătate... Începuseră preproducția imediat pentru că Hank Peters se angajase să mai regizeze un film în noiembrie și nu voiau să-l

piardă. Lăsă cearșaful să-i alunece sub un sân, un efort inutil după cum se dovedi, pentru că el se îndreptase deja spre dulap după blugii și tricoul care deveniseră uniforma lui de lucru pe post de producător. Și eu sunt în continuare prima, corect?

– Vrei să te relaxezi? Ți-am promis prima audiție și o vei avea. Dar, jur pe Dumnezeu, dacă îți faci speranțe...

– Greu de făcut asta când îmi spui cât de nepotrivită sunt.

El scoase capul.

– Nu exagera! Ești o actriță grozavă și un comic cu talent, iar tu o știi asta.

– Dar nu suficient de talentată să o joc pe Helene? Se strâmbă. Ține minte momentul ăsta, Bramwell Shepard, pentru că te voi face să-ți înghiți vorbele!

Își dorea să fie la fel de încrezătoare cum se auzea. Citise scenariul de încă două ori și începuse să creeze o fișă de personaj plină cu idei despre trecutul lui Helene și problemele ei. Dar avea doar zece zile să se pregătească pentru audiție, și acesta era cel mai complicat personaj pe care îl învățase vreodată. Mai avea mult de lucru până să fie gata și își tot pierdea concentrarea.

Privirea lui căzu pe sânii ei. Ea făcuse un efort să nu cedeze tentației de a cumpăra cele mai sexy cămăși de noapte pe care le găsea. Rămase în schimb la pijamalele obișnuite, dar bluza ei albă simplă și boxerii negri cu craniii de pirat stăteau mototolite pe podea lângă pat. Trase în mod intenționat cearșaful până sub bărbie.

– Nu uita că la ora nouă avem ultima întâlnire cu Poppy.

El gemu și se întoarse spre dulap.

– Eu nu mai particip la întâlniri despre aranjamente florale și migdale iordaniene încrustate cu blazonul familiei. Oricum, ce dracului sunt migdalele iordaniene?

– Migdale cu gust de săpun. Neliniștea care o rodea de când își dăduse seama că Bram avea acum tot ce-și dorea o făcu să se ridice din pat. Extravaganța cu nunta

lui Skip și Scooter a fost ideea ta și mai sunt doar opt zile. Nu scapi de întâlnirea aia.

– Îți dau 100 de dolari și un masaj pe spate dacă mă lași să chiulesc.

– N-am nevoie de 100 de dolari. Cât despre masaj pe spate... Pune mâna pe o carte de anatomie, prietene, pentru că ce masezi tu nu-i spatele meu.

– Și nu te bucură asta?

Trebuia să recunoască faptul că o bucura.

Până la urmă el participă la întâlnire.

Parfumul greu al lui Poppy Patterson, discursul exagerat și brățările cu pandantive înghesuite îi înnebuneau pe amândoi, dar avea imaginație și era o organizatoare eficientă de petreceri. Înțelesese că elicopterele paparazzilor aveau să facă imposibilă o petrecere în aer liber și propusese locația perfectă – magnifica vilă Eldridge din anii '20, construită în același stil de conac englezesc ca vila Scofield. Cu salonul ei de bal luxos, putea găzdui confortabil cei două sute de invitați ai lor. Toți fuseseră informați să poarte un costum inspirat din serial.

Aaron și Chaz li se alăturară în jurul mesei din livingul lui Bram pentru a trece peste ultimele aranjamente. Începură cu decorațiunile și terminară cu mâncarea. Tot ce era în meniu apăruse în vreun episod din *Skip și Scooter*, începând cu aperitivele: minipizze, sendvișuri mici în formă de inimă cu unt de arahide și hotdogi Chicago cât pentru o înghițitură – fără ketchup.

Masa era mai formală, iar Chaz începu să citească meniul cu voce tare.

– Salată cu rucola și parmezan, episodul 41, *Scooter și primarul*. Coadă de homar glazurată cu rom și mango, episodul doi, *Drăguț cal*. File din carne de vită cu piper negru, episodul 63, *Weekendul pierdut al lui Skip*.

– Rucola? Bram căscă. Pare ceva flambat.

– Este salată de rucola, răspunse Chaz. Îți place. Se uită la Poppy, care era îmbrăcată cu un costum St. John din tricot de culoarea șampaniei și purta ochelari

de soare de marcă ridicați în creștetul capului ei brunet de persoană importantă. Mă bucur că ați renunțat la prostia aia de mousse de foie gras.

Poppy dăduse de înțeles de la bun început că detesta să aibă de-a face cu o fată obișnuită de 20 de ani cu părul mov care nu era o vedetă rock.

– A fost menționat în episodul 28, *Blestemul Scofield*.

– Când Scooter i l-a dat *câinelui*.

Pe măsură ce discuția continua, privirea lui Bram se pierdu. Ultimele săptămâni fuseseră ciudate. El pleca la studio dimineața devreme și se întorcea târziu. Ei îi era dor de el într-un fel pe care nu-l putea defini exact, doar că viața părea să fi devenit plictisitoare fără împunsăturile lor verbale. Nici măcar întâlnirile lor intime nu prea păreau să compenseze. Sexul dintre ei era amuzant și excitant, dar lipsea ceva.

Sigur că ceva lipsea. Încredere. Respect. Iubire. Un viitor.

Doar că... Ea dobândise un respect ranchiunos față de el. Nu cunoștea un alt tip care să o fi primit pe Chaz în casa lui și iubea faptul că găsise cea mai simplă femeie din mulțime și o făcuse să se simtă ca un top-model doar privind-o. Dar, în esență, Bram mereu avusese grijă doar de el, și asta nu se putea schimba niciodată.

În cele din urmă, Poppy își strânse geanta din piele de piton, lăsând în urmă un parfum puternic.

– Am o mică surpriză planificată pentru seară, anunță ea. Doar ca să știți. Unul dintre detaliile specifice mie. Mă veți adora.

Bram se trezi din gândurile sale.

– Ce fel de surpriză?

– Nu, nu. Spontaneitatea este totul.

– Eu nu mă omor după spontaneitate, zise Georgie.

Brățările cu pandantive ale lui Poppy zăngăniră.

– M-ați angajat să organizez o petrecere spectaculoasă și asta fac. Veți fi în extaz. Promit.

Bram era nerăbdător să plece, așa că întrerupse protestele lui Georgie.

– Atâta vreme cât nu trebuie să port colanți sau să beau bere fără alcool, dă-i drumul!

Poppy plecă la scurt timp după aceea, iar Bram se îndreptă spre studio.

Georgie voia să editeze mai multe filmări și avea nevoie să lucreze la fișa personajului pentru Helene, dar mai întâi o sună pe April. Lucrau împreună de la distanță pentru rochie și accesorii și urma ultima ei probă. Când termină conversația, își mai notă niște idei despre Helene, dar gândurile ei continuau să umble aiurea, așa că se duse jos să se uite la ultima filmare pe care o făcuse – un grup de mame singure care încercau să-și câștige existența cu locuri de muncă plătite cu salariul minim. Își aminti din nou cât de privilegiată era când asculta poveștile acestor femei muncitoare chiar de la ele.

Rory o ajutase să scape de paparazzi pentru excursiile ei fotografice, oferindu-i unul dintre garajele ei ca să ascundă o mașină pe care paparazzi să nu o recunoască. Când voia să plece din casă fără a fi urmărită, se strecura prin poarta din spate și folosea aleea lui Rory pentru a pleca în Toyota Corolla pe care i-o închiriase Aaron. Până acum, nici unul dintre paparazzi nu își dăduse seama, iar transportul echipamentului video îi oferise un anonimat pe care nu-l anticipase. Deși subiecții pe care îi intervieva știau cine era, descoperi că putea umbla cu o oarecare libertate.

Trecură câteva ore până când Chaz băgă capul înăuntru.

– Tatăl tău se mută în casa de oaspeți.

Georgie ridică privirea din monitor.

– Tatăl meu?

Chaz trăgea de bretonul ei fosforescent.

– Zice că n-au scos tot mucegaiul din casa lui. Eu cred că vrea doar să stea pe spinarea lui Bram.

Tatăl ei nu-i răspunsese la nici unul din apeluri de când îl concediase, deci de ce apăruse dintr-odată? N-avea nevoie de altă predică despre deciziile ei proaste și incompetență și clar nu voia să vorbească despre

Laura. Poate că fusese o decizie bună să o dea afară, dar nu se simțea complet împăcată cu asta. Își dorea ca Bram să fie acolo.

Aaron reveni din misiunile lui, cu brațele pline de pachete.

– Tatăl tău este jos.

– Așa am auzit. Voia să termine cu editarea filmului, nu să înfrunte inevitabilul și traversă camera, venind spre Chaz. Ascultă-mă... Dacă există o cât de mică particică din tine care nu urăște totul la mine, l-ai ține departe de mine doar vreo oră? Te rog!

Chaz se gândi.

– Bine... Rânji. Dar numai dacă mai întâi mănânci ceva.

– Nu mă mai bate la cap!

Chaz răspunse cu un superrânjet.

Mulțumită meniurilor lui Chaz, Georgie câștigase greutatea pierdută, dar asta nu-i diminua iritarea.

– Bine! Dar ora începe abia când termin.

– Mă întorc în zece minute.

Și așa făcu, aducând două farfurii: una cu o salată de somon, plină de legume proaspete, cealaltă cu un sendviș baghetă enorm plin cu trei feluri diferite de carne, brânză și guacamole. Georgie și Aaron schimbară priviri resemnate când Chaz trânti salata în fața lui și sendvișul gras în fața lui Georgie.

– Tu ai nevoie de calorii, zise Chaz când Georgie se rugă să facă schimb. Aaron, nu.

Georgie își luă sendvișul.

– Acum ești o mare expertă în nutriție.

– Chaz este expertă în orice, zise Aaron. Doar întreab-o!

Chaz își încrucișă brațele la piept cu aroganță.

– Știu că ieri Becky a vorbit, în sfârșit, cu tine.

– Vrea doar să mă uit la computerul ei, zise el.

– Ești un prost. Nu știu de ce-mi pierd vremea cu tine.

Georgie știa, dar nu era așa de proastă încât să scoată în evidență faptul că Chaz era altruistă prin natura ei.

Cu prânzul aproape gata, Georgie o puse pe Chaz să coboare pentru a-i pândi tatăl. Aaron plecă să schimbe

uleiul de la mașina ei și Georgie reveni la editatul ei. Trecu o oră.

– Pot să intru?

Speriată, ridică privirea și îl văzu pe tatăl ei în ușă. Purta bermude gri, un tricou polo bleu și avea nevoie să se rundă. Încuviință din cap spre computer.

– Ce faci?

Era sigură că avea să o critice, dar îi zise:

– Hobby nou. Am filmat diverse.

O enervă tăcerea lui ca răspuns. Se jucă nervoasă cu mouse-ul de la computer.

– Toată lumea merită să aibă un hobby. Ea ridică bărbia. Am cumpărat echipament de editare. Doar pentru amuzament.

El își frecă arătătorul cu degetul mare.

– Văd.

– E ceva în neregulă cu asta?

– Nu. Sunt doar surprins.

Era surprins pentru că ideea nu venise de la el.

O tăcere țipătoare umplu încăperea. Ea se îndreptă în scaun.

– Tată, știu că nu ești de acord cu felul în care am făcut lucrurile, dar nu voi mai discuta cu tine.

El își mută greutatea de pe un picior pe altul și încuviință din cap.

– Eu doar mă întrebam dacă știi unde-i panoul electric de la casa de oaspeți. S-a ars unul din circuite și n-am vrut să cotrobăi fără să întreb înainte.

– Panoul electric?

– Las-o baltă! O întreb pe Chaz.

Pașii lui dispărură pe hol.

Ea se uită la cadrul ușii gol. De la incidentul cu stropitul din piscină, se purtase ciudat. Trebuia să stea de vorbă cu el – cu adevărat. Dar nu încercase să facă asta ani întregi?

Privi spre monitor. El avea un ochi bun. Își dorea să-i poată arăta unele dintre filmările făcute de ea, dar avea

nevoie de sprijinul lui, nu de critici. Dacă s-ar fi putut relaxa împreună...

O frântură de amintire alunecă prin ea.

O cameră mică, dărăpănată... un covor auriu urât... cărți împrăștiate peste tot... Părinții ei dansând repede... și apoi gâdilându-se unul pe celălalt. Alergându-se prin cameră. Tatăl ei sărind peste un scaun. Mama ei apucând-o pe Georgie.

– Acum ce vei face, uriașule? Am copilul.

Toți trei căzând pe covor, râzând.

Tatăl ei ieși pentru cină, așa că Georgie nu-l putu întreba dacă amintirea ei era sau nu reală, deși probabil nu i-ar fi folosit la ceva din moment ce avea obiceiul de a trece cu vederea întrebările ei despre trecut. Georgie îi recunoștea meritul că măcar nu încerca să o vorbească de rău pe mama ei, deși era clar că mariajul lor fusese o greșeală.

În dimineața următoare, se trezi teribil de agitată. Petrecerea era într-o săptămână. Tatăl ei se mutase acolo. Cea mai importantă audiție din cariera ei, pentru un rol pe care nu credea că îl putea obține, se apropia. Și falsul ei soț, care obținuse contractul pentru film, putea hotărî că nu mai avea nevoie de cei 50 000 de dolari ai ei pe lună și să o lase baltă. Coșul care îi apăru pe frunte fu aproape o ușurare. O mică problemă care nu avea să stea prea mult prin preajmă.

Își petrecu restul dimineții cu vopsitul părului și pensatul sprâncenelor. Când ajunse acasă, îi venea să urle. Era prea agitată ca să se poată concentra pe pregătirea audiției. Hotărî să-și împacheteze echipamentul de filmare și să iasă din zona de paparazzi, poate spre Santee Alley, pentru a le lua interviuri unor femei care vindeau imitații de designer.

Nu-și văzuse tatăl toată dimineața, dar el apăru chiar când ea cobora scările cu geanta cu echipament. El băgă mâna în buzunarul pantalonilor kaki și zornăi cheile.

– Vrei să mergem la film în după-amiaza asta?

– Adică într-un cinema?

– Va fi distractiv.

Cuvântul suna ciudat pe buzele lui.

– Nu cred, zise ea.

– Atunci poate să luăm prânzul?

Trebuia să termine cu asta, așa că își ridică geanta cu echipamentul mai sus pe umăr.

– Nu trebuie să fii așa de amabil. Mă face să mă simt nervoasă. Spune ce ai de spus – că sunt o fiică groaznică, nerecunoscătoare. Că nu înțeleg afacerile. Că...

– Nu ești groaznică sau nerecunoscătoare și nu am mai mult de spus. Am crezut că vrei să ieșim. Scoase cheile din buzunar. Este în regulă. Am niște treburi de făcut.

Ieși pe ușa din față.

Ea se încruntă la retragerea lui insolită și îl urmă afară.

Mereu îi plăcuse veranda acoperită de la intrarea în casa lui Bram, cu podeaua din gresie albă-albastră și arcada din coloane răsucite. O bougainvillea mov forma un paravan de umbră la capătul îndepărtat, iar Chaz adăugase recent câteva ghivece din teracotă și o bancheta grea cu incrustații în stil mexican și un scaun din lemn asortat.

– Tată, stai!

Fără să se gândească, băgă mâna în geantă.

Expresia lui se schimbă din întrebătoare în bănuitoare când ea scoase camera de filmat și puse geanta deoparte.

– Am avut visul ăsta, zise ea. Nu chiar un vis. O amintire... Camera de filmat era scutul ei, protecția ei. O ridică la ochi și îi dădu drumul. O amintire cu tine și cu mama dansând și tachinându-vă. Tu săreai peste un scaun. Râdeam cu toții și eram... fericiți. Se apropie. Amintirile astea pe care mi le amintesc câteodată... Le-am inventat, nu-i așa?

– Bagă camera la loc!

Ea tresări când se lovi de colțul ascuțit al băncii, dar nu se opri din filmat.

– Le-am inventat ca să ascund adevărul pe care nu vreau să-l înfrunt.

– Georgie, serios...

– Pot să număr. Ocoli banca și îl fixă cu camera. Știu că te-ai însurat cu ea doar pentru că era gravidă cu mine. Ai făcut un lucru onorabil. Și ai detestat fiecare minut.

– Dramatizezi.

– Spune-mi adevărul! Începu să transpire. Măcar o dată, apoi nu mai deschid subiectul niciodată. Nu voi da vina pe tine. Ai fi putut să o părăsești, dar nu ai făcut-o. Ai fi putut să mă abandonezi, dar n-ai făcut nici asta.

El oftă și reveni pe verandă, de parcă era o ședință plictisitoare prin care trebuia să treacă.

– Lucrurile nu au stat așa.

Ea îl ocoli, dând înapoi și așezându-se între el și trepte, ca el să nu poată pleca.

– Am văzut poze cu ea. Era așa de frumoasă! Știu că îi plăcea să se distreze.

– Georgie, lasă camera! Ți-am spus că mama ta te iubea. Nu știu ce aș mai putea să...

– Mi-ai spus că era o împrăștiată. Dar ai încercat doar să fii diplomat. Vocea ei devenea nesigură. Nu-mi pasă dacă nu era nimic mai mult decât o petrecăreață. O aventură de o noapte care a avut efecte. Eu doar...

– Destul! Arătă cu degetul spre cameră. O venă îi pulsa la tâmplă. Închide imediat camera aia!

– Era mama mea! Am nevoie să știu. Dacă era doar o altă ușuratică, măcar spune-mi!

– Nu era! Să nu mai spui asta niciodată. Îi smulse camera din mâini și dădu cu ea de podea și o sparse. Nu înțelegi nimic!

– Atunci spune-mi!

– A fost iubirea vieții mele!

Cuvintele lui plutiră în aer.

O străbătu un tremur. Rămase cu ochii în ai lui. Pe trăsăturile lui se citea suferința. Ea se simțea amețită, nesigură.

– Nu te cred.

El își dădu jos ochelarii și se prăbuși pe banca sculptată.

– Mama ta era... încântătoare, zise el pe o voce răgușită. Fermecătoare... Râdea la fel de natural cum respira. Era inteligentă – mai inteligentă decât aș putea eu să fiu vreodată – și amuzantă. Refuza să vadă răul în cineva. Mâna îi tremura când puse ochelarii lângă el. Georgie, nu a murit într-un accident de mașină! A văzut o fată însărcinată fiind pălmuită de prietenul ei și a încercat să o ajute. El a împușcat-o pe mama ta în cap.

– Nu! zise Georgie într-un suspin moale.

El își sprijini coatele de genunchi și își luă capul între mâini.

– Durerea pe care am simțit-o când am pierdut-o a fost mai mult decât puteam să suport. Tu nu înțelegeai unde se dusese ea și plângeai tot timpul. Nu te puteam alina. Abia găseam energie să te hrănesc. Te-a iubit prea mult și ar fi detestat asta. Își frecă fața de palme. Am încetat să mă duc la audiții. Nu era posibil. Pentru interpretare este nevoie de o deschidere pe care eu nu o mai aveam. Degetele îi intrară în păr. Nu mai puteam să trec printr-o astfel de suferință din nou. Mi-am promis că nu voi mai iubi pe nimeni așa cum am iubit-o pe ea.

Ei i se strânse pieptul. O durea.

– Și ți-ai ținut promisiunea, șopti ea.

El ridică privirea, iar ea îi văzu lacrimile din ochi.

– Nu, nu am ținut-o. Nu am ținut-o și uite unde am ajuns.

Ea avu nevoie de o clipă pentru a-și da seama.

– Pe mine? Pe mine mă iubești așa?

El râse sec.

– Șocant, nu-i așa?

– Eu... Este greu de crezut.

El își lăsă capul în jos și împunse camera stricată cu pantoful.

– Bănuiesc că sunt un actor mai bun decât credeam.

– Dar de ce? Ai fost așa de rece. Așa de...

– Pentru că trebuia să merg înainte, zise el aprig. Pentru noi. Nu puteam să mă prăbușesc.

– În toți acești ani? A murit de mult timp.

– Detașarea a devenit un obicei. Un loc sigur în care să exist.

Se ridică de pe bancă.

Pentru prima dată, ea îl văzu mai bătrân decât vârsta lui.

– Uneori semeni așa de mult cu ea! Râsul tău. Bunătatea ta. Dar ești mai practică decât a fost ea și nu la fel de naivă.

– Ca tine.

– Până la urmă, ești tu însăți, și asta este ce iubesc. Ce am iubit mereu.

– Eu nu m-am simțit niciodată... foarte iubită.

– Știu și nu am... Nu știam cum să schimb asta, așa că am încercat să compensez fiind strict în privința carierei tale. Trebuia să mă conving că făceam tot ce puteam pentru tine, dar mereu știam că nu era suficient de bine. Nici pe departe.

În ea se născu mila, alături de tristețea pentru ceea ce pierduse și de certitudinea că mama ei, femeia pe care el o descrisese, ar fi urât să-l vadă așa.

El își luă ochelarii și își frecă puntea nasului.

– După ce te-a părăsit Lance, am văzut cât ai suferit și nu te puteam alina. Îmi venea să-l omor. Și apoi te-ai măritat cu Bram. Nu pot uita trecutul, dar știu că îl iubești și încerc să o fac.

Ea vru să protesteze. Dar își reprimă impulsul.

– Tată, înțeleg că te-am rănit spunându-ți că nu am nevoie să-mi gestionezi cariera, dar eu vreau doar să fii tatăl meu.

– Ai fost foarte clară. Se așeză în fața ei, părând mai mult nedumerit decât ofensat. Dar iată problema

mea. Cunosc orașul ăsta așa de bine! Poate că e vorba de egoul meu sau poate că sunt prea protector, dar nu am încredere în nimeni că va pune interesele tale pe primul plan.

Exact asta făcuse el mereu, își dădu Georgie seama, chiar dacă ea nu fusese mereu de acord cu rezultatele.

– Va trebui să ai încredere în mine, zise ea blând. Îți voi cere părerea, dar deciziile finale – corecte sau greșite – sunt ale mele.

El încuviință lent și nesigur din cap.

– Bănuiesc că era momentul. Se aplecă și culese ceea ce fusese camera ei de filmat. Îmi pare rău pentru asta. Îți voi cumpăra alta.

– Este în regulă. Am una de rezervă.

Între ei se lăsă tăcerea. Ciudat, dar se împotmoliseră.

– Georgie, nu sunt prea sigur ce s-a întâmplat, dar se pare că... Se jucă cu carcasa goală a camerei de filmat. Există o mică posibilitate – foarte mică – ca eu să... am propria carieră pe care să mă concentrez. Îi povești despre vizita Laurei, despre insistența ei de a-l avea drept client și despre orele de actorie la care începuse să meargă. Părea și jenat și un pic derutat. Uitasem cât de mult îmi place. Simt că, în sfârșit, fac ce ar fi trebuit să fac mereu. Ca și cum... aș fi ajuns acasă.

– Nu știu ce să zic. Este minunat! Sunt șocată. Încântată. Îi atinse mâna. Ai fost extraordinar în noaptea aia când am citit *Casa din copac*, dar nu ți-am zis niciodată. Cred că ai fost singurul care nu a ezitat. Când ai audiție? Povestește-mi mai mult!

El îi povesti pe scurt despre scenariu și personaj, apoi despre prima oră. În timp ce ea era martoră la însuflețirea lui, simți că vedea un om care începe să se elibereze din propria închisoare emoțională.

Conversația ajunse la Laura.

– Nu pot să o învinovățesc dacă mă urăște. Georgie se simți din nou vinovată. Poate că nu ar fi trebuit să o fac, dar voiam un nou început și nu vedeam cum să o fac altfel.

– O să-ți vină greu să crezi, dar Laura pare în regulă cu ce ai făcut. Nu-mi cere să îți explic de ce. Ai provocat o gaură majoră în venituri, dar, în loc să fie deprimată, este... nu știu... entuziasmată, plină de energie, nu știu cum să zic. Este o femeie neobișnuită, mult mai curajoasă decât o credeam eu. Este... interesantă.

Georgie se uită atentă la el. El se ridică de pe bancă. Se lăsă iarăși o tăcere ciudată. Își sprijini mâna pe o coloană.

– Încotro de aici, Georgie? Aș vrea să fiu tatăl pe care ți-l dorești, dar mi se pare un pic cam târziu. Nici nu știu cum să mă port.

– Nu te uita la mine! Eu sunt traumatizată emoțional după toată bătaia primită de la tine. Făcea pe isteața, dar altceva nu-i trecu prin cap să zică. Voia doar să-l îmbrățișeze. Își încrucișă brațele la piept. Doar dacă nu vrei cumva să începi cu un soi de îmbrățișare penibilă.

Spre surprinderea ei, el închise ochii, suferind.

– Nu cred că îmi amintesc cum.

O impresionă neajutorarea lui totală.

– Ai putea să încerci.

– Oh, Georgie... Deschise brațele. O trase în brațe și o strânse așa de puternic încât o dureau coastele. Te iubesc așa de mult!

Îi lipi capul de maxilarul lui și începu să o legene ca și cum era copil. Era neîndemânatic, incomod și minunat.

Se îngropă în gulerul tricoului lui. Nu era ușor nici pentru el, nici pentru ea. Ea trebuia să deschidă drumul, dar acum, când știa ce era în inima lui, nu o deranja deloc.

capitolul 22

Piatra gri a vilei Eldridge servise drept decor pentru zeci de filme și seriale de televiziune, dar nimeni nu văzuse veranda cu două intrări și acoperiș. Intrarea mai mare și ornamentată avea o boltă pe care scria

Scofield și ducea spre intrarea principală. O boltă verde mai micuță, poziționată mai în lateral, era doar pentru servitori.

Invitații râdeau în timp ce ieșeau din limuzinele lor, Bentley-uri și Porsche-uri. În spiritul petrecerii, cei îmbrăcați în rochii și smochinguri, echipament de tenis alb sau costume Chanel, erau cu nasul pe sus și se îndreptau spre intrarea principală, dar Jack Patriot nu era vreun prost. Legendara vedetă rock, purtând cea mai comodă pereche de blugi și un tricou de muncă, o pereche de mănuși pentru grădinărit și niște pachete cu semințe băgate la curea, se îndreptă vesel spre intrarea servitorilor, cu soția alături. Rochia neagră simplă de menajeră a lui April ar fi fost banală dacă ea nu ar fi modificat-o pentru acea ocazie cu un corset strâmt și un decolteu adânc. Două chei vechi îi atârnau de un șnur negru din mătase, cuibărite în decolteu, și își aranjase părul blond și lung într-un coc foarte simplu și sexy.

Rory Keene, într-o versiune modestă de costum de menajeră franțuzoaică, li se alătură lui Jack și April la intrarea servitorilor, împreună cu partenerul din acea seară, un investitor capitalist nonșalant îmbrăcat în uniformă de majordom. Era însoțitorul obișnuit al lui Rory la ocaziile speciale, un prieten, nu un iubit.

Părinții lui Meg folosiră intrarea principală. Actorul și scenaristul Jake Koranda purta un costum alb pentru petreceri în aer liber care îi scotea în evidență pielea măslinie, iar soția lui, superba Fleur Savagar Koranda, purta o rochie din șifon cu imprimeu floral. Meg, care era îmbrăcată ca prietena hippy a lui Scooter, Zoey, alese să intre pe la intrarea servitorilor cu partenerul ei pentru acea seară, un muzician fără serviciu care semăna leit cu John Lennon prin 1970.

Chaz era chiar la intrarea în salonul de bal, întrebându-se de ce o lăsase pe Georgie să-i aleagă costumul. Acum iat-o îmbrăcată ca un *înger* afurisit, într-o rochie argintie sclipitoare cu un nimb atașat de o perucă mare

și portocalie. Dacă ridica ochii, putea să vadă câteva bucle portocalii căzându-i peste sprâncene. Inspirația venise din episodul 13, *Visul lui Skip*. Când Chaz se plânsese despre costum, Georgie îi zâmbise ciudat și zisese că era un înger deghizat. Ce dracului însemnase asta?

Trebuia să o ajute pe Poppy, organizatoarea de petreceri, să se asigure că totul decurgea cum trebuia, dar ea stătuse cu gura căscată la vedetele care apăreau. După spusele lui Poppy, era cea mai importantă petrecere a verii, și o grămadă de vedete pe care Bram și Georgie nici măcar nu le cunoșteau imploraseră să primească invitații. Georgie continuase să-i spună lui Poppy:

– Fără designeri de genți.

Ceea ce Chaz nu înțelesese până când Georgie îi explicase și apoi Chaz fusese de acord.

Mulurile din nuc lustruit și tavanul cu lambriuri din lemn din salonul de bal sclipeau în lumina candelabrelor din cristal. Pe fețele de masă de un galben muștar se aflau materiale ușoare din tafta albastre și violet. Aranjamente cu hortensii albastre inspirate după generic serialului se aflau în centrul meselor, buchetele vărsându-se din ceainice galbene sclipitoare. Un model după vila Scofield din zahăr caramel se afla în dreptul fiecărui scaun, împreună cu o ramă de argint pentru poze în care se afla gravat meniul. Pe ramă se aflau blazonul familiei Scofield și o mică labă a lui Butterscotch, pisica lui Scooter. Patru ecrane mari de televizor erau aranjate în încăpere, iar pe ele se derulau fără sonor episoade din serial.

Chaz îl văzu pe Aaron venind spre el cu o brunetă drăguță, dar arătând ca o tocilară, care nu putea să fie decât Becky. Aaron nu ar fi avut curajul să îi ceară o întâlnire dacă Chaz nu l-ar fi înnebunit. Datorită ei arăta mai bine decât oricând.

– Tot ce trebuie să faci este să porți un costum bun, îi zisese ea când îl convinsese să vină îmbrăcat ca avocatul familiei Scofield. Unul care să-ți vină. Și fă-o pe Georgie să-l plătească.

Dar Georgie nu era zgârcită. Îl trimisese pe Aaron la croitorul tatălui ei.

Cu tunsoarea potrivită, lentile de contact, un corp care slăbea cu fiecare zi și cu haine adevărate în locul tricourilor de tocilar cu prostii din jocuri video pe ele, părea altă persoană.

– Chaz, ea este Becky.

Becky era un pic durdulie, cu un păr negru și lucios, un chip rotund și un zâmbet timid, prietenos. Lui Chaz îi plăcu faptul că ea încerca să nu se holbeze la toți oamenii aceia faimoși din mulțime.

– Bună, Chaz. Îmi place costumul tău.

– Este cam penibil. Dar mersi.

– Becky lucrează la departamentul de resurse umane dintr-o companie de asistență medicală, zise Aaron, de parcă Chaz nu știa deja, cum știa și că părinții lui Becky erau din Vietnam, dar Becky se născuse în Long Beach.

Se uită la bluza albă cu decolteu în V, fusta neagră scurtă, dresul negru și pantofii cu toc de zece centimetri.

– Tu pari un șofer grozav.

– Aaron mi-a sugerat.

De fapt, Chaz îi sugerase lui Aaron ca Becky să vină îmbrăcată precum Lulu, șoferița sexy a avocatului familiei Scofield. Se gândise că Becky avea să fie foarte emoționată pentru seara asta, iar un costum simplu ar fi fost un lucru în minus pentru care să-și facă griji.

– Într-un fel, a fost ideea lui Chaz, zise Aaron, chiar dacă ea nu l-ar fi dat de gol dacă s-ar fi prefăcut că era ideea lui.

– Mersi, zise Becky. Adevărul este că am avut emoții în seara asta.

– Impresionantă primă întâlnire, nu?

– Incredibilă. Încă nu-mi vine să cred că Aaron m-a invitat!

Becky ridică privirea la el și îi zâmbi larg de parcă el era sexy, deși nu era, chiar dacă arăta mult mai bine decât înainte. Când Aaron îi zâmbi la rândul lui la fel, Chaz se simți geloasă. Nu pentru că îl voia ea pe Aaron

ca iubit, ci pentru că se obișnuise să aibă grijă de el. Și îi plăcea să vorbească cu el. Îi povestise toate nenorocirile care i se întâmplaseră. Dar dacă el și Becky intrau într-o relație serioasă, era posibil ca el să nu mai vorbească doar cu ea. Poate că Chaz se simțea un pic geloasă pentru că i-ar fi plăcut să aibă un tip realmente drăguț, care să nu fie dezgustător și care să se uite la ea cum se uita Aaron la Becky. Nu acum, ci cândva.

– Aceea este Sasha Holiday, zise Aaron, arătând spre o femeie înaltă, slabă, cu păr lung și închis la culoare. Pe corsetul negru sofisticat îi atârna un lanț de care erau atașați ochelari. Era exact ca secretara doamnei Scofield, dar mult mai sexy. Sasha este una dintre cele mai bune prietene ale lui Georgie, îi zise Aaron lui Becky.

– O recunosc din reclamele la Holiday Healthy Eating, zise Becky. Este superbă. Și mai slabă decât în poze.

Lui Chaz i se părea că era prea slabă și oarecum cu o privire tensionată, dar nu zise nimic.

Ea, Aaron și Becky rămaseră acolo, încercând să nu se holbeze la vedetele care apăreau – Jake Koranda și Jack Patriot, toți actorii din *Skip și Scooter*, plus o grămadă de parteneri de-ai lui Georgie din filmele ei. Meg îi făcu cu mâna din partea cealaltă a încăperii și Chaz flutură și ea. Partenerul lui Meg arăta ca un ratat, și Chaz se gândi că putea să găsească pe cineva care arăta mult mai bine. După chipul tatălui lui Meg, și el credea la fel.

Chaz fu surprinsă să o vadă pe Laura Moody, fosta agentă a lui Georgie, intrând, dar la fel de surprinsă ca Poppy, care părea că urma să aibă un infarct. Laura fusese invitată înainte ca Georgie să o dea afară și nimeni nu se aștepta ca ea să vină.

– Unde sunt doamna York și domnul Shepard? șopti Becky către Aaron.

Suna stupid să auzi pe cineva referindu-se așa la ei. Aaron se uită la ceas.

– Vor avea o intrare măreață. Ideea lui Poopy. Se înroși. Vreau să zic Poppy. Se încruntă la Chaz. Încetează să râzi! Te porți copilărește... și neprofesional.

Dar apoi râse și el și îi explică lui Becky că organizatoare de petreceri era prea serioasă, iar el și Chaz practic o urau.

În timp ce gustau aperitivele, Rory Keene veni pentru a vorbi cu ei, ceea ce era impresionant, pentru că îi făcu pe toți din încăpere să creadă că erau VIP-uri. Veni și Laura. Nu se purtă ca și cum era jenată că se afla acolo, chiar dacă toată lumea știa că Georgie o concediase și chiar dacă ea părea să fi venit singură.

Poppy și chelnerii începură să-i îndemne pe invitați spre marele foaier pentru intrarea mirelui și a miresei. Chaz începu să fie nervoasă. Georgie era obișnuită să fie pe scenă, dar în seara aceea totul era diferit, iar Chaz nu voia ca Georgie să se împiedice sau să facă ceva la fel de jenant în fața tuturor acelor oameni. Orchestra începu să cânte o uvertură de Mozart. Bram intră în foaier printr-o ușă de la primul etaj. Era prima dată când Chaz îl vedea în smoching, dar el se purta ca și cum se îmbrăca așa ceva în fiecare zi – precum James Bond, George Clooney sau Patrick Dempsey, dar cu părul mai deschis la culoare. Arăta bogat și faimos, și Chaz se simți mândră că ea era cea care avea grijă de el.

El coborî la baza marii scări și ridică privirea. Muzica se auzi mai tare. Și apăru Georgie, iar Chaz iar se simți mândră. Georgie era sclipitoare și sănătoasă, nu nemâncată și cu ochii adânciți. Chaz se asigurase de asta. Privi spre Bram și văzu că și el credea că Georgie era frumoasă.

Georgie insistase să vină separat, ca Bram să nu o vadă până atunci. El se așteptase ca ea să apară în costumul de sconcs al lui Scooter, cum amenințase. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu avea să așa.

Arăta de parcă alergase goală printr-un candelabru din cristal. Rochia forma o coloană subțire de gheață

sclipitoare care se mula frumos pe corpul ei înalt și slab până când ajungea la genunchi, de unde se evaza lin spre podea. O clemă din dantelă și cristale prindea materialul pe un umăr, lăsând gol celălalt umăr, și o fâșie delicată din dantelă era prinsă în diagonală peste corpul ei, oferind o privire vagă și foarte delicată a pielii.

Asta era ceea ce audiența așteptase opt sezoane – imaginea de care nu avuseseră parte din cauza comportamentului lui distructiv, transformarea lui Scooter Brown dintr-o orfană fără casă într-o femeie elegantă, cu un spirit generos și o deschidere plină de viață pe care nici un Scofield nu o avusese vreodată. Era impresionat. Cu Scooter se putea juca, dar această creatură inteligentă, sofisticată părea aproape... periculoasă.

Părul ei era perfect. Închis la culoare, bucle moi prinse la spate, cu câteva lăsate libere în jurul feței într-o coafură stilată. Oricât insista Georgie că ea se baza pentru orice pe April, avea un puternic simț estetic când venea vorba de ce i se potrivea și nu făcuse greșeala de a lăsa să se apropie de pielea ei pală natural pe cineva cu produse de bronzat. Nici nu se împodobise cu prea multe bijuterii. O pereche de cercei candelabru spectaculoși cu diamante îi atârnau de urechi, dar își lăsase gâtul zvelt gol pentru a vorbi pentru sine.

Paul stătea lângă ea, mâna ei sprijinindu-se ușor pe mâneca smochingului lui. Nu făcea parte din plan să fie însoțită pe scări de tatăl ei, iar expresiile de pe chipurile lor în timp ce-și zâmbeau unul altuia îl tulburară pe Bram. Știa că în ultima vreme Paul fusese prin preajmă, dar muncise așa de mult încât habar n-avea ce se întâmplase și cum se îmbunătățise relația dintre ei.

Paul și Georgie începură să coboare scările. Bram nu-și putea lua ochii de la ea. După standardele de la Hollywood, nu era considerată frumoasă, dar problema era a standardelor, nu a ei. Era mult mai interesantă decât frumusețea de California în stil Frankenstein, cu botox, cu liposucție, cu buze de rață și îmbunătățită cu silicon.

Când ea se opri, el își aminti cu întârziere că ar fi trebuit să urce scările pentru a o întâmpina. Dar ea era obișnuită ca el să rateze replicile și nu-l aștepta mult. El își desprinse picioarele și urcă treptele, oprindu-se la trei trepte înaintea ei. Se întoarse cu un sfert din profil spre mulțime și îi întinse mâna, cu palma în sus. Un gest banal, dar ea merita cea mai romantică imagine. Paul o sărută pe Georgie pe obraz, încuviință din cap spre Bram, apoi cedă scena miresei și mirelui. Mâna lui Georgie alunecă fierbinte într-a lui. Invitații începură să aplaude în timp ce ea cobora cele trei trepte alături de el.

Intrară într-un salon de bal ticsit de zâmbete și voie bună, deși jumătate dintre invitați făceau, fără îndoială, pariuri pe cât avea să dureze căsnicia. Georgie ridică privirea la el – ochii îi erau tandri. El îi ridică degetele la buze și le sărută blând. Putea să-l joace pe Făt-Frumos la fel de bine ca Lance Ratatul.

Dar pentru a fi cinic trebuia să muncească din greu. Poate că în seara aceea nu era decât un alt basm magic de la Hollywood, dar iluzia părea reală.

Georgie voia să fie reală. Noaptea aceea. Rochia sclipitoare magică. Prietenii din jurul ei și expresia blândă de pe chipul tatălui ei. Doar bărbatul de lângă ea nu era cel care trebuia. Dar nu-l simțea atât de nepotrivit pe cât ar fi trebuit. Intrară în vorbă cu invitații lor, care erau îmbrăcați diferit –, de la blugi și echipament de tenis la sacouri pentru cină și uniforme de școală pentru fete. Trev și Sasha se oferiseră să țină toasturi, dar, după ce se așeză toată lumea, Paul se ridică în mod neașteptat și ridică paharul.

– În această seară sărbătorim angajamentul pe care acești doi oameni extraordinari l-au luat unul față de celălalt. Privi spre Georgie. Pe una din aceste persoane... o iubesc foarte mult. I se gâtui vocea, iar ochii lui Georgie se umplură de lacrimi. Paul tuși. Iar de celălalt... începe să-mi placă.

Toată lumea râse, inclusiv Bram. Săptămâna care trecuse alături de tatăl ei fusese ciudată și minunată. Faptul că știa cât de mult o iubea – cât îi iubise mama – însemna totul. Dar în timp ce Paul își exprima speranța legată de viitorul miresei și al mirelui, Georgie făcea eforturi să-și păstreze zâmbetul pe chip. Următorul pas în drumul ei de a deveni femeie matură era să-i spună tatălui ei adevărul, în loc să încerce să-și ascundă greșelile din teama de a-l dezamăgi.

Paul așteptase până în acea dimineață pentru a-i spune că o pe invitase fosta ei agentă ca parteneră. Se bucura că el se gândise la asta, indiferent cât de ciudat fusese să o întâmpine pe Laura.

– Este un gest drăguț față de ea, zise el. Așa toată lumea poate să vadă că încă o consideri ca parte din cercul tău.

Georgie încercase să glumească pe tema asta.

– Este și modul perfect de a le da oamenilor de știre că te întorci la actorie și că Laura te reprezintă.

El se schimbase la față.

– Georgie, nu de asta...

– Știu că nu de asta, spusese ea repede. Nu am vrut să sune așa.

Navigau într-o relație nouă, ambii încercând să-și găsească drumul. Ea îl împunsese în coaste pentru a-l face să râdă.

Urmară celelalte toasturi – al lui Trev obraznic, al Sashei călduros, ambele amuzante. La masă, ea și Bram fură întrerupți frecvent de invitații care tot băteau în paharele de apă. Sărutul lor public nu mai părea așa de fals. Nu cunoscuse niciodată un bărbat căruia să-i placă sărutatul așa de mult ca lui Bram Shepard sau unul care să sărute așa de bine. Niciodată nu cunoscuse un bărbat pe care să-i placă așa de mult să-l sărute.

La masa de lângă ei, Laura, jucându-se cu o bucățică de homar, își ridica pe furiș breteaua de la sutien. Avusese de gând să poarte o rochie pentru petreceri în aer

liber, ca majoritatea invitatelor, dar se răzgândise în ultimul minut. Era o ocazie de afaceri și nu-și permitea să tragă de un corset care în mod inevitabil ar fi avut un decolteu prea mare sau să-și facă griji pentru brațele goale care nu erau atât de tonifiate cum ar fi trebuit. Așa că alesese un costum de afaceri simplu bej, o cămașă drapată la gât și perle – genul de îmbrăcăminte pe care le purtase doamna Scofield. În afară de problema ei eternă cu bretelele de sutien, reușise să se aranjeze destul de bine.

Invitația lui Paul fusese un șoc. Îl sunase să-i spună că dăduse lovitura la prima lui audiție, dar agentul pentru distribuție voia să-l vadă pentru alt rol. Exact când ea se lansase într-o discuție standard despre repararea orgoliului lui, el o întrerupse.

– Nu eram potrivit pentru rol, dar audiția a fost un exercițiu bun.

Și apoi o invitase la petrecere.

Ar fi fost o prostie să refuze. A fi văzută acolo în acea seară o ajuta să-și întărească un pic reputația profesională, după cum și Paul știa foarte bine. Dar nu se putea abține să nu-și facă griji. Atitudinea distantă a lui Paul fusese mereu antidotul perfect pentru faptul că arăta așa de bine, dar noua lui vulnerabilitate îl făcea tentant într-o manieră mai neliniștitoare.

Din fericire, știa care erau riscurile fanteziilor feminine. Știa clar ce voia de la viață și nu voia să dea greș doar pentru că Paul York era mai interesant și mai complicat decât își imaginase ea vreodată. Și ce dacă uneori se simțea singură? Zilele în care se lăsa distrasă de la ținta ei de către un bărbat erau de mult în trecut. Paul era clientul ei și era bine pentru afaceri să fie văzută la acea petrecere.

El fusese atent toată seara, un cavaler perfect, dar ea era prea nervoasă pentru a mânca prea mult. În vreme ce toți ceilalți de la masă erau angajați în conversații private, ea se apropie de el.

– Mersi că m-ai invitat. Îți sunt datoare.

– Trebuie să recunoști că seara asta nu a fost așa de ciudată cum credeai că va fi.

– Doar pentru că fata ta este stilată.

– Nu o mai apăra. Te-a concediat.

– Trebuia să mă concedieze. Și voi doi v-ați zâmbit toată seara, așa că nu te deranja să faci pe durul.

– Am vorbit. Atâta tot.

El arătă spre colțul gurii ei, indicându-i că avea ceva pe față. Rușinată, ea smulse șervetul, dar nu nimeri, așa că o șterse cu șervetul lui.

Ea luă paharul cu apă când el termină.

– Cred că a fost o discuție grozavă.

– A fost. Adu-mi aminte să ți-o povestesc data viitoare când mă îmbăt.

– Nu-mi imaginez că te poți îmbăta vreodată. Ești prea disciplinat.

– Mi s-a mai întâmplat.

– Când?

Ea se aștepta ca el să nu-i răspundă, dar el o făcu.

– Când mi-a murit soția. În fiecare noapte după ce adormea Georgie.

Acesta era un Paul York pe care abia începea să-l cunoască. Îl privi lung o clipă.

– Cum era soția ta? Nu trebuie să răspunzi dacă nu vrei.

El puse jos furculița.

– Era uimitoare. Genială. Amuzantă. Dulce. Nu o meritam.

– Cred că ea gândea diferit, altfel nu s-ar fi măritat cu tine.

El păru un pic surprins, de parcă se obișnuise de mult să se vadă ca un bărbat inferior în căsnicie, care nu putea să vadă lucrurile altfel.

– Avea doar 25 de ani când a murit, zise el. O copilă.

Ea își răsuci perlele printre degete.

– Și tu încă ești îndrăgostit de ea.

– Nu în sensul în care crezi tu, zise jucându-se cu miniatura din zahăr caramel a vilei Scofield ce se afla

pe farfuria lui. Cred că bărbatul de 25 de ani din mine mereu va fi îndrăgostit, dar asta a fost cu mult timp în urmă. Trăia mult în lumea ei. Puteam să găsesc cheile de la mașină în congelator la fel de bine ca în geanta ei. Nu-i păsa deloc imediat ce îi arătam. Mă înnebunea. Mereu pierdea nasturi sau rupea lucruri...

Ea simți un fior pe șira spinării.

– Mi-e greu să te văd așa cu cineva. Femeile cu care ieși tu sunt așa de elegante!

El ridică din umeri.

– Viața e ciudată. Caut ordine unde o pot găsi.

Ea își împături șervetul în poală.

– Dar nu te-ai îndrăgostit de nici una din ele.

– De unde știi? Poate că m-am îndrăgostit și am fost respins.

– Puțin probabil. Tu ești marele premiu la tombola fostelor neveste. Stabil, inteligent și arătos.

– Eram prea ocupat cu cariera lui Georgie ca să mă recăsătoresc.

Ea auzi resturi de mustrări de sine.

– Ai făcut o treabă bună cu ea ani la rând, zise ea. Am auzit poveștile. Când era copil, Georgie nu putea să reziste unui microfon sau unei perechi de pantofi de dans. Nu te mai învinovăți pentru asta.

– Adora să interpreteze. Se urca pe mese ca să danseze dacă eu nu eram atent. Expresia lui se înnegură din nou. Dar n-ar fi trebuit niciodată să insist atât. Mamei ei nu i-ar fi plăcut.

– Este ușor să critici când ești în Ceruri și te uiți la altul cum muncește din greu.

Avusese îndrăzneala să facă o glumă despre soția lui sfântă, iar expresia lui deveni rece și inexpresivă. Pe vremuri, ea s-ar fi dat peste cap încercând să se revanșeze, dar nu simți impulsul acela nici când fruntea lui se încreți și mai mult. În schimb, se apropie și mai mult și șopti:

– Treci peste asta.

El înalță capul și privirea lui ucigașă îi transformă ochii în gloanțe. Ea îi susținu privirea.

– Este momentul.

Arma predilectă a lui Paul York era retragerea, iar ea se aștepta ca el să-i întoarcă spatele, dar nu o făcu. Gheața din ochii lui se topi.

– Interesant. Georgie a zis același lucru.

Luă șervetul care îi căzuse Laurei și îi aruncă o privire lungă, care îi topi oasele.

capitolul 23

La început, Chaz observă chelnerul pentru că era chiar drăguț și nu arăta ca un actor. Prea scund, dar cu un corp frumos și tuns scurt. Când trecu pe lângă tăvile cu aperitive, se tot uita pe furiș la toată lumea, un pic cam alunecos, dar și ea făcea la fel, așa că nu se gândi prea mult la asta. Apoi observă modul ciudat în care își tot rotea corpul.

Când în sfârșit își dădu seama ce făcea, se enervă. Așteptă până când se servi totul la masă pentru a se scuza și se strecură pe holul de serviciu, unde îl găsi aranjând farfurii pe un cărucior de metal. Când ea se apropie, el îi observă nimbul cu un zâmbet arogant.

– Bună, îngerule! Ce pot să fac pentru tine?

Ea se uită la ecusonul lui.

– Poți să-mi dai camera ta de filmat, Marcus.

Aroganța lui păli.

– Nu știu la ce te referi.

– Ai o cameră ascunsă.

– Ești nebună!

Ea încercă să-și amintească unde ascundeau camerele de filmat reporterii investigatori din televiziuni.

– Știu cine ești, zise chelnerul. Lucrezi pentru Bram și Georgie. Cu cât te plătesc?

– Mai mult decât primești tu. Marcus nu era înalt, dar părea să tragă de fiare, iar ea își dădu seama cam târziu

că ar fi trebuit să aducă pe cineva de la pază să se ocupe de asta. Dar erau oameni prin jur și i se părea mai potrivit să nu facă gălăgie. Poți să-mi dai camera, Marcus, sau voi cere cuiva să o ia de la tine.

Probabil că el o luă în serios pentru că păru neliniștit. Se simți bine pentru că putea să-l intimideze, chiar și un pic.

– Nu-mi pasă, zise el.

– Încerci doar să-ți câștigi existența. Da, înțeleg. Iar după ce îmi dai camera, voi uita despre asta.

– Nu fi rea!

Ea se mișcă repede, întinzând mâna spre primul nasture al vestei lui, pe care ceilalți nu îl aveau. Nasturele îi căzu în mână, iar când trase, simți rezistența opusă de un cablu subțire.

– Hei!

Trase și îl eliberă.

– Nu e voie cu camere de filmat. N-ai înțeles?

– Ce-ți pasă? Știi cât plătesc agențiile pentru rahaturile de genul ăsta?

– Nu destul.

El se înroși, dar nu putea să-i ia camera cu forța pentru că ar fi văzut toată lumea. Ea plecă, dar el veni după ea.

– Ai putea să-ți vinzi povestea, să știi. Despre cum lucrezi pentru ei. Fac pariu că ai putea să obții cel puțin 100 000 de dolari. Dă-mi camera de filmat înapoi și te pun în legătură cu un tip. Se va ocupa el de tot pentru tine!

„100 000 de dolari..."

– Nici măcar n-ar trebui să spui ceva de rău despre ei.

Ea nu răspunse. Doar plecă.

„100 000 de dolari..."

Un montaj video amuzant cu clipuri din *Skip* și *Scooter* rulă după cină. Cu puțin timp înainte de ceremonia de tăiere a tortului, Dirk Duke apăru la microfon. Era cel mai popular DJ din oraș – adevăratul nume era Adam Levenstein –, iar Poppy îl angajase să pună muzică

de dans, ceea ce urma să înceapă abia peste o jumătate de oră. Dirk era scund, cu un cap în formă de glonț, gât tatuat și cu educație pe prim rang, pe care făcea tot ce putea ca să o ascundă. În seara aceea, purta un smoching ce nu-i venea bine, în loc de obișnuiții lui blugi.

– Salutare tuturor! Este o petrecere grozavă! Aplauze pentru Georgie și Bram.

Audiența aplaudă conștiincios.

– Pentru toți fanii *Skip* și *Scooter*. Este grozav să-i vedem căsătoriți pe Bram și Georgie, nu-i așa?

„Aplauze și câteva fluierături, una de la Meg."

– Ne aflăm aici să sărbătorim o căsătorie ce a avut loc în urmă cu două luni. O căsătorie la care nici unul dintre noi nu a fost destul de important pentru a fi invitat.

Se auziră râsete.

– Și în seara asta, vom face ceva în această privință...

Intrară patru chelneri purtând un umbrar de nuntă arcuit, drapat cu tul alb în care erau prinse hortensii albastre. Poppy venea în urmă într-o rochie neagră lungă până la podea, pe chipul ei citindu-se îngâmfarea nerăbdării.

Georgie îl împunse pe Bram cu cotul.

– Cred că Poppy tocmai a dezvăluit surpriza. Cea pentru care ți-ai dat acordul.

Bram făcu o grimasă.

– Ar fi trebuit să-mi dai una peste cap. Nu-mi place treaba asta.

Lui Georgie îi plăcea și mai puțin, în timp ce se uita la chelnerii care așezau umbrarul în fața sălii de bal. Bram înjură printre dinți.

– Femeia aia este oficial concediată.

– Ca preot hirotonosit în Biserica Universală a Vieții – Dirk se opri pentru efect –, este onoarea mea – altă pauză – să le cer miresei și mirelui să facă un pas în față și – ridică vocea – să-și repete jurămintele în fața noastră a tuturor!

Invitații devorau momentul. Până și tatăl ei. Buzele lucioase, umflate ale lui Poppy formară un zâmbet

triumfător. În colțul maxilarului lui Bram tresări un mușchi. Poppy nu avea nici un drept să pună în scenă ceva atât de personal fără să se consulte cu ei.

Bram scrâșni din dinți și se ridică.

– Pune-ți fața de figurație.

Georgie își spuse că nu conta. Ce mai conta o reprezentație publică după atâtea? Rochia ei de cristale se mișcă în timp ce se ridică.

Dirk își prelungi vocalele ca o gazdă de spectacol.

– Tată! Vino sus și fii alături de ei. Toată lumea, domnul Paul York! Bram, alege-ți cavalerul de onoare!

– M-a ales pe mine.

Trev se ridică, și invitații începură să râdă.

Georgie simți că se sufoca.

– Georgie, cine va fi domnișoara ta de onoare?

Ea se uită la Sasha, Meg și April și se gândi cât era de norocoasă să aibă ca prietene aceste femei minunate. Apoi își înclină capul.

– Laura.

Pe chipul Laurei se citi șocul și aproape că se împiedică de scaun când se ridică.

Se adunară la umbrarul de nuntă. Tatăl ei, Trev, Laura și o mireasă și un mire reticenți.

Dirk se întoarse chibzuit cu spatele spre încăpere, ca Bram și Georgie să se întoarcă spre invitați, apoi puse mâna peste microfon.

– Este toată lumea pregătită?

Ea și Bram se priviră unul pe celălalt și între ei avu loc un moment perfect de comunicare fără vorbe. El ridică o sprânceană. Ea îi spuse din priviri exact ce gândea. El zâmbi, îi strânse mâna și luă microfonul de la Dirk.

– Un preot, un rabin și un pastor intră într-un bar... Toată lumea râse. Bram rânjii și duse microfonul mai aproape. Vă mulțumim tuturor pentru urările de bine. Eu și Georgie apreciem mai mult decât o putem spune.

Pe margine, Poppy începu să-și roadă buza de jos. Discursul lui Bram nu era în programul ei și, evident, nu-i plăceau clienții enervanți care interveneau în agenda ei.

Bram îi dădu drumul mâinii lui Georgie și făcu un gest către umbrar.

– După cum probabil v-ați dat seama, ceremonia asta este o surpriză. Dar adevărul este că, deși amândoi înțelegem atracția de a-i vedea pe Skip și Scooter căsătorindu-se, eu și Georgie nu suntem acele personaje, iar asta ne face să nu ne simțim în largul nostru.

Georgie își strecură mâna în scobitura cotului lui și zâmbi către oamenii drăguți.

El îi acoperi degetele cu ale lui.

– Sunt tentat să spun niște lucruri foarte sentimentale despre Georgie. Cât de generoasă este. Dulce și amuzantă. Cum este cea mai bună prietenă a mea. Dar nu vreau să o fac de rușine...

– Este în regulă. Se aplecă spre microfon. Fă-mă de rușine!

El râse și mulțimea la fel. Se angajară într-un alt sărut, urmat de o privire lungă iubitoare în timp ce Bram o pipăia pe furiș, iar ea îl ciupea de fund.

Și apoi, de nicăieri, începură să-i tremure genunchii. Cu adevărat. Ca la cutremur. Dar acest cutremur avea loc în ea.

Se îndrăgostise de el.

Sângele i se scurse din cap. Procesă adevărul îngrozitor. În ciuda a tot ce știa, se îndrăgostise de Bram.Shepard, băiatul rău, egoist și autodistructiv care îi luase virginitatea, distrusese un serial de televiziune și aproape că se distrusese pe el însuși.

Bram strălucea sub candelabre, cu frumusețea lui șlefuită și eleganța masculină făcute pentru marele ecran. Ea abia mai putea respira. Exact când învăța, în sfârșit, să fie propria persoană, se sabotase singură îndrăgostindu-se de un bărbat în care nu putea avea încredere, un bărbat pe care îl plătea ca să stea lângă ea. Amploarea calamității îi provoca greață.

El își termină discursul și fu adus tortul de nuntă, o minune cu mai multe etaje cu glazură dantelată și hortensii din zahăr, iar în vârf cu o pereche de păpuși Skip

și Scooter îmbrăcați în haine de nuntă. Bram îi dădu ei prima bucată, murdărind-o cu doar un pic de glazură pe buze, apoi sărutând-o. Ea reuși cumva să-i întoarcă favorul. Tortul avea gust de inimă frântă.

După aceea, April o luă deoparte pentru a o schimba din rochia ei magică din cristale într-o rochie albastră cu paiete pe care o aleseseră pentru dans. Georgie trecu peste restul serii într-o avalanșă de mișcare perpetuă, dansând și râzând, mișcându-și șoldurile, cu părul înțepându-i obrajii.

Dansă cu Bram, care îi spuse că era frumoasă și că abia aștepta să o bage în pat. Dansă cu Trev și cu prietenele ei, cu Jake Koranda, cu Aaron și cu tatăl ei. Dansă cu partenerii ei de filme și cu Jack Patriot. Dansă și cu Dirk Duke. Atât timp cât i se mișcau picioarele, nu trebuia să se gândească deloc cum se putea salva.

Bram se contura peste ea când stăteau în foaierul lui pe la ora două și ceva dimineața. Papionul lui negru atârna desfăcut la gât, iar gulerul cămășii îi era deschis.

- Ce dracu' vrei să zici, că dormi în casa de oaspeți?

Georgie încă era un pic beată, dar nu atât de beată încât să nu știe exact ce avea de făcut. Voia să plângă sau să urle, dar avea timp destul pentru ambele mai târziu.

- Marți după-amiază am o audiție, îți amintești? Dacă mă culc cu tine cu trei nopți înainte, am un avantaj nedrept față de celelalte actrițe

- Asta-i cel mai penibil lucru pe care l-am auzit vreodată.

Reuși cumva să invoce obrăznicia vechii Georgie, cea care din nou se îndrăgostise ca o proastă.

- Îmi pare rău, Skipper. Eu vreau să joc corect. Mă va mustra conștiința.

- Dă-o dracului de conștiință! O lipi de perete la baza scărilor și începu să o sărute. Săruturi adânci, invazive și cu o tentă de încăpățânare. Degetele ei se curbară în pantofi. El băgă mâna sub decolteul rochiei cu paiete albastre și o ciupi de panta superioară a sânului care se curba

în sus din corset. Mă înnebunești, murmură el pe pielea ei umedă.

Ea era amețită de șampanie, dorință și disperare. Degetele lui alunecară în chiloții ei așa de mici și de subțiri încât abia contau ca îmbrăcăminte. „Oprește-te! Nu te opri!" Cuvintele săreau în capul ei în timp ce săruturile lui deveneau mai insistente și atingerea lui așa de intimă, încât nu o putea suporta.

– Destul, zise el și o luă în brațe.

Tema sonoră crescu. Acorduri din *Doctor Jivago*, *Titanic*, *O aventură de neuitat* și *Departe de Africa* îi îmbrățișau în timp ce el urca repede cu ea pe scări în cel mai romantic gest făcut vreodată, doar că era ora două dimineața și el se lovi cu cotul de ușă în timp ce traversa pragul.

Avu nevoie doar de o clipă ca să-și revină. O așeză pe marginea patului, trase de hainele ei și totul păru ca prima dată, pe iaht. Șoldurile ei goale pe marginea saltelei. Rochia ridicată până la talie. Hainele lui împrăștiate. Și ea îndrăgostită ca o proastă de un bărbat care nu o iubea.

Era ca prima dată... și nu era. După asaltul inițial care o lăsă fără aer, el se domoli, iubind-o cu atingerea lui, cu gura lui, cu mădularul lui, cu totul, mai puțin cu inima. Și ea își permise să-l iubească. Doar de data asta, ultima dată.

În ochii lui scăpără ceva vag întrebător când privi în ochii ei. Simți o schimbare în ea, dar nu-și dădu exact seama ce era. Plăcerea lor crescu, muzica din capul ei se ridică în crescendo și camera se micșoră. Ea închise ochii și pluti alături de el în uitare.

În timp ce stătea cuibărită pe umărul lui, disperarea reapăru. Autodistrugerea trebuia să înceteze.

– Deci când te-ai îndrăgostit de mine? zise ea.

– În clipa în care te-am văzut, răspunse el somnoros. Nu, stai... Era vorba de mine. Prima dată când m-am văzut în oglindă.

– Nu, serios.

El căscă și o sărută pe frunte.

– Du-te la culcare!

Ea insistă.

– Am tot avut sentimentul ăsta...

– Ce sentiment?

Acum era complet treaz și bănuitor, dar ea trebuia să afle care era adevărul. Acest lucru era prea important ca să aibă vreo neînțelegere ca în serialele de comedie ce putea fi îndreptată cu câteva cuvinte.

– Sentimentul că ești îndrăgostit de mine.

El se ridică în fund, lăsând-o să cadă fără menajamente.

– Dintre toate lucrurile stupide... Știi exact ce simt pentru tine.

– Nu chiar. Ești mai sensibil decât pretinzi că ai fi și ascunzi multe.

– Nu sunt deloc sensibil. Se uită urât la ea. Vrei să discuți, nu-i așa? Despre ce am zis la petrecere.

Nu-și putea aminti ce spusese el la petrecere, așa că îi zâmbi.

– Normal că vreau să discut. Repetă.

El oftă exasperat și se lăsă pe perne.

– Ești cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. Dă-i drumul și râzi. Crede-mă, nu m-am așteptat niciodată ca lucrurile să iasă așa!

Cea mai bună prietenă a lui... Ea înghiți în sec.

– Nu știu de ce. Sunt o persoană ușor de plăcut.

– Ești o nebună. Nu mi-aș fi imaginat nici într-un milion de ani că vei fi persoana în care voi avea cea mai mare încredere.

Iar ea nu avea deloc încredere în el. Cu excepția acestui lucru. Spunea adevărul despre sentimentele lui față de ea.

– Și Chaz? Ar încasa un glonț pentru tine.

– Bine, ești a doua persoană cea mai de încredere pe care o cunosc.

– Așa e mai bine. Își spuse să renunțe, dar trebuia să încerce. Încă o dată. Chiar ai putea strica lucrurile între

noi – oftă, de parcă era ceva prea plictisitoare – dacă te-ai dovedi un idiot și ai hotărî să te îndrăgostești...

– Dumnezeule, Georgie, vrei să încetezi? Nu-i nimeni îndrăgostit de nimeni.

– Dar ești sigur?

– Sunt sigur.

– Ce ușurare! Acum taci din gură ca să mă culc.

Avea crampe la un picior, dar nu îndrăzni să se miște până când nu auzi sunetul profund, egal al respirației lui. Abia atunci se dădu jos din pat. Se îmbrăcă repede cu primul lucru pe care îl atinse – cămașa lui abandonată de la smoching – și coborî. Tatăl ei se întorsese la apartamentul lui, lăsând din nou casa de oaspeți goală. Merse pe aleea rece de piatră, cu lacrimile alunecându-i pe obraji. Dacă ea continua să facă dragoste cu el, trebuia să se prefacă, să arate că era doar sex. Trebuia să joace teatru pentru el, așa cum juca în fața camerelor de filmat.

Nu putea să o facă. Nu pentru el. Nu pentru ea. Niciodată.

capitolul 24

Bram ajunse târziu la audiția lui Georgie, iar salutul rece din cap al lui Hank Peters dădea de înțeles că nu era mulțumit. Bram știa că toți așteptau ca el să se întoarcă la vechile lui obiceiuri și să redevină neserios, dar întârziase întemeiat din cauza unui telefon de la unul dintre partenerii de la Endeavor. Cu toate astea, nu reușea să le explice – spusese prea multe scuze de rahat în trecut – și oferi doar niște scuze scurte.

– Îmi pare rău că ați stat să mă așteptați.

Deși nu i-o spuse nimeni în față, cu toții credeau că era o pierdere de timp ca Georgie să citească pentru ei. Dar el îi era dator cu o audiție, indiferent cât de mult detesta să ia parte la ceva ce știa că la sfârșit avea să o devasteze.

– Să trecem la treabă, zise Hank.

Încăperea pentru audiții avea pereții verzi ca bila, mochetă maro pătată, niște scaune din metal ponosite și câteva mese pliabile. Se afla la ultimul etaj al unei clădiri vechi din spatele studiourilor Vortex care găzduia Siracca Productions, subsidiara Vortex pentru filme independente. Bram se așeză pe scaunul gol dintre Hank și femeia care era directorul de casting.

Cu fața lui lungă, părul rar și ochelari, Hank părea mai mult un profesor universitar decât un regizor la Hollywood, dar era incredibil de talentat și lui Bram încă nu-i venea să creadă că lucrau împreună. Directoarea de casting încuviință din cap către asistenta ei, care ieși să o cheme pe Georgie.

Nu o văzuse din noaptea petrecerii. Paul se îmbolnăvise – un soi de gastroenterită, după spusele lui Chaz –, iar Georgie plecase să aibă grijă de el înainte ca Bram să se trezească în dimineața următoare. Georgie nu avea nevoie să fie distrasă făcând pe asistenta înainte de o audiție majoră și lui Bram nu-i venea să creadă că Paul nu reușise să o trimită acasă. Bram mai voia o șansă să o convingă să nu facă asta.

Asistenta de la casting se întoarse și ținu ușa deschisă. Încrederea lui Georgie era mult mai fragilă decât lăsa ea să se vadă. Nu s-ar fi descurcat oribil, dar nici bine, iar el detesta ideea ca toată lumea să-i judece reprezentația.

O actriță înaltă, cu părul închis la culoare intră. O actriță care nu era Georgie. În timp ce directoarea de casting o întreba ce făcuse de la ultimul ei film, Bram se apropie de Hank.

– Unde naiba e Georgie?

Hank îl privi ciudat.

– Nu știi?

– Nu am avut ocazia să stăm de vorbă. Tatăl ei s-a îmbolnăvit și a avut grijă de el.

Hank își dădu jos ochelarii și îi șterse de marginea cămășii, de parcă nu voia să se uite în ochii lui.

– Georgie s-a răzgândit. A decis că rolul nu-i bun pentru ea și nu vine la audiție.

Bram nu înțelegea. Stătu la audiție fără să audă un cuvânt, apoi se scuză și încercă să dea de ea. Dar ea nu răspundea. Nici Paul sau Aaron, iar Chaz nu știa mai mult decât îi spusese inițial Georgie. Până la urmă, o sună pe Laura. Ea îi zise că vorbise cu Paul cu câteva ore mai devreme, iar el nu zisese că ar fi fost bolnav.

Ceva nu era bine. Plecă spre casă.

Doar trei SUV-uri negre stăteau de pază la porți. Sărbătorirea nunții de duminică le oferise destule materiale celor de la TMZ și altor site-uri de bârfe online, dar nebunia acestor prime două luni părea, în sfârșit, să pălească. Dar nu era nevoie de mult pentru a reaprinde flacăra, iar dacă se afla că Georgie dispăruse, se putea declanșa un infern.

Când intră în garaj, îi sună mobilul. Era Aaron.

– Am un mesaj de la Georgie. A spus să-ți spun că a plecat să se odihnească și să se relaxeze.

– Ce dracului? Las-o baltă!

– Știu. Nici eu nu înțeleg.

– Unde este?

Urmă o pauză lungă.

– Nu pot să-ți spun.

– Pe dracu' nu poți!

Dar Aaron îi era loial lui Georgie și amenințările lui Bram nu-i slăbiră hotărârea. Până la urmă Bram închise, apoi rămase uluit în mașină. Îi era rușine să-l înfrunte pentru că i se făcuse teamă? Dar lui Georgie nu-i fusese niciodată teamă de o audiție. Nu-i răspunse, așa că fu obligat să-i lase un mesaj.

– Bine, Georgie, înțeleg. Erai serioasă noaptea trecută. Dar jur pe Dumnezeu că nu sunt îndrăgostit de tine, așa că nu-ți mai face griji. Este o prostie. Gândește-te! Îți aduci aminte să-mi fi păsat vreodată de altcineva în afară de mine? De ce aș începe acum? Mai ales cu tine. La dracu', dacă știam că te vei speria în halul ăsta, mi-aș

ți ținut gura închisă în legătură cu prietenia. Asta-i tot. Promit. Așa că nu-ți mai închipui prostii și sună-mă!

Dar ea nu sună, și până în dimineața următoare lui îi trecu prin cap ceva mai perfid. Georgie voia un copil, iar în acest moment nu putea avea unul cu el. Dacă era șantaj? Modul ei de a-l manipula? Îl enerva faptul că ea doar se gândise să facă un lucru așa de odios. Sună și îi lăsă un mesaj în căsuța vocală. Cum nu se sfiise cu cuvintele, nu fu prea surprins că ea nu-l sună.

Vila văruită în alb pe care Georgie o închiriase se afla la înălțime deasupra Mării Cortez, chiar la ieșire din Cabo San Lucas. Avea două dormitoare, un jacuzzi în formă de scoică și un perete din sticlă ce se deschidea prin glisare într-o curte umbrită. Din moment ce Georgie nu putuse să zboare cu un avion comercial în Mexic, folosise un avion privat.

În fiecare dimineață, timp de o săptămână, se îmbrăcase cu un tricou mai mare și o pereche de pantaloni largi, apoi își pusese o pereche de ochelari mari de soare și o pălărie mare de paie pentru a se plimba kilometri întregi pe malul mării fără a fi recunoscută. După-amiaza, edita filme și încerca să se împace cu tristețea ei.

Bram era furios din cauza dispariției ei și mesajele lui de pe telefon îi sfâșiaseră inima.

„Jur pe Dumnezeu că nu sunt îndrăgostit de tine... Prietenie. Asta-i tot. Promit!"

Cât despre al doilea lui mesaj, cel despre a-l șantaja ca să facă un copil... Îl șterse la jumătate.

Tatăl ei știa unde era. Îi spusese până la urmă adevărul despre Las Vegas și de ce avea nevoie să plece. Evident că el încercase să dea vina pe Bram, dar ea nu-l lăsase și îl pusese să promită că nu avea să-l contacteze.

– Dă-mi timp, tată, da?

Reticent, el fusese de acord.

O zi mai târziu, tatăl ei sunase să-i dea o veste care o zdruncină.

– Am făcut niște investigații. Bram n-a atins un cent din banii cu care trebuia să-l plătești. Se pare că nu are nevoie de ei.

– Sigur că are nevoie. Toată lumea știe că a risipit toți banii din *Skip și Scooter*.

– Risipit cam descrie situația. Dar când în sfârșit a fost curat și treaz, și-a schimbat stilul de viață și a început să investească ce-i rămăsese. S-a descurcat șocant de bine. Și-a plătit până și ipoteca de la casă.

Era ironic. Singurul lucru cu care Bram nu o păcălise erau sentimentele lui față de ea. Prietenie. Și acolo se oprea.

Se trezi holbându-se în gol sau luând o carte și citind aceeași frază în mod repetat. Dar nu plânse cum o făcuse cu Lance. De data asta, tristețea ei era prea profundă pentru lacrimi. Singura activitate care o interesa era să meargă cu camera de filmat la unul dintre hotelurile de lux și să le ia interviuri cameristelor. Cum nu putea să se expună așa de mult public, puse camera în curtea albă din piatră și umbrită și se intervievă pe ea însăși.

– Spune-mi, Georgie, mereu ai fost o ratată în dragoste?

– Mai mult sau mai puțin. Dar tu?

– Mai mult sau mai puțin. Și de ce crezi că este așa?

– O nevoie patetică de a fi iubită?

– Și dai vina pentru asta pe... relația din copilărie cu tatăl tău?

– Să zicem.

– Deci, de fapt, este vina tatălui tău că te-ai îndrăgostit de Bram Shepard?

– Nu, șopti ea. Este vina mea. Știam că era imposibil să mă îndrăgostesc de el, dar trebuia să o fac oricum.

– Ai renunțat la audiție și la șansa de a o interpreta pe Helene.

– Ca să vezi ce face o femeie din dragoste...

– Stupid.

– Ce ar fi trebuit să fac? Să lucrez cu el în fiecare zi, apoi să mă duc acasă cu el noaptea?

– *Ce ar trebui să faci este să-ți pui cariera pe primul loc.*
– Nu-mi pasă de cariera mea acum. Nici măcar n-am angajat agent nou. Îmi pasă doar să...
– ... să fii nefericită?
– *Câteva luni, apoi îmi va trece.*
– *Chiar crezi asta?*
Nu, nu credea asta. Îl iubea pe Bram într-o manieră lucidă, cum nu-l iubise niciodată pe fostul ei soț, fără a vedea totul în roz sau frivolități, fără fantezii de *Cenușăreasă* sau falsa siguranță că avea să își facă ordine în viață. Ce simțea pentru Bram era dezordonat, onest și profund. Îl simțea ca... parte din ea, cea mai bună și cea mai rea. Ca pe cineva cu care voia să treacă prin viață; să împartă triumfuri și catastrofe; să aibă împreună vacanțe, zile de naștere, fiecare zi.
– Excelent, zise intervievatoarea ei. În sfârșit, te-am făcut să plângi. Exact ca Barbara Walters.
Georgie închise camera și își îngropă chipul în mâini.

Georgie era plecată de aproape două săptămâni și Aaron era singura sursă de informații a lui Bram. Asistentul personal al lui Georgie luase asupra lui sarcina de a scurge o serie de istorii fictive către tabloide. Detalie decizia lui Georgie de a-și lua o vacanță cât timp Bram muncea și le servi niște descrieri ale unor convorbiri telefonice romantice între tinerii căsătoriți. Invențiile lui Aaron țineau presa la distanță, așa că Bram nu le corectă.

Casa din copac continua să avanseze fără încurcături majore, chiar dacă nu terminaseră distribuția. El ar fi trebuit să se simtă în culmea fericirii, dar nu voia decât să-și caute fostul dealer de droguri. Se îngropă însă în muncă, pentru a ține tentația la distanță.

Luni seară, când ajunse de la studio, îl aștepta Chaz cu o nouă provizie de cărți de bucate înșirate pe masa din bucătărie în locul cărților pentru liceu pe care încă nu le deschisese. Sări în sus când apăru.

– Îți fac un sendviș. Unul bun, cu pâine din grâu integral, curcan și guacamole. Fac pariu că azi ai mâncat doar prostii.

– Nu vreau nimic și ți-am zis să nu mă aștepți.

Ea se agită pe lângă frigider.

– Nici măcar nu-i miezul nopții.

De-a lungul timpului, învățase că era inutil să se certe cu Chaz din cauza mâncării, așa că, deși tot ce-și dorea era să doarmă, rămase și se prefăcu a frunzări corespondența de pe tejghea în timp ce ea scotea recipiente din frigider și îl punea la curent cu viața ei.

– Aaron este un nesuferit. El și Becky s-au despărțit – nici măcar n-au fost împreună trei săptămâni. Au zis că seamănă prea mult. Dar asta ar trebui să fie ceva bun, nu?

– Nu mereu.

Bram se uită absent la o invitație la o petrecere, apoi o aruncă la gunoi. El și Georgie mai mult semănau decât erau diferiți, deși lui îi luase ceva să-și dea seama.

Chaz trânti recipientul așa de puternic încât îi sări capacul.

– Aaron știe unde e Georgie.

– Da, știu că știe. Și tatăl ei știe.

– Ar trebui să-i obligi să-ți spună.

– De ce? Eu nu alerg după ea.

Și apoi, Bram știa deja că ea se dusese la Cabo datorită conversațiilor telefonice cu Trev, care acum era în Australia, filmând noul lui film. Bram se gândise să zboare în Mexic și să o târască înapoi, dar ea îi rănise mândria. Concluzia era că ea fusese cea care plecase și ea trebuia să se întoarcă și să îndrepte lucrurile.

Chaz scoase o pâine pe tocător și începu să taie felii, cuțitul ei alunecând zgomotos în jos.

– Știu de ce v-ați căsătorit.

El ridică privirea.

Deschise recipientul cu guacamole.

– Ar fi trebuit să fii onest după tot ce s-a întâmplat în Vegas și să anulezi căsătoria aceea stupidă. Cum a făcut Britney Spears prima dată când s-a măritat.

– De unde știi ce s-a întâmplat?

– V-am auzit pe tine și pe Georgie vorbind despre asta.

– Ai auzit cu urechea lipită de gaura cheii. Dacă zici vreodată ceva cuiva...

Ea trânti capacul peste recipient.

– Asta crezi despre mine? Că sunt vreo gură-spartă?

Acum avea două femei supărate în viața lui, dar era destul de ușor să o împace pe Chaz.

– Nu, nu cred asta. Îmi pare rău.

Ea îi analiză scuzele, dar până la urmă se hotărî să le accepte, așa cum știuse și el că avea să facă. Se așeză în fața mâncării pregătite de ea. Încă nu voia să încheie falsa lui căsătorie. Datorită lui Georgie se întorsese în joc și avea de gând să rămână acolo. Voia ca filmul *Casa din copac* să fie primul dintr-o serie de filme mari, și cumva ea devenise o parte complicată a acestui lucru.

Chaz îi puse sendvișul în față.

– Mie încă nu-mi vine să cred că nu s-a dus la audiție. Depune atâta muncă și apoi renunță la tot. Nu știi cât l-a alergat pe Aaron ca să-i cumpere un costum special. Pe mine m-a pus să-i înregistrez idioata aia de audiție. Apoi o apucă frica și fuge.

El puse sendvișul jos.

– Ai înregistrat audiția?

– Știi cum este ea. Înregistrează totul. Probabil că n-ar trebui să spun asta, dar, dacă vreodată filmează cum face sex cu tine, cred serios că ar trebui...

– Filmarea mai este pe aici?

– Nu știu. Cred. Probabil în biroul ei.

El vru să se ridice, apoi se așeză la loc pe scaun. La dracu'! Știa exact ce vedea.

Dar, înainte să se ducă la culcare, curiozitatea lui învinse și căută prin biroul ei până ce găsi ceea ce căuta.

Prima ceartă o avură din cauza notei de plată.

– Dă-mi-o, zise Laura, realmente surprinsă să-l vadă pe Paul luând nota de plată înainte ca ea să o apuce.

Cinaseră împreună de mai multe ori decât putea ea să numere, dar ea achitase mereu nota de plată.

– Asta-i o cină de afaceri. Clientul nu plătește niciodată.

– A fost o cină de afaceri în prima oră, zise Paul. Apoi nu mai sunt așa de sigur ce a fost.

Ea bâjbâi după șervet. Era adevărat că seara fusese diferită. Nu mai discutaseră despre momentele jenante din liceu sau despre dragostea lor comună pentru muzică și baseball. Și cu siguranță nu insistase niciodată să o ia de la noul ei apartament. Toată seara făcuse tot ce putuse pentru a păstra relația profesională, dar el o tot sabota. Ceva se întâmplase. Ceva ce ea trebuia să se schimbe cât mai repede posibil.

Întinse mâna după nota de plată.

– Paul, insist. Este o sărbătorire binemeritată. Ești clientul meu de doar șase săptămâni și ai obținut un rol grozav.

Fusese distribuit repede într-un nou serial HBO despre un grup de veterani din războaiele din Vietnam, Golf și Irak care își petreceau weekendurile ca participanți la reconstituirea Războiului Civil.

El puse mâna peste mapa din piele în care se afla nota de plată.

– Te las să o plătești. Dar numai dacă în următorul weekend fac eu cinste.

Tocmai o invitase în oraș? Era prea bătrână pentru jocuri.

– Tu tocmai m-ai invitat în oraș?

El își înclină capul, cu un zâmbet vag amuzat în colțul gurii.

– Asta am făcut?

– Nu, n-ai făcut asta.

– Și de ce nu?

– Pentru că eu nu sunt slabă.

– Ah...

– Sau blondă, elegantă, divorțată de vreun director sus-pus al unui studio. Nu am timp pentru antrenor

personal, nu port hainele cum trebuie și mă plictisește al naibii să am grijă de părul meu. Ea își încrucișă picioarele. Dar, cel mai important, sunt agenta ta și am de gând să fac mulți bani de pe urma carierei tale.

- Deci ieși oricum cu mine în weekendul viitor?

- Nu!

- Păcat.

Apăru chelnerul și Paul îi dădu cartea lui de credit. Un regizor pe care îl cunoșteau amândoi se opri la masa lor pentru a schimba câteva cuvinte, iar când valetul aduse mașina lui Paul, Laura consideră că subiectul era închis. Paul îi dovedi repede că se înșelase.

- Orchestra de muzică de cameră din L.A. cântă la Royce Hall weekendul viitor, zise el când plecară de la restaurant. Cred că ar trebui să mergem. Dacă nu preferi să mergi la un meci al echipei Dodger.

Două dintre activitățile ei preferate.

- Nu înțeleg. Tu ești profesionistul desăvârșit. Știi că nu pot ieși cu un client, mai ales cu nu client așa de important.

- Îmi place partea aia cu *important*.

- Vorbesc serios. Vei avea o carieră grozavă, iar eu vreau să negociez fiecare etapă din ea.

El o luă spre nord pe Beverly Glen Boulevard.

- Dacă nu ai fi fost agentul meu, ai fi ieșit cu mine?

„Imediat."

- Probabil că nu. Suntem prea diferiți.

- De ce tot continui să zici asta?

- Pentru că tu ești rece și calculat. Îți place ordinea. Cât timp a trecut de când ai uitat să plătești factura la cablu sau să verși vin pe haine?

Arătă spre o mică pată roșie pe fusta ei din mătase. În același timp, acoperi o gaură recentă. Voia să-și demonstreze punctul de vedere fără să arate ca o neghioabă completă.

- Acesta e unul dintre lucrurile care îmi plac la tine, zise el. Ești așa de prinsă în conversație încât uiți să fii atentă la ce faci. Știi să asculți, Laura.

La fel și el. Atenția cu care se uita la ea în seara aceea o făcea să se simtă cea mai fascinantă femeie de pe pământ.

– Nu înțeleg, zise ea. De ce interesul acesta subit?

– Nu este subit. Ai fost partenera mea la petrecerea de nuntă, îți amintești?

– Au fost doar afaceri.

– Așa a fost?

– Eu așa am crezut.

– Ai crezut greșit, zise el. Ziua în care m-ai încolțit, m-ai scos din starea în care eram. M-ai făcut să deschid ochii în privința lui Georgie, și nimic n-a mai fost la fel de atunci. În colțul gurii lui era un zâmbet. În cazul în care nu ai observat, sunt destul de tensionat. Tu ești o femeie foarte relaxantă, Laura Moody. Mă destind cu ajutorul tău. Oh, și îmi place corpul tău!

Laura izbucni în râs. De unde venise tot acest farmec? Nu era suficient că era inteligent, că arăta bine și era mult mai drăguț decât și-l imaginase ea vreodată?

– Ești așa de plin de tine!

El rânji și o luă pe o stradă laterală îngustă, care mergea deasupra Stone Canyon Reservoir.

– Mi-am recuperat fata datorită ție. Mi-ai oferit o nouă carieră. Aproape că mi-e frică să o spun, dar, pentru prima oară de când îmi amintesc, sunt fericit.

Dintr-odată, interiorul Lexusului lui era prea mic. Deveni și mai intim când el o coti pe un drum întunecat, nepavat, parcă mașina în niște tufișuri și coborî fereastrele. Ea se așeză mai dreaptă când el opri motorul.

– Vreun motiv pentru care oprești aici?

– Sper să ne sărutăm.

– Cred că glumești.

– Privește lucrurile din punctul meu de vedere. Toată seara am așteptat să te ating. Clar prefer comoditatea unei canapele plăcute, dar nu mă aștept să mă inviți la tine, dacă nu ești nici măcar de acord să ieși cu mine. Așa că improvizez.

– Paul, sunt agenta ta! Poți să zici că sunt nebună, dar am o politică să nu mă sărut cu clienții.

– Înțeleg. Dacă aș fi în locul tău, aș avea aceeași politică. Dar hai să o facem oricum! Doar ca să vedem ce se petrece.

Știa ce avea să se întâmple. Oh, Dumnezeule, sigur că știa! Magnetismul lui sexual devenise tot mai dificil de ignorat de fiecare dată când erau împreună, dar nu avea de gând să-și distrugă cariera și așa distrusă.

– Hai să nu o facem.

Farurile automate din față, care luminaseră niște tufișuri spinoase și stejari scorojiți, se stinseră, iar ei fură înconjurați de întunericul moale și cald.

– Uite care e treaba. El își desfăcu centura. Mi-am lăsat viața controlată de logică ani la rând și, sincer, nu a funcționat prea bine. Dar acum sunt actor, ceea ce oficial mă face un maniac, așa că voi începe să fac ce vreau. Și eu – se aplecă spre ea și își lipi buzele de ale ei – asta vreau...

Tot ce trebuia să facă ea era să se ferească. În schimb, ea se bucură de gustul lui, de mirosul lui... De valul amețitor, molipsitor. Voia mai mult.

Dar zilele în care să-și sacrifice propriile interese pentru un fior iute se terminaseră de mult. Îți înfipse mâinile în părul lui, îl sărută pasional, profund, apoi se retrase.

– A fost amuzant. Altă dată nu o mai face!

Paul nu se așteptase la altceva. Dar sperase. Îi mângâie obrazul cu articulațiile. Ea nu l-ar fi crezut dacă i-ar fi spus că se îndrăgostea de ea, așa că nu avea de gând să-i spună. Nici lui nu-i venea să creadă. La 52 de ani, se îndrăgostea din nou și de o femeie pe care o știa de ani întregi. Dar chiar și în zilele în care ea se lăsase intimidată, el fusese atras fizic de ea.

Mereu îi plăcuseră femeile cu forme și trăsături moi. Cu păr pufos și ochii de culoarea coniacului. Femei inteligente, independente, care știau să-și croiască propriul

drum prin lume, care se bucurau de mâncare și care erau interesate să discute cu omul din fața lor în loc să-și verifice telefoanele mobile. Faptul că nu se apropiase de nimeni cu aceste calități doar demonstra cât de hotărât fusese să stea la siguranță de toate acele emoții răvășitoare care aproape că îl distruseseră.

Dar, chiar dacă fusese atras fizic de Laura, nu o respectase, nu până în ziua în care ea îl înfruntase. Îi intrase sub piele când îi văzuse integritatea, grija și turnase picătura finală când îl făcuse să-și amintească faptul că era actor. Ea știuse ce-i trebuia înaintea lui.

În ultimele săptămâni, se simțea renăscut, uneori cu picioarele tremurânde ca ale unui mânz nou-născut, alteori plin de sentimentul de corectitudine. Nu-i venea să creadă că își permisese să rămână pierdut așa de mult timp. Dar grijile pentru Georgie îi umbreau mulțumirea. Și grija enervantă că nu putea să treacă de barierele raționale pe care Laura insista să le mențină între ei.

Dar avea un plan, iar în seara aceea făcuse prima mișcare informând-o că între ei exista mai mult decât partea de afaceri. Avea de gând să avanseze încet, ca ea să aibă suficient timp pentru a se obișnui cu ideea că ei doi trebuiau să fie împreună. Nu aveau să fie mișcări bruște. Fără expunerea sufletului. Doar răbdare, o căutare voită.

Apoi geanta îi alunecă din poală și, când se aplecă să o ridice, ea se lovi cu fruntea de torpedo și planul lui se destrămă.

– Laura, mă îndrăgostesc de tine. Fu așa de uimit să se audă spunând asta cu voce tare încât abia sesiză râsul ei. Știu că e nebunesc, zise el, și nu mă aștept să mă crezi, dar este adevărul.

Râsul ei deveni mai sonor.

– N-am știut niciodată că ești un astfel de actor. Doar nu crezi că voi pica la o astfel de replică. Încă râzând, ea își frecă fruntea și îl privi în ochi. Nu se grăbi, fiind atentă, cum era mereu. Înclinându-și capul. Observându-l. Treptat, râsul ei se diminuă și buzele i se deschiseră

foarte puțin. Apoi făcu ceva ce realmente îl șocă. Îi citi gândurile. Dumnezeule! zise ea. Tu vorbești serios.

El încuviință din cap, neputând vorbi. Trecură secunde îndelungate. Îi oferi timpul de care ea avea nevoie. Breteaua de la sutien îi alunecă pe umăr. Ea clipi.

– Eu nu sunt îndrăgostită de tine, zise ea. Cum aș putea să fiu? Abia încep să te cunosc. Îl țintui cu ochii ei precum coniacul. Dar, te doresc și, jur pe Dumnezeu, dacă lucrurile nu funcționează și îți va trece vreodată prin cap să mă concediezi – își desfăcu centura de siguranță –, te voi vorbi de rău în fața tuturor agenților de casting din oraș. Ne-am înțeles?

– Da, zise el chiar înainte ca ea să atace.

Fu superb. Ea îi cuprinse maxilarul cu ambele mâini și lăsă gurile să se joace. În timp ce îi oferea vârful dulce al limbii ei, un val de tandrețe îl excită și mai tare. Se îndepărtă suficient de volan ca ea să poată trece cu un genunchi peste coapsa lui. Părul ei umflat îi atingea obrazul. Sărutul lor deveni tot mai urgent. Trebuia să o atingă, să o simtă. Îi cuprinse șoldurile cu palmele. Carnea de sub mătasea fustei ei era un poem de senzualitate.

– Te iubesc, șopti el, fără să-i mai pese de planul lui.

– Ești nebun!

– Iar tu ești o încântare.

Nu mai făcuse așa ceva într-o mașină de la vârsta de 17 ani și nu era mai confortabil. Bâjbâi după fermoarul ei și reuși să nu se încurce deschizându-l. Mâinile lui alunecară în rochia ei. Îi atinse sutienul.

– E o nebunie!

Ea suspină peste gura lui în timp ce el îi cobora sutienul suficient cât să o sugă. Degetele ei se cufundară în părul lui și capul îi căzu pe spate.

Mașina devenise dușmanul lor. Ea îi scoase cămașa, zgâriindu-l cu inelul. Cumva, el o ridică destul cât să alunece sub ea pe scaunul din dreapta, dar nu înainte de a primi un cot în maxilar și un genunchi în șold. Într-un

final, ea era călare peste el. Cu gurile încă unite, el bagă mâna sub fusta ei...

Mângâierile lor deveniră mai fierbinți. Mâna ei - obscenă și înțeleaptă... Hainele le stăteau în cale. Încă un sărut senzual, și apoi el fu în ea. Iubind-o. Umplând-o. Oferindu-i plăcere. Revendicând-o ca fiind a lui. Sunetele gemetelor lor, respirațiile, corpurile contopite se precipitau în urechile lui. Ea îl strânse. Deveni rigidă. Rămaseră atârnând, suspendați, zburând, dizolvându-se.

Apoi el coborî din mașină pentru a se destinde și a înăbuși pe ascuns un junghi în spate. Ea i se alătură câteva clipe mai târziu.

- Asta, zise ea ca fapt divers, a fost ceva nebunesc și ridicol. Hai să ne prefacem că nu s-a petrecut niciodată!

El se uita la stele.

- Perfect. Așa putem să așteptăm cu nerăbdare prima dată.

Tăria o părăsi, înlocuită de îngrijorare.

- Tu chiar vorbești serios, nu-i așa?

- Da. Își puse brațele în jurul ei. Sunt la fel de șocat ca tine.

- Uluitor! Ești un bărbat uimitor, Paul York. Abia aștept să te cunosc.

El își întoarse buzele în părul ei moale.

- Deci pentru tine este doar dorință?

Ea își sprijini obrazul de umărul lui.

- Îți voi răspunde în vreo două luni.

Georgie nu-și găsea locul. Stătea întinsă pe un șezlong din lemn de tec în timp ce soarele din după-amiaza târzie cădea peste curtea albă din piatră. Era marți după-amiază - trecuseră fix șaisprezece zile de când sosise în Mexic. Ar fi trebuit să facă un efort ca să se întoarcă în L.A. înainte de sfârșitul săptămânii, în loc să rămână acolo pentru totdeauna, așa cum voia. Să stea acolo până când își dădea seama ce formă nouă avea să capete

viața ei. Nu se putea concentra, cu excepția momentelor când era în fața unui computer. Suferea prea mult.

Două șopârle gecko goniră spre umbră. Ambarcațiunile se legănau în depărtare, pânzele lor sclipind ca bliturile în soare. Aerul era prea fierbinte ca să mai stea întinsă afară, dar nu se mișcă. Noaptea trecută se visase mireasă. Stătea la fereastră îmbrăcată în rochia ei, cu fâșii de panglici albe în păr, și îl privea pe Bram apropiindu-se printr-o perdea din dantelă delicată.

Poarta scârțâi din balamale. Ea ridică privirea și îl văzu pe el plimbându-se prin curtea ei de parcă îl invocase. Dar mirele romantic din visul ei acum purta ochelari de soare de un gri metalizat și avea o expresie ursuză. Detesta felul în care cum i se strânse stomacul. Era slab, înalt și vânjos, anii de desfrâu fiind lăsați de mult în urmă. Băiatul ei rău, egoist și autodistructiv nu mai era băiat rău de mulți ani, doar că ea abia acum observase. Din cauza nodului din gât îi era imposibil să rostească vreun cuvânt.

El o studie prin lentilele ochelarilor de soare de la părul umed de transpirație până la slipul mov și sânii goi. Curtea era privată, iar ea nu se aștepta la vizitatori, mai ales la acest vizitator, așa că iat-o topless când voia mai puțin.

– Te bucuri de vacanță?

Timbrul moale al vocii lui pluti peste pielea ei precum începutul unei furtuni.

Era o actriță, camerele începuseră să filmeze și ea își găsi vocea.

– Uită-te în jur. Ce să nu-ți placă?

El veni spre el.

– Ar fi trebuit să vorbești cu mine înainte să fugi.

– Nu avem genul ăsta de mariaj.

Își simți brațul ca de cauciuc când se întinse după șalul cu dungi galbene și mov.

El i-l smulse și îl aruncă prin curte, unde ateriză pe o masă mică.

– Nu te deranja să te îmbraci.

– Frumos.

Ea se duse după șal, numărând lent și în gând ca să nu se grăbească, legănându-și șoldurile în micul slip mov – poate într-un ultim efort de a-l face să se îndrăgostească de ea? Dar el nu avea să o facă. Bram nu se îndrăgostea, nu pentru că era un egoist cum se credea despre el, ci pentru că nu știa cum.

Ea își trase șalul pe ea și își scutură părul.

– Este o călătorie inutilă. În curând mă întorc în L.A.

– Așa am auzit de la Trev. Degetele lui erau strânse în pumni pe lângă corp. L-am sunat în Australia acum câteva zile, dar toată povestea am aflat-o din tabloide. După ce scrie în *Flash*, ne mutăm amândoi în casa lui cât timp el e la filmări ca să ne bucurăm de vară pe plajă.

– Asistentul meu personal fost pensionar s-a dovedit a fi un adevărat purtător de cuvânt.

– Măcar cineva are grijă de tine. Ce se petrece, Georgie?

Ea încercă să se adune.

– Mă mut în casa lui Trevor. Tu, nu. Este o soluție bună.

– O soluție pentru *ce*? Își dădu jos ochelarii de soare. Nu înțeleg partea asta – de ce s-a întâmplat totul dintr-odată –, așa că poate ar fi bine să-mi explici.

Era așa de rece, de furios!

– Viitorul nostru, zise ea. Faza următoare. Nu crezi că e momentul să ne vedem de viețile noastre? Toată lumea știe că tu muncești, deci nu va părea ciudat că eu îmi petrec vara în Malibu. Aaron poate continua să planteze poveștile lui dacă asta vrei. Poți să și apari pentru câteva plimbări pe plajă foarte publice. Totul va fi bine.

Nu avea să fie deloc bine. Orice contact pe care urma să îl aibă cu el de acum înainte doar prelungea agonia.

– Nu am hotărât să procedăm așa. El băgă brațul ochelarilor de soare la gâtul tricoului. Avem o înțelegere. Un an. Mă bazez pe tine pentru fiecare secundă.

El insistase pentru șase luni, nu un an, dar ea renunță la asta.

– Nu ești atent. Reuși cumva să joace actul inocent al lui Scooter. Tu muncești. Eu sunt pe plajă. Câteva apariții publice. Nimeni nu va bănui nimic.

– Trebuie să fii în casă. Casa mea. Și mi se pare că n-am auzit explicația absenței tale de acolo.

– Pentru că trebuia de mult să-mi croiesc noul drum în viață. Plaja va fi un loc grozav pentru primii pași. Umbra arborelui african îi cuprinse când veni mai aproape.

– Drumul pe care se află viața ta în prezent este taman bun.

Jucă rolul femeii prea puțin exasperate chiar și când inima ei era frântă.

– Știu că tu n-ai înțelege. Voi, bărbații, sunteți la fel. Își ridică prosopul și îl strânse la piept ca un copil afectuos. Mă duc să fac un duș ca să mă răcoresc.

Dar, chiar când se întoarse pentru a intra în casă, el o opri brusc.

– Ți-am văzut caseta pentru audiție.

Bram văzu cum expresia lui Georgie se schimbă de la confuzie la nedumerire. Voia să o ia în brațe, să o zgâlțâie, să o facă să-i spună adevărul.

Degetele ei slăbiră prosopul.

– Te referi la înregistrarea pe care Chaz a făcut-o pentru mine?

– A fost grozavă, zise el lent. *Tu* ești grozavă!

Ea se uită la el cu ochii ei mari și verzi.

– Ai reușit, exact cum ai promis, zise el. Oamenii m-au subestimat pe mine ca actor. Nu mi-a dat niciodată prin cap că și eu făceam la fel cu tine. Cu toții am făcut asta.

– Știu.

Răspunsul ei onest îl enervă. *El* nu știuse, iar când văzuse înregistrarea, se simțise ca și cum primise o lovitură în stomac.

Cu o seară în urmă, stătuse în întunericul din dormitorul lui și o privise. Când apăsase pe butonul play, pe ecranul gol din biroul lui apăruse Georgie și apoi auzise vocea lui Chaz pe cameră.

– Am treabă. Nu am timp de prostiile astea.

Georgie intrase în cadru. Părul îi era aranjat sever și purta minimum de machiaj: fond de ten ușor, fără rimel, doar o umbră de creion la sprâncene și o gură șocant de roșie, care nu ar fi putut fi mai nepotrivită pentru Helene. Camera o filma de la talie în sus – un sacou negru auster, o bluză albă și un set de mărgele negre răsucite complicat.

– Vorbesc serios, zisese Chaz. Trebuie să încep să pregătesc cina.

Georgie tăie țipătul lui Chaz cu autoritatea rece a lui Helene, nu în maniera ei prietenoasă.

– Vei face cum spun eu!

Chaz mormăise ceva și rămăsese pe loc. Sânii lui Georgie abia se ridicau sub sacoul costumului și apoi un zâmbet – unul de gheață – îi apăruse pe partea de jos a feței și făcuse ca gura aceea roșie să pară complet dreaptă.

„Crezi că mă poți face de râs, Danny? Eu nu mă fac de râs. Asta-i pentru ratați. Și ratat ești tu, nu eu. Ești un zero. Un nimic. Am știut asta cu toții, chiar și când erai copil."

Vocea ei era joasă, letal de calmă și complet controlată. Spre deosebire de celelalte actrițe care veniseră la audiții, ea nu se emoționase. Fără dinți care să roadă sau decor zgomotos. Totul era minimalizat.

„Nu ai un prieten în orașul ăsta, dar tot crezi că poți să mă înfrângi..."

Cuvintele curgeau din ea, o furie rece ce pândea în spatele zâmbetului ei roșu ca sângele, captând perfect egoismul lui Helene, viclenia, inteligența și convingerea ei supremă că merita orice putea să apuce. Rămăsese

privind vrăjit până când, cu zâmbetul înghețat pe buze ca gheața, ea ajunsese la sfârșit.

„Îți amintești cum obișnuiai să râzi de mine când eram la școală? Cât de mult te distrai? Cine râde acum, glumețule? Cine râde acum?"

Camera rămăsese pe ea, dar ea nu se mișcase. Pur și simplu așteptase, fiecare celulă din corpul ei emanând furie tăcută, mândrie refractară și determinare tenace. Camera se clătinase, iar el auzise vocea lui Chaz.

- La dracu', Georgie, a fost...

Imaginea se înnegrise.

Se uita acum la Georgie, stând în fața lui în curtea albă, cu părul prins într-un coc transpirat și neglijent, fără machiaj pe față, cu un prosop atârnând pe ea și pentru o clipă i se păru că vede privirea calculată a lui Helene uitându-se la el - determinată, cinică, inteligentă. Avea să rezolve asta.

- L-am trezit pe Hank în dimineața asta și i-am arătat înregistrarea înainte să apuce să-și bea cafeaua.

- Ca să vezi...

- A fost uimit. La fel ca mine. Nici o actriță din câte am văzut nu a jucat ca tine - cu complexitate, umor negru.

- Sunt un comic. Asta fac.

- Interpretarea ta a fost impresionantă.

- Mulțumesc.

Reținerea ei începea să-l enerveze. Se așteptase ca ea să se împăuneze și să-i trântească un „ți-am spus eu!" Când ea nu făcu asta, el încercă din nou.

- Ai trimis-o pe Scooter Brown în uitare.

- Asta era intenția mea.

Tot nu părea să fi înțeles mesajul lui, așa că el îi spuse în față.

- Rolul este al tău.

În loc să se arunce în brațele lui, ea se întoarse.

- Trebuie să fac un duș. Fă-te comod cât mă îmbrac.

capitolul 25

Se încuie în baie și lăsă apa să curgă peste ea. Fusese răzbunată și nu însemna nimic. Știuse exact cât de bună era. Ironic. Singura aprobare de care avea nevoie era a ei înseși. Cum fusese asta pentru dezvoltarea personală?

Luă aceiași pantaloni scurți albi și același maiou bleumarin pe care le purtase de dimineață și își pieptănă părul ud. Sosise momentul să-l înfrunte cu cât din adevăr putea să îndure să dezvăluie, dar nu putea să o facă singură. Avea nevoie de ajutor de la cea mai credincioasă însoțitoare a ei.

Camera de zi răcoroasă, compactă avea pereți albi, podea din gresie și scaune din răchită maro cu perne reci albastre. În fiecare dimineață, deschidea geamul glisant, iar curtea devenea o extensie a interiorului, permițându-i câte unui gecko să intre, dar pe ea nu o deranja. Citise că unele specii se reproduceau fără fecundare, ceea ce însemna că femelele se putea reproduce fără un mascul. Dacă putea și ea să facă asta!

Bram găsise carafa cu ceai cu gheață din frigider și stătea cu picioarele proptite pe masa de cafea, cu un pahar cu fund dublu verde așezat pe coapsă. O auzi venind pe gresia rece din teracotă, dar nu se uită la ea.

– Nu pari la fel de fericită că ai primit rolul cum credeam eu că vei fi.

– Se pare că doar mie am avut să-mi dovedesc ceva, ciripi însoțitoarea credincioasă a lui Georgie, Scooter. Cine s-ar fi așteptat la asta?

– Este șansa pe care o așteptai în carieră.

– Da, dar... Când ea ezită, el se întoarse pentru a o privi. Ea ridică mâna. Am ceva să-ți spun. Nu vei fi fericit – eu nu sunt fericită. Poți să-mi spui cum vrei tu și nu mă voi certa cu tine.

El se ridică de pe canapea și se apropie de ea cu grijă, de parcă era un bagaj abandonat în aeroport.

– Nu stai acasă la Trev. Vorbesc serios, Georgie. Eu am onorat fiecare cuvânt din înțelegerea asta stupidă a căsătoriei, iar tu să faci bine să faci la fel.

– Nu l-ai onorat din noblețe. Ai propriile motive egoiste.

– Nu contează, zise el. Eu mi-am respectat partea mea, și tu trebuie să o respecți pe a ta sau nu ești femeia care credeam eu că ești.

– De acord în principiu, dar... Era momentul să zică tortul. „Cărțile pe masă, Skipper!" Îndreptă o revistă aflată la capătul mesei. Simt că încep să mă îndrăgostesc din nou de tine.

– Pe dracu' simți!

Nici nu clipise. Ea continuă:

– Ridicol, nu-i așa? Umilitor. Jenant. Din fericire, lucrurile n-au ajuns prea departe, dar mă cunoști – sunt hotărâtă să-mi dau una peste ochi de fiecare dată când pot. Dar nu de data asta. De data asta, tai răul de la rădăcină.

– *Nu* te îndrăgostești de mine.

– Nici mie nu-mi vine să cred. Slavă Domnului că sunt doar la început! Îl împunse cu degetul. Corpul tău. Fața ta. Părul ăla. Arăți genial și, scuze că o zic, dar sunt la fel de sensibilă ca orice femeie.

– Înțeleg. Totul are legătură cu sexul. Ești o fată de modă veche care trebuie să creadă că este îndrăgostită ca să se bucure de sex.

– Dumnezeule, cred că ai dreptate!

El clipi și își dădu seama prea târziu că ea îl încolțise.

– Ce vreau să zic...

– Clar ai dreptate, zise ea cu simpatie. Mulțumesc. Nu mai facem sex.

– Nu vrut să zic asta am!

– Alternativa este să mă mut înapoi în casa ta și să mă îndrăgostesc complet de tine. Sunt sigură că ne putem imagina amândoi cum va evolua asta. Scene jenante cu mine plângând și implorând. Tu simțindu-te ca naiba.

Cunoscându-mă, m-aș opri în secret din a mai lua anti-
concepționale. Înțelegi?

– Nu-mi vine să cred. El își trecu mâna prin păr. Nu
ești atât de proastă. Asta nu-i iubire. Este sex. Mă cunoști
prea bine ca să mă iubești cu adevărat.

– Așa credeam și eu.

– Tu, dintre toți oameni, știi ce nemernic afemeiat și
egoist sunt.

– Mă urăsc. Serios.

– Georgie, nu face asta!

– Ce pot să zic? Dintre toate belele nebune în care am
intrat, asta-i cea mai groaznică. Când el nu răspunse, ea
își linse buzele. Ciudat, nu-i așa!

– Nu-i deloc ciudat. Ești tu însăți. Ești prea emoționa-
lă. Folosește-ți mintea! Știm amândoi că meriți ceva mai
bun decât mine.

– În sfârșit, suntem de acord cu ceva.

Ea sperase că avea să detensioneze lucrurile, dar el
devenea tot mai încruntat.

– Conversația aia stupidă despre faptul că sunt îndră-
gostit... M-ai convins că îți făcea griji despre sentimente-
le mele, zise el, dar tu de fapt testai terenul.

– Te rog, nu aduce asta în discuție! Sigur îți dai seama
cât mă costă să-mi înghit mândria și să recunosc că am
căzut din nou în capcana aia veche.

– Este temporar. Erai nesatisfăcută, iar eu sunt foarte
bun la pat.

– Și dacă e mai mult de atât?

– Nu este. Amintește-ți că am avut un comportament
aproximativ decent. Acum văd că a fost o greșeală.
Strânge-ți lucrurile și las-o baltă! Îți garantez că nu se va
mai întâmpla.

– Îmi pare rău. Nu pot să o fac.

– Sigur că poți. Faci prea multă dramă din asta.

– Mi-aș dori eu. Cum crezi că mă simt când recunosc
ceva așa de degradant? Sunt agățată de un capăt de ață.

– Asta pentru că te comporți ca o idioată.

– Și sunt hotărâtă să pun capăt situației.

– În sfârșit, suntem de acord. El își băgă degetele în buzunare. Bine, facem un compromis. Te poți muta în casa de oaspeți pentru o vreme. Până ce îți vine mintea la cap.

– Prea ciudat cu Chaz și Aaron prin preajmă. Este mult mai bine dacă mă mut în Malibu.

– Chaz știe deja despre Vegas, iar Aaron ar face orice pentru tine. Casa de oaspeți este locul perfect să te ocupi de nebuniile tale. În ceea ce privește relația noastră de muncă... Când vei fi pe platouri, te vei purta cu profesionalism, așa cum o faci de obicei, iar eu voi redeveni un nemernic arogant. Nu-ți va lua mult să-ți revii.

Asta avea să fie cea mai grea parte dintre toate. Când avea nevoie mai mult de ajutorul ei, Scooter dispăru să-și împrăștie obrăznicia prin alte părți. Georgie nu se putea uita la el, așa că se duse afară spre peretele curții din piatră.

– Bram... Nu voi accepta rolul. Nu o voi juca pe Helene.

– Poftim? Sigur că vei juca rolul.

Ea se uită în jos la panta abruptă a dealului și la acoperișurile din plăci ceramice roșii de dedesubt.

– Nu, chiar nu voi lua rolul.

Ea auzi zgomotul surd și furios al pașilor lui venind după ea.

– Este cea mai stupidă chestie pe care ai spus-o vreodată. Este șansa pe care o așteptai. Toată discuția despre reinventarea carierei tale... era o prostie?

– În acel moment nu, dar...

– La dracu', îl sun pe tatăl tău! Apăru lângă ea. Ești o profesionistă. Nu arunci o ocazie unică în viață pentru ceva atât de stupid.

– Ba o faci când ocazia unică în viață ar putea să te distrugă pentru mulți ani de acum încolo.

– Tu nu vorbești serios.

– Nu pot să risc să muncesc cu tine în fiecare zi, nu cu tot ce simt acum.

El insistă. Plimbându-se prin curte, îi oferi argument după argument. În timp ce el se mișca de la umbră la soare și invers, ea îl văzu așa cum era, o creatură din lumină și umbre, dezvăluind cât voia el. Când se opri să-și tragă sufletul, ea clătină din cap.

– Eu am ascultat ce ai avut de zis, dar nu mă răzgândesc.

Înțelese, în sfârșit, că ea vorbea serios. Îl privi cum se retrage în el însuși, ca o creatură marină ce dispare într-o cochilie.

– Îmi pare rău să aud asta. Ton rece. Retragere. Măcar Jade se va bucura.

– Jade?

– A vrut rolul încă de când l-a citit în casă. Nu ți-ai dat seama de asta? Eram pregătiți să-i facem o ofertă când am văzut înregistrarea ta.

– Nu puteți să-i dați rolul lui Jade!

– Va crea ceva agitație prin cuiburile de viespi, zise el fără urmă de emoție. Dar asta înseamnă publicitate pentru film și n-am de gând să refuz presa gratuită.

În capul ei se auzi un urlet. Nu se putea mișca, abia putea vorbi.

– Cred că ar fi mai bine să pleci.

– Bună idee. Își luă ochelarii de soare de la gâtul tricoului cu detașarea rece a unui om de afaceri. Este marți. Ai timp până la sfârșitul săptămânii să te răzgândești sau Jade primește rolul. Gândește-te la asta când stai la noapte întinsă în pat. Își puse ochelarii de soare la loc. Și în timp ce faci asta, gândește-te dacă chiar într-adevăr vrei să te îndrăgostești de cel care este gata să te dea lupilor.

La două zile după ce Bram revenise din Mexic, el ajunse acasă de la studio și o găsi pe Rory Keene stând desculță în bucătăria lui, strângând un poș cu cremă roz pe hârtie cerată sub supravegherea unei Chaz încruntate. Abia dormise de când se întorsese. Îl durea în gât, avea o durere enervantă de cap și un stomac perpetuu deranjat. Tot ce voia era să se îngroape în muncă.

– Ar trebui să fie trandafiri, se plânse Chaz. Tu ai fost atentă la ceva din ce ți-am spus?

El tresări când Rory trânti poșul.

– Dacă ai lucra mai încet când demonstrezi, aș putea să o fac cum trebuie.

Când avea să își dea seama Chaz că pe lângă oamenii importanți trebuia să te dai bine? El se prefăcu a-i păsa.

– Va trebui să o scuzi pe menajera mea. A fost cres-cută de lupi. Se târî mai aproape pentru a studia masa amorfă de roz. Arată delicios.

Rory și Chaz mârâiră amândouă la el.

– Nu asta este ideea. Sunt ornamentali, zise Rory, de parcă ar fi trebuit să știe. Mereu am vrut să învăț cum se decorează torturile, și Chaz mă învață noțiunile de bază.

– O clasă specială, mormăi Chaz.

– Sunt directoare, răspunse Rory, nu cofetar.

– Asta e sigur.

– Șterge-o, Chaz!

Când era cu Rory mereu era nervos și nu avea încredere în el însuși să rămână cu amândouă.

– Suntem chiar în mijlocul...

– Du-te!

O scoase pe ușă afară.

Rory ridică poșul și apăsă cu vârful pe hârtia cerată. Nu vorbiseră de la întâlnirea lor din birourile ei luxoase de la sediul Vortex, dar blonda de gheață în costumul din mătase gri, stând la un birou din lemn sub un tablou abstract enorm al lui Richard Diebenkorn nu semăna foarte mult cu femeia aceasta în blugi și desculță, cu părul prins într-o coadă și cremă roz pe degete. El își frecă spatele și se îndreptă spre frigider.

– Îmi cer scuze pentru Chaz. Trebuie să o ignori.

Rory se concentră să strângă poșul și scoase o mâzgălitură în formă de C.

– Ce se întâmplă cu Georgie?

– Cu Georgie? Nimic.

Nu se grăbi să scoată carafa cu ceai rece.

Ea mai puse o mâzgălitură lângă prima.

– Am auzit de la Chaz că a dispărut.

– Chaz doar crede că știe tot. Își dorea să fumeze. Era mai ușor să arăți detașat cu o țigară decât cu un pahar cu ceai rece. Am hotărât să petrecem vara în casa lui Trev de pe plajă. Aia nouă. A vândut-o pe cea veche luna trecută. Eu merg doar în weekenduri cât timp muncesc, dar ea este acolo.

Cel puțin era după ultima informație oferită de Aaron presei de cancanuri, informație ce includea și descrierea reuniunii inexistente dintre Bram și Georgie, împreună cu mențiunea că aveau planuri să petreacă romantic weekendurile verii în casa de pe plajă. Aaron începea să mintă tot mai bine.

Rory împunse mâzgălitura nereușită cu vârful poșului.

– La dracu'! Este mult mai greu decât pare. În sfârșit, ridică privirea. Poți să-mi povestești restul aici sau discutăm la biroul meu, cu Lou Jansen și Jane Clemati de la Siracca.

O întâlnire pe care voia să o evite cu orice preț.

– Despre?

Ea se concentră să creeze un nou set de petale de trandafiri. Nu plecă, așa că el cedă până la urmă.

– Probabil ai auzit despre caseta cu audiția.

– Am văzut-o. Este genială și ai nevoie de ea.

El vru să imite calmul lui Johnny Depp, dar tot ce putea face fără o țigară era să se sprijine de tejghea cu paharul lui cu ceai rece și să-și încrucișeze gleznele.

– Soția mea e într-o perioadă în care și-a pierdut curajul, atâta tot. Mă ocup de asta.

– Și ce a dus la această pierdere subită a curajului?

Șefa de la Vortex nu trebuia să se implice în deciziile de casting ale filmelor mărunte făcute de Siracca, iar el era mai mult decât sătul de rolul de protectoare a lui Georgie în care Rory se numise singură.

– Georgie a trecut prin destule în ultimii ani. Nu vrea să-și asume mai multe riscuri. Se luptă să-și păstreze temperamentul sub control. Am de gând să o fac

să se răzgândească și aș aprecia dacă toată lumea m-ar lăsa în pace cât timp fac asta.

– Serios? Sprânceana ei ridicată demonstra că nu credea nici un cuvânt. Uite ce cred eu că s-a întâmplat. Eu cred că ai dat-o în bară. Din nou.

Depp nu s-ar fi eschivat și nici el nu o făcu.

– Nu am făcut-o.

– Potrivit tuturor celor cu care am vorbit, inclusiv Chaz, Georgie voia să facă filmul ăsta până în ziua de dinainte de audiție. Aruncă poșul. Este o profesionistă și n-am auzit niciodată ca ea să-și piardă curajul. Asta mă face să cred că a dat înapoi pentru că, din vreun motiv, nu vrea să lucreze cu tine.

El își descleștă mușchii maxilarului.

– Tu ești cea căreia nu-i place să lucreze cu mine, nu Georgie.

– Te-am susținut, Bram. Nu doar pentru că îmi place scenariul și nu doar pentru că l-ai citit extraordinar. Te-am susținut pentru că Georgie crede în tine. Sau cel puțin credea. Ea smulse șervetul pentru vase de pe tejghea și își șterse mâinile. Nu te păcăli singur! Multă lume se așteaptă să o dai în bară și este exact genul de scenariu pe care îl așteptau. Dacă nu vrei să ajungi să găzduiești emisiuni cu jocuri, îți sugerez să-ți rezolvi problemele cu soția și să o aduci în fața camerelor, unde-i este locul.

– Asta e tot?

– Spune-i lui Chaz că vreau altă lecție cât de curând.

Trecu pe lângă el în drum spre ușa din spate.

Bram închise ochii și strânse paharul rece în palme. Vizita nedorită a lui Rory alimentă vinovăția cu care trăia în fiecare zi, chiar dacă minciuna pe care i-o spusese lui Georgie fusese pentru propriul ei bine. Datorită ei, visul lui se adeverea. Iar imediat ce ea avea să își rezolve drama pe care o crease, avea să fie recunoscătoare că el nu o lăsase să dea cu piciorul unui ocazii de aur.

Dar o minciună era o minciună, și el nu putea să nu fie onest indiferent cât de mult voia să o facă.

În dimineața următoare, se îmbrăcă cu bermude și un tricou și se duse în Malibu. De data asta, doar două SUV-uri negre îl urmăriră. În ciuda prognozei meteo de furtună, traficul de vineri dimineață era îngrozitor, așa că avu mai mult timp decât voia ca să gândească. Când parcă lângă casa lui Trev, salută paparazzi înainte ca ei să plece în căutarea unui loc de parcare, lucru greu de făcut în acea zi.

Georgie nu răspunse la ușă, așa că folosi cheia pe care i-o dăduse Trev. Casa era liniștită, dar ușile deschise către ponton dezvăluiau o saltea de yoga abandonată. Trev locuia pe una dintre cele mai exclusiviste plaje din Malibu, dar furtuna iminentă din acea zi subțiase numărul celor care veneau la plajă. Se descălță și ieși pe nisip. Vedeta unui serial TV cu polițiști stătea întinsă lângă a treia nevastă în timp ce copiii lui săpau un șanț. Un cargobot pufăia la orizont și un stol de pescărușii țipa deasupra.

Georgie stătea singură la marginea apei, cu vântul bi-ciuindu-i părul negru. Pe fundul ei se vedea același slip mov pe care îl purtase în Mexic, iar tricoul ei mic și alb se termina mult deasupra taliei. Când devenise așa de frumoasă? Voia să o tragă în casă, să-i dea jos slipul ăla mic și mov și să se îngroape în ea.

Ea îl zări, dar nu se aruncă în brațele lui când ajunse lângă ea. Îi era dor de entuziasmul ei exagerat mai mult decât și-ar fi putut imagina.

– Inima ta tresare când mă vede, zise el, sau ai devenit mai înțeleaptă?

– O tresărire modestă. Nimic ce nu pot trata.

– Mă bucur să aud. Dar nu era bucuros. Voia ca ea să râdă și să-l sărute. Hai să mergem la o plimbare!

O luă de mână înainte ca ea să protesteze.

Pe fâșia aceea de nisip, chipurile faimoase erau peste tot și nimeni nu făcea mai mult decât să încuviințeze o dată din cap în timp ce treceau. Una dintre cele mai bune părți ale relației lui cu Georgie era că niciodată

nu simțise că trebuia să facă conversație, dar acum acel sentiment dispăruse.

– Ghici cine ia lecții de decorat torturi?

– N-am idee.

Îi povesti despre Chaz și Rory, dar nu-i menționă adevăratul motiv al vizitei lui Rory. Mai trase un pic de timp, ducându-se după un frisbee care se îndepărtase de doi copii. Când reveni, Georgie stătea pe nisip, cu mâinile prinse în jurul genunchilor.

El se așeză lângă ea și privi valurile înspumate venind spre mal.

– Va fi furtună. Hai să mergem la Chart House la prânz!

Ea își strânse genunchii mai puternic.

– Nu cred că pot merge la un prânz intim cu bărbatul care m-a dat lupilor.

El înfipse călcâiele în nisip.

– Iau asta ca pe un semn bun că ai devenit mai înțeleaptă în legătură cu mine și că nebunia asta a rămas în urmă.

Ea își dădu după ureche o șuviță de păr.

– Din păcate, ceea ce se spune este adevărat. Între iubire și ură este o linie subțire.

În stomacul lui tresări ceva neplăcut.

– Nu mă urăști, Scoot. Ai pierdut bruma de respect pe care începeai să o ai. El își sprijini un cot pe genunchi și studie norii negri ce alunecau pe cer. Când nu mă suportai, aveam o chimie pe micul ecran. Nu-i nici un motiv pentru care să nu o putem transfera și pe marele ecran.

Ea își înclină capul spre el. Ochii ei verzi erau ciudat de melancolici.

– Termenul-limită a trecut. Jade o va juca pe Helene.

El ridică o piatră de pe plajă și o frecă între degete.

– Nu va juca.

– Oh? De ce?

Nu mai putea să amâne asta.

– Pentru că nu a fost niciodată luată în considerare.

Georgie se îndreptă de spate. El aruncă piatra în valuri.

– Te-am mințit.

Ea își strânse mâinile în pumni.

El nu o putea privi.

– Am avut motive întemeiate la acea vreme.

Gura ei se strâmbă amar.

– Chiar ești un nemernic, nu-i așa?

– Exact! Ți-am zis că sunt!

Când ea sări în sus, nisipul zbură spre gambele lui, înțepându-l. Se ridică și el și se duse după ea.

– Gândește-te, Georgie! Acum, după ce mi-am arătat adevărata față, nu stă nimic în calea ta. Rolul este al tău, iar după ceea ce am făcut, poți să-l iei fără să-ți faci griji că vreo mizerie emoțională îți va sta în cale. Ar trebui să te bucuri că am mințit.

Când vorbea, nu credea un cuvânt din ce zicea. Și nici ea.

– Mă duc înăuntru.

Ea iuți pasul. El merse alături de ea.

– Sunt... destul de sigur că tipul ăla are o cameră. Trebuie să ne sărutăm mai întâi.

– Sărută-te singur.

Călcâiele ei ridicau spirale de nisip. El își petrecu brațul în jurul umărului ei, forțând-o să meargă mai încet.

La fel de bine ar fi putut să ia în brațe un cactus.

Filmul urma să fie făcut fără ea. Urmau să găsească altă actriță, poate nu la fel de bună, dar potrivită. Doar că toată lumea o voia pe Georgie, și treaba lui ca producător era să facă imposibilul ca să se întâmple. Nu putea să-i lase pe nici unul din ei – Rory, Hank, cel mai mic membru al echipei – să vadă că nu era apt pentru asta.

Ajunseră la casă când un fulger lumină cerul peste valuri. El o trase de încheietură, oprind-o chiar când voia să urce pe ponton.

– Georgie... Îi era greu să respire. Nu sunt sigur cum să-ți spun asta...

Vântul suflă altă șuviță de păr peste chipul ei. Ea o dădu la o parte și își înclină capul. El îi dădu drumul la încheietură.

– Mi-a... fost dor de tine în ultimele săptămâni. Mai mult decât aș fi crezut vreodată. Acidul îi ardea stomacul în timp ce ea continua să stea acolo, așteptând răbdătoare. Ajută-mă!

– Nu știu ce vrei să spui.

– Că... nu mi-am dat seama cât de mult m-am obișnuit cu tine până când ai plecat. Noi doi... Eu credeam că e doar o prietenie grozavă, dar... Nu știu cum să zic asta. O copertină trosni în vânt. S-ar putea să... mă îndrăgostesc de tine.

Ea se holba la el.

– Ironic, nu-i așa? Exact când ție îți trece, iată-mă dorindu-mi să nu-ți fi trecut.

– Nu te cred.

– Minciuna aia despre Jade. Era ceva destul de disperat în ea, nu-i așa? Cred că nu voiam să... recunosc că mă îndrăgosteam.

– Ce simți cu adevărat, Bram? Va trebui să-mi silabisești pentru că eu nu înțeleg.

– Știi ce zic.

Se părea că ea se săturase de eschivele lui pentru că se întoarse și o luă în sus pe scara îngustă.

– Aici a început, să știi! strigă el după ea. Nu în urmă cu cincisprezece sau șaisprezece ani în timpul serialului *Skip și Scooter*, ci chiar aici pe pontonul lui Trev, acum trei luni. Tu și eu. Ea se opri în vârful scărilor și privi în jos spre el. El urcă câte două trepte pentru a ajunge la ea. De când ne-am trezit în camera din hotelul ăla din Vegas, am fost în roller-coasterul ăsta nebunesc. O pală de vânt suflă un ziar peste ponton. Eu tot credeam că ești cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată, dar acum știu că e mai mult decât prietenie.

– Este sex.

El simți un val de furie.

– Sigur, este sex, dar nu-i doar atât. Nu trebuie să ne prefacem. Ne înțelegem. El continuă, scoțând forțat următoarea parte, chiar dacă se ura pentru ce urma să spună: Am stat și m-am gândit... Doar m-am gândit la ideea ta – un pumn imens îi strânse pieptul – de a avea un copil. Când ea scoase un sunet moale, de neînțeles, el insistă. Sunt departe de a spune hai să o facem. Spun doar că... măcar sunt pregătit să discutăm despre asta.

Ea îi înghițea chipul cu ochii, iar el voia să urle, să-i spună că era un mincinos și să nu mai fie așa de credulă. În schimb, lăsă deoparte ultima urmă de onoare pe care o mai avea și ajunse la marele final.

– Mă îndrăgostesc de tine, Georgie. Serios.

Ea își lipi degetele de buze. Zgomotul unui tunet făcu pontonul să tremure.

– Serios? șopti ea.

Stropi de ploaie ascuțiți ca piatra îi înțepau fața, iar el încuviință din cap.

Ea nu făcu nimic. Doar stătu acolo. Și apoi îi rosti numele:

– Bram...

Deschizându-și brațele se aruncă spre el. Se înlănțui de pieptul lui, își strecură picioarele între ale lui, iar el vru să urle gândindu-se la răul pe care îl făcuse... Până în momentul în care ea ridică genunchiul și îl lovi între picioare. Prin durerea agonizantă, auzi un cuvânt:

– Nenorocitule!

Urletul vântului... Zgomotul picioarelor goale pe ponton... Trântitul ușii când ea dispăru înăuntru... Și sunetul propriilor gemete sfâșietoare. Se prinse de marginea unei pietre ca să nu leșine. Ușa se deschise din nou, și el văzu cum îi zboară cheile de la mașină, peste ponton și în nisip.

Izbucni furtuna.

Georgie stătea după ușa încuiată, chircindu-se pentru a nu-și lăsa intestinele să iasă afară prin piele. Ploaia

lovea în ferestre, lovea în ea. Bram nu se schimbase. Era un manipulator, la fel ca întotdeauna, prefăcându-se că oferă ceea ce ea își dorea cel mai mult pentru a obține ce voia.

Furtuna urla afară; o furtună mai necruțătoare urla în ea.

Simulacrul ei de căsătorie se terminase și nu se anunța un divorț prietenos. Nu puteau fi precum Bruce și Demi. Această umilință publică urma să fie mult mai rea decât prima. Și ei nu-i păsa. Anii de pozat și purtat frumos se terminaseră. Nu avea să mai fie niciodată îndrăzneața Scooter Brown, fata care își revenea după orice problema cu un zâmbet și o replică haioasă. Era o femeie adevărată care fusese trădată.

Și de data asta avea să se răzbune.

Când Bram se putu mișca din nou, se împletici în jos spre nisip și se aruncă în ocean. Orb la valurile furioase și la curentul oceanic întunecat, se rugă ca apa să-i spele păcatele. Plonjă sub un val, ieși și plonjă din nou. Toată viața păcălise și manipulase, dar niciodată nu făcuse ceva așa de ticălos cum tocmai încercase să-i facă persoanei care merita cel mai puțin.

Văzu valul din fața lui înainte să-l lovească – un turn de apă. Se prăbuși în capul lui și îl răsturnă. Se răsuci, se lansă, pluti o clipă, apoi se întoarse iarăși. Nisipul îi zgârie cotul, apoi ceva ascuțit îl tăie la picior. Își pierdu sprijinul. Plămânii îl ardeau. Curentul îl prinse și îl trase – în sus, în jos, nu știa – egoist, urmându-și propriul curs fără să se gândească la victimele lui.

Ajunse la suprafață, zări țărmul, apoi fu tras iarăși de curentul oceanic în adâncime. Ea devenise conștiința lui, amanta lui, îngerului lui păzitor, cea mai bună prietenă a lui. Devenise iubirea lui.

Corpul lui țâșni spre lumină – o sclipire puternică vizibilă doar în mintea lui. Luă aer, intră sub apă, plonjă spre fund. O iubea.

Curentul îl prinse și îl aruncă din nou – era o rămășiță plutitoare inutilă de rest uman a cărui misiune în viață fusese să-și facă doar lui pe plac.

Văzu chipul ei, care îl trase în sus, îl prinse și îl ținu până când picioarele îi atinseră fundul. Îi sângerau coatul, piciorul, inima. Se clătină spre țărm și se prăbuși pe mal.

capitolul 26

Ea încuiase ușa ca el să nu intre. Se simțea ca și cum îi fusese jupuită pielea, frumoasa fațadă în spatele căreia se ascunsese fiind smulsă și dezvăluind toată urâciunea de dedesubt. Se împletici înapoi pe plajă, dându-și jos tricoul ud și lipindu-l de cotul însângerat. Găsi cheile mașinii în nisip, dar cheia la casa lui Trev fusese pe alt inel și era de negăsit. După o ultimă încercare inutilă de a o face pe Georgie să răspundă la ușă, renunță.

Paparazzi dispăruseră. Tremurând și sângerând, se duse la mașină și plecă pe lungul drum spre casă prin furtună. Nu-și putea imagina cum o putea face să înțeleagă ce tocmai se petrecuse. Nu avea să-l creadă niciodată. Și de ce ar fi făcut-o? Până și dorința ei de a avea un copil o transformase într-o monedă pentru târguit.

Îi fu greu să respire când își dădu seama ce dezastru provocase. Ce dracului făcuse și cum putea rezolva asta? Cu siguranță, nu cu alt mesaj pe telefon.

Dar, după ce ajunse acasă, nu se putu opri, iar când îi auzi vocea ei pe mesageria vocală, zise totul:

– Georgie, te iubesc. Nu cum am zis mai devreme, ci cu adevărat. Știu că nu pare așa, dar nu am înțeles cum o fac acum...

Bătu câmpii mai departe, amestecând cuvintele, gândurile, încercând să expună totul și eșuând lamentabil, știind că doar înrăutățise lucrurile.

*

Georgie ascultă fiecare silabă din mesajul lui, fiecare minciună. Cuvintele îi ardeau carnea, lăsând în urmă tăieturi sângerânde. Furia ea nu avea margini. Avea să-l facă să plătească. El îi luase ce își dorea cel mai mult, iar acum ea intenționa să îi facă același lucru.

În seara aceea, după ce se spălase și gândea mai clar, Bram se întoarse în Malibu. Probabil că paparazzi credeau că încă era la plajă pentru că la capătul aleii lui nu aștepta nici un SUV. Se hotărâse să spargă ușa dacă ea nu-l lăsa să intre în casă, deși se îndoia că asta îi putea înmuia inima. Pe drum cumpără flori, de parcă cei câțiva trandafiri puteau schimba ceva, apoi se opri să cumpere mango, amintindu-și că ei îi plăceau. Îi cumpără și un ursuleț alb ca zăpada ținând o inimă roșie în lăbuțe, dar, când ieși din magazin, își dădu seama că era genul de lucru pe care îl făceau liceeni și îl aruncă la gunoi.

Casa se dovedi a fi în întuneric, iar în garaj nu era mașina ei. Așteptă o vreme, sperând ca ea să se întoarcă, deși bănuia că nu avea să o facă. Până la urmă, o luă spre Santa Monica, având mașina plină de flori și de mango.

Când ajunse la casa din oraș a lui Paul, cercetă inutil strada după mașina lui Georgie. Ultima persoană cu care voia să dea ochii era socrul său și se gândi să se întoarcă, dar Paul era cea mai bună șansă de a o găsi pe Georgie.

Nu-l văzuse din noaptea în care avuseseră petrecerea de nuntă, iar ostilitatea vizibilă de pe fața lui când deschise ușa alungă orice speranță pe care o avea că Paul îl putea ajuta. Își subție buzele când îl măsură pe Bram de sus până jos.

– Băiatul de aur nu prea pare în apele lui.

– Da, a fost o zi ploioasă. O lună ploioasă.

Se aștepta ca Paul să-i trântească ușa în față și fu surprins când îl primi înăuntru.

– Vrei ceva de băut?

Bram își dorea mult ceva de băut, semn sigur că nu putea să riște.

– Ai niște cafea?

– Găsesc.

Când Bram îl urmă pe Paul în bucătărie, nu știa ce putea face cu propriile mâini. Le simțea prea mari pentru corpul lui, de parcă nu-i aparțineau.

– Ai văzut-o pe Georgie? reuși el să zică până la urmă.

– Tu ești soțul ei. Tu ar trebui să știi pe unde este.

– Da, păi...

Paul dădu drumul la apă.

– Ce cauți aici?

– Bănuiesc că știi deja.

– Oricum, spune-mi!

Și Bram îi povesti. În timp ce cafeaua fierbea, îi povesti lui Paul despre Las Vegas, dar află că Georgie îi spusese deja.

– Știu că Georgie s-a dus în Mexic deoarece credea că se atașează prea mult de tine.

Paul scoase o cană portocalie din dulap.

– Crede-mă, zise Bram cu amărăciune, nu asta e problema acum. Ce ți-a mai spus?

– Știu despre înregistrarea pentru audiție și că a refuzat rolul.

– Este o nebunie, Paul! A fost uluitoare. Își frecă ochii. Cu toții am subestimat-o. Am căzut în aceeași capcană ca publicul, dorind ca ea să joace variațiuni ale lui Scooter. Îți voi trimite o copie după casetă ca să vezi.

– Dacă Georgie vrea ca eu să o văd, îmi va spune.

– Trebuie să fie plăcut să îți permiți luxul de a fi nobil.

– Ar trebui să încerci și tu din când în când. Paul umplu cana și i-o dădu. Povestește-mi restul.

Bram îi descrise vizita lui Rory și reacția tuturor la retragerea lui Georgie.

– Ei știu că sunt răspunzător pentru asta. O vor în film și se așteaptă ca eu să repar greșeala.

– Nu-i o situație bună pentru un producător nou.

Nu se mai putu abține. Începu să se plimbe prin bucătărie, făcând cercuri ciudate în timp ce-i povestea lui Paul restul – călătoria lui în Mexic, minciuna despre

Jade și, partea cea mai rea, ce îi spusese în acea zi. Spuse totul, omițând detaliul despre copil, nu pentru că încercă să se protejeze – trecuse de mult de asta –, ci pentru că dorința lui Georgie de a avea un copil era secretul ei.

– Deci, să văd dacă am înțeles bine, zise Paul cu o notă de rău augur în voce. Mi-ai mințit fata în privința lui Jade. Apoi ai încercat să o manipulezi spunându-i că ești îndrăgostit de ea. După ce te-a dat afară, ți-a dat seama în mod magic că într-adevăr o iubești și acum vrei să te ajut să o convingi de asta.

Bram se așeză pe un scaun de bar de la tejghea.

– Sunt terminat.

– Oh, da!

– Știi unde este?

– Da și nu-ți spun.

Nu se așteptase la asta.

– Poți măcar să-i spui... La dracu'! Spune-i că îmi pare rău. Spune-i... Roag-o să vorbească cu mine!

– Eu nu-i cer nimic. Tu ai provocat dezastrul ăsta. Tu să-l repari.

Dar cum? Asta nu era o neînțelegere ce se putea rezolva cu trandafiri, mango sau o brățară cu diamante. Nu era o simplă ceartă între îndrăgostiți ce putea fi ștearsă cu câteva scuze. Dacă voia să-și recupereze soția, trebuia să fie mult mai convingător, dar el habar n-avea cum putea să facă asta.

Georgie coborî când el plecă. Nu putuse să rămână în Malibu cu Bram bătând la ușă, așa că venise aici.

– Am auzit fiecare cuvânt.

Propria voce îi părea străină chiar și ei, fiind atât de rece, de detașată.

– Îmi pare rău, pisoi.

Nu-i mai spusese așa de când era copil. O luă în brațe, iar ea își îngropă chipul la pieptul lui. Dar furia ei era mai puternică, așa că ei îi era teamă că avea să îl ardă și se retrase.

– Cred că Bram s-ar putea să spună adevărul, zise el.

– Minte. *Casa din copac* înseamnă totul pentru el, iar eu îl pun într-o lumină proastă. Ar face orice ca să aibă numele meu pe contractul ăla.

– Nu cu mult timp în urmă, era exact ce-ți doreai.

– Acum nu.

Tatăl ei părea nedumerit. Ea îl strânse de mână doar o clipă, suficient cât să-l liniștească.

– Te iubesc, zise ea. Mă duc să mă culc. Își alungă pentru moment furia. Du-te să o vezi pe Laura. Știu că vrei.

O sunase pe Georgie în Mexic pentru a-i povesti că se îndrăgostise de vechea ei agentă. Ea fusese uluită până când se gândi la toate femeile de care el se îndrăgostise.

– Te obișnuiești cu ideea relației dintre mine și Laura? întrebă el.

– Eu da, dar ea?

– Au trecut doar patru zile de când i-am spus ce simt și fac progrese.

– Mă bucur pentru tine. Și pentru Laura.

Așteptă până când el plecă, apoi îl sună pe Mel Duffy. Șacalii erau creaturi nocturne, așa că Mel răspunse imediat.

– Duffy.

Părea somnoros, dar trebuia să-l trezească repede.

– Mel, sunt Georgie York. Am o poveste pentru tine.

– Georgie?

– Una mare. Despre mine și Bram. Dacă ești interesat, ne întâlnim în Santa Monica într-o oră. Intrarea de pe Fourteen Street către cimitirul Woodland.

– Dumnezeule, Georgie, nu-mi face asta! Sunt în Italia! La Positano. Diddy are petrecerea asta mare pe iahtul lui. Începu să tușească – era o tuse tabagică. Zbor înapoi. Dumnezeule, nu-i nici măcar opt dimineața și este și o grevă nenorocită. Lasă-mă să vin înapoi în L.A. Promite-mi că nu vei vorbi cu altcineva până când ajung eu acolo!

Ar fi putut să sune un jurnalist, dar voia să dea povestea unui șacal. Voia să i-o dea lui Mel, care era suficient de lacom să exploateze fiecare unghi nenorocit.

– Bine. Luni. La miezul nopții. Dacă nu ești acolo, nu voi aștepta.

Închise. Inima îi bătea puternic, furia fierbea. Bram îi luase ceea ce își dorise cel mai mult. Acum ea avea să-i facă același lucru. Singurul ei regret era că trebuia să aștepte patruzeci și opt de ore pentru a se răzbuna.

Bram nu putea să doarmă, nu putea să mănânce și chiar avea să o omoare pe Chaz dacă nu înceta să-i dea târcoale. La 33 de ani, se alesese cu o mamă de 20 de ani și nu-i plăcea. Dar de fapt lui nu-i plăcea mai nimic sau pe nimeni zilele acestea, mai ales pe el însuși. În același timp, un sentiment ferm de hotărâre pusese stăpânire pe el.

– Georgie nu o va juca pe Helene, îi spusese el lui Hank Peters luni după-amiază, la două zile după scena urâtă din Malibu. Nu o pot convinge să se răzgândească. Fă ce crezi!

Nu fusese surprins când, la mai puțin de o jumătate de oră mai târziu, fusese chemat să se întâlnească cu Rory Keene. Trecuse pe lângă armata ei de asistente alarmate și intrase în biroul ei fără să aștepte să fie anunțat. Ea stătea la biroul ei de lemn, sub tabloul ei de Diebenkorn și conducea lumea.

El lovise un scaun din sârmă în forma unui S invers.

– Georgie nu ia rolul lui Helene. Și ai dreptate. Mi-am distrus căsnicia. Dar îmi iubesc soția mai mult decât iubesc pe oricine și, deși acum mă urăște de moarte, aș vrea să nu te bagi în timp ce încerc să o recuperez. Ai înțeles?

Trecuseră câteva secunde lungi până când Rory pusese jos pixul.

– Bănuiesc că întâlnirea noastră s-a terminat.

– Așa zic și eu.

Când Bram ieșise din biroul ei, știa ceva din ce trebuia să facă. Își dorea doar să-și poată da seama și de restul.

*

Georgie își parcă mașina Corolla închiriată în fața unei clădiri de apartamente cu două etaje chiar la nord de intrarea în cimitirul Woodland, suficient de aproape ca să-l vadă pe Mel sosind, dar destul de departe ca el să nu o vadă până când nu voia ea. Era aproape miezul nopții și traficul de pe Fourteen Street se redusese simțitor. Cum stătea în întuneric, începu să-și amintească totul – din clipa în care Bram auzise propunerea ei pentru Trev până la după-amiaza furtunoasă pe aceeași plajă unde Bram își declarase iubirea nemuritoare.

Suferința nu se diminua. Avea să îi spună totul șacalului. Povestea cu declarația falsă de iubire a lui Bram urma să ajungă în tabloide, apoi în presa adevărată. Reputația pentru care muncise așa de mult să o reclădească avea să fie din nou pătată. Putea să facă pe eroul după ce termina ea cu el. Își putea face și ei rău în acest proces, dar nu-i păsa. Era mai furioasă decât fusese vreodată, dar și mai liberă. Zilele în care lăsa ca existența să-i fie condusă de titlurile din tabloide se terminaseră. Gata cu zâmbitul către fotografi când era distrusă! Gata cu pozatul pentru presă pentru a-și salva mândria! Gata cu sufletul furat din cauza imaginii publice!

Un SUV negru tocmai trecea de intrarea în cimitir. Ea se lăsă în jos în scaun și privi în oglinda laterală cum se stinseră farurile. Duffy coborî, aprinse o țigară și privi în jur, dar nu-i observă Corolla. Minciunile aveau să se termine. Avea să-l rănească pe Bram la fel de rău cum o rănise el. Era răzbunarea perfectă.

Șacalul aprinse o țigară. Ea începu să transpire și îi erau rău de la stomac. El începu să se plimbe. Era ora întâlnirii. După noaptea aceea, nu aveau să mai existe subterfugii. Putea trăi onest, cu capul sus, știind că ripostase, că nu acceptase să devină victima emoțională a altui bărbat. Aceasta era femeia care devenise. O femeie care prelua controlul asupra propriei vieți și asupra propriei răzbunări.

Șacalul aruncă țigara în rigolă și se îndreptă spre intrarea în cimitir. Ea nu se așteptase la asta. Voia să-i

spună povestea în siguranța luminilor străzii. Un șacal într-un cimitir părăsit era prea periculos, așa că întinse mâna spre mânerul portierei înainte ca el să se ducă prea departe. Dar, în timp ce mâna ei strângea metalul rece, ceva se deschise în ea. Chiar atunci văzu că șacalul din mașină era mai periculos decât cel care se apropia de porțile cimitirului.

Șacalul din mașină era ea. Femeia răzbunătoare, furioasă.

Strânse mânerul. Bram o trădase și merita să fie pedepsit. Avea nevoie să-l rănească, să-l distrugă, să-l trădeze cum o trădase el. Dar o asemenea distrugere nu se potrivea cu felul ei de a fi.

Se lăsă pe spate și se privi – cine era și cine devenise. Aerul din mașină deveni greoi și stătut. Un picior îi amorți. Dar rămase unde era și, încet, începu să-și înțeleagă propriul caracter. Într-o lumină nouă și furioasă, înțelese că ar fi preferat să trăiască sub greutatea furiei, cu povara suferinței decât să se transforme într-o creatură răzbunătoare.

Șacalul ieși pe poarta cimitirului, cu telefonul mobil la ureche. Mai fumă o țigară, se mai uită o dată în jur, apoi urcă în mașină și plecă.

Ea conduse fără țintă, simțindu-se goală, încă furioasă, neîmpăcată, dar știind clar cine era. Până la urmă, ajunse pe o porțiune sordidă de pe Lincoln Boulevard din Santa Monica, pe care se aflau saloane de masaj și sex-shopuri. Parcă în fața unui service închis noaptea, își luă geanta cu camera de filmat din portbagaj și porni pe trotuar. Nu fusese niciodată singură într-un cartier periculos noaptea, dar nu se sperie.

În scurt timp, găsi ce căuta – o adolescentă cu părul decolorat și ochii goi. Se apropie de ea cu grijă.

– Mă numesc Georgie, zise ea cu blândețe. Sunt realizatoare de filme. Pot vorbi cu tine?

Două zile mai târziu, Chaz apăru la casa de pe plajă. Georgie stătea în fața computerului. Se uitase toată

dimineața la filmări și nici măcar nu făcuse duș. Imediat ce Aaron răspunse la ușă, începu o ceartă.

– M-ai urmărit! îl auzi ea exclamând. Ție nici măcar nu-ți place să conduci până la magazinul alimentar și m-ai urmărit până în Malibu?

– Lasă-mă să intru.

– Nici o șansă, zise el. Du-te acasă!

– Nu plec nicăieri până ce nu vorbesc cu ea.

– Va trebui să treci mai întâi de mine.

– Oh, parcă mă poți opri! Chaz trecu valvârtej pe lângă el și găsi repede dormitorul în care Georgie își instalase echipamentul. Era îmbrăcată într-un negru răzbunător de sus până jos, la șlapi. Știi care e problema ta? declară ea avansând spre Georgie fără introducere. Nu-ți pasă de oameni.

Georgie dormise prea puțin și era mult prea obosită să suporte asta.

– Bram nu a venit acasă de la studio de două nopți. Chaz își continuă atacul. Se simte mizerabil și este numai vina ta. N-aș fi surprinsă dacă s-ar apuca iar de droguri. Când Georgie nu răspunse, o parte din țâfna lui Chaz se mai domoli. Știu că ești îndrăgostită de el. Nu-i așa, Aaron? De ce nu te întorci la el? Apoi totul va fi bine.

– Chaz, încetează să te iei de ea! zise Aaron încet, venind în urma ei.

Georgie nu-și imaginase niciodată că Aaron avea să se transforme într-un câine de pază așa de hotărât. Pierderea în greutate părea să-i fi oferit o nouă încredere. Marți, când ieșise povestea lui Mel Duffy despre telefonul de la Georgie, Aaron ieșise la atac și lansase o negare publică vehementă fără să o mai consulte. Ea îi spusese că povestea lui Mel era adevărată și că ei nu-i păsa, dar el refuzase să asculte.

Îi era mai ușor să atace slăbiciunea lui Chaz decât să se gândească la a ei.

- Uite care e treaba cu oamenii care își bagă mereu nasul în viețile altor oameni. În general, o fac pentru că nu vor să aibă de-a face cu propriile greșeli.

Chaz intră imediat în defensivă.

- În viața mea totul este în regulă!

- Atunci de ce nu ești la școala de bucătari? Din câte știu eu, nici măcar nu te-ai uitat pe cărțile alea de liceu.

- Chaz este prea ocupată ca să învețe, zise Aaron. Întreab-o!

- Eu cred că îți este teamă că, dacă ieși din zona ta de siguranță, lucru pe care îl ai acum, vei ajunge înapoi pe străzi. Imediat ce îi ieșiră cuvintele pe gură își dădu seama că trădase încrederea lui Chaz. Se simți rău. Îmi pare rău, eu...

Chaz se încruntă.

- Oh, nu te mai uita așa! Aaron știe.

Știa? Georgie nu se așteptase la asta.

- Dacă Chaz nu învață, zise Aaron, nu va trebui să-și facă griji că pică examenul. Îi este teamă.

- E o prostie. Georgie renunță. Sunt prea obosită să suport asta acum. Pleacă!

Bineînțeles că Chaz nu se mișcă. O privi pe Georgie cu nemulțumire.

- Arăți ca și cum ai slăbit din nou.

- Nimic nu are gust bun acum.

- Mai vorbim noi despre asta.

Chaz se duse valvârtej în bucătărie, unde se agită o vreme, trântind ușile dulapului, deschizând și închizând frigiderul. În scurt timp, veni cu o salată proaspătă și un bol de macaroane cu brânză lipicioase. Era mâncare de consolare, dar nu la fel de consolatoare cu a o avea pe Chaz agitându-se în jurul ei.

Georgie tot încercă să o facă pe Chaz să ia unul dintre costumele ei de baie și să se ducă pe plajă.

- Doar dacă nu cumva îți este frică de apă, spuse Georgie cu un fel de rânjet, de parcă o provoca pe Chaz să ia costumul de baie pe ea.

Știa că Chaz detesta să-și arate corpul și hotărâse că asta era cumva un soi de terapie. Dar cum o provocase, Chaz luase costumul de baie pe ea, apoi cotrobăise prin lucrurile lui Georgie până când găsise o pânză din bumbac mai mare cu care să se acopere.

Aaron stătea întins pe un prosop de plajă, citind un soi de revistă penibilă de jocuri video. Când îl cunoscuse ea, nici nu se apropia de apă. Acum purta un șort de înot alb cu margine albastră. Trebuia să mai piardă câteva kilograme, deci nu arăta chiar așa de sexy, dar începuse să tragă de fiare și se vedea. Cheltuia bani și pentru tunsori decente, plus lentile de contact.

Ea se așeză pe marginea prosopului, cu spatele la el. Pânza nu-i ajungea nici până la mijlocul coapselor, dar ea își băgă cumva picioarele sub ea.

El lăsă revista deoparte.

– Este cald. Hai să înotăm!

– Nu am chef.

– De ce nu? Mi-ai spus că obișnuiai să înoți tot timpul.

– Acum nu vreau să merg, atâta tot.

El se ridică.

– Nu voi sări pe tine doar pentru că porți un costum de baie.

– Știu asta.

– Chaz, trebuie să treci peste ce s-a întâmplat!

Ea înfipse un băț în nisip.

– Poate că nu vreau să trec peste. Poate că am nevoie să mă asigur că nu uit niciodată ca să nu mai mă trezesc făcând ceva de genul ăsta.

– Nu o vei mai face.

– De unde știi?

– Logică simplă. Să zicem că îți rupi mâna iarăși sau chiar și piciorul. Tu chiar crezi că Bram te-ar da afară? Sau că Georgie nu ar interveni ori că eu nu te-aș lăsa să stai la mine? Acum ai prieteni, deși nu s-ar zice după felul în care îi tratezi.

– Am făcut-o pe Georgie să mănânce, nu-i așa? Și n-ar fi trebuit să-i spui că mi-e teamă că nu iau examenul.

– Chaz, ești inteligentă. Toată lumea o știe, mai puțin tu.

Ea ridică o scoică spartă și trecu cu vârful ascuțit peste degetul mare.

– Aș fi putut fi inteligentă, dar am pierdut prea mulți ani de școală.

– Și ce dacă? De asta există GED. Ți-am zis că te ajut să înveți.

– N-am nevoie de ajutor.

Dacă o ajuta, își putea da seama exact cât de multe nu știa și avea să nu o mai respecte.

Dar el păru să înțeleagă la ce se gândea ea.

– Dacă tu nu m-ai fi ajutat, încă aș fi gras. Oamenii se pricep la anumite lucruri. Eu mereu am fost bun la școală și este rândul meu să-ți fac o favoare. Ai încredere în mine! Nu voi fi la fel de rău cum ai fost tu cu mine.

Chiar fusese rea cu el. Și cu Georgie. Își întinse picioarele. Pielea îi era palidă ca a unui vampir. Văzu un mic loc pe care îl ratase când se răsese pe picioare.

– Îmi pare rău.

Probabil nu părea că o spusese sincer pentru că el nu renunță.

– Trebuie să încetezi să fii așa de grosolană cu oamenii. Tu crezi că te face să pari dură, dar doar te face să pari cumva demnă de milă.

Ea se ridică de pe prosop.

– Nu spune asta!

El o privi. Chaz se uită încruntă, cu brațele rigide și mâinile strânse în pumni.

– Încetează cu prostiile, Chaz! Părea obosit, de parcă se plictisise de ea. Este timpul să te maturizezi și să începi să te porți ca o ființă umană decentă. Se ridică lent în picioare. Tu și eu suntem cei mai buni prieteni, dar jumătate din timp îmi este rușine cu tine. Cum este în cazul lui cu Georgie. Toată lumea care are ochi poate să vadă cât de rău se simte. Nu trebuia să înrăutățești lucrurile.

– Și Bram se simte la fel de rău, răspunse ea.

– Asta nu justifică felul în care i-ai vorbit.

Arăta ca și cum era gata să renunțe la ea. Iar ea voia să plângă, dar s-ar fi sinucis înainte, așa că desfăcu pânza de pe ea și o aruncă pe nisip. Se simțea goală, dar Aaron o privea doar în ochi. Cât fusese pe străzi, bărbații rareori se uitaseră la chipul ei

– Ești satisfăcut? strigă ea.

– Tu ești? întrebă el.

Nu era satisfăcută de nimic în ce o privea și se sătura să-i fie teamă. Era nervoasă când ieșea din casă. Îi era teamă să-și dea examenele. Era speriată de așa de multe lucruri!

– Dacă eu sunt drăguță cu oamenii, ei vor începe să profite de mine! strigă ea.

– Dacă încep să profite de tine, zise el încet, încetează să fii drăguță cu ei.

I se făcu pielea de găină. Chiar trebuia să fie totul sau nimic? Se gândi la ce spusese el mai devreme, că avea prieteni care să aibă grijă de ea. Ura să depindă de alți oameni, dar poate că simțea asta pentru că nu putuse să o facă niciodată. Aaron avea dreptate. Acum avea prieteni, dar tot se purta ca și cum era singură în lupta ei împotriva lumii. Nu-i plăcea să știe că el o credea o persoană rea. A fi rea nu era o salvare. Își studie picioarele.

– Nu renunța la mine, bine?

– Nu pot, zise el. Sunt prea curios să aflu cum vei fi când vei crește mare.

Ea îl privi și văzu expresia amuzată de pe chipul lui. Nu se uita la corpul ei, nu-și lua ochii de la ea, dar ea îl percepea într-un fel care o făcea să se simtă... iritată sau însetată.

– Ești gata să înoți? întrebă ea. Sau vrei să stai aici toată ziua făcând psihanaliză pe mine?

– Înotăm.

– Așa mă gândeam și eu.

Ea alergă spre apă, simțindu-se aproape liberă. Poate că nu dura, dar pentru moment era bine.

*

Georgie edita filme pe durata zilei și hoinărea pe străzile mai sordide din Hollywood și West Hollywood noaptea, doar cu camera de filmat și fața ei faimoasă drept protecție. Majoritatea fetelor pe care le aborda o recunoșteau și erau mai mult decât dispuse să vorbească în fața camerei.

Descoperi o clinică de sănătate mobilă pentru copiii străzii. Faima ei fu răsplătită, iar cei de la asistența medicală o lăsară să meargă cu ei în fiecare noapte în timp ce făceau teste pentru HIV și boli cu transmitere sexuală, consiliere de criză, ofereau prezervative și făceau educație pentru prevenirea bolilor. O durea inima din pricina celor văzute și auzite în acele nopți. Și-o tot imagina pe Chaz între acele fete și se gândea unde ar fi fost ea fără intervenția lui Bram.

Trecură două zile, iar el nu făcu nici o încercare de a o vedea. Era extenuată până la amorțeală, dar nu putea să doarmă mai mult de câteva ore înainte să se trezească brusc din somn, cu pijamalele ude de transpirație și cearșafurile răsucite sub ea. Îi era dor cu disperare de bărbatul pe care îl crezuse a fi Bram, bărbatul care avusese o inimă grijulie sub exteriorul cinic. Doar munca și faptul că știa că făcuse lucrul corect alegând să nu își vândă sufletul de dragul răzbunării o împiedicau să cadă pradă disperării.

Din moment ce paparazzi nu aveau tendința să bântuie prin cartierele pe care le vizita, nu apărură poze cu ea. Deși îi ordonase lui Aaron să înceteze să mai dea povești tabloidelor despre fericita ei căsnicie, el continua să o facă. Ei nu-i mai păsa. N-avea decât să se ocupe Bram de asta.

Într-o vineri, la trei săptămâni de la despărțirea de Bram, Aaron o sună să-i spună să intre pe site-ul *Variety*. Când o făcu, văzu anunțul: „Distribuția pentru *Casa din copac*, filmul lui Bram Shepard după adaptarea romanului de succes al lui Sarah Carter, este completă. Cu o mișcare-surpriză, Anna Chalmers, o actriță indie aproape

necunoscută, a semnat pentru Helene, solicitantul rol principal feminin".

Georgie privi ecranul. Se terminase. Acum Bram nu mai trebuia să o convingă de sinceritatea iubirii lui nemuritoare, ceea ce explica de ce nu încercase să-i vorbească din nou. Se încălță și plecă să se plimbe pe plajă. Defensiva ei era la pământ și se simțea extenuată, pentru că altfel nu s-ar fi retras într-o lume precum cea dintr-un serial de comedie în care Bram apărea la ușa ei, se arunca în genunchi și cerșea iubirea și iertarea ei.

Dezgustată de ea însăși, se îndreptă spre casă.

În dimineața următoare, când era la computer, sună telefonul. Se trezi din năuceala ei și miji ochii la ecranul telefonului mobil. Era Aaron. Zburase în Kansas în weekend pentru a sărbători cei 60 de ani ai tatălui său. Ea își drese vocea.

– Cum este la reuniunea de familie?

– Bine, dar Chaz se simte rău. Tocmai am vorbit cu ea și chiar părea că îi era rău.

– Ce-i cu ea?

– Nu a vrut să-mi spună, dar mi s-a părut că aproape plângea. I-am zis să-l caute pe Bram, dar nu știe unde este.

„Nu în Malibu încercând să mă recâștige."

– Îmi fac griji pentru ea, continuă Aaron. Crezi că...

– Mă duc până la ea, spuse.

Când intră pe autostradă, serialul de comedie începu să-i ruleze în cap. Se văzu intrând în casa lui Bram și descoperind baloane peste tot. Zeci de baloane plutind spre tavan cu panglicile atârnând în aer. Și-l văzu pe Bram în mijlocul loc, cu o expresie blândă, neliniștită, tandră.

– *Surpriză!*

Apăsă pe accelerație și se trezi la realitate.

În casa goală, tăcută nu plutea nici un singur balon, iar bărbatul care o trădase nu era pe nicăieri. Cum paparazzi erau din nou la capătul aleii, lăsase mașina la Rory

și se strecurase prin poarta din spate. Puse geanta jos și o strigă pe Chaz. Nu se auzi nici un răspuns.

Traversă holul din spate spre bucătăria goală și urcă scările spre apartamentul lui Chaz de deasupra garajului. Nu fu surprinsă să-l găsească decorat simplu și incredibil de curat.

- Chaz? Ești bine?

Un geamăt veni din ceea ce părea a fi singurul dormitor. O descoperi pe Chaz stând întinsă pe o cuvertură gri mototolită, cu genunchii strânși la piept și cu chipul palid. Gemu când o văzu pe Georgie.

- Aaron te-a sunat.

Georgie se duse în grabă lângă ea.

- Ce s-a întâmplat?

Ea strânse mai tare genunchii.

- Nu-mi vine să cred că te-a sunat.

- Era îngrijorat. Mi-a zis că ești bolnavă și clar avea dreptate.

- Am crampe.

- Crampe?

- Crampe. Atâta tot. Așa am uneori. Acum pleacă!

- Ai luat ceva?

- Am rămas fără medicamente. Cuvintele îi erau aproape un vaiet. Lasă-mă în pace! Își întoarse fața în pernă și zise mai moale: Te rog!

„Te rog?" Chaz chiar era bolnavă. Georgie luă niște Tylenol din bucătăria lui Bram, făcu o ceașcă de ceai și o duse la apartament. În drum spre dormitor, văzu un caiet de GED deschis pe măsuța de cafea și câteva caiete galbene și creioane folosite. Zâmbi pentru prima dată în acea săptămână.

- Nu-mi vine să cred că Aaron te-a sunat, zise Chaz după ce luă pastilele. Ai condus tocmai din Malibu ca să-mi dai niște Tylenol?

- Aaron era destul de îngrijorat. Georgie puse flaconul lângă masă. Și tu ai făcut la fel pentru mine.

Asta o scoase pe Chaz din starea ei.

- Era îngrijorat?

Georgie încuviință din cap și îi întinse ceaiul fierbinte și dulce.

– Acum te las în pace.

Chaz se ridică destul cât să ia cana.

– Mersi, mormăi ea. Vorbesc serios.

– Știu, zise Georgie în timp ce ieșea din cameră.

Luă câteva lucruri pe care le lăsase acolo, având grijă să nu arunce nici măcar o privire în dormitor. Când cobora scările, lumina aurie a după-amiezii se revărsa prin ferestre. Iubea casa aceea. Ungherele și spațiile ei. Iubea lămâii în ghivece și blănurile tibetane, polița șemineului din piatră aztecă și podelele calde din lemn. Iubea livingul cu rafturile de cărți și clopoțeii de alamă pentru vânt. Cum putea bărbatul care proiectase o casă așa de primitoare să aibă o inimă așa de goală, ostilă?

Și atunci intră el.

capitolul 27

Expresia șocată a lui Bram lăsa clar să se înțeleagă că ea era ultima persoană de pe pământ pe care se aștepta – sau voia – să o vadă. Fața ei era albă de la prea multe nopți târzii și ochii încercănați, dar el părea gata pentru o ședință foto pentru GQ. Avea o tunsoare nouă, aproape la fel de scurtă ca pe vremea serialului *Skip și Scooter* și ar fi putut să jure că avea manichiura făcută.

Nu suporta ideea ca el să creadă că ea îl căutase.

– Chaz este bolnavă, zise ea sec. Am venit să văd ce face și acum plec.

Își îndreptă umerii și traversă încăperea spre terasă, dar el fu lângă ea înainte ca ea să atingă mânerul clanței.

– Nu mai faci un pas!

– Fără drame, Bram. Nu am chef de așa ceva.

– Suntem actori. Trăim din drame. El o luă de umeri și o întoarse spre el. Eu n-am trecut prin toate astea ca tu să mă părăsești.

Furia pe care crezuse că o îmblânzise izbucni ca o flacără.

– Ai trecut prin toate *ce*? Prin *ce* ai trecut tu? Uită-te la tine! N-ai un rid. Te-ai distrat în tot timpul ăsta!

– Așa vezi tu lucrurile?

– Produci și joci într-un film grozav. Toate visurile tale s-au realizat.

– Nu chiar. Am dat-o în bară cu tine, îți amintești? Cea mai importantă persoană din viața mea. O lipi de ușile franțuzești. Și acum încerc să îndrept asta.

Ea pufni neîncrezătoare.

– Cum?

El o privi, în ochii lui furtunoși văzând-se un suflet torturat.

– Te iubesc, Georgie.

Ea văzu roșu în fața ochilor.

– Și de ce anume?

– Pentru că te iubesc. Pentru că ești tu.

– Pari sincer. Arăți sinceri. Ea rânji și îi dădu brațul la o parte. Dar nu cred un cuvânt.

Cineva mai puțin cinic ar fi putut să creadă că colțul gurii lui era încordat de o suferință adevărată.

– Ce s-a întâmplat în ziua aia pe plajă... zise el. Știu cât de urât a fost, dar am simțit șocul care m-a trezit la realitate.

– Vai, ce bine!

– Știam că nu mă vei crede și nu te pot învinovăți. Băgă mâinile în buzunare. Doar ascultă-mă, Georgie! Am distribuit rolul lui Helene. S-a terminat. Ce alt motiv aș mai putea avea?

Gata cu suferința în tăcere care urmase despărțirii de Lance. Lăsă să se verse totul.

– Hai să începem cu cariera ta. În urmă cu trei luni și jumătate, eu eram persoana dispusă să sacrifice totul pentru a-mi proteja imaginea, dar acum ești tu. Trecutul tău dezgustător îți bloca viitorul și m-ai folosit ca să rezolvi problema.

– Asta nu...

– *Casa din copac* nu-i un proiect unic în viață pentru tine. Este prima parte dintr-o strategie bine planificată de a te consacra ca actor și producător respectabil.

– Nu-i nimic greșit în a avea ambiție.

– Este când vrei să te folosești de mine pentru a-ți reface imaginea de domn demn de încredere.

– Georgie, suntem la Hollywood! Tărâmul făgăduinței pentru divorțuri. Cui dracului – în afară de Rory Keene – îi pasă dacă noi rămânem căsătoriți?

– Rory Keene. Exact!

– Doar nu crezi că vreau ca această căsnicie să dureze ca să nu pierd părerea bună a lui Rory?

– Nu asta ai făcut?

– Am făcut. Dar s-a terminat. Sunt mai mult decât dispus să-mi construiesc cariera pe calitatea muncii mele, nu pe căsnicia mea.

Avea inima rănită și nu credea un cuvânt.

– Ai spune orice pentru a evita o fisură publică, dar mi-a ajuns să mă prefac pentru ca oameni pe care nu-i cunosc să creadă că sunt altfel. I-am ordonat lui Aaron să înceteze să mai vorbească cu presa. Și de data asta mă voi asigura că face exact ce îi spun.

– Ba nu vei face asta. Ochii lui se schimbară, calculul rece transformându-se într-o hotărâre încăpățânată. Și apoi își pierdu rațiunea. O sărută pasional, se retrase un pic și o împinse în fața lui spre aleea din spate. Vii cu mine!

Ea se împiedică, dar el o ținea prea strâns ca să cadă.

– Dă-mi drumul!

– Te duc la o plimbare, răspunse el.

– De parcă e ceva nou.

– Taci din gură! O împinse în fața lui în garaj. Nu era dur, dar nici blând nu era. E vremea să înțelegi exact cât preț pun eu pe reputația mea respectabilă.

Arăta ca sălbaticul din trecut.

– Nu merg nicăieri cu tine.

– Mai vedem noi. Sunt mai puternic decât tine, sunt mai rău și mult mai disperat.

Furia ei era mai fierbinte.

– Dacă ești așa de *disperat*, de ce nu ai încercat să mă convingi imediat ce ați distribuit-o pe Helene? De ce nu ai...

– Pentru că trebuia să fac ceva mai întâi!

O băgă în mașină și următorul lucru de care își dădu seama era că mergeau pe alee și ieșeau pe porți, cu două SUV-uri negre după ei.

El dădu drumul la maximum la aerul condiționat, prea rece pentru picioarele ei goale și tricoul subțire, dar nu-i ceru să-l închidă. Nu vorbi deloc. El conduse ca un maniac, dar ea era prea supărată ca să observe. Bram voia să-i frângă inima din nou.

Ajunseră pe Robertson Boulevard, care era plin de cumpărători în acea sâmbătă după-amiază. Ea se aplecă în față pe locul ei când el frână în față la The Ivy, unde aveau serviciul de valeți. A doua casă pentru paparazzi.

– De ce ne oprim aici?

– Ca să avem o apariție promoțională.

– Doar nu vorbești serios. Unul dintre paparazzi îi zări și încercă să-i fotografieze prin parbriz. Ea plecase din casa de pe plajă nemachiată. Părul îi era un dezastru, tricoul avea nuanța greșită de albastru, nu se asorta cu șortul ei turcoaz boțit și își pusese încălțăminte de plajă în loc de sandale. Eu nu ies îmbrăcată așa.

– Tu ești cea căreia nu-i pasă de imagine, ții minte?

– Este o mare diferență între a nu-ți păsa de imagine și a te duce la restaurant într-un șort murdar și adidași soioși!

Încă trei fotografi se împinseră în mașină, iar alții țâșneau prin trafic pentru a-i fotografia de pe partea cealaltă a străzii.

– Nu mâncăm, zise el. Iar eu cred că ești frumoasă.

Sări din mașină, dădu un teanc de bancnote valetului și își făcu loc printre fotografii care zbierau pentru a-i deschide portiera din dreapta.

Tricou și șort neasortate și șifonate. Păr nearanjat, fără machiaj. Și un soț care putea să o iubească, dar probabil că nu o iubea. Cu o senzație de irealitate, coborî.

Se dezlănțui nebunia. Nu fuseseră văzuți împreună de săptămâni întregi, iar toți paparazzi strigau în același timp.

- Bram! Georgie! Aici!
- Unde ați fost?
- Georgie, Mel Duffy minte despre întâlnirea voastră?
- Ești însărcinată?
- Încă sunteți împreună?
- Care e treaba cu ținuta, Georgie?

Bram puse un braț în jurul ei și o împinse prin mulțime către treptele de cărămidă.

- Lăsați-ne niște spațiu, oameni buni! Veți avea pozele. Lăsați-ne doar niște spațiu.

Pe trotuar, pietonii se uitau uimiți, cei care lua masa în curte își întinseră gâturile și un trio de designere de poșete perfect îmbrăcate își întrerupseră conversația pentru a se holba. Georgie se gândi un scurt moment să le ceară cu împrumut niște luciu de buze, dar era ceva incredibil de eliberator să stea în fața lumii arătând așa.

El se aplecă spre urechea ei.

- Cine are nevoie de o conferință de presă când avem The Ivy?
- Bram, eu...
- Ascultați, oameni buni!

Ridică brațul.

Georgie se simțea ametită, dar cumva reuși să afișeze un zâmbet ca al lui Scooter. Și apoi se opri. Gata cu prefăcutul. Era furioasă, agitată, îi era greață și nu-i păsa cine vedea. Lăsă să i se vadă pe chip tot ce simțea.

Trotuarul era blocat de mulțime. În timp ce aparatele făceau poze și camerele filmau scena, Bram vorbi peste tot zgomotul.

- Știți cu toții că eu și Georgie ne-am căsătorit în Las Vegas acum trei luni. Ce nu știți...

Nu știa cum avea să o scoată Bram la capăt și nu-i păsa. Minciuni pe care le spunea erau ale lui. Se putea descurca după aceea.

– ... este că am fost victimele unor cocktailuri cu droguri și noi, de fapt, ne urâm. De atunci, ne prefacem în căsnicia asta.

Ea înălță capul. Pentru o clipă, crezu că nu auzise bine. Bram era dispus să stea pe treptele de la intrarea în The Ivy și să dezvăluie totul?

Se părea că da. Le povesti totul – versiunea mai scurtă, dar faptele erau aceleași, chiar și scena urâtă de pe plajă. Ea îi analiză linia fermă a maxilarului și se gândi la eroii formidabili din filmele ale căror postere atârnau pe peretele din biroul lui.

Paparazzii aveau mai multă experiență când venea vorba de păcălirea, nu de declararea adevărului și tocmai de aceea nu credeau un cuvânt.

– Ne păcălești, nu-i așa?

– Nu e nici o păcăleală, zise Bram. Georgie crede într-un nou principiu despre a trăi o viață onestă. Prea multe emisiuni de-ale lui Oprah.

– Georgie, îl obligi pe Bram să facă asta?

– V-ați despărțit?

Atacară ca șacalii, iar Bram îi reduse pe toți la tăcere.

– De acum înainte, orice vă spunem este adevărat, dar nu contați pe noi că vă vom spune ceea ce nu vrem, chiar dacă avem un film de promovat și avem nevoie de publicitate. Cât despre viitorul acestei căsnicii... Georgie este gata să mă lase baltă, dar eu îmi iubesc soția și fac tot ce pot ca să se răzgândească. Asta-i tot ce veți auzi de la vreunul din noi. Ați înțeles?

Paparazzi o luară razna, împingând și împingându-se. Bram reuși cumva să treacă prin mulțime, ținând-o atât de strâns încât piciorul nu-i mai atinse pământul și pierdu un adidas. Valeții reușiră să deschidă portiera, iar ea urcă.

Când Bram plecă, aproape că lovi doi fotografi care se aplecaseră peste capotă.

– Nu vreau să mai aud un cuvânt. Chipul lui încruntat și vocea tremurândă nu lăsau loc pentru alte discuții. De fapt, nu vreau să vorbesc deloc acum.

Asta îi convenea lui Georgie pentru că nu știa ce putea spune.

Un șir întreg de SUV-uri îi urmări înapoi spre casă. Bram intră pe porți, parcă în față și frână brusc înainte de a opri motorul.

Respirația lui precipitată umplea liniștea subită din interior. Deschise consola și scoase un DVD.

– De asta nu am putut să te văd mai repede. Nu era gata. Aveam de gând să ți-l dau în seara asta. Puse DVD-ul în poala ei. Uită-te la el înainte să mai iei vreo decizie importantă cu privire la viitorul nostru.

– Nu înțeleg. Ce este?

– Bănuiesc că ai putea să zici că este... scrisoarea mea de iubire pentru tine.

Coborî din mașină.

– Scrisoare de iubire?

Dar el dispăruse deja după colțul casei. Privi DVD-ul și citi titlul scris de mână: *Skip și Scooter. Sub pământ.*

Skip și Scooter se terminase după 108 episoade, dar pe etichetă scria episodul 109. Strângând DVD-ul la piept, se descălță de celălalt adidas și intră desculță în casă. Nu avu răbdare să bâjbâie prin echipamentul complicat din sala de proiecție, așa că duse scrisoarea lui de dragoste cinematică sus și o băgă în DVD playerul din dormitorul lui. Se așeză în mijlocul patului, își cuprinse genunchii cu un braț și, cu pulsul ridicat, apăsă butonul play.

Filmarea începea cu două perechi de picioruțe mergând pe o întindere de iarbă verde. O pereche de picioare purta pantofi din piele neagră Mary Janes cu șosete albe mototolite. Cealaltă pereche purta niște pantofi Oxford lucioși de băiat, care atingeau manșetele unor pantaloni negri. Ambele perechi de picioare se opriră din mers și se întoarseră către cineva din spatele lor. Fetița se smiorcăi.

– Tati?

Georgie își strânse mai tare genunchii.

Răspunsul băiatului fu aprig.

– Ai zis că nu vei plânge.

Un alt plânset al fetiței.

– Nu plâng. Vreau la tati.

Apăru în imagine a treia pereche de pantofi. Vârfurile unei perechii de pantofi bărbătești negri.

– Sunt aici, draga mea. Trebuia să o ajut pe *grand-mère*.

Georgie se cutremură în timp ce camera urca pe pantalonii negri cu dungă ai unui bărbat cu degetele lungi, mâini îngrijite și cu o verighetă de platină pe deget. Mâna fetiței se strecură într-a lui.

În imagine se văzu un prim-plan cu chipul copilului. Avea 7 sau 8 ani, era blondă și angelică, purta o rochie din catifea neagră și un șirag delicat de perle.

Camera de filmat se retrase. Un băiat cu chip solemn cam de aceeași vârstă luă cealaltă mână a bărbatului.

Un unghi mai larg îi arăta pe bărbatul înalt și slab și pe cei doi copii mici din spate în timp ce mergeau peste întinderea de iarbă. Apărură un copac, o întindere și mai mare de iarbă, mai mulți copii. Un soi de pietre. Unghiul se mări.

Nu erau pietre.

Georgie își duse mâna la gură.

Un cimitir?

Dintr-odată, chipul bărbatului umplu ecranul. Skip Scofield. Era mai în vârstă, mai distins și perfect aranjat, cum erau toți cei din familia Scofield. Proaspăt tuns scurt, îmbrăcat cu un costum negru, o cravată respectabilă de un vișiniu-închis legată la gulerul unei cămăși albe. Iar pe chipul lui frumos se vedeau riduri profunde de suferință.

Georgie clătină din cap fără să-i vină să creadă. Nu avea cum...

– Nu vreau, tati, zise fetița.

– Știu, draga mea.

Skip o luă în brațe. În același timp, cu mâna liberă cuprinse umerii slabi ai băiatului.

Lui Georgie îi venea să urle. „Este un serial de comedie! Ar trebui să fie amuzant!"

Acum cei trei stăteau la marginea unui mormânt deschis cu persoane îndoliate și îmbrăcate în negru în fundal. Băiatul își îngropă chipul în pantalonii tatălui său, înăbușindu-și cuvintele.

– Deja mi-e dor de mami.

– Și mie, băiete. Niciodată nu a înțeles ce mult am iubit-o.

– Ar fi trebuit să-i spui.

– Am încercat, dar nu m-a crezut.

Pastorul începu slujba. Prim-plan cu sicriul în pământ. O mână de pământ aterizează pe capacul lucios urmată de trei hortensii albastre și mari.

Cadru cu Skip și pastorul, care nu părea a fi un pastor.

– Condoleanțe, fiule, zise pastorul, bătându-l pe Skip pe spate.

Imaginea trecu la Skip și la cei doi copii ai lui plângând, stând singuri lângă mormânt. Skip se lăsă în genunchi și îi trase aproape, cu ochii strânși de durere.

– Slavă Domnului... murmură el. Slavă Domnului că vă am pe voi.

Băiatul se retrase, părând arogant, aproape răzbunător.

– Doar că nu ne ai.

Fetița își puse mâinile în șolduri.

– Suntem imaginari, îți amintești?

Băiatul rânji.

– Suntem copiii pe care i-ai fi putut avea dacă nu ai fi fost un nemernic.

Și uite așa copiii dispărură, iar bărbatul rămase singur lângă mormânt. Suferind. Torturat. Luă o hortensie de la unul din aranjamentele florale și o duse la buze.

– Te iubesc. Din toată inima. Asta-i pentru totdeauna, Georgie.

Ecranul se înnegri.

Georgie rămase acolo uluită. Apoi sări din pat și se duse pe hol. „Dintre toate..." Coborî repede scările,

traversă terasa, aleea și ajunse la casa de oaspeți. Prin ușile franțuzești îl văzu stând la biroul lui, privind în gol. Când intră, el sări în picioare.

– *Scrisoare de iubire?* strigă ea.

Palid, el încuviință din cap.

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Mi-ai *omorât* personajul!

Gâtul lui se încordă în timp ce el înghiți în sec.

– Dar nu credeai că îl omor pe al *meu*, nu-i așa?

– Și propriul meu tată! Propriul meu *tată* m-a îngropat!

– Este un actor bun. Și un socru surprinzător de... decent.

Ea scrâșni din dinți.

– Am zărit câteva chipuri cunoscute în mulțime. Chaz și Laura?

– Amândurora părea – înghiți din nou – să le fi plăcut ceremonia.

Ea ridică mâinile.

– Nu-mi vine să cred că ai omorât-o pe Scooter!

– N-am avut mult timp să lucrez la scenariu. A fost cel mai reușit lucru pe care l-am putut face, mai ales că a trebuit să... filmez ocolindu-te.

– Oh, da!

– S-ar fi terminat de ieri, dar falsa ta fiică angelică s-a dovedit a fi o divă. O pacoste de lucrat cu ea, ceea ce nu prevestește lucruri bune pentru *Casa din copac*. Ea joacă rolul copilului.

– Dar e o mică actriță grozavă, zise Georgie, încrucișându-și brațele la piept. Știu, pentru că am avut lacrimi în ochi.

– Dacă voi avea vreodată un copil care joacă așa...

– Va fi vina tatălui ei.

Asta îl opri, dar ea nu era pregătită să-l lase să scape așa ușor, chiar dacă începuse să simtă mici scântei de fericire.

– Pentru Dumnezeu, Bram, a fost cea mai stupidă, siropoasă, cea mai sentimentală mizerie cinematografică...

– Știam că îți va plăcea. Părea că nu știe ce să facă cu mâinile. Ți-a plăcut, nu-i așa? A fost singura cale la care m-am gândit pentru a-ți arăta că am înțeles cât de mult te-am rănit în ziua aceea pe plajă. Înțelegi asta, nu?

– Destul de ciudat, dar da, înțeleg.

Chipul lui se crispă.

– Va trebui să mă ajuți, Georgie. Eu n-am iubit pe nimeni înainte.

– Nici măcar pe tine, zise ea încet.

– Nu prea am avut ce să iubesc. Până când ai început tu să mă iubești. Bagă mâna în buzunar. Nu vreau să te mai rănesc. Niciodată. Dar am făcut-o deja. Am sacrificat ce-ți doreai cel mai mult. Chipul i se întunecă. Helene chiar s-a dus, Georgie. Contractul este semnat. Rolul ăla însemna totul pentru tine – știu asta –, iar eu am dat-o în bară, dar nu am reușit să găsesc altă soluție. Dacă nu semnam cu altă actriță, nu aveam cum să-ți dovedesc că am nevoie de tine pentru ceea ce ești.

– Înțeleg. Se gândi la lucrurile dureroase pe care oamenii și le fac lor înșiși și celorlalți din cauza iubirii și își dădu seama că venise momentul să-i spună că abia de curând se înțelesese pe ea însăși. Mă bucur.

– Nu înțelegi. Nu pot să repar asta, draga mea, și nu am cum să mă revanșez față de tine.

– Nu ai cu ce să te revanșezi. O spunea cu voce tare pentru prima dată. Sunt realizator de film, Bram. Un realizator de filme documentare. Asta vreau să fac cu viața mea.

– Despre ce vorbești? Ție îți place actoria.

– Mi-a plăcut să fiu Annie. Mi-a plăcut să fiu Scooter. Aveam nevoie de aplauze și de laude. Dar nu mai am nevoie de astea. Am crescut și vreau să spun poveștile altor oameni.

– Asta-i în regulă, dar... Audiția ta? Acea reprezentație uluitoare?

– Nici măcar un pic nu a venit din inimă. A fost doar tehnică. Alese cuvintele cu grijă, unind piesele în timp ce vorbea, încercând să expună perfect: Pregătirea

pentru audiție ar fi trebuit să fie cea mai palpitantă muncă pe care am făcut vreodată, dar a fost o corvoadă. Nu mi-a plăcut Helene și am urât locul ăla întunecat în care m-a dus. Tot ce voiam să fac era să evadez cu camera mea de filmat.

El ridică o sprânceană, începând să arate ca el însuși.

– Nu o spui doar ca să nu mă simt eu vinovat?

– Glumești? Te iubesc așa vinovat. Este mai ușor să te joc pe degete.

– Deja ai făcut asta, zise el răgușit. Mai mult decât îți poți imagina.

El părea să se îmbete cu chipul ei. Niciodată nu se simțise mai prețuită. Priveau unul în ochii celuilalt. În sufletul celuilalt. Și în nici unul nu era vreo glumă.

O sărută de parcă era virgină. Cea mai tandră întâlnire a buzelor și a inimii. Era jenant de romantic, dar la fel de jenant ca obrajii lor umezi. Se țineau în brațe unul pe celălalt, cu ochii închiși, cu inimile bătând, goi într-un fel în care nu fuseseră niciodată. Își cunoșteau defectele unul altuia la fel de bine ca pe ale lor și își știau punctele forte și mai bine. Asta făcea momentul să fie și mai dulce.

Vorbiră mult. Ea nu-i ascunse nimic și îi povesti despre apelul către Mel Duffy și despre ce fusese pe cale să facă.

– Nu te-aș fi învinovățit dacă ai fi făcut-o, zise el. Și adu-mi aminte să nu-ți las vreodată o armă.

– Vreau să ne căsătorim din nou, șopti ea. Cu adevărat.

El o sărută pe tâmplă.

– Serios?

– O ceremonie privată. Frumoasă și intimă.

– Bine.

Mâna lui hoinărea spre sânul ei și dorința care fierbea între ei erupse. Fu nevoie de tot efortul ca ea să se retragă.

– Nu-ți poți imagina ce greu îmi este să zic asta. Îi duse mâna la buze și îi sărută degetele. Dar vreau o noapte a nunții.

El oftă.

– Te rog, să nu fie ce cred eu!

– Te deranjează așa de tare?

El se gândi.

– Da.

– Dar oricum vei fi de acord, nu?

El îi cuprinse chipul în mâini.

– Nu îmi vei da de ales, nu-i așa?

– Ba da. Suntem împreună acum.

El zâmbi și îi cuprinse fesele.

– Poppy are fix douăzeci și patru de ore ca să organizeze nunta visurilor tale. Mă ocup eu de luna de miere.

– Douăzeci și patru de ore? Nu putem...

– Poppy poate.

Și Poppy o făcu, deși îi luă patruzeci și opt de ore și apoi nu-i permiseră accesul la ceremonie, ceea ce nu-i plăcu deloc.

Se căsătoriră la apus pe o fâșie izolată de nisip într-un golf. Aveau doar cinci invitați: Chaz și Aaron, Paul și Laura și Meg, care venise singură pentru că nu o lăsaseră să aducă pe cineva. Sasha și April nu reușiră să ajungă la timp, iar Bram refuză să le aștepte. Georgie ar fi vrut să o invite și pe Rory, dar Bram zise că pe el îl neliniștea prea mult, ceea ce o făcu pe Georgie să izbucnească în râs, gest care îl îndemnă pe Bram să o sărute pasional.

Îi cerură lui Paul să țină ceremonia. Georgie spuse că măcar atât putea să facă după ce o îngropase. Când el sublinie că nu era hirotonosit, ei nu-l băgară în seamă. Oricum partea legală fusese îndeplinită cu multe luni în urmă. Nunta asta era o ceremonie pentru inimă.

Un apus colorat încadra plaja în acea seară. Buchete de nemțișor, irișI și măzăriche parfumată se revărsau din vase simple legate cu funde fluturate de briza caldă. Deși Georgie îi interzisese lui Poppy să ridice umbrarul de nuntă sau să deseneze inimi pe nisip, uitase să-i spună despre construirea unui castel din nisip, așa că o copie de aproape doi metri a vilei Scofield din nisip, scoici

și împodobită cu flori se ridica în apropierea miresei și a mirelui.

Georgie purta o rochie simplă galbenă din bumbac cu flori presărate în părul ei negru. Bram era desculț. Jurămintele pe care le scriseseră vorbeau despre ceea ce știau, ceea ce învățaseră și ceea ce-și promiteau. După ceremonie, se așezară în jurul unui foc de tabără pentru a se înfrupta cu crabi și cu brioșele de ciocolată și cu cremă ale lui Chaz. Paul și Laura nu-și puteau lua ochii unul de la celălalt și, în timp ce focul trosnea, Laura îl lăsă un pic pe Paul pentru a se apropia de Georgie.

– Te deranjează relația dintre mine și tatăl tău? Știu că e prea repede. Știu...

– N-aș putea fi mai fericită.

Georgie o îmbrățișă în timp ce Chaz și Aaron hoinăreau, unul lângă altul, pe plajă.

Bram privea strălucirea chipului frumos al soției lui dată de flăcările focului și își dădu seama că panica aceea care îi fusese tovarășă silențioasă de când își putea aminti dispăruse. Dacă o femeie așa de înțeleaptă precum Georgie îl putea accepta cu tot cu defecte, atunci trebuia și el să se fi acceptat de mult.

Această creatură superbă, grijulie, inteligentă, minunată era a lui. Poate că ar fi trebuit să-i fie teamă să se îndrăgostească de ea, dar nu-i era. Avea să fie mereu alături de ea în orice mod care conta.

Pe măsură ce noaptea se lăsa, Georgie observă apropierea unei șalupe dinspre un iaht ancorat în larg.

– Ce-i asta?

– Surpriza mea, șopti el în părul ei. Am vrut ca noaptea nunții noastre să fie pe un iaht. Să mă revanșez pentru prima dată.

Ea zâmbi.

– A fost cu mult timp în urmă.

Invitații lor îi conduseră cu o ploaie de orez brun organic pe care îl adusese Meg. În timp ce se îndreptau spre iaht, Bram își ținea soția strâns lângă el. Voia

ca noaptea nunții lor să fie perfectă. Lance îi oferise o trăsură cu șase cai albi, iar el nu suporta ideea să fie mai prejos.

Imediat ce ajunseră, el o conduse pe vasul liniștit spre cea mai mare dintre cabine.

– Bine ai venit în luna noastră de miere, iubirea mea!

– Oh, Bram...

Totul era cum aranjase el. Lumânări înalte albe cu bărind înăuntru nuanțele uraganului aruncau o lumină strălucitoare peste panourile calde de lemn și covoarele de lux.

– Este așa de frumos... zise ea într-un fel care îl convinse că uitase cu totul de trăsură și de cai. Îmi place. Te iubesc! Privirea ei trecu de la el spre pat și izbucni în râs. Alea sunt petale de trandafiri împrăștiate pe cearșaf?

El zâmbi pe pielea ei.

– Prea mult?

– Mult prea mult. Își aruncă brațele în jurul lui. Îmi place!

O dezbrăcă lent, sărutând tot ceea ce descoperea: curbura umărului ei, umflătura sânului. Coborî în genunchi și o sărută pe burtă, pe coapse, știind că era cel mai norocos bărbat de pe pământ. Ea îl dezbrăcă la fel de lent, iar când el nu mai putu îndura, o trase în pat, pe cearșaful cu petale de trandafiri.

Care păruseră o idee bună, dar...

Scoase o petală din gură.

– Prostiile astea sunt peste tot.

– Oh, da! Chiar și aici. Își desfăcu coapsele. Fă ceva în legătură cu asta, te rog!

Poate că petalele de trandafiri nu erau o idee așa de proastă până la urmă.

Barca se legăna sub ei. Făcură dragoste în mod repetat, ascunși în lumea lor privată, senzuală, jurând cu trupurile tot ceea ce își promiseseră în cuvinte.

În dimineața următoare, el se trezi primul și rămase întins, cu soția lui cuibărită lângă el, inspirându-i mirosul, mulțumind și gândindu-se la Skip Scofield.

„Va trebui să mă ajuți, prietene. Nu sunt un tip așa de sensibil ca tine."

„Ai putea să începi prin a renunța la sarcasm."

„Georgie nu m-ar recunoaște."

„Măcar alege momentele potrivite."

Asta putea să facă. Georgie se cuibări mai aproape, iar el își puse mâna pe șoldul ei. „În sfârșit, sunt cu un pas înaintea ta, Skipper! Iată-te, blocat pentru totdeauna cu mica Scooter Brown. Și iată-mă..." Sărută părul moale al soției sale. „Iată-mă cu Georgie York!"

Ea se foi în sfârșit, dar nu-l lăsă să o sărute până ce nu se spălă pe dinți. Când ieși goală din baie, el luă o petală ofilită ce-i atârna de sfârc și întinse mâna.

- Vino aici, nevastă, zise el blând. Hai să te las însărcinată!

Ea îl șocă refuzându-l.

- Mai târziu.

El se sprijini pe pernă și o privi precaut în timp ce ea își scotea camera video din una dintre valizele aduse pe iaht.

- Chaz m-a avertizat în privința asta, zise el.

Ea zâmbi și se așeză la picioarele patului ca să fie cu fața spre el. Soarele de dimineață intra prin hublouri și cădea pe părul ei negru. El se sprijini de perne și o privi cum ridică camera.

- Începe cu începutul, zise ea. Spune-mi tot ce iubești la soția ta.

El își dădu seama că ea îl tachina, dar nu-i făcu jocul. Se sprijini în schimb de tăblia patului, îi luă piciorul în mână și făcu exact ce-i ceru ea.

epilog

Iris York Shepard era cât de nefericit putea fi un copil de 4 ani. Stătea în mijlocul curții din spate, cu brațele încrucișate peste pieptul ei plat, bătând amenințător cu piciorușul în iarbă, cu o încruntătură pe chipul mic, înclinat și adorabil. Lui Iris nu-i plăcea când nu-i mai era acordată atenție. Până și bunicii ei adoratori plecaseră de lângă ea pentru a vorbi cu unchiul Trev.

Bram își văzu fata de pe verandă și rânji. Intuia ce urma. La fel și Georgie, care observase expresia rebelă de pe chipul lui Iris din partea cealaltă a curții, unde alerga după fiul lor mai mic.

– Fă ceva! strigă ea peste capetele invitaților.

El se gândi. Putea să o ia pe Iris în brațe și să o gădile ori să o țină de călcâie cu capul în jos, ceea ce-i plăcea, sau chiar să aibă o mică discuție cu ea – ceva la care începea să se priceapă tot mai bine –, dar nu o făcu. Era mai amuzant să lase lucrurile să-și urmeze cursul natural.

Douăzeci și cinci dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Bram și Georgie fuseseră invitați la petrecerea lor anuală de aniversare din curtea casei, aceasta marcând cinci ani de la nunta lor de pe malul mării. Se întâmplaseră așa de multe în acei ani! *Casa din copac* avusese un succes moderat la public și un succes enorm în rândul criticilor, ceea ce dusese la vreo șase roluri bune pentru el. Apoi, cu sprijinul lui Rory, el produsese propriul scenariu. Publicul îl adora, iar cariera lui era stabilă.

Cât despre Georgie... Încă vedea lumea prin lentilele camerei ei de filmat și făcea o treabă a naibii de bună. Cele trei documentare ale ei fuseseră unul mai bun decât altul, iar ea începea să adune premii importante. Dar, oricât de mult își iubeau amândoi munca,

nici măcar filmele nu le aduseseră așa de multă bucurie precum familia lor.

Chaz își croi drum prin mulțime. Când Bram îi observă tunsoarea bob de un negru strălucitor, rochia roșie și sandalele argintii, abia își mai aminti de fata disperată pe care o scosese din acel bar cu ani în urmă. Până și tânăra femeie care obișnuia să-i domine bucătăria se domolise. Nu însemna că Chaz nu mai era impertinentă – ea și Georgie încă se ciondăneau –, dar acum erau cu toții o familie – el, Georgie și copii lor, Chaz și Aaron și, desigur, Paul și Laura, care se căsătoriseră chiar în acea curte.

Nunta lor fusese prima misiune a lui Chaz după școala culinară. În loc să lucreze la un restaurant de lux, cum plănuise, îi surprinsese pe toți hotărându-se să deschidă o afacere bazată pe catering.

– Îmi place să fiu în casele oamenilor, explicase ea.

Ea se opri lângă el.

– Iris își pierde răbdarea. Ai face bine să acționezi repede.

– Sau aș putea să stau aici și să mă uit cum o înnebunește pe Georgie. Gustă dintr-un aperitiv și făcu un gest către zona piscinei, unde fostul asistent personal al lui Georgie discuta serios cu April și cu Jack Patriot. Când îl vei scuti de suferință pe amorez și te vei mărita cu el?

– După ce face al doilea milion.

– Îmi pare rău să fiu eu cel care îți dă vestea, dar cred că deja a făcut asta.

Aaron își făcuse propria companie de jocuri video și avusese succes cu un joc numit Force Alpha Zebra. Cu fizicul lui tonifiat, aerul poruncitor și cu o apariție de impătimit al modei, se schimbase și mai mult decât Chaz. Bram mai luă un aperitiv.

– V-a luat ceva să vă dați seama că erați îndrăgostiți.

– Eu am fost ocupată cu maturizarea. Ochii ei se îmblânziră când îl privi pe Aaron. Mă voi mărita cu el în una din zilele astea, dar, pentru moment, mă distrez prea mult ținându-l în suspans.

Paul își văzu, în sfârșit, nepoata nefericită și se desprinse de soția lui, dar era prea târziu. Iris alesese deja masa, una din fier forjat din mijlocul curții aglomerate, și începu să se urce pe ea.

– Iris! Georgie încercă să se miște, dar leagănul și fiul lor care râdea continuau să o țină pe loc. Iris! Dă-te jos!

Iris se prefăcu a nu auzi. Ocoli însă cu grijă băuturile uitată de cineva, deschise larg brațele și se adresă mulțimii pe un ton de comandă mult prea impunător pentru un corp așa de mic.

– Ascultați-mă cu toții! Voi cânta!

Aaron duse degetele la buze și fluieră.

– Dă-i drumul, Iris!

Ocolind mulțimea, Bram își croi drum până la Georgie și îi luă băiatul exact când Iris deschise gura ei mică și începu să cânte. Când ajunse la primul refren al interpretării ei viguroase și melodioase din numărul de deschidere din *Annie*, nici pe Bram, nici pe Georgie nu-i lăsă inima să o dea jos.

– Ce vom face cu ea? zise Georgie oftând.

– Bănuiesc că la un moment dat va trebui să o dăm pe mâna bunicii Laura. Își sărută băiatul pe capul transpirat. Știi că Laura și Paul mor de curiozitate să vadă cum se va descurca Iris la audiție.

– Știi cum se va descurca. Va fi fabuloasă.

– Chiar este bună, nu-i așa?

– Nici o notă falsă. Este născută să interpreteze. Și nu avem nevoie de încă un copil-vedetă în familie.

Bram îl puse jos pe micuțul care se foia.

– Vestea bună este că nu va simți niciodată că trebuie să interpreteze ca să câștige dragostea cuiva.

– Adevărat. Este destulă iubire pe aici.

Erau prea ocupați să-și zâmbească unul altuia ca să observe că fiul lor se așezase în fund și începuse să bată perfect ritmul în timp ce sora lui cânta. Vocea lui Bram deveni răgușită, așa cum deseori se întâmpla când era față în față cu binecuvântările lui.

– Cine și-ar fi imaginat că un tip ca mine va ajunge să aibă o astfel de familie?

Ea își sprijini capul de umărul lui.

– Nici lui Skip nu i-ar fi ieșit mai bine. Și apoi tresări. Oh, vai! Urmează stepul.

– Măcar își ține hainele pe ea.

Dar vorbise prea devreme. O mică rochie de vară cu flori zbură în trandafiri.

– De la mama ei a luat asta, șopti el. Niciodată n-am cunoscut o femeie așa de dornică să-și dea hainele jos.

– Nu-i vina mea. Ești foarte convingător.

– Și tu ești irezistibilă.

Skip Scofield alese acel moment să-i bată lui Bam pe umăr: „Cine și-ar fi imaginat? Până la urmă te-ai transformat într-un bărbat de familie".

„Și ce familie", se gândi Bram, privind în jurul lui. Iris făcu o plecăciune și trecu la următorul număr. Fiul lui se rostogoli prin iarbă. Iar soția – soția lui – se ridică pe vârfuri și îi șopti la ureche:

– Este cel mai bun episod de reuniune care a avut loc vreodată.

El era întru totul de acord.